

Scandal Giá Trên Trời

Contents

Scandal Giá Trên Trời	2
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	6
3. Chương 02 Phần 1	11
4. Chương 02 Phần 2	15
5. Chương 03 Phần 1	20
6. Chương 03 Phần 2	25
7. Chương 04 Phần 1	29
8. Chương 04 Phần 2	33
9. Chương 05 Phần 1	38
10. Chương 05 Phần 2	42
11. Chương 06 Phần 1	47
12. Chương 06 Phần 2	52
13. Chương 07 Phần 1	57
14. Chương 07 Phần 2	61
15. Chương 08 Phần 1	66
16. Chương 08 Phần 2	70
17. Chương 09 Phần 1	75
18. Chương 09 Phần 2	80
19. Chương 10 Phần 1	85
20. Chương 10 Phần 2	89
21. Chương 11 Phần 1	93
22. Chương 11 Phần 2	97
23. Chương 12 Phần 1	102
24. Chương 12 Phần 2	107
25. Chương 13 Phần 1	112
26. Chương 13 Phần 2	117
27. Chương 14 Phần 1	122
28. Chương 14 Phần 2	126
29. Chương 15 Phần 1	131
30. Chương 15 Phần 2	135
31. Chương 16 Phần 1	139
32. Chương 16 Phần 2	143
33. Chương 17 Phần 1	148
34. Chương 17 Phần 2	151
35. Chương 18 Phần 1	156
36. Chương 18 Phần 2	160
37. Chương 19 Phần 1	165
38. Chương 19 Phần 2	170
39. Ngoại Truyện 1 - 2 - 3 (hết)	175

Scandal Giá Trên Trời

Giới thiệu

Vài nét về tác giả: Liên Tâm, giới tính nữ, là tác giả văn học mạng, từng đạt giải xuất sắc cuộc thi s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/scandal-gia-tren-troi>

1. Chương 01 Phần 1

Chương 1

“Cô sai rồi, cô quên mất rằng đây là giới giải trí, nếu ‘thật lòng’ mà tồn tại thì quả là kì tích.”

Một đôi nam nữ trần truồng đang quấn lấy nhau trên giường, tiếng thở hổn hển không ngừng đập vào tai, kích thích mỗi dây thần kinh trên cơ thể. Ông kính đột nhiên zoom lại gần gương mặt cô gái, đường nét trên gương mặt rất rõ ràng, thậm chí ngay cả nốt ruồi đen trên cổ cũng trở nên rõ hơn bao giờ hết. Người đàn ông trên giường thốt lên: “An Dao baby...” rồi trùm chăn lên đầu cô gái, hơi thở và tiếng rên trở nên gấp gáp hơn. Đoạn phim ngắn về tình dục sống động và chân thật còn hơn cả phim cấp ba.

Laptop bị đóng “cộp” một tiếng. Cánh tay An Dao vẫn đang run rẩy. Cô kích động kêu lên: “Đây là giả, đây không phải là em.”

Quản lí Donna lạnh lùng đáp: “Đây là đoạn cut bị lén tung ra. Mấy tấm ảnh đăng trên ‘Trào lưu L’ cô không thừa nhận, lần này cả video cũng tung ra rồi, cô vẫn không nhận sao?”

‘Trào lưu L’ là tạp chí lá cải nổi tiếng nhất nước, lượng phát hành hàng tháng lên tới triệu bản, chiếm vị trí khá quan trọng trong giới giải trí.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu chệch chếch trên mặt An Dao. Trên gương mặt xinh đẹp ấy là đôi mắt to tròn mơ mộng, u buồn, nhưng giọng nói sắc lẹm như sắp phát điên: “Donna, chị phải tin em, người con gái trong video thực sự không phải em, mặc dù từ gương mặt đến nốt ruồi đen trên cổ đều giống, nhưng cô ấy thực sự không phải em! Em không lên giường với Đường Khải.”

Donna lườm cô rồi cười nhạt: “An Dao, cả thiên hạ này đều biết Đường Khải là bạn trai tin đồn của cô. Tôi không có hứng thú với việc rốt cuộc cô có lên giường cùng Đường Khải hay không, bây giờ tôi chỉ muốn thay cô giải quyết vấn đề. Nhưng cô lại liên tục phủ nhận sự thật này!” Donna cũng nổi xung: “Lẽ nào trong buổi họp báo cô muốn tôi nói với đám nhà báo rằng, người trong video không phải cô? Ai sẽ tin? Người ta chỉ cười cô giấu đầu hở đuôi mà thôi.”

An Dao dường như bị rút cạn tất cả sức lực, cô ngồi đờ đẫn trên ghế sofa. Quả thực cô không có cách nào để biện minh, người con gái trong video giống cô như đúc, nhưng người đó thực sự không phải cô. Cô ôm gối vào lòng, ra sức lắc đầu: “Thực sự không phải em.”

Donna lạnh lùng lườm cô một cái rồi móc điện thoại ra gọi cho Đường Khải, đầu bên kia thông báo đã tắt máy.

Đột nhiên An Dao nhảy chồm dậy chạy mấy bước tới bên Donna giật lấy điện thoại, tay run run bấm số.

Một giọng nữ dịu dàng nhắc nhở: Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.

Cô tiếp tục bấm số gọi quản lí của Đường Khải, chuông đổ một hồi mới có người nhắc máy, cô nghiến răng hỏi: “Đường Khải ở đâu? Tại sao lại có clip như vậy? Tôi không hề lên giường với anh ta, tại sao lại có clip như thế tung ra? Tại sao anh ta lại tắt máy?” Cuối cùng cô không kiềm chế được mà gào lên: “Tại sao lại muốn hãm hại tôi?”

“Cô An Dao, việc này tôi cũng không rõ.”

“Đường Khải bây giờ ở đâu? Tôi muốn anh ta ra mặt nói cho rõ ràng, tại sao lại muốn hãm hại tôi?”

“Tôi cũng không biết cậu ấy đang ở đâu.”

Đối phương nói xong câu này liền lập tức cúp máy, đầu dây bên kia vang lên những tiếng tút tút như tên bắn, xuyên thẳng vào tim cô. Trong giây lát, nước mắt cô tuôn lũ chã, ném điện thoại đi rồi hừ một tiếng “đồ lừa đảo”.

Từ đầu đến cuối Donna chỉ lạnh lùng đứng nhìn. Trong lòng đã nắm được đại để sự việc. Giải Kim Hoa sắp diễn ra, An Dao quyết tâm giành giải “Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất”, trong thời điểm quan trọng này lại bị tung clip sex, chắc chắn là bị người ta hãm hại. Có nhiều công ti như vậy, thực sự dám hại công ti truyền thông Nguyên Dã, ngoài Kinh Vũ Bách Xuyên thì chị không nghĩ ra công ti nào khác.

Có người đẩy cửa phòng, trợ lí Trần Tuyết San ôm một đồng tạp chí mặt mày hoảng loạn đi vào: “Có rất nhiều phóng viên đang chen chúc ngoài cửa.”

Donna bước tới bên cửa sổ vén một góc rèm nhìn xuống, chỉ thấy dưới lầu có vô số nhà báo đang cầm sẵn máy ảnh. Trần Tuyết San đặt đồng tạp chí lên bàn uống nước, tất cả số tạp chí này đều lấy ảnh Đường Khải và An Dao đang khỏa thân quấn quýt trên giường làm trang bìa, dòng chữ đỏ vô cùng bắt mắt: “Scandal ảnh nóng” của diễn viên nổi tiếng An Dao và bạn trai tin đồn Đường Khải.

An Dao nhìn người con gái trong ảnh một lần nữa, đôi mắt ấy, cái mũi ấy, cái miệng ấy quen thuộc như miếng sắt nung đỏ dí mạnh vào tim cô, đau tới mức khiến người ta ngạt thở.

Donna ngồi xuống bấm điều khiển ti vi, chuyển hết kênh này đến kênh khác, hầu như kênh nào cũng đang đưa tin scandal ảnh nóng của An Dao, thậm chí ngay cả kênh tin tức của các đài địa phương cũng tham gia. Tình thế đang đi theo chiều hướng xấu nhất, hoàn toàn không thể khống chế được nữa. Donna đã lảng xê rất nhiều ngôi sao thần tượng thành nổi tiếng, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình hình nguy cấp thế này, sự việc “scandal ảnh nóng” lần này đã hủy hoại hoàn toàn danh tiếng quản lí vàng của chị.

Trần Tuyết San gọi Donna, dè dặt hỏi: “Bây giờ làm thế nào?”

Donna nhìn cô trợ lí, đầu đau như búa bổ: “An Dao không chịu nói sự thật mà chỉ nói cô gái trong clip không phải cô ấy, cô nói xem tôi phải làm thế nào?”

Chị nghĩ ngợi rồi nhìn về phía An Dao: “Trừ phi cô chịu mở cuộc họp báo, thừa nhận tình yêu với Đường Khải, thừa nhận clip đó là thật. Chúng ta hồi sinh từ chỗ chết, lợi dụng clip đó để tạo một vụ scandal, để cô nổi như cồn khắp châu Á, rồi tiến thẳng đến Hollywood.”

“Chị muốn em bắt chước Paris Hilton[*] sao? Học cô ta, lợi dụng băng sex để nổi khắp thế giới, tin tức giật tít đeo bám suốt, ngày nào cũng lên trang nhất, bị người ta nói là dâm nữ?” Giọng An Dao vẫn đang run rẩy: “Donna, ngay cả Paris cũng hối hận rồi, cô ấy cho rằng đó là vết nhơ cả đời này khó có thể gột sạch, chị làm sao có thể đẩy em vào con đường đó?”

[*] Paris Hilton (sinh năm 1982) là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, doanh nhân người Mỹ, người thừa kế của tập đoàn Hilton. Tuy tham gia diễn xuất, ca hát rất nhiều, nhưng cô thực sự nổi tiếng vào năm 2003, cuộn băng sex của cô mang tên “One night in Paris” bị phát tán. Sau này, Paris Hilton vẫn khẳng định, đó là vết nhơ lớn nhất của cuộc đời cô.

Donna sững người rồi hỏi ngược lại: “Cô cho rằng tôi đang đẩy cô vào đường cùng? Vậy tôi xin hỏi ngôi sao lớn là cô, ai đã quay video clip đó?”

Donna rút bừa một tờ tạp chí và chỉ vào mục tin tức lá cải trên đó, cười nhạt: “Trên tạp chí nói rất rõ ràng, An Dao lên giường với Đường Khải, là ai đứng bên quay phim? Là ai phụ trách kéo gần ống kính lại? An Dao phối hợp với người đàn ông này thế cơ mà, nhỉ?” Chị cố tình kéo dài âm cuối châm chọc hỏi: “Đây không phải vết nhơ, đây không phải dâm nữ sao?”

An Dao nghiêng răng đáp: “Em không có, người con gái trên đó tuyệt đối không phải em, em dám thề với ông trời.”

Donna đập mạnh tờ tạp chí xuống mặt bàn, đứng dậy gào lên: “Đủ rồi, tôi ngồi đây nghĩ cách cả buổi tối là vì ai chứ? Tất cả đều nghĩ xem nên giúp cô thế nào. Nhưng thế này cô không chịu, thế kia cô không làm. An Dao, cô nói cho tôi biết, nói cho quản lí của cô là tôi biết, rốt cuộc cô muốn thế nào? Cho dù bị người ta hăm hại cũng là do người ta nắm được điểm yếu của cô trong tay. Khi mới debut tôi đã nói với cô, không được quay chụp những thứ này, không được phát ngôn lung tung, thậm chí ngay cả ngấm ngấm làm cũng không nhưng cô có nghe lọt tai không hả?”

An Dao không tranh cãi nữa, bởi vì nói gì cũng đều là nguy biện, chẳng có ai tin. Từ hồi ra mắt đến giờ, Donna đã hướng cho cô phát triển theo hình tượng ngôi sao ngọc nữ, dặn đi dặn lại cô rằng, ngôi sao là những người sống trong nhà kính, khán giả bên ngoài trả tiền, họ là những nhà thẩm mỹ nghiêm khắc, yêu cầu ngôi sao hoàn mỹ không tì vết. Thậm chí một chút vấn đề về đạo đức cũng có thể khiến một ngôi sao cấp cao đang trên đỉnh huy hoàng trong nháy mắt rơi xuống địa ngục. Khi đó cô chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng đến giờ cô đã hiểu, Donna nói rất chân thành.

Mỗi người khi đứng trên sân khấu đều phải đeo mặt nạ, nói những lời giả tạo không thể giả tạo hơn, cô thực sự chịu đựng đủ rồi! Cô quả quyết nói: “Em sẽ rút khỏi giới giải trí, đây là cách tốt nhất.” Từ lâu cô đã sớm có suy nghĩ này. Bốn năm nay, từ một người mới leo lên được vị trí như hiện nay, cô không hề cảm nhận được niềm vui thành công mà chỉ thấy cơ thể và trái tim rệu rã. Giới giải trí là một sợi dây điện cao áp, bây giờ cô đang ở mép dây, bất cứ lúc nào cũng có thể bị điện giật mà chết.

Donna hỏi cô: “Cô không nhớ nội dung hợp đồng sao?”

Cô im lặng lần nữa, hợp đồng kí với công ti truyền thông Nguyên Dã năm xưa giống như giấy bán thân, tựa ngọn núi lớn đè xuống khiến cô không thể nào thở được. Vì muốn mau chóng thành danh, nên chỉ có thể bị công ti bóc lột, công ti lấy sáu phần hoa hồng, kí liền hợp đồng tám năm, tiền bồi thường vi phạm hợp đồng lên tới ba mươi triệu tệ.

Donna nói: “Nếu có ba mươi triệu tệ thì cô có thể tuyên bố giải nghệ, tôi không quản được, công ti cũng không có cách gì với cô cả.”

An Dao cúi đầu, đừng nói ba mươi triệu tệ, ngay cả một nửa chỗ đó cô cũng không có. Năm ngoái mới nổi tiếng, một bước liền giành được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Kim Hoa, đáng ra khí thế năm nay đang mạnh, vậy mà lại xảy ra chuyện này.

Donna cũng không ép cô mà chỉ lạnh nhạt nói tiếp: “Tôi về công ti thông báo với giám đốc một chút, trong thời gian này cô nhất định phải ở nhà, không được đi đâu hết. Càng không được xuất hiện tại giải Kim Hoa, đến lúc đó tôi sẽ giúp cô rút lui. Dù sao với tình hình hiện nay giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất không thể nào trao cho cô được.” Trước lúc rời đi Donna còn dặn dò Trần Tuyết San cẩn thận:

“Cô để ý cô ấy cẩn thận, nếu cô ấy trốn ra ngoài tôi sẽ đuổi việc cô!”

Trần Tuyết San gật đầu lia lịa.

Sau khi Donna đi, căn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường, dường như họ đang ở trong một nấm mồ, không hề nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Trên chiếc tủ trưng bày hình cánh cung ở giữa phòng khách, cúp Kim Hoa đang đặt ở vị trí cao trên đó, cây phát tài bên cạnh tủ cảnh lá xanh tốt, những chiếc lá to bằng lòng bàn tay xếp thành từng tầng sum suê.

An Dao đột nhiên hỏi Trần Tuyết San: “Cô có mang điện thoại không?” Vì có quá nhiều cuộc điện thoại gọi tới hỏi han tình hình nên điện thoại cố định trong nhà đã bị rút dây. Trần Tuyết San đưa điện thoại cho cô, cô đón lấy rồi bấm một dãy số quen thuộc.

Điện thoại đổ hai chuông thì có người nhấc máy, đầu máy bên kia “a lô” hỏi nhưng cô không nói được gì mà chỉ bật loa, bên kia hỏi: “Là ai thế? Tìm ai vậy?” Giọng chủ nhân càng lúc càng gắt gỏng: “Mau nói đi chứ, không nói là tôi cúp máy đó.”

Mặc dù nói vậy nhưng ông vẫn không cúp máy mà hỏi lại: “An Dao?”

Cô không dám lên tiếng, sống mũi cay cay, nước mắt bắt đầu rơi. Cô muốn mở miệng gọi một tiếng “bố” nhưng không tài nào nói được. Năm xưa khi mới bước chân vào giới giải trí cô đã làm ấm lên với bố, khi đó cô đã bị ông đánh ột trận, lập tức cắt đứt quan hệ bố con, từ đó hai người không qua lại với nhau nữa. Nhưng bây giờ cho dù ông mắng cô là ti tiện cũng được, cô chỉ muốn nghe giọng bố mà thôi.

Đầu máy bên kia cũng im lặng theo, hồi lâu mới nói một câu: “Chỉ cần người còn sống là tốt hơn mọi thứ rồi.”

Cổ họng cô như bị tắc nghẹn không thể thở nổi, cô nói rành rọt từng từ từng chữ với ông: “Người đó không phải con, con không quay mấy thứ đó.” Cho dù tất cả mọi người trong thiên hạ không tin cô, nhưng người nhà nhất định phải tin, cô gọi điện chỉ hi vọng ông có thể tin cô mà thôi.

Đầu máy bên kia vẫn im lặng.

Ngay cả bản thân cô cũng không tin được vậy thì làm sao có thể yêu cầu người nhà tin tưởng mình?

Tim cô thất lại, ngón tay di chuyển tới nút đỏ định tắt máy.

Đầu máy bên kia, bố cô đột nhiên nói: “Bố tin con, bố tin hai mươi mấy năm nay không dạy dỗ con vô ích.”

Cô sưng người, nước mắt lại tuôn rơi.

Ông An nói: “Nếu con nói con không quay vậy hãy nói cho cả thế giới biết, người trong clip không phải con, nếu không thì đi báo cảnh sát.”

Báo cảnh sát?

“Nếu thực sự không phải con thì tại sao không báo cảnh sát, để họ tìm ra chân tướng sự việc?”

Cô ra sức gạt đầu: “Vâng, con nhất định sẽ báo cảnh sát.”

Cô ấn nút kết thúc cuộc gọi, đúng thế, nhất định yêu cầu cảnh sát chứng minh sự trong sạch ỳnh.

Trần Tuyết San hỏi: “An Dao, báo cảnh sát thật sao? Có cần thương lượng với chị Donna không?”

Cô lau khô nước mắt rồi đứng dậy thay quần áo ra ngoài. Trần Tuyết San vẫn tiếp tục đi bên cạnh hỏi cô: “Hay là thương lượng với chị Donna đã rồi hãy báo cảnh sát, biết đâu chị ấy còn có cách giải quyết khác. Hơn nữa người trong clip giống cô như đúc, cảnh sát cũng không chắc sẽ lập án.”

An Dao không nghe thấy gì nữa. Trước đây luôn tưởng rằng khi lâm nguy bản thân sẽ không bị rối trí, rất giỏi lẩn lộn trong giới giải trí, nhưng đến lúc nguy cấp cô mới biết mình chẳng làm được gì.

Vừa xuống dưới lầu cô đã nghe thấy tiếng nhiều phóng viên đang kêu gào: “An Dao...”

Tài xế vừa lái xe lo lắng hỏi An Dao: “Chỉ e khó mà ra ngoài được.”

Quả nhiên, phóng viên đứng chặn bên ngoài cửa khiến xe không lọt qua được, bọn họ chụp lấy chụp để. An Dao cố tỏ ra bình tĩnh ấn nút hạ cửa. Ánh đèn flash nháy liên tục.

Phóng viên hỏi: “Cô An Dao có cảm nghĩ thế nào về ảnh nóng đăng trên tạp chí ‘Trào lưu L’? Cô có muốn nói gì về đoạn clip đang lan truyền trên mạng không?”

“Tại sao cô lại quay loại clip này, cô và Đường Khải thực sự là một cặp sao?”

Mặc dù cố gắng bình tĩnh nhưng những ngón tay cô vẫn run rẩy: “Tôi sẽ báo cảnh sát, cô gái trong clip không phải tôi, là người khác mạo danh tôi.”

Giống như Donna nói, đám phóng viên liền cười ồ, cho rằng cô đang giấu đầu hở đuôi.

“An Dao, cho hỏi cô đã xem qua clip chưa? Cô gái trên clip giống cô như đúc.”

“Cô cho rằng cô gái trong clip là giả, vậy có chứng cứ gì không? Trên đời này lại có người giống người đến vậy sao?”

Có phóng viên còn thẳng thắn hơn: “An Dao, cô cho rằng ‘bị tai trộm chuông’[*] có tác dụng sao? Cho dù là lảng tránh đi nữa nhưng nói như vậy thì hoang đường quá.”

[*] Bị tai trộm chuông (thành ngữ): Tự lừa dối mình, lừa dối mình không lừa dối được người khác.

Cô không trả lời bất cứ câu hỏi nào nữa, đưa ngón tay ấn nút đóng cửa kính xe. Đám phóng viên không bu kín đầu xe mà tự động lên xe bám theo cô đến đồn cảnh sát, bọn họ cho rằng đây là tin tức hot và truyện cười hài nhất thế kỉ. Trợ lí Trần Tuyết San ngồi ở ghế phụ đột nhiên rút điện thoại ra nhắn tin, người nhận là T và Donna, tin nhắn chỉ có ba chữ: Đồn cảnh sát. Sau khi nhắn tin xong, cô lên lút xóa sạch tin nhắn.

An Dao nhìn ra ngoài cửa xe, những tòa nhà cao tầng làm từ sắt thép xi măng nhanh chóng lướt qua, người đi đường qua lại như nêm, thành phố này đã phồn hoa hơn mấy năm trước. Khi mới tham gia vào làng giải trí cô chẳng biết gì, để PR ỉnh ngày nào cô cũng chạy khắp các phố phát tờ rơi. Cuối cùng khi Donna tìm được cô, không những không khen mà còn mắng cô một trận. Donna mắng rất nhiều nhưng cô chỉ nhớ một câu: “Nếu cô nổi tiếng rồi, ngay cả tổ tông tám đời nhà cô cũng bị phóng viên bới ra. Người ta sẽ viết như thế nào về chuyện này? Ngôi sao nổi tiếng An Dao trước khi làm diễn viên đã từng chuyên phát tờ rơi thay cho người khác? Nếu phóng viên không tử tế thì sẽ dùng việc này để bôi nhọ cô, nói cô bán hàng đa cấp, đến lúc đó cô có trăm cái miệng cũng không giải thích được.”

Đây chính là vấn đề của ngôi sao, một việc nhỏ cũng khiến người ta đoán bừa, cuối cùng phóng đại hết cỡ làm âm lên khiến cả thế giới biết.

Phóng viên đến sở cảnh sát, bu kín mít ngoài cửa như một bầy ong.

An Dao bước vào đồn cảnh sát, lúc lấy lời khai viên cảnh sát còn đọc tạp chí, ánh mắt nhìn mặt cô tỏ vẻ không tin. Viên cảnh sát hỏi lại: “Cô chắc chắn mình không phải là người trong ảnh?”

2. Chương 01 Phần 2

Cô gật đầu.

Viên cảnh sát bật cười: “Nhưng cô gái trong ảnh giống cô như đúc.”

Cô không nói gì, trợ lí Trần Tuyết San giao đĩa CD clip cho viên cảnh sát. Anh ta cho đĩa vào máy tính, tiếng rên rĩ khiến người ta phải đỏ mặt lại vang lên. Anh cảnh sát mới hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi nhìn thấy cảnh đó cũng ngại ngùng, anh ta e hèm một cái rồi nói đầy hàm ý: “Nốt ruồi đen trên cổ cũng giống y như đúc.”

Cô bình tĩnh lắc đầu: “Đây chắc chắn không phải tôi.” Ngón tay cô run rẩy nhưng mặt không đổi sắc: “Tôi muốn phía cảnh sát bắt giữ Đường Khải vì tội truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy.”

Sắc mặt viên cảnh sát trở nên khó coi: “Cảnh sát bắt người cũng cần có chứng cứ, bởi vì hiện tại chưa thể xác định chắc chắn là ai tung clip ra nên chỉ có thể yêu cầu Đường Khải tới hợp tác điều tra. Đường nhiên, cho dù là ai tung ra đi nữa, điều 364 ‘Luật hình sự’ quy định: Truyền bá sách báo, băng đĩa, tranh ảnh hoặc các vật phẩm đồi trụy khác, tình tiết nghiêm trọng, phạt dưới hai năm tù, cải tạo hoặc quản thúc. Vì thế sở cảnh sát nhất định sẽ lập tức điều tra.”

“Không cần đâu.”

Đằng sau vang lên giọng nói lạnh như băng. An Dao quay lại, thấy quản lí Donna đang đứng ở ngoài cửa, sắc mặt tối sầm: “An Dao, đi theo tôi.”

An Dao cố chấp ngồi im không nhúc nhích.

Donna tức tốc bước tới, nghiêng răng gầm lên: “Đi theo tôi.”

An Dao đứng dậy, ánh mắt kiên định nói: “Donna, cho dù chị tin hay không em chỉ muốn nói với chị, em bị người ta vu oan, em bị người ta hãm hại.”

Donna giận dữ dùng dằng đáp: “An Dao, cho dù cô có tin hay không, tôi cũng chỉ muốn nói với cô rằng, cô không thể nào tra được ai đã tung clip ra đâu.”

“Tám ảnh đầu tiên được đăng trên tạp chí ‘Trào lưu L’, chỉ cần lần theo manh mối này nhất định sẽ tóm được người đứng đằng sau. Hơn nữa, người bị tình nghi nhiều nhất là Đường Khải, clip này chắc chắn là do anh ta quay để hãm hại em.”

“Đường Khải hãm hại cô? Tạp chí ‘Trào lưu L’? An Dao, cô không phải học sinh tiểu học ngây thơ, ấu trĩ, cô đã là người trưởng thành rồi, cô dùng đầu mà suy nghĩ đi. Nếu đối phương lựa chọn công bố những chuyện này trước giải Kim Hoa, thì người ta sẽ để cô tìm ra hung thủ sao? Hơn nữa, tôi vừa mới nhận được tin, nửa tiếng nữa Đường Khải sẽ tổ chức họp báo nói rõ mọi chuyện.” Donna nói với vẻ hết kiên nhẫn: “Rốt cuộc cô có đi cùng tôi hay không?”

Đường Khải tổ chức họp báo?

Donna tiếp tục nói: “Cô muốn báo cảnh sát hay làm gì tôi đều không quản nữa. Bây giờ tôi chỉ muốn nghe xem Đường Khải sẽ nói thế nào để còn tùy cơ hành sự. Lẽ nào cô không muốn biết cậu ta sẽ nói gì sao?”

An Dao thấy động lòng bèn đi theo Donna ra ngoài, đám phóng viên đang đợi ngoài cửa liền nhào tới như ong vỡ tổ, liên tục hỏi:

“Donna, An Dao tới báo cảnh sát có phải muốn bịt tai trộm chuông không?”

“Donna, cô nhìn nhận thế nào về sự việc lần này của An Dao?”

“Donna, đây có phải chủ ý của cô không, muốn An Dao học đòi Paris Hilton, lợi dụng clip đen để trở thành người nổi tiếng nhất? Phải chăng clip đen là do mấy người tự tung ra?”

Donna đã lặn lội trong giới giải trí hai mươi mấy năm, sớm đã thành thục với mọi thứ: “Những câu hỏi này tôi và An Dao không thể trả lời, tôi đề nghị mọi người nên đi hỏi Đường Khải, Đường Khải sắp mở họp báo đó.”

Donna vừa dứt lời, điện thoại của các phóng viên lần lượt đổ chuông.

“Cái gì, Đường Khải mở họp báo thật à? Được, tôi tới ngay.”

Chỉ trong chốc lát cánh phóng viên tản đi hết không còn một ai.

Donna trở về xe, không nói một tiếng.

An Dao ngồi vào xe, hỏi: “Anh ta mở họp báo thật sao?”

Donna ngồi trên ghế phụ, giọng nói toát lên sự hung dữ rất hiếm gặp: “Đường Khải vốn chỉ là ngôi sao hạng ba, kí hợp đồng với công ti nhỏ không chút tiếng tăm, nhưng buổi họp báo hôm nay ngoài việc đính chính một số việc ra, quan trọng hơn là tuyên bố cậu ta đã kí hợp đồng giá cao với Kinh Vũ Bách Xuyên.”

An Dao từng người, bây giờ mới hiểu rõ. Cô và Đường Khải vốn chỉ là bạn cùng học ở Bắc Ảnh[*] do nửa năm trước gặp lại khi đóng phim ở Hoàn Kiếm nên thường xuyên hẹn nhau đi ăn cơm, uống trà, thỉnh thoảng liên lạc qua điện thoại. Giữa họ chỉ là quan hệ đơn thuần như vậy, chưa bao giờ là quan hệ trai gái. Ngay cả cái danh “bạn trai tin đồn” cũng là do cánh nhà báo áp đặt cho anh ta. Bất giác cô cười nhạt, Đường Khải gọi cô “bạn học, bạn học” thân thiết như vậy hóa ra chỉ muốn giẫm lên cô để trèo cao. Nhưng anh ta lợi dụng cô là được rồi, tại sao còn xuất hiện clip này?

[*] Bắc Ảnh: Tên viết tắt của Học viện điện ảnh Bắc Kinh.

Những lời Donna nói còn khó nghe hơn: “Bây giờ hối hận rồi chứ? Lúc đầu tôi đã nhắc nhở cô, lần nào Đường Khải tham gia show cũng đều thích nhắc tới cô, vì vậy tin đồn mới xuất hiện nhiều như thế. Khi đó tôi đã bảo cô tránh xa cậu ta một chút, hoặc giải thích rõ ràng, nhưng ngôi sao lớn như cô đã nói thế nào? Cô nói đều là bạn học, người ta là diễn viên hạng ba, lặn lội cũng đáng thương, lợi dụng tin đồn gây

scandal một chút cũng chẳng sao.” Donna chỉ cảm thấy cơn tức kìm nén trong lồng ngực sắp nổ tung đến nơi, chị lần nữa mất kiểm soát, gào lên: “Trong giới giải trí này ai đáng thương chứ? Mẹ kiếp, cô tưởng mình là thánh mẫu sao? Là thánh mẫu thì đừng chui vào giới giải trí nữa. Hơn nữa, cô thương cậu ta cũng chả sao, lên giường với cậu ta cũng được, sao còn thông minh đến mức quay clip? Nếu cậu ta không phải bạn trai thực sự của cô, tại sao lại thông minh đến mức để cậu ta lợi dụng mình mà trèo cao?”

Cổ họng An Dao thắt lại, không nói nổi một lời. Donna nói đúng, trong giới giải trí này không bao giờ được đồng cảm với ai, bởi vì bạn không thể biết được ai là bạn, ai là thù. Chỉ cần bản thân còn trong giới giải trí thì những người xung quanh đều không thật lòng. Nhưng, cô đã từng coi Đường Khải là bạn, vì thế mới ngốc nghếch tới mức để mặc cho anh ta lợi dụng mình tạo scandal, cũng chưa bao giờ biện hộ ỉn.

Cô sai rồi, cô quên rằng đây là giới giải trí, nếu “thật lòng” mà tồn tại thì quả là kì tích.

Buổi họp báo của Đường Khải rất náo nhiệt, được tổ chức ở khách sạn năm sao lớn nhất thành phố. Khi An Dao đến nơi, bảo vệ ở cửa lớn không hề ngăn cô, sau khi vào mới phát hiện ra bên trong đã là biển người.

Khắp nơi đều thấy bóng nhà báo, chỗ nào cũng ánh đèn flash, còn Đường Khải đứng ở nơi tập trung mọi chú ý, dáng người cao lớn kết hợp với bộ plet màu đen khiến anh ta càng trở nên đẹp trai và chững chạc hơn. Anh ta nói: “Cảm ơn các bạn nhà báo, phóng viên đã tham gia buổi lễ kí hợp đồng giữa tôi và công ti Kinh Vũ Bách Xuyên, trước khi bắt đầu buổi lễ xin cho phép tôi dùng năm phút để giải thích về sự cố ảnh nóng, clip đen của tôi và ngôi sao An Dao.”

Cả hội trường chỉ còn lại tiếng bấm máy tanh tách, liên tục.

Đằng sau lưng Đường Khải là tấm phong màu đỏ chói mắt, bên trên là dòng chữ “Hợp báo công khai Đường Khải kí hợp đồng với Kinh Vũ Bách Xuyên.” Giọng anh ta trầm ấm, mạnh mẽ: “Thực ra tôi và An Dao là người yêu. Khi học ở Bắc Ảnh chúng tôi là bạn cùng lớp, lúc đó cả hai đã bắt đầu yêu nhau rồi. Sau này An Dao được công ti truyền thông Nguyên Dã phát hiện và kí hợp đồng, vì tiền đồ của cô ấy, tôi cố ý theo đuổi đàn em khóa dưới khác để cô ấy từ bỏ tôi. Nhưng, nhìn An Dao từ diễn viên hạng ba cố gắng vươn lên khiến tôi thực sự hận bản thân không giúp gì được cho cô ấy. Vì thế tôi cũng gia nhập làng giải trí, cho dù mãi chỉ có thể diễn vai phụ, cho dù mãi không ngẩng đầu lên được, tôi cũng muốn gần cô ấy thêm một chút. Bởi vì tôi yêu cô ấy, tôi hận mình đã không thể quên những tháng ngày trước đây, tình yêu ngày đó chỉ kéo dài một năm, nhưng trong lòng tôi đó là quãng thời gian tươi đẹp nhất trong cuộc đời. Tôi nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lấy tình yêu này.”

Tất cả mọi người trong hội trường đều cảm động khôn xiết. Anh ta ngập ngừng, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía An Dao, nước mắt chợt tuôn rơi: “Clip không phải do tôi cố ý tung ra, vì tôi mất điện thoại nên bị người ta up lên diễn đàn không rõ tên, rồi bị biên tập của ‘Trào lưu L’ nhìn thấy nên mới phát tán.”

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía An Dao.

Cô đi từng bước từng bước lại gần anh ta, mỗi bước đi như đang giẫm đạp lên trái tim. Cô tới trước mặt anh ta, nghiêng răng cười: “Khi ở Bắc Ảnh chúng ta yêu nhau sao? Chúng ta là người yêu?”

Nước mắt Đường Khải lại rơi, anh ta nói một tiếng: “Xin lỗi.”

Dáng người anh ta cao lớn nên cô chỉ có thể cố gắng ngửa mặt lên nói: “Đường Khải, tại sao lại hăm hại tôi?” Cô khó khăn hỏi từng câu từng chữ: “Tôi coi anh là bạn học, coi anh là bạn bè, tại sao anh lại hăm hại tôi?”

Nước mắt Đường Khải tuôn xuống như mưa: “Anh yêu em...”

Cô lạnh lùng cười: “Tại sao phải nói dối?”

Đường Khải buồn bã tới mức dường như không kiềm chế nổi: “Dao Dao, anh biết anh sai, là anh không cẩn thận làm mất điện thoại. Nhưng, anh sẽ bù đắp, anh sẽ dùng nửa đời còn lại bù đắp cho em. Nếu em chịu tha thứ cho anh, chúng ta sẽ kết hôn.” Đột nhiên anh ta móc từ trong túi quần ra một chiếc nhẫn, viên kim cương trên mặt nhẫn to tới mức chói mắt, anh ta nói: “Dao Dao, chiếc nhẫn này tuy hơi nhỏ nhưng anh đã dùng hết số tiền tiết kiệm của mình.” Giữa vô vàn con mắt đang chứng kiến, anh ta quỳ gối xuống nói: “Dao Dao, chỉ cần em chịu lấy anh, quãng thời gian còn lại, anh sẽ có trách nhiệm với em.”

An Dao gườm gườm nhìn anh ta, người đàn ông trước mắt rõ ràng quen thuộc như vậy nhưng giây phút này cô hoàn toàn không quen anh ta. Anh ta nói dối trắng trợn, chẳng khác gì đang diễn hết vở kịch này đến vở kịch khác. Đầu tiên là lợi dụng cô để trèo cao, sau đó dựa vào clip đen để nổi danh, rồi lại thể hiện mình là người đàn ông chung tình, thậm chí cả nhẵn cũng chuẩn bị chu đáo. Đường Khải quá thông minh, quá mưu mô.

Từ nay về sau mọi lời gièm pha đều gục trước anh ta, anh ta thắng rồi, còn cô thua tất cả.

Thua thê thảm.

Hội trường đang im lặng đột nhiên tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, tất cả mọi người đều đang vỗ tay. Thậm chí có phóng viên còn hét: “An Dao, lấy anh ấy, An Dao, đồng ý đi.”

Cô nhìn chằm chằm Đường Khải, bàn tay đột ngột giơ cao rồi tát mạnh vào mặt anh ta. Sau tiếng bạt tai, cả hội trường im bật trong giây lát, rồi vô số tiếng bấm máy vang lên. Cô biết, ngày mai báo chí sẽ đăng tin này, nhưng cô đã không còn quan tâm nữa.

Đường Khải đứng thẳng dậy, mặt đầy nước mắt, gào lên: “Dao Dao.” Dáng vẻ chân thành của anh ta giống như hai người đã từng là người yêu của nhau vậy, cả thế giới này chỉ có mình mọi thứ đều là giả dối, là diễn kịch.

Cô bị lừa rồi, thua thê thảm quá.

Đường Khải không kiềm chế được, đau đớn khóc và nhắc lại lần nữa: “Xin lỗi.” Anh ta nghẹn ngào: “Anh không nên làm mất điện thoại mà hại em thành ra thế này. Dao Dao, em hãy tin anh, sau này anh nhất định không rời bỏ em.”

Cô cố kìm nước mắt, nghiêng răng mỉm cười: “Đường Khải, anh không làm Ảnh đế thật là đáng tiếc.”

Anh ta lặp lại hai tiếng ấy một cách khó khăn: “Xin lỗi.”

Cánh nhà báo trong hội trường không nén được nữa liền chất vấn: “An Dao, liệu có phải cô ép người quá đáng không? Đường Khải đã xin lỗi, cũng cầu hôn cô rồi, lẽ nào cô tưởng vẫn còn kết cục tốt hơn sao?”

“An Dao, cô nghĩ mình là ngôi sao hạng nhất, Đường Khải không xứng với cô?”

“Hay là cô luôn coi Đường Khải là bạn tình thôi, chưa bao giờ nghĩ sẽ lấy anh ấy?”

An Dao quay người lại, đối mặt với vô vàn ống kính đang chĩa vào mình, chậm rãi nói từng từ: “Cho dù cả thế giới này chẳng có ai tin những lời tôi nói. Nhưng...” Cô nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay: “Bố, cho dù cả thế giới này không tin con, nhưng con chỉ muốn nói với bố, con không làm chuyện đó.” Nuốt cơn giận vào trong lòng, cô chỉ muốn nói với người quan trọng nhất với cô rằng: “Con bị người ta hãm hại, người đàn ông này không phải bạn trai con, con và anh ta không có bất cứ quan hệ gì cả.” Giây phút này mặc dù cô đã thua, nhưng cô không muốn gia đình mình bị người ta cười nhạo, càng không muốn một người có lòng tự tôn cao như bố mình bị người ta chỉ trích gièm pha sau lưng. Năm xưa khi thi vào Bắc Ảnh, bố cô đã không đồng ý, nhưng cuối cùng cũng không ngăn được, đành để cô đi học; vì bước chân vào làng giải trí mà bố con cô không nhìn mặt nhau, thậm chí ngay cả những lời độc địa nhất bố cô cũng nói ra. Ông mắng cô là đồ đê tiện, xấu xa. Nhưng cô vẫn luôn chứng minh cho ông thấy giới giải trí cũng có những người gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Đường Khải đột nhiên kéo cô lại, bàn tay anh ta ấn sau gáy cô rồi mạnh bạo hôn lên môi cô. Cô há miệng, hàm răng cắn mạnh vào môi Đường Khải, máu tươi chảy vào miệng cô, nhưng anh ta vẫn cố chấp không buông, cứ để mặc cho cô cắn. Cô càng lúc càng điên lên, chỉ muốn cắn nát môi anh ta. Thấy vậy quản lý của Đường Khải là Toni liền xông lên ra sức kéo cô. Bảo vệ hội trường cũng chạy tới giúp sức.

Đám nhà báo bên dưới ngấm hai người bấm máy điên cuồng.

“An Dao, đủ rồi đấy.” Toni khó khăn lắm mới tách cô ra được, giận dữ mắng: “An Dao, mặc dù tôi chỉ là người ngoài cuộc nhưng vẫn muốn nói một câu. Đường Khải đánh mất điện thoại là lỗi của cậu ấy, nhưng cậu ấy đã nghĩ cách bù đắp cho cô. Cô có cần ép người quá đáng thế không? Lẽ nào cô phải giết cậu ấy thì mới cam tâm?”

Cô còn chưa kịp phản bác thì Đường Khải đã gào lên: “Toni, tôi không cho phép anh nói Dao Dao như thế!” Cô lạnh lùng đứng đó nhìn hai người họ diễn kịch. Màn kịch của họ còn hấp dẫn hơn cả hát kịch Đông Bắc[*].

[*] Một loại hình nghệ thuật vừa hát vừa diễn xuất phát từ vùng Đông Bắc, Trung Quốc.

Toni càng tức giận hơn: “Đường Khải, tôi đưa cậu vào giới giải trí này, cậu là người thế nào chẳng lẽ tôi không biết sao? Cho dù bây giờ An Dao muốn lấy mạng cậu thì cậu cũng sẽ cho cô ta. Nhưng Đường Khải à, cô ta là người thế nào chắc cậu rõ hơn tôi. Cô ta không hề yêu cậu...”

Đường Khải không chần chừ giờ nắm đấm lên lao về phía Toni. Hai người đánh nhau trước mặt mọi người, ánh đèn flash nháy liên tục về phía An Dao, giống như những mũi tên vô hình đang xuyên qua da, đâm vào từng thớ thịt trên người cô. Hai người họ gây gỗ trước mặt quần chúng thế này đã lột lớp da cuối cùng trên người cô, khiến máu cô chảy lênh láng dưới ánh mặt trời độc địa, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Cô quay người bước đi. Đám nhà báo xúm tới xoáy cô bằng những câu hỏi độc địa:

“An Dao, cô đến sở cảnh sát trước rồi lại chạy tới buổi họp báo là bởi vì cô chưa từng yêu Đường Khải phải không?”

“An Dao, xin cô trả lời, rốt cuộc cô có tình cảm gì với Đường Khải?”

“An Dao, cô đang lợi dụng Đường Khải phải không?”

Cô chỉ biết đi về phía trước, bởi vì dù nói gì cũng không thể thay đổi hiện trạng. Cô bước ra cửa khách sạn, bên ngoài có vô số fan đang vây kín. Có bảy, tám vệ sĩ bước tới gọi cô: “Cô An Dao, anh Đường Khải mời chúng tôi bảo vệ cô ra về.”

Ngay cả đường rút của cô anh ta cũng không buông tha, ngay cả một người mất hồn như cô anh ta cũng lợi dụng, muốn tạo scandal lần chót sao?

Vệ sĩ mở đường cho cô, suốt dọc đường cô nghe thấy tiếng chửi bới không ngớt, fan đều đang lớn tiếng chửi. Khó khăn lắm cô mới vào được trong xe, giữa biển người tài xế vô cùng vất vả lái xe tiến về phía trước.

Donna trước sau vẫn ngồi trong xe, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Cô gọi một tiếng “Donna”, giọng yếu ớt tỏ rõ sự mệt mỏi.

Donna ngẩng đầu đưa điện thoại tới trước mặt cô, màn hình điện thoại là hội trường nơi Đường Khải kí kết hợp đồng, hóa ra đang truyền hình trực tiếp. Donna bật cười: “Lại còn truyền hình trực tiếp nữa, đã vậy còn mời đài truyền hình nổi tiếng nhất. An Dao, có người muốn đẩy cô vào chỗ chết.”

An Dao rã rời nói: “Đường Khải không phải bạn trai của em, tụi em chưa bao giờ quay cái đó.”

Donna cũng tỏ ra mệt mỏi: “Ban đầu tôi tin Đường Khải, nhưng ban nãy cậu ta nói hai người từng yêu nhau một năm khi ở Bắc Ảnh, câu đó đã bán đứng cậu ta. Trước khi kí hợp đồng với cô, tôi đã điều tra rất rõ ràng, khi học ở Bắc Ảnh cô không hề yêu ai. Lúc đó hai người chỉ là bạn cùng lớp bình thường, thậm chí còn không phải là bạn bè.” Donna thở dài, khẽ nhắm mắt lại, chị cảm thấy toàn thân rệu rã: “Sao còn chuẩn bị sẵn cả nhẫn cưới ở hội trường thế không biết? Tôi đã dặn cô đừng ra ngoài là muốn chuyển thế bị động thành chủ động, để xem Đường Khải sẽ ăn nói với truyền thông, đến lúc đó chúng ta sẽ xem xét tình hình mà hành sự, nghĩ cách hóa giải. Nhưng cô lại chạy tới đồn cảnh sát, tôi chỉ còn cách để mặc cô đi. Tôi tưởng rằng hai người trước đây chưa từng yêu nhau nhưng gần đây chắc có tình cảm thật, vì thế mới lên giường quay những cảnh đó.”

An Dao buồn bã đáp: “Xin lỗi.”

Donna tự cười nhạo mình: “Thông thường trong tình huống này cho dù có phải đi ngược với lòng mình, những ngôi sao nữ khác cũng sẽ thừa nhận là đang yêu nhau. Vì vậy tôi mới yên tâm để cô vào một mình, tưởng rằng cô sẽ sống dậy từ chỗ chết, tưởng rằng cô sẽ chấp nhận lời xin lỗi và lời cầu hôn của Đường Khải. Nhưng hành động của cô nằm ngoài dự tính của tôi. Cô không có lỗi với tôi, mà có lỗi với công ti đã bồi dưỡng cô bao lâu nay và có lỗi với chính cô. Bởi vì cô đã tự tay bóp chết mình.”

“Nếu em thông minh hơn chút nữa thì nên nhận lời cầu hôn của anh ta ngay lúc đó, xem vở kịch của anh ta sẽ diễn tiếp thế nào. Nhưng em lại làm hỏng hết việc.”

“Nếu tôi đoán không nhầm vụ clip đen lần này không chừng đều là âm mưu. Vì thế, bất kể cô có phản ứng thế nào, bọn họ đều có cách đối phó. Nếu cô đồng ý lời cầu hôn thì Toni sẽ chạy lên giả vờ ngăn cản, rồi đánh nhau một trận với Đường Khải. Toni vốn không có chút tiếng tăm gì, nhưng đánh trận này với Đường Khải anh ta nhất định sẽ trở thành quản lý hot nhất. Một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi lại có thể nghĩ ra trò đánh nhau với ngôi sao của mình ngay trước mặt đám đông. Lúc Toni và Đường Khải đẩy cô vào chỗ chết cũng là lúc họ đẩy sự nghiệp của mình lên đỉnh. Hai người họ diễn chính trong vở này, quả thực quá tuyệt vời. Hèn chi trước đây khi Đường Khải dùng cô tạo scandal, Toni đã chịu hạ mình xin lỗi tôi vô số lần. Họ thực sự còn lợi hại hơn Việt vương Câu Tiễn[*].”

“Tiếp sau đây hình như chúng ta không còn bất cứ khả năng phản kích nào.”

“Đúng, ngày mai búa rìu dư luận sẽ đè chết cô.” Donna mở to mắt nhìn cô, mệt mỏi nói: “Bước hạ màn của cô chắc sẽ rất thảm.”

[*] Việt vương Câu Tiễn (khoảng 520-465 TCN), vua của nước Việt cuối thời Xuân Thu (trị vì từ 496-465 TCN). Họ Tự, tên Câu Tiễn, còn có tên là Thảm Chấp. Từng thua trận nước Ngô, khuất phục cầu hòa. Sau khi nếm mật nằm gai, phát phần mưu đồ, cuối cùng đã biến nước Việt trở thành cường quốc. Nổi tiếng là người nhẫn nhịn chịu nhục để mưu đồ nghiệp lớn.

3. Chương 02 Phần 1

Chương 2

Ngôi sao mua vui cho khán giả, ai sẽ mua vui cho họ?

Đúng như Donna dự đoán, ngày hôm sau trang nhất của tất cả các báo đều đưa tin chi tiết về sự kiện này, từ việc cô và Đường Khải yêu nhau hồi học ở Bắc Ảnh, cho tới chuyện ở sở cảnh sát và hiện trường buổi họp báo. Thậm chí phóng viên còn tìm ra cả cô gái khóa dưới yêu Đường Khải năm xưa để chứng minh sự thật trong lời nói của Đường Khải. Trong sự hình dung của giới truyền thông, Đường Khải là người chung thủy, vì tình yêu mà chấp nhận từ bỏ tính mạng, hơn nữa vì An Dao mà ra tay với quản lý Toni, chấp nhận bị thương phải nằm viện; lúc An Dao rời khỏi đó còn không quên dặn vệ sĩ hộ tống cô ra ngoài. Còn cô bị truyền thông chỉ trích là đứa con gái bất hiếu, máu lạnh, bao năm qua không hỏi han đến bố, bây giờ có chuyện lại làm trò trên truyền hình.

An Dao đang đọc báo giấy, những ngón tay của cô khẽ run rẩy vì cuối bài báo có câu: Phóng viên phỏng vấn hàng xóm của bố An Dao và được biết, bố An Dao đã từng mắng cô ta là đồ đẻ tiện, có thể thấy nhân phẩm của cô ta tồi tệ thế nào.

Những lời gièm pha như cơn gió xoáy hất cô lên chín tầng mây, rồi ném bịch xuống đất. Thậm chí có người còn sợ cô ngã chưa chết mà còn đá bồi thêm mấy phát nữa.

Trợ lý Trần Tuyết San gọi “An Dao” rồi đưa cốc nước cho cô: “Đã một đêm cô không ngủ, hay là uống nước rồi nghỉ ngơi chút đi.”

An Dao gạt cốc nước, vo tròn tờ báo ném xuống đất. Cô cầm điều khiển mở ti vi, Trần Tuyết San lập tức tắt đi: “Cô đừng xem có được không?”

An Dao mỉm cười nhưng ánh mắt lạnh lẽo: “Còn điều gì mà tôi không chịu đựng được nữa chứ? Ngôi sao phim cấp ba còn có khả năng chịu đựng, tôi như thế này đã là gì?”

Trần Tuyết San bất lực nói: “Nhưng Donna đã dặn là không được cho cô xem.”

An Dao nhìn đồng báo trên bàn trà, hỏi: “Báo thì được xem tại sao ti vi lại không được? Có gì khác nhau sao? Họ còn nói tôi thế nào được nữa?” Cô giành lấy điều khiển và chuyển kênh, trên màn hình xuất hiện

kênh giải trí quen thuộc. Trước đây khi quay phim xong trở về nhà, thú tiêu khiển lớn nhất của cô chính là xem tin giải trí. Khi đó chẳng cần nghĩ ngợi gì cả, ngày nào cũng xem tin đồn của người khác để mua vui cho bản thân.

Ngôi sao mua vui cho khán giả, vậy ai sẽ mua vui cho họ?

Cô chuyển hết kênh này sang kênh khác, mục tin tức của các kênh đều lấy cô làm trọng điểm đưa tin, mỗi từ đều như một nhát dao cắm phập vào tai cô, đâm từng nhát từng nhát, khiến cô đau không thiết sống nữa. Tin tức và báo chí đều nói giống nhau, tất cả người trong thiên hạ này đều đạp cô dưới chân. Cuối cùng không chịu được nữa, cô bèn tắt ti vi. Cô không khóc, chỉ buồn bã ngồi bó gối, mắt nhắm nghiền mệt mỏi.

Không biết bao lâu sau Trần Tuyết San đột nhiên thốt lên: “Chị Donna.”

Cô khẽ mở mắt nhìn, Donna cầm hợp đồng từ ngoài đi vào. Donna đứng trước mặt cô, đặt hợp đồng lên bàn trà, nói: “Đây là phim mới của đạo diễn nào đó, muốn tìm cô đóng nữ chính.” Đã đến nước này còn có người mời cô đóng phim sao? An Dao cầm hợp đồng lên lật xem từng trang.

Donna nói tiếp: “Điều kiện rất tốt, tên cô to bằng tên phim và đứng trước tất cả các diễn viên. Hơn nữa, có thể tự quyết định có tham gia tất cả các hoạt động quảng bá bao gồm việc trả lời phỏng vấn báo giới hay không. Thậm chí họ còn đặc biệt thuê hai vệ sĩ bảo vệ cô sát sao. Ảnh phim sẽ do cô xem xét và ngay cả thuê thù lao của cô cũng do công ti họ chi trả.”

An Dao không nói câu nào.

Donna ngừng lại rồi ngập ngừng nói tiếp: “Đạo diễn là Đinh Kiều Kiệt.” Đinh Kiều Kiệt chuyên quay phim cấp ba Hồng Kông.

Cô bật cười: “Không ngờ em có giá vậy.” Cô nói có vẻ như rất bình thản nhưng thực sự trong lòng đã đứt từng khúc ruột: “Phiền chị Donna trả lời ông ấy giùm em, tạm thời em không nhận vai.”

Donna sững lại, hỏi không hề khách khí: “Rốt cuộc cô còn cố chấp cái gì? Lẽ nào, cô cảm thấy mình còn giá lắm?”

Cô gượng cười: “Em không lên giường với Đường Khải, cho dù chị tin hay không tin, em cũng chỉ có một câu ấy thôi.”

Donna lạnh lùng nhìn cô, trong lòng hiểu rõ mặc dù ưu thế của An Dao đã mất, tiền đồ mờ mịt, nhưng nếu chịu cởi đồ, bỏ con đường ngọc nữ thì không chừng có thể sáng tạo ra truyền kì khác. Nhưng tính cách An Dao cố chấp như vậy nên khi nhận hợp đồng phim từ đạo diễn chị đã nghĩ xong xuôi đường rút ỉn.

Donna nói: “Nếu cô không nhận bộ phim này thì tôi sẽ từ chức không làm quản lí của cô nữa.”

Nói như thế cũng không có nghĩa là chị bỏ rơi An Dao, mà thực sự là bắt buộc dĩ. Trong lúc đường cùng bỏ rơi ngôi sao của mình, đối với một quản lí mà nói chính là nguy cơ lớn nhất trong sự nghiệp, có thể sau này không ngôi sao nào dám làm việc với một quản lí như thế nữa.

Donna tiếp lời: “Cô suy nghĩ cho kĩ, ngày mai trả lời tôi rốt cuộc có kí hay không. Nếu cô chịu kí hợp đồng, Donna tôi bảo đảm sẽ khiến cô nổi tiếng khắp châu Á.”

An Dao không nói thêm gì nữa.

Donna rời đi, Trần Tuyết San nấp trong góc nhắn tin, tin nhắn chỉ có mấy chữ: “Đinh Kiều Kiệt mời An Dao đóng phim cấp ba.” Người nhận là T. Trần Tuyết San đặt ngón tay lên phím send, liếc trộm An Dao rồi ẩn gửi.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong, căn phòng mặc dù sáng bừng nhưng bầu không khí vẫn lạnh lẽo như những ngày đông.

Tin tức giải trí đã mất kiểm soát, ngày nào giới truyền thông cũng đưa tin tức mới nhất liên quan đến Đường Khải và An Dao. Không cần hỏi cũng biết, tin về An Dao đều là tin xấu, còn Đường Khải một bước ngôi sao hạng nhất, đẹp trai, hình tượng trước công chúng lại hoàn hảo, bỗng chốc hợp đồng đóng phim tới tấp. Vụ clip đen không có bất cứ ảnh hưởng gì với Đường Khải, ngược lại còn khiến anh ta trở thành ngôi sao

hot nhất, giá trị cũng tăng vọt. Các kênh giải trí ngày nào cũng đưa tin và anh ta nghiễm nhiên trở thành đứa con cưng của truyền thông. Thậm chí trong một chương trình truyền hình có MC còn nói đùa: Giá trị của Đường Khải đã tăng lên trăm lần, An Dao nên yên tâm lấy anh ta.

An Dao ở lì trong nhà không bước chân ra ngoài, dưới nhà cô luôn có nhà báo ngồi châu chực, ai cũng muốn giành được tin tức mới nhất. Khi xe của Donna đến nơi, đám nhà báo vây kín xe như ong vỡ tổ. Donna chỉ còn cách xuống xe đi bộ. Họ điên cuồng hỏi:

“Donna, An Dao bây giờ thế nào rồi? Nghe nói khi trả lời phỏng vấn Đường Khải cho biết, chỉ cần An Dao đồng ý, bất cứ lúc nào anh ấy cũng sẵn sàng kết hôn với cô ta.”

“Liệu An Dao có đồng ý lấy Đường Khải không? Trên các trang web đã tổ chức vote xem An Dao có lấy Đường Khải hay không, tất cả đều cá rằng An Dao sẽ lấy Đường Khải.”

“Rốt cuộc An Dao đang nghĩ gì? Điều kiện của Đường Khải tốt như vậy tại sao cô ấy không đồng ý?”

Mặc cho nhà báo truy hỏi, từ đầu tới cuối Donna không nói lời nào. Trong căn biệt thự hai tầng, phòng khách ở tầng dưới không có một ai. Donna đi lên gác, thấy trợ lý Trần Tuyết San đang ngồi một mình trên ghế sofa. Donna hỏi: “An Dao đâu rồi? Kí hợp đồng chưa?”

Trần Tuyết San đứng dậy, đưa mắt nhìn về phía phòng ngủ: “Vẫn đang ngủ.”

Donna không nói gì, chị ngồi xuống sofa đọc báo. Nội dung trên báo hôm nay và hôm qua giống nhau, các tin tức mới đều nói An Dao bạc tình bạc nghĩa còn Đường Khải sâu sắc chung tình. Donna cảm thấy đầu đau như bị kim châm. Tình hình càng ngày càng bất lợi cho An Dao, ngoài việc cởi đồ, con đường duy nhất chính là lấy Đường Khải. Có điều, với tính cách cố chấp của An Dao thì con đường thứ hai e rằng cũng không đi được.

Sự việc này thực sự khiến Donna rối loạn đầu óc, chị đã mất ngủ suốt mấy ngày. Hôm qua về công ti, giám đốc mắng chị một trận té tát. Bước chân vào làng giải trí bao nhiêu năm, rất ít khi chị thấy giám đốc bốc hỏa như thế này. Số tiền đầu tư quá nhiều, công ti đã phải rút cả chục triệu tệ để cô ấy nổi tiếng, trong thời gian ngắn không thể nào thu hồi vốn được, vì thế giám đốc mới tức giận đến vậy. Hơn nữa trong giới giải trí người mới xuất hiện liên tục, đào tạo được ngôi sao hạng nhất như An Dao cũng không phải dễ.

Giám đốc nói, cho dù ép buộc cũng được, An Dao không muốn cởi cũng phải cởi, cô ấy đã như thế này thì còn gì không thể bán được?

Vì thế, Donna mới đến sớm, chuẩn bị mọi thủ đoạn cứng mềm để ép cô. Đột nhiên chuông điện thoại reo, chị ấn nút nghe, là ban tổ chức giải Kim Hoa.

Đối phương thẳng thắn vào đề: “Donna, ban tổ chức hi vọng An Dao tự động rút lui khỏi đề cử.”

Donna cười trừ: “Sao ban tổ chức lại đưa ra yêu cầu thế này? Chưa bao giờ có lệ diễn viên tự động rút lui khỏi giải cả.”

Đối phương cũng bật cười: “Cô nên biết rằng danh tiếng của An Dao bây giờ quá tệ. Donna à, đừng khiến chúng tôi khó xử, được không?”

Chị đang định cầu xin thì đối phương đã ngắt điện thoại, quyết không cho chị cơ hội. Bây giờ ngay cả giải Kim Hoa cũng vuột khỏi tay. Chị vốn tưởng rằng cùng lắm là không được giải diễn viên xuất sắc nhất, không ngờ lại còn tồi tệ hơn.

Trần Tuyết San rót nước cho Donna rồi e dè hỏi: “Đã được đề cử rồi, thực sự phải rút lui sao?”

Donna cầm cốc trà lên uống một ngụm lớn: “Chính bởi vì đã được đề cử nên ban tổ chức mới không thể đá thẳng An Dao ra ngoài cuộc được. Họ muốn chúng ta đơn phương tuyên bố rút lui để giữ thể diện cho họ.”

Đột nhiên Trần Tuyết San đề nghị: “Sao không dùng người khác để thay thế vị trí của An Dao?”

Donna quay sang nhìn Trần Tuyết San rồi suy nghĩ nghiêm túc.

Trần Tuyết San nói: “Không phải công ti mình còn một bộ phim điện ảnh cũng khá lắm sao, vì nữ diễn viên chính chỉ làng nhàng, nên mới không nghĩ tới? Bây giờ có thể làm điều kiện trao đổi, thay thế.”

“Cô muốn nói tới Trần Mộng Kỳ?”

“Đúng, chính là cô ấy, thực ra nếu xét về diễn xuất thì cũng không tệ.”

“Ồ.” Donna nghĩ ngợi. Bốn, năm năm nay Trần Mộng Kỳ đều không nổi lên được, thực ra nguyên nhân chính không phải do diễn xuất không tốt mà là do gương mặt của cô ấy, xinh thì xinh thật nhưng rất nhạt nhòa, thiếu ấn tượng. Donna nhìn Trần Tuyết San mỉm cười: “Thật trùng hợp, hai người đều họ Trần.”

Chỉ là chị buột miệng nói nhưng Trần Tuyết San lại hoảng hốt giải thích: “Chị đừng nghĩ linh tinh nhé.”

Lúc này Donna mới nghiêm túc để ý cô trợ lý nhỏ của mình, tóc ngắn, ngoại hình bình thường, nhưng đôi mắt rất sâu. Donna lẫn lộn trong giới giải trí này lâu như thế, còn loại người nào chưa gặp đâu? Bỗng chốc chị cảm thấy cô trợ lý này có chút đặc biệt.

Điện thoại lại đổ chuông.

Donna đưa điện thoại lên tai, chị nghe thấy đồng nghiệp đang gào lên: “Về công ti mau! Mẹ kiếp, thiên hạ đại loạn rồi! Tất cả các công ti đại diện đều đang đòi bồi thường. Cô mau về công ti bàn bạc đối sách.” Donna đứng dậy, chị biết sự việc đã quá gấp gáp nên vội vàng vào phòng gọi An Dao dậy.

An Dao được Donna mặc đồ cho trong trạng thái mơ mơ màng màng, sau đó cô bị kéo xuống dưới lầu, đi ra xe.

Xe chạy, Donna nói thẳng với An Dao: “An Dao, các công ti cô làm đại diện bây giờ đang đòi bồi thường. Theo hợp đồng, nếu trong thời gian làm đại diện, ngôi sao gián tiếp hoặc trực tiếp làm tổn hại đến hình tượng đại diện thì họ yêu cầu bồi thường toàn bộ số tiền, hơn nữa, còn có thể yêu cầu được bồi thường về tinh thần. Bây giờ điều cô có thể làm là câm miệng, nghe theo sự sắp đặt của công ti.”

An Dao tỉnh táo hẳn, cơn buồn ngủ ban nãy hoàn toàn tiêu tan. Cô ngạc nhiên, hỏi: “Bồi thường?”

Donna gật đầu: “Chỉ tính cô đại diện cho bất động sản Anh Bách thôi, phí đại diện đã là sáu triệu tệ; còn Vệ Dục, hợp đồng ký một năm, phí đại diện là bốn triệu tệ; còn một số hãng đại diện nhỏ nữa, số phí này cộng vào cũng hơn mười triệu tệ. An Dao, vấn đề bây giờ không đơn giản là để cô đóng phim cấp ba, mà là hành vi của cô đã dẫn tới sự tổn thất quá lớn cho công ti. Nếu sự việc này bị truy cứu thì cả cô và công ti đều gặp rắc rối.”

Sự việc đã như lửa cháy đến lông mày, An Dao hiểu tầm nghiêm trọng của vấn đề.

Chiếc xe nhỏ ra khỏi biệt thự, đám nhà báo vẫn bu kín phía trước. Tài xế nói: “Ở đây không thể đi được.”

Donna hạ cửa xe xuống, ánh đèn flash nháy liên tục. Chị lạnh lùng nói với đám phóng viên, nhà báo ngoài cửa xe: “Nếu muốn nghe tin độc quyền thì ngày mai tới buổi họp báo của An Dao. Bây giờ cô ấy không nói gì đâu.”

Phóng viên hỏi: “Vậy bây giờ về công ti à?”

Donna cười, đáp: “Đương nhiên, có điều nếu các vị cứ chặn xe thế này thì cũng tôi cũng chỉ còn cách quay lại, họp báo ngày mai đành phải hủy thôi.”

Đám phóng viên, nhà báo lập tức tản ra.

An Dao không nén được liền hỏi: “Tại sao phải bồi thường?”

Ánh mắt Donna rất phức tạp, chị đáp: “Nếu tôi đoán không nhầm thì có liên quan tới giải Kim Hoa. Nhất định có người đứng đằng sau giở trò. Vừa nãy ban tổ chức giải Kim Hoa khuyên chúng ta tự động rút lui, ngay sau đó bên đại diện yêu cầu lập tức bồi thường. An Dao, việc đã đến nước này có thể không chỉ đơn giản là Đường Khải đạp cô xuống để trèo cao đâu. Đằng sau chúng ta dường như có một bàn tay vô hình muốn bóp chết cô.”

Bàn tay vô hình? An Dao không biết mình đã đắc tội với ai, nếu thực sự như vậy thì quả thật rất đáng sợ.

Các đồng nghiệp trong công ti bận tối tăm mặt mũi. Khi An Dao và mọi người tới chỉ nghe thấy tiếng giám đốc đang giận dữ quát trong phòng.

“Dựa vào cái gì mà phải rút? Sao kí hợp đồng lại kí điều này?” Donna gõ cửa bước vào, thái độ của giám đốc Hoàng Thịnh Vỹ rất tệ: “Donna, tôi cần giải thích, sao trong hợp đồng lại có điều khoản này?” Ông ngược mắt lên, thấy An Dao, sắc mặt trở nên khó coi đến cực độ: “Nhìn họa cô gây ra đó! Đồng đồ nát này rốt cuộc phải thu dọn thế nào hả?”

Donna nói: “Tôi xin lỗi, ngày đó khi kí hợp đồng, bên đại diện nhất định phải thêm điều khoản này vào thì mới chịu đồng ý cho An Dao đại diện. Bởi vì giá tiền đưa ra khá cao nên chỉ còn cách đồng ý, hơn nữa thực sự không ngờ rằng An Dao lại gây ra chuyện này.”

Trên mặt bàn, giấy tờ lộn xộn, mùi khói thuốc nồng nặc khắp phòng, bầu không khí như đông cứng lại.

Giám đốc nhìn chằm chằm vào An Dao rồi ra lệnh: “An Dao, cô đi gặp bên đại diện, bắt kể người ta yêu cầu gì, cô cũng phải khiến họ thỏa mãn.”

Trước đây giám đốc cũng đã từng hạ lệnh bắt cô đi uống rượu nhưng cô từ chối. Nhưng lần này tình hình quá nghiêm trọng, cô không có cách nào từ chối.

Giám đốc ánh mắt sắc lẹm, nói: “Donna, phòng pháp vụ dù đang tìm sơ hở của hợp đồng nhưng đối phương đều là những ông chủ có tiền, chúng ta không thể đắc tội được. Vì thế, bất kể phải dùng thủ đoạn nào cũng nhất định phải khiến họ từ bỏ ý định đòi bồi thường.”

Donna hiểu ý của giám đốc. Công ti mời các bên đại diện tới khách sạn lớn nhất của thành phố mà họ đã bao trọn. Căn phòng thiết kế theo phong cách châu Âu, sang trọng hào nhoáng càng thể hiện rõ khí thế của nó. Bên đại diện có bốn nhà đến, mỗi công ti đều cử một luật sư cố vấn và nhân viên đàm phán chuyên nghiệp tới, một hàng mười hai người tụ tập lại với nhau thì thăm to nhỏ, bàn bạc thân thiết.

Sau khi phục vụ mang thức ăn lên, Donna mượn cớ ra ngoài, để An Dao một mình trong phòng. Cửa phòng đóng kín, An Dao cố gắng giữ bình tĩnh. Các bên đại diện đều cơm ai người ấy ăn, không ai nói câu nào. Cô cũng cúi đầu ăn cơm, đột nhiên không biết ai hỏi một câu: “Đây là bữa tiệc sao?”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía An Dao, rồi tất cả bật cười thành tiếng.

Bọn họ nói không hề khách khí: “Trước đây nghe nói bữa tiệc của ngôi sao thường lên tới mấy triệu tệ, chắc là nói cái này?” Có người nói to: “Không chỉ thế này thôi nhỉ? Có phải còn thứ khác nữa?”

An Dao gượng gạo nở nụ cười rồi đứng dậy chúc rượu: “Sự việc lần này là tôi sai, tôi không nên gây ra tin tức xấu như thế.”

Đại diện các bên rần rần lên tiếng: “Cô có biết sự việc lần này đã ảnh hưởng lớn tới sản phẩm của công ti chúng tôi thế nào không? Thậm chí trên các mạng xã hội có người còn liệt kê các sản phẩm cô làm đại diện rồi phát động mọi người tẩy chay không mua.” Còn có người nhìn chằm chằm vào cơ thể cô với ánh mắt háo sắc: “Thực ra thân hình cô cũng đẹp, nghe nói đang suy nghĩ tới việc đóng phim cấp ba?”

Phim cấp ba?

Cô lập tức phủ nhận: “Tôi sẽ không quay loại phim đó.”

Có người cười giễu cô: “Đừng nói đùa nữa, giám đốc của cô đã bảo đảm với chúng tôi rằng sau này cô đóng phim cấp ba chắc chắn còn hot hơn, vì thế chúng tôi mới tạm thời không đòi bồi thường.”

4. Chương 02 Phần 2

Bóng đèn thủy tinh hoa lệ đang tỏa ra những tia sáng màu vàng nhạt ấm áp, thế giới bên ngoài màn cửa sổ đỏ ối đang dần tối. Trái tim cô cũng trĩu nặng theo sắc trời.

Có người còn hỏi thẳng: “Giám đốc bảo cô tới đây, lại không có người của công ti cô trong phòng này, có phải là chuẩn bị để cô ‘phục vụ’ chúng tôi không đấy?”

Những ngón tay cô đang cầm cốc rượu siết chặt hơn, mỗi câu mỗi từ họ nói đều là cánh tay bóp chặt cổ cô, khiến cô khó chịu như bị ngạt thở.

Một người cười rộ, nói: “Hình như có người nói, chúng ta thích làm gì thì làm.”

Người đó vừa dứt lời thì một chàng trai đột ngột đứng dậy, lao nhanh về phía cô.

Cô còn chưa kịp tỉnh táo lại thì cổ tay đã bị nắm chặt, rồi người đó kéo cô ra khỏi phòng. Ánh đèn sáng choang bên ngoài dãy hành lang dài. Gót giày của cô giẫm trên nền nhà phát ra những tiếng cộc cộc. Chàng trai kéo cô chạy ra khỏi khách sạn. Trên con phố lớn, anh mỉm cười với cô: “Cuối cùng chúng ta cũng ra ngoài rồi.”

An Dao thở hổn hển, lúc này cô mới nhìn rõ chàng trai trước mặt. Anh khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, thân hình cao ráo, đôi mắt sáng như những vì sao trên trời. Anh tự giới thiệu về mình: “Tôi là Lăng Bách[*], tên tôi có nhiều âm đọc, là ‘bãi’ chứ không phải ‘bó’”

[*] Bách (): Trong tiếng Hán có hai âm đọc là ‘bãi’ và ‘bó’. Đọc là ‘bãi’ phiên âm là Bách, đọc là ‘bó’ phiên âm là Bá.

Anh mặc bộ đồ thể thao màu đen, tóc cắt ngắn cũn, dù nhìn đơn giản nhưng kết hợp lại rất có style. Anh đưa tay xoa gáy rồi ngượng ngịu cười: “Bọn họ ăn nói hạ lưu quá nên tôi mới kéo cô ra ngoài.”

Trên phố, người đi lại như mắc cửi, xe cộ bóp còi inh ỏi bốn phía.

Anh cười rất tươi, nụ cười toát lên một sức hấp dẫn kì lạ: “Trên ti vi cô nói người con gái trong clip không phải cô, tôi xem xong clip cũng phát hiện thấy có vấn đề.” Anh nhìn vào mắt cô, trong đôi mắt như có ánh sao lấp lánh: “Cô gái trong clip không có lúm đồng tiền, còn cô khi cười có hai lúm đồng tiền nhỏ xinh.”

Trái tim cô khẽ run lên. Đây là người đầu tiên tin cô, mặc dù lí do của anh nghe có vẻ buồn cười và hoang đường nhưng giọng điệu lại rất chân thành.

Anh nắm chặt cổ tay cô rồi kéo cô chạy về phía trước.

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Cô tò mò hỏi. Anh nghiêng mặt mỉm cười với cô: “Đi theo tôi, đừng dừng lại.”

Đám đông lướt qua họ. Anh nắm tay cô, rất chặt. Hai chân cô bắt đầu nhức mủi, dường như không còn sức để chạy tiếp nữa. Giọng anh vang bên tai: “Đến quảng trường.”

Cô vốn dĩ có thể mặc kệ anh, nhưng bất giác lại dùng toàn bộ sức mạnh để lao về phía trước theo anh.

Trên quảng trường, đèn điện chói lòa, dòng người đi lại như mắc cửi, đài phun nước hình tròn lớn phun nước rất mạnh, cảnh tượng rất hoành tráng. Cách quảng trường không xa có một thảm cỏ xanh, từng đôi tình nhân đang thân mật chuyện trò. Hai chân An Dao mỏi rã rời, bước đến thảm cỏ cô liền nằm thẳng ra đó. Lăng Bách cũng nằm xuống theo, miệng còn thở dốc: “Khi cơ thể cô chạm tới một cực hạn, đầu óc sẽ trống rỗng.”

Từng hàng cây cao đứng thẳng, cành lá rì rào giao nhau. Ánh điện rải xuống từ kẽ lá xanh rậm rạp, từng điểm sáng lấp lánh khắp nơi. Cô mở mắt nhìn bầu trời đêm tối om, ngay cả một ngôi sao cũng không có. Cô bật cười: “Đúng vậy, như thế thì sẽ không nghĩ ngợi lung tung nữa.” Mọi chuyện trong khách sạn lại hiện lên trong đầu, tim cô xót xa, nhưng nụ cười vẫn nở trên môi, “Nhìn bầu trời sẽ cảm thấy vui hơn.”

Anh không nói thêm gì nữa, đầu gối lên tay. Thực ra anh hiểu, ý của cô là khi ngược lên nhìn bầu trời sao, nước mắt sẽ không rơi nữa và dường như bản thân sẽ vui hơn.

Bộ phim mới quay của cô có một cảnh: Người qua lại như trôi đưa trên đường, còn cô đứng trong đám đông, nhìn người yêu ra đi, cô ngửa mặt lên trời mỉm cười và nói câu ấy, lúc quay người đi nước mắt vẫn tuôn rơi.

Cảnh quay ấy giúp cô một lần nữa lọt vào đề cử giải Kim Hoa, diễn xuất của cô rất tốt, mỗi bộ phim cô đóng anh đều đã xem. Giải Kim Hoa lần này nếu cô giành giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thì cũng xứng đáng. Nhưng không thể được nữa, các công ti đã biết tin cô bị đá khỏi giải Kim Hoa nên mới đòi bồi thường.

Tiếng huyền ảo mỗi lúc một lớn, quảng trường đã chật kín người.

Đột nhiên cô đứng dậy đi về phía trước. Anh liền bật dậy đuổi theo. Trên con đường nhỏ hẹp, lá cây hai bên đường rậm rạp che chắn hết ánh sáng, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt lọt qua kẽ lá. Anh không biết cô đi đâu nên chỉ biết bám theo.

Cô khó chịu hỏi: “Anh cứ đi theo tôi làm gì?”

Anh nhìn cô rồi bình thản đáp: “Tôi cũng không biết.”

Mặt cô không chút biểu cảm, nói: “Vậy anh đừng đi theo tôi nữa. Anh tưởng rằng anh kéo tôi ra ngoài là cứu tôi? Anh không biết đâu, những người đó sẽ nói gì với giám đốc của tôi? Anh đâu biết công ti sẽ đối xử với tôi thế nào? Có thể kết cục của tôi còn thảm hơn.”

Cô quay người bước đi còn anh dừng lại, không đi theo cô nữa. Anh chỉ lớn tiếng nói:

“Tôi tên là Lăng Bách, tên tôi có nhiều âm đọc, là ‘bai’ chứ không phải ‘bo’.”

Cô tiến về phía trước không ngoảnh đầu lại. Hai bên đường ngoài quảng trường là hai dãy nhà cao tầng, phía dưới các tòa nhà là hàng quán dày đặc. Cô vẫy tay gọi taxi, lúc ngồi lên xe đã sức cùng lực kiệt. Cô không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ cô đã không còn sức mà gắng gượng nữa.

Về tới công ti, quả nhiên ai cũng sầm mặt. Giám đốc Hoàng quát lên với cô: “Cô làm cái trò gì thế hả, bỏ lại một đám người để chạy theo một thằng đàn ông? Cô có biết đám người đó đều chạy tới tìm tôi tố tội, họ nói cô thái độ tồi tệ, nhất định phải bồi thường.”

Cô im lặng không nói gì, giám đốc càng tức giận hơn: “Cô nghĩ bây giờ cô là gì hả? Còn là ngọc nữ người người tung bốc sao?” Giám đốc rút ra một tập báo đập lên mặt bàn, tức giận quát trời: “Cô xem báo chí truyền thông nói thế nào về cô! Mẹ kiếp, cô tưởng rằng thị trường của cô còn tốt lắm sao? Để lăng xê cô nổi tiếng, công ti đã dốc vào đó bao nhiêu tiền? Tôi nói cho cô biết, nếu phải bồi thường thì công ti tuyệt đối không gánh trách nhiệm! Cô đừng mơ công ti sẽ cho cô một hào nào! Hơn nữa, trong hợp đồng giữa cô và công ti có điều khoản, nếu cá nhân nghệ sĩ gây ra tin xấu ảnh hưởng nghiêm trọng tới tiền đồ thì phải bồi thường cho công ti.”

Từng câu, từng chữ đè nặng khiến cô không thở nổi.

Giám đốc nói tiếp: “Lát về cô kí bản hợp đồng mới ấy cho tôi.”

Cô nắm chặt tay, không kiềm chế nổi, toàn thân run lên: “Tôi không đóng loại phim đó, cho dù cả thế giới coi tôi là đồ đốn mạt thì tôi cũng không đóng.”

Giám đốc lớn tiếng gào thét: “Cái gì mà không đóng loại phim đó? Tôi nói cho cô biết, cô không kí cũng phải kí, nếu không kí thì, mẹ kiếp, đợi công ti khởi kiện cô đi.”

Cô quyết tâm không để gì nữa: “Vậy thì kiện đi, cần tiền thì không có, cần mạng thì có đây.” Cô giật cửa ra ngoài, giám đốc gọi lớn phía sau: “An Dao, An Dao.”

Donna lặng lẽ đứng ngoài văn phòng, thấy cô bước ra chị cũng không nói gì. Cô đứng trước mặt Donna, cổ ngấn dòng lệ, nói: “Tôi đã từng coi chị là người thân, chị cũng đã từng nói coi tôi như con gái. Nhưng ban nãy ở khách sạn, chị muốn tôi ở lại lên giường với mấy người kia, phải không?” Cô chưa chút hỏi: “Donna, chị sẽ để con gái mình lên giường với nhiều người đàn ông vậy sao?”

Trong lòng Donna hiểu rõ, năm xưa An Dao trong trắng như tờ giấy trắng, không hiểu biết, thứ gì cũng thích hỏi. Nhưng người quản lí nắm tiền đồ của nghệ sĩ trong tay, nghệ sĩ nắm đường tài lộc của người quản lí. Quan hệ giữa nghệ sĩ và người quản lí trước giờ luôn như vậy. Hơn nữa, nguyên nhân Donna lăng xê An Dao nổi tiếng chỉ vì lần đầu tiên nhìn thấy An Dao, chị có cảm giác cô gái này nhất định sẽ nổi tiếng. Sẽ nổi tiếng thì sẽ có tiền, tiền đếm mãi không hết, trên đời này ai không thích tiền chứ?

An Dao bật cười nhưng nước mắt lưng tròng: “Donna, năm xưa khi chị lừa tôi kí bản hợp đồng hút máu của công ti, chị nói coi tôi như con gái, tuyệt đối không hại tôi. Thực ra những lời đó đều là giả dối, mọi thứ chị làm đều vì lợi ích của chị. Nói cái gì mà hợp đồng đóng phim cấp ba không kí thì chị sẽ từ chức không làm quản lí của tôi nữa. Thực ra cũng là do chị hiểu rõ tôi đã không còn giá trị lợi dụng, nên không muốn lãng phí thời gian vì tôi, đúng không?”

Nụ cười của Donna rất thê lương: “Cô là nghệ sĩ thất bại nhất mà tôi từng dẫn dắt.”

An Dao cảm thấy khí huyết đã dồn lên cổ họng, chặn cứng khí quản. Lồng ngực cô đau đớn, âm thanh phát ra cũng run run: “Mấy năm qua đều là giả dối. Trước khi tôi trở nên nổi tiếng, chị luôn bảo vệ tôi, giải quyết thay tôi mọi việc, hỏi han an ủi tôi, che mưa chắn gió cho tôi, những việc đó đều là giả. Chị chỉ coi tôi là cây hái tiền của chị!”

Donna buồn bã đáp: “An Dao, nghệ sĩ và các quản lý khác cũng đều như vậy. Rất ít quản lý đối xử với nghệ sĩ như người thân.”

An Dao tự cười giễu mình, nước mắt dâng trào trên khóe mi: “Donna, coi như tôi bị mù, nhưng bản hợp đồng này tôi sẽ không kí. Công ti thích làm sao thì làm, kiện tôi, xin mời. Dù sao tôi cũng thế này rồi, còn gì phải sợ nữa chứ?” Cô quay người đi vài bước thì Donna đột nhiên nói: “Bố cô đánh người, bị bắt rồi.”

Trái tim quặn thắt, cô nhanh chóng rời khỏi đây. Về đến biệt thự An Dao phát hiện ra vệ sĩ, giúp việc mà công ti cử tới đều đã đi hết, cô lên tầng hai thu dọn đồ đạc. Căn biệt thự này là công ti cấp cho cô, bây giờ chuyện âm ỉ tới mức này chắc sẽ bị thu hồi lại nhanh thôi. Trong tủ chứa đầy quần áo nhưng rất ít bộ là do cô tự mua, hầu như đều là Donna mua cho cô. Trước đây Donna đối xử với cô rất tốt, ngay cả việc ăn ở sinh hoạt đều chăm sóc chu đáo. Cô đã từng tưởng rằng mình và Donna là hai mẹ con thực sự. Cô thật là ngốc, trong giới này có người nào đáng tin?

Cô đóng cửa tủ, chạy tới bàn ở cạnh giường bật điện thoại. Tiếng báo tin nhắn điện thoại reo không ngừng, vô số các cuộc gọi nhờ. Cô run run bấm dây số quen thuộc. Điện thoại cứ đổ chuông nhưng không có người nghe. Cô không từ bỏ mà tiếp tục gọi lại, những tiếng tút tút vang lên chói tai. Không biết cô đã gọi bao nhiêu cuộc, nhưng mãi vẫn không có bất cứ hồi âm nào. Cô bật laptop lên mạng đọc tin tức. Quả nhiên, tin tức hot là tin bố An Dao bị bắt vì đánh người. Cô xót xa bật xem clip, cảnh tượng trong clip rất hỗn loạn, phóng viên cầm máy quay lia tới lia lui, còn bố An Dao và hàng xóm đang ẩu đả. Bố cô nói không ngớt: “Ông nói bậy bạ gì với người khác hả? Tôi nói con gái tôi là đề tiện bao giờ, ông mới là đồ đề tiện, phun bậy bạ với truyền thông.”

Ông Vương cũng đánh rất hăng, miệng lầu bầu đáp lại: “Tôi nghe rất rõ, ông đã mắng con gái ông như thế, còn tát nó một cái.”

“Cút con mẹ ông đi, tung tin bậy bạ để hãm hại con gái tôi.”

“Con gái ông là đồ bẩn thỉu, ông còn ngồi đây nói lung tung gì chứ?”

“Con mẹ ông mới là đồ bẩn thỉu, cái miệng chó cắn người lung tung.”

Hai người quần nhau trên mặt đất, người đứng xem không ai vào can. An Dao run rẩy, mím chặt môi tắt clip, trái tim đau nhói. Năm xưa bố cô thực sự mắng cô như thế, nhưng bây giờ ông đang bảo vệ cô trước mặt người khác.

Điện thoại di động trên bàn đổ chuông, cô nghe thấy đầu bên kia nói: “Tôi là Lăng Bách.”

Lăng Bách? Cô nhớ ra chàng trai ấy, thân hình cao ráo, nụ cười rạng rỡ. Cô không nói gì nhưng nước mắt lăn không ngừng trên má. Đường như biết cô đang khóc nên anh cũng không nói gì. Xung quanh im lặng như tờ, bên ngoài cửa sổ là bóng tối vô tận.

Giọng Lăng Bách trầm ấm: “Người con gái trong clip thực sự không phải cô.”

Trên thế giới này có lẽ chỉ có bố cô và chàng trai lạ mặt này tin cô, cổ họng cô nấc nghẹn, cô nén giọng, nói: “Cảm ơn.”

Anh hỏi: “Có cần giúp đỡ gì không? Tôi là người của bất động sản Anh Bách.”

Bất động sản Anh Bách? Là nơi có phí đại diện cao nhất.

Thấy cô im lặng anh vội vã nói: “Tôi chỉ đơn thuần muốn giúp đỡ chứ không hề có ý xấu.”

Tim cô thất lại, không thể tin bất cứ ai nữa. Trước đây Donna cũng nói với cô như thế, kí hợp đồng với cô cũng không có ý gì xấu, chỉ đơn thuần muốn giúp cô nổi tiếng, bởi vì cô giống con gái của Donna. Cô ấn nút kết thúc cuộc gọi, tiếp tục bấm số gọi về nhà, những tiếng tút dài liên tục, nhưng vẫn chẳng có ai nghe máy.

Cô không chịu đựng được nữa, đau đớn òa khóc. Nhìn từng cảnh trong clip cô cảm giác như có người cầm dao róc hết thịt trên người mình, nỗi đau ấy xuyên vào tận tâm can, ngấm vào huyết mạch, khiến người ta sống không bằng chết. Trước đây cô tưởng rằng mình sẽ có cách đối mặt với mọi bão táp, bây giờ mới biết mình nhỏ bé tới nực cười. Cô chống tay lên bàn, gào khóc, miệng không ngớt gọi “bố.” Trong lúc quan trọng này cô không biết làm gì cho bố cả. Cô không dám xuất hiện ở sở cảnh sát, không dám xuất hiện trước ống kính truyền thông. Cô chỉ là con rùa rụt đầu rụt cổ trong chiếc mai chật hẹp của mình, hoàn toàn bất lực.

Trước đây vì sự ương bướng của tuổi trẻ, cô đã vô lễ với bố. Khi đó cô đi chơi với bạn học về muộn, bố chỉ mặt mắng cô rất dữ, cô lập tức chạy ra ngoài, đến nhà bạn học chơi tiếp. Cho đến khi màn đêm buông xuống, trời tối đến mức không nhìn thấy năm đầu ngón tay cô mới nhớ ra phải về nhà. Hai giờ đêm, trên phố khuya gần như không một bóng người, chỉ có hai, ba thanh niên hư hỏng. Nhưng ở góc quẹo trên phố, cô nhìn thấy bố đang gọi tên cô. Dưới ánh đèn vàng, bước chân bố xiêu vẹo, chắc ông tìm cô đã lâu. Đột nhiên ông đưa tay lau khóe mắt, đôi vai khệ nhô lên, ra sức lau mặt, giọng đầy lo lắng tiếp tục gọi tên con “Dao Dao”.

Bây giờ cô mới biết mình không hiểu chuyện đến mức nào, cô dường như quên mất rằng mẹ mất sớm, bố chính là người thân duy nhất của mình trên thế gian này. Sau lần đó cô thế phải để bố sống cuộc sống sung sướng. Cô thi vào Bắc Anh, làm ngôi sao, thực ra chỉ vì muốn cuộc sống của bố tốt hơn. Mấy năm đầu làm ngôi sao hầu như chẳng kiếm được tiền, có lúc còn bị mất tiền. Cô và bố không nhìn mặt nhau, cô không chịu xin tiền bố, nhưng trong thẻ của cô tháng nào cũng được chuyển khoản ba nghìn tệ. Tuy không nhiều nhưng đó là tiền lương hưu hàng tháng của bố cô. Sau khi thành danh, cô trả vào thẻ của ông hơn một triệu tệ, nhưng lại bị gửi trả lại không thiếu một xu.

Bố không cần tiền của cô, cô biết ông chỉ muốn cô khỏe mạnh, bình an.

Bố mẹ nào trong thiên hạ cũng vậy thôi.

Điện thoại trên bàn reo vang, cô mặt đầy nước mắt nhìn màn hình, người gọi tới là Donna. Cô run run bấm nút nghe, hi vọng lúc này Donna đừng bỏ rơi mình, nhưng Donna nói rất đơn giản, ngắn gọn: “An Dao, tôi đã từ chức, công ti cũng duyệt rồi.”

Cô ra sức kiềm chế không khóc, môi mím chặt.

Donna nói: “Số tiền đầu tư cho cô nhất định công ti sẽ nghĩ cách để cứu vớt lại, có thể sẽ dùng thủ đoạn để ép cô đóng bộ phim đó, cô hãy bảo trọng. Còn về buổi họp báo ngày mai, nếu muốn xuất hiện tôi sẽ sắp xếp cho cô.”

Cô ngắt máy, không có sức mà nghe tiếp nữa. Điện thoại báo có tin nhắn, cô mở xem, tin nhắn viết: “Tôi là Lăng Bách, nếu cần gì thì gọi cho tôi, bất cứ lúc nào cũng được.” Giống người chết đuối vớ được cọc, những ngón tay cô ấn mạnh xuống gọi số của anh.

Cô không cần biết những lời anh nói là giả tình giả ý hay chân thành thật lòng, cô chỉ biết bây giờ mình đang cần sự ấm áp cuối cùng này.

Cô nói với anh qua điện thoại: “Tôi cần tiền, tôi cần rất nhiều tiền.” Cô chẳng để ý tới phép lịch sự gì nữa, chỉ biết kêu gào trong nước mắt: “Không phải anh nói anh có thể giúp tôi sao? Tôi cần tiền, cần rất nhiều, rất nhiều tiền... anh có tiền không? Anh có tiền thì cái gì tôi cũng nghe theo anh hết...”

Anh sững lại hỏi cô: “Cô cần bao nhiêu?”

Cô nghẹn ngào nói: “Tôi cần ba mươi triệu, anh có không?”

Anh hơi ngập ngừng: “Tôi không có, tôi có thể hỏi bố tôi xem ông ấy có chịu cho tôi vay không, cô có thể đợi một lát được không?”

Nước mắt An Dao tuôn như mưa. Thực ra trong lòng cô không có bất cứ tia hi vọng nào, cho dù anh không giúp được cô nhưng chí ít cô biết anh có ý muốn giúp cô. Điều này còn tốt hơn những kẻ giậu đổ bìm leo kia.

Cô mệt mỏi đổ vật ra giường, đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. Thời gian mãi miết trôi, từng giây từng phút lướt qua như bay. Nước mắt cô tuôn không ngừng, cô bật cười trước sự ngu ngốc của

mình. Chẳng qua chỉ là người lạ mới gặp nhau một lần, anh ấy vì cái gì mà phải giúp mình chứ? Cô mở to mắt, cho đến khi trời bắt đầu sáng, cô chủ động gọi điện cho Donna.

Đường như Donna ngủ không ngon, giọng chị khàn khàn: “Quyết định của cô là gì?”

Giọng cô bình tĩnh hơn bất cứ lúc nào: “Giúp tôi tổ chức họp báo.”

Donna nói: “Có cần tôi giúp cô chuẩn bị bài phát biểu không, tôi có thể giúp cô nghĩ con đường rút lui hoàn mỹ nhất.”

Cô cười cay đắng, châm biếm hỏi lại: “Donna, dựa vào kinh nghiệm bao năm nay của chị, chị nghĩ tôi vẫn còn đường lui sao? Trước mặt tôi là vực sâu vạn trượng, đằng sau là chảo dầu núi đao mà chị tặng cho, đều là đường chết.”

Donna ngập ngừng, mệt mỏi nói: “Cô cũng có thể im lặng, không cần giải thích với người khác. Bởi vì, cho dù cô có nói gì đi nữa người ta cũng không tin.”

Giọng cô lạnh lùng nhuốm chút buồn bã: “Tôi không quan tâm tới nhiều người thế đâu, chỉ cần bố tin tôi là đủ rồi. Nếu tôi im lặng thì những tháng ngày sau này bố tôi phải sống thế nào? Con người ông ấy hiếu thắng, thích thể diện, lẽ nào để ông ấy cả đời bị người ta cười chê sao?”

”An Dao, có lúc cô thực sự giống một chiến binh cô độc, dựa vào sự dũng cảm của mình đi làm những việc không đủ sức.”

“VẬY... Donna, khi xưa kí hợp đồng với tôi, chị cũng nghĩ như vậy sao?”

Donna không đáp, chị giữ im lặng.

An Dao đặt điện thoại xuống và đi ra ban công. Bên ngoài ban công là một khu toàn nhà hai tầng kiểu Tây, xa hơn nữa là những dãy núi nhấp nhô bất tận. Đằng sau núi, tia nắng sớm đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời mờ mịt, ánh nắng dần dần lan tỏa khắp chân trời, vàng dương nhô lên. Mặt đất dần được chiếu sáng.

Bất giác cô nhớ lại ngày xưa, hôm đó cũng ở nơi này, cô và Donna cùng đứng ngoài ban công, Donna không ngừng gọi điện thoại, nói những lời tốt đẹp với nhà báo ở đầu máy bên kia, cầu xin người ta đừng đăng những tin tức xấu về cô. Khi đó Donna cầu xin vị nhà báo kia đúng một đêm, cho đến khi sắc trời sáng dần, người đó mới đồng ý xóa bỏ tin tức ấy. Thực ra cũng chẳng phải tin tức gì xấu, chỉ là cô và bạn tới quán rượu bị nhà báo chụp được. Nhưng Donna sợ ảnh hưởng tới cái danh ngọc nữ của cô nên mới hạ mình cầu xin nhà báo kia suốt một đêm, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống trước mặt người ta.

Khi đó cô cứ ngồi đợi mặt trời lên, trong lòng cảm thấy vô cùng ảm áp. Cảm giác ảm áp ấy không phải dùng tiền là mua được, trên đời này lại có người như chị, có thể bất chấp mọi thứ mà bảo vệ cô, vì cô mà có thể hạ mình cúi đầu cầu xin người khác.

Nhưng bây giờ, những gì tốt đẹp đã qua hóa ra chỉ là ảo giác trong lòng bàn tay mà thôi.

Những mảnh vụn dối trá vương đầy tay.

5. Chương 03 Phần 1

Chương 3

Tầm thân gầy gò của cô đứng trước phong nền đỏ chót càng trở nên đáng thương, khiến người ta cảm thấy xót xa.

Buổi họp báo do công ti tổ chức ở khách sạn năm sao, bảo vệ đứng dày đặc, người ra vào đều phải xuất trình thẻ. Trước sân khấu bố trí bốn vệ sĩ, đề phòng có người lao tới. An Dao ở sau sân khấu, nhân viên trang điểm muốn make up cho cô nhưng cô lắc đầu. Người đó nói: “An Dao, cô nhất định phải trang điểm, như thế này sẽ ảnh hưởng tới hình tượng.”

Donna đứng bên lạnh lùng nói: “Không cần đâu.”

An Dao ngược nhìn Donna, bất kể lúc nào Donna cũng luôn là người hiểu cô nhất. Bây giờ trước tấm gương lớn, gương mặt cô trắng bệch, hai mắt sưng đỏ, tiều tụy tới mức như đã biến thành một người khác. Hơn nữa, cô cố ý mặc một chiếc áo sơ mi cỡ lớn nên người càng nhỏ bé.

Cái họ cần chính là hiệu quả thế này.

An Dao bước ra từ phía sau, dưới hội trường phóng viên, nhà báo đến đông nghịt, ít nhất có hơn một trăm đài truyền thông và kênh tin tức có mặt. Ánh đèn flash nháy liên tục, cô bình tĩnh đứng trên sân khấu, vừa mở miệng ra nói: “Chào mọi người” thì nước mắt đã rơi xuống. Cô mỉm cười nói tiếp: “Tôi rất vui khi các bạn có thể tới đây. Tôi muốn nói rõ hơn về clip đen kia, cảm ơn công ti và các fan đã không rời bỏ tôi khi tôi rơi vào đường cùng.” Những lời này đều là giả, nhưng ngôi sao đều phải nói như thế.

Đám phóng viên im lặng lạ thường, không còn nhao nhao ghê gớm như trước.

Cô nói: “Hôm qua có một người con trai nói với tôi: ‘An Dao, tôi tin người trong clip đó không phải cô, bởi vì người trong clip không có lúm đồng tiền, còn cô khi cười thì có hai lúm đồng tiền’. Thực ra tôi cảm thấy đây là lời nói dối, thậm chí hơi buồn cười. Nhưng tôi chấp nhận tin rằng đó là lời nói thật lòng của anh ấy.”

Hội trường bắt đầu im lặng, tấm thân gầy gò của cô đứng trước phong nền đỏ chói càng trở nên đáng thương, khiến người ta cảm thấy xót xa.

Cô gơ cao thứ năm trong lòng bàn tay lên, đó là một tờ kê khai cuộc gọi điện thoại. Cô gơ tờ giấy ra trước ống kính, nói: “Đường Khải nói anh ta là bạn trai tôi, vậy xin hỏi có người bạn trai nào chỉ gọi cho bạn gái năm cuộc điện thoại trong mấy năm liền không? Tờ kê khai này tôi đã nhờ bạn công bố trên mạng, có hứng thú thì có thể lên đó tải xuống.” Cô ngập ngừng, giọng nói trở lên bi thương: “Donna nói tôi ngốc, khi Đường Khải cầu hôn, tôi nên thuận theo mà đồng ý anh ta, nhưng tôi không làm được. Bởi vì tôi luôn coi anh ta là bạn bè bình thường, là một ngôi sao hạng ba nỗ lực vươn lên. Tôi cảm thấy là bạn bè thì nên giúp đỡ anh ta một chút, nên để anh ta lợi dụng mình tạo scandal. Trong thời gian đó quản lý của anh ta là Toni có gọi hàng chục cuộc điện thoại tới xin lỗi tôi, tôi đều không so đo, bởi vì tôi tin anh ta. Nhưng vụ việc clip đen lần này đã đập đổ niềm tin giữa con người và con người, thậm chí tôi còn mất đi niềm tin với tương lai.”

Tiếng bấm máy lúc này lại dội lên liên tục, tất cả mọi người đều nín thở nghe cô nói.

Cô nói từng câu từng chữ, đứt ruột đứt gan: “Tối hôm qua, tôi xem được clip ghi hình bố tôi bị người ta đánh, cuối cùng bị cảnh sát bắt lên xe. Ở đây, tôi muốn nói với bố một câu ‘con xin lỗi’. Bao năm nay con gái luôn khiến bố lo lắng.” Đôi vai cô run lên: “Bố, cho dù cả thế giới này đều nghi oan cho con, cho dù tất cả mọi người đều bỏ rơi con, nhưng bố vẫn tin con gái mình trong sạch. Chỉ cần dựa vào điều đó thôi, cho dù không ai tin nhưng con vẫn muốn nói với bố, người trong clip không phải con. Tôi còn muốn nói một tiếng xin lỗi với tất cả những người trong công ti đã giúp tôi, tôi khiến công ti bị tổn thất nghiêm trọng, tôi khiến tình thế trở nên tồi tệ thế này. Còn bên phía đại diện thương hiệu, phí đại diện của tôi, tôi sẽ trả không thiếu một xu.” Nước mắt đã giàn giụa trên gương mặt cô: “Cuối cùng, tôi xin lỗi các fan của tôi, vào tieba[*] thấy người hâm mộ dù bị người ta công kích, mắng mỏ, nhưng vẫn lựa chọn cổ vũ tôi, tôi thực sự rất buồn... nhưng sẽ có một ngày, tôi sẽ tìm ra chân tướng sự việc, trả lại sự trong sạch in.”

[*] Tieba là trang giao lưu online nằm trong trang tìm kiếm Baidu của Trung Quốc.

Nói xong cô cúi chào rồi đi vào cánh gà.

Trong cánh gà, Donna vẫn chưa hết ngạc nhiên, những lời An Dao nói ban nãy đều lọt vào tai chị, ngay cả chị cũng thấy cảm động, thậm chí còn muốn vỗ tay. Donna nhìn vệ sĩ đưa An Dao vào trong liền lập tức đứng dậy đón, và nói: “Ban nãy thực sự cô thể hiện vượt ngoài dự tính của tôi, còn cả tờ kê khai danh sách cuộc gọi nữa... An Dao, cô luôn có biện pháp hóa giải tình thế. Nhưng phía đại diện sẽ trả lại không thiếu một xu là sao, cô làm gì có nhiều tiền thế?”

An Dao bình thản nói: “Sáng sớm nay tôi đã xem lại tiền tiết kiệm của mình, vài năm qua tôi đóng phim, ra đĩa hát cũng kiếm được một khoản, bán thêm nhà thêm xe, chắc là đủ.”

Donna sững lại, nghi ngờ hỏi: “Vậy chẳng phải cô không còn gì sao?”

Cô mỉm cười thản nhiên: “Nhưng tôi còn tự tôn.”

Donna xót xa trong lòng, chị đã dẫn dắt nhiều ngôi sao nhưng người chị có tình cảm sâu đậm nhất là An Dao. “Mặc dù tôi không còn là quản lý của cô nữa, nhưng sau này vẫn trong cùng công ti, cần giúp đỡ gì cứ gọi tôi.”

An Dao không đáp mà chỉ đi vòng qua người Donna. Lúc lướt qua nhau nước mắt đang cuộn trào trong mắt An Dao nhưng cô ra sức kiềm chế, không dám dừng bước mà cố gắng tiến về phía trước.

Tin tức truyền thông quả nhiên có chuyển biến tốt, trên mạng xã hội đã bắt đầu cuộc đua chụp lại ảnh trong clip, tất cả đều phân tích độ giống nhau giữa cô gái trong clip và An Dao, ngoài lúm đồng tiền ra có người tỉ mỉ hơn còn phát hiện ra tóc người đó ngắn hơn tóc An Dao, từ trước tới giờ An Dao đều để tóc dài. Một số người cho rằng lí do này có phần hoang đường nhưng vẫn chấp nhận tin cô vô tội.

An Dao lướt web, tất cả các trang web lớn đều phát động bỏ phiếu cho chủ đề hot: “Bạn tin An Dao hay tin Đường Khải?” Mặc dù chỉ có 30% tin cô nhưng trong lòng cô đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Điện thoại trên bàn rung lên, cuộc gọi từ công ti. Cô nghe máy, phía bên kia gọi “An Dao” một tiếng rồi nói: “Giám đốc bảo cô tới công ti một chuyến.”

Mặc dù việc này công ti hơi quá đáng nhưng xét cho cùng cô kí hợp đồng dài hạn nên chỉ có cách nghe theo. Cô thay quần áo, xuống dưới nhà đã thấy xe công ti phải tới.

Ngồi vào xe, phát hiện ra còn có một vệ sĩ, cô cảm thấy hơi nực cười.

Suốt dọc đường mặc dù cố gắng giữ bình tĩnh nhưng trái tim cô vẫn đang lo lắng, thấp thỏm, luôn cảm giác sắp có chuyện không hay xảy ra. Quả nhiên xe không đi tới công ti mà đưa cô tới biệt thự riêng của giám đốc. Trong phòng khách ở biệt thự, ngoài giám đốc Hoàng Thịnh Vỹ ra còn một ông khác. Người đó khoảng ba mươi lăm tuổi, cao tầm một mét bảy mươi lăm, mặc plet, nhìn rất nho nhã.

Người trong giới đều quen mặt, đây là đạo diễn Đinh Kiều Kiệt.

Cô lập tức cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra.

Thái độ ông Hoàng Thịnh Vỹ rất thân thiện: “An Dao, tôi xin giới thiệu, đây là đạo diễn Đinh.”

Đinh Kiều Kiệt đứng dậy, mỉm cười dịu dàng: “Chào cô An Dao, tôi là Đinh Kiều Kiệt.”

Cô lịch sự đáp lại: “Chào anh.”

Giám đốc cười khà khà, nói: “Đừng khách sáo thế. An Dao, tôi và Kiều Kiệt là bạn thân, vì thế lần này cậu ấy tìm cô đóng phim tôi đồng ý ngay.” Ông nhìn cô đầy ẩn ý: “Cô cũng đừng từ chối nữa.”

Đinh Kiều Kiệt nói: “Thịnh Vỹ, sao anh lại nói thế? Nếu cô An Dao cảm thấy hợp đồng có vấn đề hoặc có yêu cầu gì về bộ phim này đều có thể thương lượng. Tôi rất hi vọng được hợp tác với cô.”

An Dao thẳng thắn nói: “Tôi không muốn đóng phim cấp ba.”

Đinh Kiều Kiệt sững lại rồi tiếp tục cười: “Đây không phải phim cấp ba, có phải cô hiểu nhầm rồi không?”

Hoàng Thịnh Vỹ sầm mặt lại, trông rất khó coi: “An Dao, sao cô lại ăn nói với đạo diễn thế hả? Tình hình này còn ai tìm cô đóng phim nữa? Nếu Kiều Kiệt không phải chỗ anh em với tôi thì cô tưởng tới lượt cô chắc? Tôi nói cho cô biết, nghệ sĩ muốn đóng vai chính trong phim của cậu ấy không tới hàng vạn thì cũng tới hàng nghìn, không ít ngôi sao còn phải nhờ quan hệ để đóng vai nữ chính. Cậu ấy để mắt tới cô là phúc phận của cô đó.”

Cô nói: “Xin lỗi, tôi chỉ có thể từ chối.”

Giám đốc nổi điên: “Cô đừng tưởng buổi họp báo hôm qua thành công lắm, đừng tự cao tự đại. Tôi nói cho cô biết, nếu không phải công ti cho người vào các diễn đàn bình luận, bầu chọn giúp cô, thì cô tưởng cô sẽ có 30% số người ủng hộ sao? Dựa vào lúm đồng tiền mà khẳng định được người trong clip không phải cô? Đúng là chuyện hài.”

An Dao lạnh lùng cười nhạt, giám đốc càng tức giận ngút trời: “Cô cười nhạt cái gì chứ? Cô gây ra chuyện công ti không đòi cô bồi thường, còn tìm phim cho cô đóng. Đạo diễn Đinh hỏi đi hỏi lại lịch trình của cô, thậm chí bây giờ còn tìm tới tận nơi, cô còn từ chối? Cô có bị điên không?”

Đinh Kiều Kiệt vội xoa dịu: “Anh Hoàng, anh tức giận cái gì chứ? Nhận phim có phải là trò trẻ con đâu, cô An Dao suy nghĩ một chút cũng rất bình thường mà.” Đinh Kiều Kiệt dịu dàng hỏi: “Cô An, nghe nói cô đã nhờ luật sư xử lý các tài sản đứng tên cô để trả lại toàn bộ phí đại diện? Nếu thực sự như thế thì khiến người ta khâm phục quá. Bởi vì bây giờ những ngôi sao dám làm như vậy đã không còn nhiều, mọi người đều chỉ nghĩ tới lợi ích của mình mà thôi.” Những lời nịnh nọt nói ra từ miệng vị đạo diễn này thật khác biệt.

Đinh Kiều Kiệt đứng dậy, nói với giọng rất quan tâm: “An Dao, chắc cô cũng đói rồi, hay là chúng ta ra ngoài ăn cơm, vừa ăn vừa bàn chuyện.”

Cô im lặng, không đáp cũng không nhúc nhích. Giám đốc cô thấy cô không muốn đồng ý liền quyết định thay: “Được, tôi cũng đói rồi, cùng nhau đi ăn cơm thôi.”

Cô hoàn toàn bị động, chỉ còn cách theo họ ra ngoài. Không khí trong xe hơi ngột ngạt, không ai nói gì. Giám đốc ra hiệu bằng mắt cho cô, cô cũng coi như không nhìn thấy, nhìn lảng ra ngoài cửa sổ. Những tòa nhà bê tông cốt thép lướt qua rất nhanh, những hàng cây xanh bên đường cành lá sum suê, những tấm biển lớn đập vào mắt. Bỗng nhiên, cô nhìn thấy hình ảnh của mình trên tấm biển lớn bên đường, là biển quảng cáo của bất động sản Anh Bách. Đến giờ cô vẫn còn nhớ hàng chữ trên tấm biển ấy - Bất động sản Anh Bách, mang lại sự ấm áp cho gia đình bạn.

Đinh Kiều Kiệt đột nhiên lên tiếng: “An Dao, thực ra tôi đã gửi kịch bản cho quản lý của cô, để cô đọc xong rồi suy nghĩ xem có ký hay không. Kịch bản đó cô đọc chưa? Mặc dù có cảnh hở hang nhưng tuyệt đối không phải phim cấp ba, hơn nữa....” Lăn xe bên cạnh bỗng có một chiếc xe xẹt qua, vượt lên xe của họ rồi chần ngay phía trước.

Tài xế đột ngột đạp phanh, đầu xe gần như dính vào đuôi chiếc xe kia. Một chàng trai bước từ trong xe ra, chạy tới đập cửa kính xe của họ. Tài xế bước xuống tức giận quát: “Tại sao cậu lại chặn xe tôi? Cậu muốn làm gì?” Trái tim An Dao đập loạn xạ, chàng trai ấy chính là Lăng Bách.

Lăng Bách hét lên với cô: “Xuống xe.”

Những chiếc xe bị kẹt phía sau đang bấm còi inh ỏi. Cô hạ cửa kính xuống hỏi: “Chuyện gì thế?”

Lăng Bách không nói câu nào, mở cửa xe kéo cô xuống.

Gió trên đường thổi rất mạnh, tạt vào người đau rát.

Cô khó chịu hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì? Tại sao chặn xe? Tại sao lại kéo tôi xuống xe?”

Anh cứ im lặng bế cô vào trong xe của mình, lập tức nổ máy rời đi.

Cô ngồi trong xe há miệng tròn mắt ngạc nhiên. Anh dám chặn xe cướp người? Cô tức tối hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh có biết thế là phạm pháp không?”

Anh chỉ bình thản nói một câu: “Quay lại nhìn đi.”

Cô bán tín bán nghi quay đầu lại. Cạnh xe của giám đốc có thêm một chiếc xe nữa, hai phóng viên tay cầm máy ảnh vừa từ trên xe bước xuống.

Anh nói: “Hai phóng viên đó đã bám theo từ lúc cô rời khỏi biệt thự, nếu cô đến khách sạn để họ chụp được ảnh, ngày mai báo chí sẽ thổi phồng sự việc này đến thế nào?” Nếu thực sự chụp được ảnh cô và đạo diễn Đinh cùng bước vào khách sạn thì ngày mai chắc chắn các báo sẽ giật tít “An Dao và đạo diễn phim cấp ba gặp nhau bàn bạc, dự tính đóng phim sex phá vỡ hình ảnh ngọc nữ.” Vậy thì sự tin tưởng của công chúng mà cô vất vả mới giành lại được sẽ bị sụp đổ, cả thế giới này thực sự chẳng còn ai tin cô nữa.

Xe qua chỗ rẽ, đám người ấy đã khuất bóng. Gương mặt cô tỏ rõ sự cảnh giác: “Vậy anh cũng bám theo tôi lâu như thế sao?”

Anh nhìn vào gương chiếu hậu, khước miệng nhếch lên: “Nếu tôi không đi theo thì cứu cô thế nào được?” Anh trả lời rất đường hoàng.

Cô trả lời, giọng nhỏ dần: “Tôi không cần anh cứu.”

Anh bật cười, đáp: “Nhưng tôi cứ muốn cứu cô.”

Cô không thèm để ý đến lời anh nữa, mệt mỏi dựa vào ghế. Bầu không khí giữa hai người bắt đầu trở nên nặng nề.

Một hồi lâu sau, Lăng Bách chủ động mở lời: “Việc cô vay tôi ba mươi triệu tệ hôm trước...”

“Anh không cần giải thích.” Cô lập tức ngắt lời anh, cô không đủ kiên nhẫn để tiếp tục nghe anh nói.

Nhưng anh vẫn cố chấp muốn giải thích cho cô nghe: “Tôi không vay được bố ba mươi triệu tệ, lại còn bị ông nhốt trong nhà, không thể liên lạc được với bên ngoài. Vì thế... tôi xin lỗi.”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không tin những lời anh nói.

Anh hỏi cô: “Cô muốn vay ba mươi triệu tệ để chấm dứt hợp đồng với công ti à? Vì giám đốc bắt cô đóng loại phim đó? Tôi nghe nói cô đã trả lại phí đại diện, bây giờ có phải trên người không còn một xu?”

Đôi môi cô mấp máy nhưng không nói gì cả.

Anh đưa tay bật nhạc, ca khúc “Valder fields” vang lên, tiết tấu tuy nhanh nhưng man mác buồn, giai điệu khiến người ta mê đắm.

Anh vừa lái xe vừa lẩm nhẩm theo giai điệu bài hát. Giọng hát của anh hay tới lạ kì, giọng anh vang bên tai cô không thua kém giọng ca sĩ. Anh mỉm cười hỏi: “Có người nói tôi giống Wonbin, chính là Han Tae Suk trong phim ‘Trái tim mùa thu’, cô có thấy giống không? Thực ra tôi thấy tôi giống chính bản thân tôi, Lăng Bách! Là Lăng Bách độc nhất vô nhị!” Anh không cần biết cô có đáp lại hay không mà vẫn nói tiếp: “Để tôi kể cho cô nghe một câu chuyện cười tôi đọc được trên mạng. Có một hộ lí thấy bệnh nhân đang uống rượu trong phòng bệnh, cô liền bước tới khẽ nói với anh ta: ‘Cẩn thận gan[*]’, bệnh nhân liền mỉm cười đáp lại: ‘Tiểu bảo bối’, ha ha ha.” Anh cười tới mức chảy cả nước mắt: “Cô không cảm thấy buồn cười à? Vậy tôi kể tiếp chuyện nữa. Đường Tăng nói: ‘Chuyến thỉnh kinh lần này nên tìm cách nhanh nhất!’ Ngộ Không đề nghị: ‘Đi máy bay nhanh hơn ngựa!’ Bát Giới đáp: ‘Thần Châu 7[**] nhanh hơn!’ Sa Tăng rút ra một khẩu súng nói: ‘Nghe nói thứ này lập tức tiễn người tới Tây Thiên.’ Ha ha ha.”

[*] Nguyên văn tiếng Trung đọc lên vừa có nghĩa “cẩn thận gan” vừa là cách gọi âu yếm, vì thế bệnh nhân nghe “cẩn thận gan” lại tưởng y tá đang gọi âu yếm nên đã đáp lại là “Tiểu bảo bối.”

[**] Thần Châu 7: Là tàu vũ trụ Thần Châu số 7 chở ba phi hành gia Trung Quốc đã rời bệ phóng ở trung tâm phóng vệ tinh Tửu Tuyền, phía tây bắc tỉnh Cam Túc, Trung Quốc vào lúc 21 giờ 10 phút ngày 25/10/2008 (giờ Bắc Kinh).

Cô vẫn không nói tiếng nào.

Nụ cười trên gương mặt anh dần dần đông cứng lại, anh đột ngột nhấn ga rẽ sang đường cao tốc, xe lao đi như bay, bỏ lại tất cả các xe khác ở phía sau.

Cô lo sợ hỏi anh: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Anh đáp: “Về nhà.”

“Nhưng đây không phải đường về chỗ tôi ở.”

“Nhà cũ của cô.”

6. Chương 03 Phần 2

Chỉ là bốn chữ đơn giản nhưng lại khiến trái tim cô đập loạn nhịp. Cô run rẩy hỏi: “Anh biết nhà cũ của tôi ở đâu sao?”

Anh nói: “Tôi biết.”

“Vậy tại sao anh lại đưa tôi về nhà?”

“Không phải cô muốn gặp bố sao?”

“Tôi...” Cô cứng họng. Mấy hôm nay cô luôn quan tâm tới tin tức trên báo mạng, nhưng tuyệt nhiên không có tin gì về bố cô. Ngày nào cô cũng gọi về nhà vô số lần nhưng đều không có ai nghe máy. Cô rất lo lắng cho bố, sức khỏe của ông vốn không tốt, chỉ cần ốm vặt cũng phải nằm viện điều trị. Cô không biết tình hình của ông bây giờ thế nào, thậm chí có lúc cô còn gặp ác mộng cả đêm, nằm mơ thấy ông ngã ra đất máu me đầy mình.

Cô ngáp ngừng rồi chua xót nói: “Đám paparazzi nhất định đang mai phục gần nhà tôi. Nếu tôi trở về chỉ gây thêm sóng gió lớn hơn...”

Anh vẫn chăm chú lái xe, ngắt lời cô: “Tôi biết cô sợ trở về sẽ bị hàng xóm cười nhạo, tôi biết cô sợ phóng viên nhìn thấy cô sẽ hỏi những câu khó xử. Nhưng nếu cô tin tôi, thì sẽ chẳng có vấn đề gì, tôi sẽ bảo vệ cô.”

Không biết tại sao những suy nghĩ trong lòng cô đều phơi bày ra trước mắt anh, thậm chí có lúc chỉ cần một ánh mắt, một câu nói, anh đã hiểu. Chàng trai này thực sự rất kì lạ.

Anh nói: “Về nhà cô phải đi mất hai tiếng mười lăm phút, cô ngủ một chút đi, đến nơi tôi sẽ gọi.”

Ngay cả thời gian về nhà cô, anh cũng tính toán tỉ mỉ đến thế sao? Mặc dù nghi ngờ nhưng cô chấp nhận tin rằng anh đối xử thật lòng với cô. Xe phóng đi rất nhanh, cô nhắm mắt lại, ngủ ngon lạ thường.

Anh yên lặng lái xe, ánh mắt chốc chốc lại nhìn gương chiếu hậu, qua gương anh có thể nhìn thấy gương mặt vô cùng quen thuộc của cô.

Anh nhớ khi lên năm, bố anh xây nhà ở quê, nhà cô chỉ cách nhà anh một căn. Lần đầu tiên thấy cô, cô mặc áo hoa, tết tóc hai bên, ngồi trên vai bố cô. Sau này anh mới biết, mẹ cô qua đời khi sinh cô nên chỉ có hai bố con nương tựa vào nhau.

Lúc đó anh chỉ thấy đồng cảm với cô.

Cấp một, cấp hai, anh và cô học cạnh lớp nhau, mỗi lần đến giờ giải lao anh đều cố tình đi qua cửa lớp cô, liếc nhìn cô đang vui đùa đọc sách. Thành tích học tập của cô rất tốt, điểm thi cuối năm luôn đứng đầu. Còn anh năm nào cũng bị nhà trường phê bình vì thành tích kém. Tan học về nhà, việc anh thích nhất chính là ngồi trên ban công, vì từ đó anh có thể nhìn thấy ban công nhà cô, có thể thấy cô yên lặng đọc sách. Anh không bao giờ quên những ngày tháng đó, ráng chiều buông xuống, những chậu hoa trên ban công rực rỡ sắc màu. Cô ngồi ngoài ban công, cả người như đang tắm trong ánh sáng vàng kim. Từ bên này nhìn sang anh chỉ thấy gương mặt nghiêng của cô, từng đường nét rõ ràng, khuôn mặt ấy cùng ráng chiều chói mắt đẹp như điêu khắc, rực rỡ hơn cả những bông hoa tươi tắn đang khoe sắc.

Có một lần đột nhiên cô đứng dậy, vươn vai dưới nắng chiều đang lan tỏa, nhìn thấy anh cô ngại ngùng cười. Gió thổi qua làm tung bay những lọn tóc dài của cô, nụ cười đẹp khiến người khác xúc động khôn xiết. Anh nhìn cô, tim đập loạn xạ như trống đánh.

Lên cấp ba, anh đăng kí học cùng trường cô, nhưng tiếc thay bố lại đón anh đi.

Dù bao năm trôi qua nhưng anh vẫn không thể nào quên được ngày hôm đó, dưới ráng chiều buông khắp nơi, gió nhẹ thổi, cô đã mỉm cười với anh.

Anh cẩn thận nhìn gương chiếu hậu. Cô ngủ rất say, hàng mi dài cụp xuống, sắc mặt tiêu tụy mong manh như búp bê sứ, dường như chạm vào là vỡ. Mi mắt cô rung rung, anh lập tức quay đầu đi không dám nhìn tiếp nữa.

Bạn có cảm thấy trái tim bỗng nhiên loạn nhịp không? Bạn đã bao giờ yêu người khác chỉ sau một giây? Khoảng cách lớn nhất trên thế giới này không phải là xa tận chân trời, mà là ngay trước mặt nhưng mãi mãi không bao giờ chạm tay vào được.

Điện thoại đột ngột đổ chuông, nhạc chuông là ca khúc “Bỏ lỡ rồi, địa lão thiên hoang” do cô trình bày. Anh vội vã nghe máy, bên tai vang lên tiếng bố anh quát: “Con đi đâu? Con kí hợp đồng làm ngôi sao gì hả? Rốt cuộc con đang chơi trò gì?” Anh nhìn gương mặt cô đang ngủ ngon trong gương chiếu hậu rồi tắt máy luôn.

Thời gian trôi từng giây, từng phút, những dãy núi bên ngoài cửa sổ cứ lần lượt lướt qua, dường như vô tận vô cùng. Xe dừng ở đường cao tốc rồi rẽ vào quốc lộ, cảnh vật hai bên đường quen thuộc như những đường chỉ tay, anh nhắm mắt cũng biết con đường này phải đi thế nào, thậm chí nhớ rõ từng căn nhà ven đường.

Trước đây khi tài xế đưa anh về nhà, anh nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, chỉ muốn mau mau đến nơi.

Nhưng giây phút này anh mong nó đến chậm một chút, tốt nhất là con đường này mãi mãi không có điểm dừng.

Xe dần chạy chậm lại, từng căn nhà quen thuộc lọt vào tầm mắt. Anh đỗ xe trước một căn biệt thự ba tầng, cách đó không xa là nhà cô, cửa lớn đóng kín. Nhìn đâu cũng bóng các phóng viên đeo máy ảnh. Anh quay đầu lại đúng lúc cô mở mắt, mắt nhìn thẳng vào anh.

Cô nhìn lướt qua anh, nhìn về phía trước, đột nhiên mắt cô mở to.

Anh quay đầu lại, ông An khom lưng đi từ phía xa tới. Anh ném chìa khóa cho cô rồi nói không chút do dự: “Tôi sẽ thu hút sự chú ý của phóng viên, cô mau mau vào nhà.” Anh mở cửa xe rồi chạy về phía đám phóng viên, vung nắm đấm lên đánh. Phóng viên nào anh cũng đánh, anh còn cướp máy ảnh của một người rồi chạy khỏi đó.

Đám phóng viên vừa chửi mắng vừa rượt theo anh. Trước cửa nhà không còn một bóng phóng viên nào.

An Dao xuống xe, ông An nhìn cô và hiểu tất cả, ông lập tức mở cửa. Trong nhà bụi phủ khắp nơi, đồ đạc lộn xộn, rèm cửa buông xuống che hết ánh sáng, căn phòng nặng nề như một nắm mồi. An Dao đi theo ông vào nhà, ông khàn giọng hỏi: “Sao con về?” Đứng bên cạnh ông, cô có thể nhìn thấy rõ mái tóc hoa râm và chiếc cằm thâm tím.

Trong lòng cô chua xót, khí huyết nghẹn đắng nơi cổ họng, không nói nên lời.

Ông không nói gì, chỉ đi vào trong, một lúc sau cầm ra cuốn sổ tiết kiệm màu đỏ. Ông đưa nó cho cô rồi lạnh lùng nói: “Nghe nói con đã lấy tất cả tài sản bồi thường cho thương hiệu con đại diện rồi, sổ tiền này con cầm để ứng phó đi.”

Cô mở sổ tiết kiệm, trên sổ là tên cô, sổ tiền là hai trăm sáu mươi nghìn tệ.

Đây là tất cả tài sản của bố cô.

Cô mím môi lắc đầu, đưa trả nó lại cho ông: “Con không cần tiền.”

Ông đưa tay chặn ngang cuốn sổ, giọng mệt mỏi: “Bảo con cầm thì con cầm, không có việc gì thì về đi, để người ta nhìn thấy lại lắm thị phi.”

Cô đứng bất động, chỉ biết nắm chặt cuốn sổ.

Ông tiếp tục thúc giục: “Về đi, người ta nhìn thấy là phiền lắm.”

Cổ họng cô càng khó chịu hơn, không thể nói nổi một lời. Cô rất muốn nói cho ông biết, cô về không phải vì tiền, mà chỉ muốn gặp ông, cô lo lắng cho sức khỏe của ông đến phát điên. Nhưng cô chỉ biết đứng ngây ra. Ông nhìn cô, ánh mắt vô cùng phức tạp, rồi quay người lên gác. Cô chỉ còn cách ra ngoài rồi về xe.

Trên phố không một bóng người, cô lái xe men theo con phố tiến về phía trước. Đi một quãng xa mới thấy Lăng Bách đang bị vây giữa đám phóng viên. Lăng Bách cười trừ xin lỗi họ. Cô tăng tốc vượt qua đám đông, anh từ đám đông đi ra vừa vẫy tay vừa chạy nhanh tới.

Anh ngồi lên xe và thở phào: “Tôi lừa bọn họ là tôi nhận nhầm người, nên cứ thế mà xin lỗi.” Anh xắn tay áo lên, những mảng thâm tím to tướng trên cánh tay nhìn cực kì nhức mắt. Anh thở hồng hộc, cổ mím cười: “Đám người ấy thật ngu ngốc, tôi nói nhận nhầm người mà cũng tin.”

Cô nhấn ga, xe lao đi rất nhanh.

Những cảnh vật quen thuộc hai bên đường nhanh chóng lùi lại phía sau, vầng mặt trời đỏ sắp lặn xuống núi vẫn nóng bỏng, ánh sáng lọt vào khiến mắt cô đau rất.

“An Dao... tôi kể truyện cười cho cô nghe nhé?” Anh khẽ giọng dè dặt hỏi cô.

Cô lặng lẽ lái xe, đôi môi mấp máy: “Đổi mặt với ông ấy tôi không nói được lời nào cả, thậm chí một tiếng ‘bố’ cũng không thốt lên được.”

“An Dao...”

“Khi còn bé không hiểu chuyện, bố phạt tôi chép bài, còn cầm thước đánh vào lòng bàn tay tôi, đánh rất đau. Khi đó tôi nghĩ, đợi tôi lớn rồi nhất định phải trêu tức ông. Tôi phải yêu vô số bạn trai để ông hối hận thì thôi.” Cô mím môi ra sức nói tiếp: “Có một năm về nhà, ông đi phía trước, tôi đi theo phía sau, khi nhìn thấy những sợi tóc bạc trên đầu ông tôi kiềm chế không nói lời nào. Nhưng cuối cùng vẫn cãi nhau với ông vì tôi đã kí hợp đồng với công ti điện ảnh, ông đã mắng tôi là đồ hạ lưu, không có thể diện, làm gì không làm lại đi đâm đầu vào giới giải trí. Tôi cũng bực tức mà cãi lại ông. Cuối cùng ông giận quá tát tôi một cái. Từ ngày hôm đó, tôi không gọi điện cho ông, thậm chí cố tình không liên lạc với gia đình, chỉ vì muốn chọc giận ông.”

Anh không dám nói xen vào.

Cô bật cười, tay nắm chặt vô lăng, nước mắt rơi lã chã: “Nhưng hôm đó về nhà tôi xem được clip, thấy ông vì bảo vệ tôi mà đánh nhau với người ta, trái tim tôi như bị cửa trăm ngàn nhát dao, đau đến muốn chết. Con người ông cả đời mạnh mẽ hiếu thắng, chưa bao giờ động thủ với ai, nhưng lại đánh nhau vì tôi, cuối cùng ông bị bắt vào đồn cảnh sát. Trước đây ông đóng học phí, chăm sóc tôi, thậm chí dỗ dành khi tôi bị thương, tôi đều cảm thấy là điều đương nhiên, ông sinh ra tôi thì phải lo cho tôi thôi. Nhưng tôi không bao giờ ngờ được rằng ông cũng có ngày hôm nay, lưng còng, bước đi xiêu vẹo, toàn thân bầm dập bước về phía tôi. Thậm chí ông còn không quan tâm tới mình, còn lo lắng tôi không có tiền, lo tôi bị người ta phát hiện...” Cô đột ngột nhấn phanh đỗ xe bên vệ đường, khóc lóc thảm thiết: “Ông đã làm bao nhiêu việc vì tôi, nuôi tôi chăm tôi dạy dỗ tôi, nhưng tôi thì sao, lúc tức giận thì cãi ông, hơi một tí lại nói muốn chết. Thậm chí khi thi vào Bắc Ảnh tôi còn uy hiếp ông, nếu không để tôi đi học tôi sẽ chết trước mặt ông. Tôi luôn ương bướng, cố chấp không nghe lời ông, nhưng bây giờ mới phát hiện ra mình đã quá quắt đến thế nào. Tôi luôn muốn kiếm tiền để cho ông tiêu, nhưng không ngờ ông chỉ muốn tôi sống khỏe mạnh, bình an.”

Anh nói: “Cô yên tâm, bác trai chưa bao giờ trách cô.”

Nước mắt cô tuôn như mưa: “Nhưng tôi tự trách mình...” Cô gục đầu vào vô lăng, đau đớn rơi lệ: “Tôi khiến ông mất mặt, khiến ông không dám ra khỏi nhà, khiến ông bị cả thế giới này cười nhạo... cả đời không thể gột rửa được nỗi nhục này, cả đời không thể ngẩng đầu làm người được nữa.”

Anh đưa tay vỗ nhẹ vai cô: “Cô gái trong clip không phải cô, cô không khiến ông ấy mất mặt.”

Cô lắc đầu nguầy nguậy lớn tiếng kêu khóc: “Vô ích thôi, trên đời này chẳng có ai tin tôi. Bây giờ tất cả bọn họ đều đang chờ xem tôi chết thế nào, xem tôi sa ngã đến mức phải đóng phim cấp ba, công ti cũng không từ thủ đoạn nào để ép tôi. Tôi thực sự chịu đựng quá nhiều đau khổ... đâu đâu cũng là kẻ địch, ai ai cũng muốn tôi chết, tôi thực sự sắp không chịu được nữa rồi...”

Anh nói: “Tôi sẽ giúp cô.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh qua làn nước mắt nhạt nhòa, anh nhìn vào mắt cô, hứa một lần nữa: “Tôi nhất định sẽ giúp cô, tôi biết bây giờ cô cần tiền để chấm dứt hợp đồng, cô không muốn đóng phim cấp ba, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cô.”

Bụi đất bay bay ngoài cửa xe, xa xa những ngọn núi xanh kéo dài tít tắp, từng dãy núi nhấp nhô, mặt trời đỏ rực từ từ lặn xuống, ánh sáng cũng dần trở nên êm dịu hơn.

Anh đưa tay lên, dịu dàng lau nước mắt cho cô: “Xin cô hãy tin tưởng tôi.”

Bồn bề yên lặng như tờ, ánh mặt trời vương trên mặt anh, lấp lánh như phấn vàng. Cô quay đầu đi, tim đập loạn xạ.

Anh xấu hổ nói: “Xin lỗi.”

Cô liếc anh một cái, tim đập dữ dội hơn.

Anh nói: “Hay là để tôi lái xe đưa cô về nhé.”

Cô lặng lẽ đổi chỗ cho anh, suốt dọc đường không ai nói gì. Đến hơn tám giờ tối hai người mới về tới thành phố. Anh không đưa cô về nhà mà lái xe thẳng ra bờ biển. Trên bờ biển, ánh sáng mờ mờ, thỉnh thoảng vẫn có đám ba người chơi đùa vui vẻ.

Anh và cô sóng bước đi trên bãi cát: “Trong lí lịch cá nhân cô viết nơi thích nhất là bờ biển, vì thế tôi đưa cô tới đây.”

Cô im lặng chỉ chăm chú nhìn mặt biển. Những con sóng đang vỗ diền cuồng, gió thổi mạnh tung bay cả vạt áo. Anh dùng chân đá mạnh một viên đá xuống biển, mỉm cười hỏi cô: “Cô có yêu thầm ai không?”

Bất giác cô cũng cười theo anh: “Có.”

Hai tay anh dứt túi quần, vạt áo sơ mi bị gió thổi tốc lên, giọng nói vừa xa xôi vừa trống vắng: “Tôi cũng có.” Sóng biển ào ạt xô bờ, vô số bọt biển bắn tung tóe. Tiếng cười của anh có chút cô đơn: “Thích người ta nhưng không dám tỏ tình, cô nói xem người như thế có ngốc không?”

Nụ cười của cô rất ảm áp, cô nói: “Sao lại ngốc chứ? Rất si tình.”

Anh nhìn cô, nụ cười trở nên ngọt ngào hơn: “Nhưng cũng rất khổ sở.”

Cô hỏi: “Vậy tại sao anh không theo đuổi cô ấy?”

Anh cúi đầu, cười gượng gạo: “Tôi sợ mình không xứng với cô ấy, hơn nữa sợ cô ấy sẽ tránh tôi. Có người nói hai người yêu nhau trên trái đất này chính là kì tích, tôi e rằng mình không lập được kì tích ấy.”

Cô không nói thêm gì mà lặng lẽ ngắm mặt biển yên bình. Xa xa là màu trời đen kịt, ở gần vẫn có lớp sáng trên đầu ngọn sóng vì ánh đèn trên bờ chiếu vào. Cô lấy điện thoại ra, đặt chế độ im lặng, mọi cuộc điện thoại và tin nhắn đều không báo chuông. Trên màn hình hiển thị hơn một trăm cuộc gọi nhỡ của giám đốc.

Điện thoại lại rung, người gọi tới là trợ lí Trần Tuyết San. Đối phương lo lắng hỏi cô: “An Dao, cô đang ở đâu thế? Cô có biết giám đốc đang tìm cô không? Cô có biết giám đốc đã hạ lệnh tạm ngừng mọi công việc của cô không?”

Giọng cô đều đều trả lời: “Tôi biết rồi.”

Trần Tuyết San nói: “Còn Donna nữa, chị ấy đã nói với tất cả mọi người rằng chị ấy không còn là quản lí của cô nữa.”

Gió biển mang hơi lạnh quất vào mặt cô, đôi khuyên tai dài dính hạt trân châu đọng đưa theo gió. Khóe mắt cô ấm nóng, giọng nói cũng run rẩy: “Tôi và chị ấy đã không còn quan hệ gì từ lâu rồi.”

“An Dao, đừng buồn nhé.”

“Cảm ơn.” Cô nói xong rồi tắt máy.

Lăng Bách thấp thỏm hỏi: “Giám đốc sẽ đối phó với cô chứ?”

Cô gật đầu, rầu rĩ cười: “Bởi vì Donna là quản lí vàng, công ti luôn tin tưởng con mắt của chị ấy, chỉ cần là ngôi sao chị ấy kí hợp đồng thì công ti sẽ chi số tiền lớn để đào tạo. Công ti đã đầu tư vào tôi cả chục triệu tệ, vì thế không thể buông tha cho tôi.”

Anh lo lắng hỏi: “Vậy họ sẽ đối phó với cô thế nào?”

Cô lắc đầu bất lực: “Tôi cũng không biết, chỉ đành thuận theo tự nhiên thôi.” Cô mỉm cười với anh rồi an ủi: “Anh không cần lo lắng cho tôi đâu, việc hôm nay rất cảm ơn anh, nếu không có anh tôi chẳng có nỗi dũng khí về nhà.”

Anh ngại ngùng cười: “Vậy để tôi đưa cô về.”

Những ngọn đèn led bên ngoài cửa xe không ngừng vụt qua, lúc xe rẽ vào khu biệt thự, anh nhanh chóng giảm tốc độ.

Anh nắm chặt vô lăng, bồn chồn gọi cô: “An Dao.”

Cô khẽ “ừ” một tiếng.

Anh nói: “Nếu có chuyện gì cô có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.”

“Ừ.”

“Nếu có chuyện gì đột ngột xảy ra, cô nhất định phải tìm tôi.” Anh không yên tâm nên dặn dò cô.

Khóe miệng cô cong lên, “ừ” một tiếng nữa.

Xe dừng lại. Cô nhìn ra ngoài, đã đến trước căn nhà của cô. Cô mở cửa xe, đang chuẩn bị xuống thì anh gọi: “An Dao.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh.

Trong đôi mắt đen láy của anh, ánh sáng đang chuyển động, anh chăm chú nói từng tiếng: “Tặng cô năm câu nhất định được không?”

Cô không nhúc nhích, để mặc anh nói tiếp: “Nhất định phải vui vẻ, nhất định phải mạnh khỏe, nhất định phải lạc quan, nhất định phải gắng gượng... cuối cùng...”, giọng anh trầm xuống nhưng rõ ràng: “Nhất định không được quên tôi.”

7. Chương 04 Phần 1

Chương 4

Việc riêng tư của bất cứ ai, người khác đều không có quyền hỏi.

Trong căn biệt thự chỉ có ánh sáng yếu ớt của các vì sao hắt vào qua cửa sổ. Cô mò mẫm rờ tìm công tắc trên tường, căn phòng trống hươu trống hoắc. Cô lên tầng hai khóa trái cửa lại rồi nằm vật ra giường, mệt mỏi. Điện thoại đổ chuông, chỉ nghe thấy tiếng giám đốc gào thét: “An Dao, rốt cuộc cô đang giữ trò gì thế hả? Thăng nhai đó là ai?”

“Bạn bình thường.”

“Tôi đã dừng lại tất cả công việc của cô, nếu cô không muốn nhận vai trong phim của Đinh Kiều Kiệt vậy công ti sẽ đóng băng sự nghiệp của cô.” Cơn giận của giám đốc ầm ầm như sấm nổ: “Còn nữa, bây giờ tôi đang bàn chuyện làm ăn với vài đối tác đầu tư, cô qua đây ngay, nếu thể hiện tốt thì tôi sẽ xem xét.”

Cô hiểu ý giám đốc nên từ chối thẳng: “Đã muộn lắm rồi, tôi cần nghỉ ngơi.”

Giám đốc uy hiếp: “Rốt cuộc cô có biết mình đang nói chuyện với ai không? Cô không biết ai nắm quyền sinh quyền sát hay sao? An Dao, đừng rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt.”

Cô hiểu giám đốc muốn cô qua đó làm gì, vì thế cô không muốn trả lời mà thẳng tay tắt máy, ném điện thoại ra ngoài ban công. Gió khẽ thổi, phía những tòa nhà xa xa ánh điện nhấp nháy giống như những ngôi sao lúc tắt lúc sáng. Cô lơ đãng nhìn xuống dưới cửa, đột nhiên thấy bóng Lăng Bách khoanh tay trước ngực, nghiêng người dựa vào cửa xe.

Cô gọi: “Lăng Bách.”

Anh nhìn cô rồi khẽ “ừ” một tiếng, ánh sáng của đèn đường chiếu lên khuôn mặt anh, dịu dàng và tuấn tú.

Tim cô đập liên hồi: “Sao anh còn chưa về nhà?”

Anh im lặng.

Cô nói: “Anh về đi, tôi đây rất an toàn, công ti có thu hồi nhà cũng phải đợi đến sáng mai, nửa đêm họ không cho người tới đâu.” Mặc dù anh không lên tiếng nhưng giác quan thứ sáu cho cô biết anh đang lo lắng cho sự an nguy của cô.

Quả nhiên, anh gấp ngừng đáp lại một tiếng rồi lên xe rời đi.

Cô đứng trên ban công nhìn theo đèn hậu màu đỏ đi càng lúc càng xa, nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cô càng lúc càng ảm áp.

An Dao sớm đã đoán ra cơn phong ba ngày hôm sau nhưng không biết nó lại dữ dội đến như vậy. Đầu tiên, công ti cho người đòi lại căn hộ, đuổi cô ra khỏi nhà. Trên đường cô nhìn thấy tạp chí đăng ảnh cô và Lăng Bách trên xe, ngoài bãi biển và trước cửa nhà. Sau đó ở nhà Trần Tuyết San cô vào mạng và phát hiện ra các diễn đàn lớn nhỏ đều nói Lăng Bách là bạn trai cô.

Góc chụp của những tấm đăng trên ‘Trào lưu L’ rất đẹp, ví dụ như, dưới ráng chiều choáng ngợp bầu trời, Lăng Bách đưa tay lau nước mắt cho cô; trên bãi biển hai người kề vai cùng ngắm biển đêm dưới trời sao; cô đứng trên ban công, còn anh đứng dưới ánh đèn ngược mắt nhìn cô... Hai người tình tứ, khung cảnh nên thơ nên nhìn họ giống như Kim Đồng Ngọc Nữ, trời sinh một cặp.

Trần Tuyết San tò mò hỏi: “Anh ấy và cô có quan hệ gì thế?”

Cô không nói gì, trong lòng cảm thấy rất bình thản.

Trong mắt Trần Tuyết San lóe lên một tia sáng lạ thường, cô ta cười gượng gạo: “Cô và anh ấy thực sự là người yêu? Trên mạng có người đoán cô bỏ Đường Khải vì muốn ở bên anh ấy.”

Sắc mặt lạnh băng, cô ngược mắt nhìn Trần Tuyết San.

Trần Tuyết San cứng người, cảm thấy bất an trước cái nhìn của cô: “Xin lỗi, tôi nhiều lời rồi. Tôi quên đây là chuyện riêng của cô, tôi không có quyền hỏi.”

Việc riêng của bất cứ ai, người khác đều không có quyền hỏi.

Nhưng ngôi sao làm gì có bí mật? Tổ tổng tám đời còn bị người ta bới lên, phơi bày trước con mắt của thiên hạ. Vốn chẳng có thứ gọi là quyền riêng tư, ngay cả, hôn nhân cũng bị phóng đại vô số lần trước mặt người khác.

Trần Tuyết San dí chuột, nhìn màn hình máy tính, nói: “Hóa ra còn có clip nữa.”

An Dao xem clip, trong clip là cảnh tượng trước cửa nhà cô, người ghi hình quay từ phía sau xe của anh. Trong clip có cảnh Lăng Bách từ trong xe nhảy ra đánh phóng viên, giành máy ảnh và chạy về phía trước. Còn cô bước xuống xe, đi vào nhà cùng bố, người quay cũng không dừng lại mà tiếp tục bám theo. Khi Lăng Bách xuất hiện lần nữa trong clip đã bị cả đám phóng viên vây lại, tiếng ẩu đả vang lên không ngừng, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Trong clip có tiếng anh nói: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.”

Đám phóng viên không tin nên tiếp tục gây khó dễ, anh liên tục xin lỗi, hạ giọng mềm mỏng.

Trần Tuyết San bật cười: “An Dao, cư dân mạng có thiện cảm với Lăng Bách, họ nói anh ấy là người tốt, vừa đẹp trai lại vừa nhiều tiền.”

“Nhiều tiền?”

“Cô không thấy cư dân mạng đã tìm ra rồi à? Họ đều nói anh ấy là thiếu gia của bất động sản Anh Bách đó.”

Trước đây anh cũng tự giới thiệu mình là người của bất động sản Anh Bách, cô tưởng cùng lắm anh giữ chức vụ cao, nhưng không ngờ anh lại là thiếu gia.

Trần Tuyết San mỉm cười đầy ẩn ý: “Không ngờ thiếu gia lại hạ mình, không màng tất cả vì cô như thế.”

An Dao không nói gì, điện thoại đổ chuông, những con số trên màn hình vô cùng quen thuộc. Anh chỉ gọi có một lần nhưng cô lại nhớ rõ. Cô do dự rồi nghe máy.

Giọng anh hơi khàn: “Xem tin tức chưa?”

Cô không lên tiếng.

Anh ngập ngừng rồi khẽ nói: “Xin lỗi, tôi đã làm liên lụy tới cô.”

“Không sao.”

“Tôi không biết có người đang quay trộm. Nhưng vì tôi mà cô bị người ta nói ra nói vào, thậm chí trên mạng có những người vốn tin cô giờ cũng bắt đầu nghi ngờ cô bắt cá hai tay.” Anh bất lực giải thích: “Tôi cũng không phát hiện ra dọc đường có người bám theo, xin lỗi cô.” Anh khẽ gọi tên cô: “An Dao.”

Cô “ừm” một tiếng.

Cảm giác bất lực mỗi một trong giọng nói của anh: “Cô có thể tha thứ cho tôi không?”

Cô bật cười: “Sau lưng anh đâu mọc con mắt thứ ba, không biết người ta bám theo cũng là chuyện bình thường.”

“Vậy cô đừng làm ngơ với tôi nhé. Nếu cô thực sự giận thì tôi kể chuyện cười cho cô vui.”

“Kể đi.”

“Tôi nhớ hồi học cấp hai, cả lớp đều ngủ gật. Lúc tan học cô giáo chỉ nói một câu, ‘Sao ngủ hết thế, chí ít cũng phải có người canh gác chứ, nếu không giấc tới thì làm thế nào?’ ”

“Cô giáo vui tính quá.” Cô cũng bật cười thành tiếng. Anh cũng cười theo cô: “Cô không giận là tôi an tâm rồi. Cô không biết đâu, tôi thấp thỏm cả ngày trời, trong lòng bồn chồn có nên gọi cho cô không, trước khi gọi tôi còn sợ cô không nghe máy.”

“Vậy bây giờ anh yên lòng rồi chứ?”

“Ừ, cảm ơn cô đã tin tôi.”

Kênh giải trí trên màn hình tinh thể lỏng vẫn đang phát tin về scandal của An Dao, Lăng Bách và Đường Khải. Trần Tuyết San im lặng lắng nghe cuộc đối thoại giữa cô và Lăng Bách, đột nhiên rút điện thoại ra nhắn tin. Người nhận tin là T, nội dung là: “An Dao ở nhà tôi, cần làm gì không?” Tin nhắn gửi đi không lâu, điện thoại rung lên. Trần Tuyết San mở ra xem, tin nhắn của T: “Cần ảnh cuộc sống đời tư của cô ấy, càng nhiều càng tốt.”

Trần Tuyết San ngay tức khắc soạn tin trả lời: “Cô ấy và Lăng Bách chắc chắn có quan hệ.” Trần Tuyết San soạn xong tin nhắn, liếc nhìn An Dao một cái rồi ấn nút gửi. Một lúc sau lại có tin trả lời từ T: “Vậy càng tốt, cần có bằng chứng chính xác giữa hai người họ, để cô ta không bao giờ có cơ hội đứng dậy.” Trần Tuyết San mau chóng xóa sạch hộp thư đến.

Kênh giải trí ti vi đang chiếu tin tức về giải Kim Hoa, MC xinh đẹp nói: “Đài chúng tôi xin đưa tin mới nhất về giải Kim Hoa. Nữ diễn viên An Dao của công ti truyền thông Nguyên Dã đã xin rút khỏi giải, ban tổ chức giải Kim Hoa cho rằng sự kiện ảnh nóng và diễn xuất của An Dao không liên quan tới nhau, nhưng vì muốn tôn trọng quyết định của cô An Dao nên ban tổ chức đã đồng ý chấp nhận đề nghị rút lui của cô ấy, dù rất lấy làm tiếc. Ban tổ chức giải Kim Hoa cũng bổ sung vào danh sách đề cử nữ diễn viên chính trong bộ phim ‘Tru tam kế’ – cô Trần Mộng Kỳ, điều đáng nói là, nữ diễn viên Trần Mộng Kỳ cũng trực thuộc công ti truyền thông Nguyên Dã, hơn nữa quản lý của Trần Mộng Kỳ chính là quản lý cũ của An Dao – cô Donna.”

An Dao cúp máy, nhìn màn hình ti vi.

Cuối cùng MC nói đầy thâm ý: “Có tin tức cho rằng, cô An Dao muốn bí mật đóng phim cấp ba nên bị công ti đóng băng sự nghiệp. Có phóng viên muốn xác nhận tin từ công ti truyền thông Nguyên Dã nhưng công ti không hồi đáp. Sự kiện ảnh nóng khiến An Dao mất hết danh tiếng, không còn gì cả, sự nghiệp bị đóng băng. Xem ra các ngôi sao nữ vẫn nên giữ thân trong sạch thì tốt hơn.”

Trần Tuyết San cầm điều khiển tắt ti vi, an ủi cô: “Không có gì đâu, mọi thứ đều có thể làm lại từ đầu.”

Cổ họng An Dao nghẹn nghẹn, làm lại từ đầu, đơn giản như thế sao? Chẳng đường từ một người vô danh tiểu tốt đến một ngôi sao lớn như bây giờ gặp bao nhiêu vất vả, đổ bao nhiêu nước mắt, chỉ có mình cô biết. Nếu từ một ngôi sao rơi xuống vực sâu vạn trượng thì đó chính là con đường cụt, không bao giờ thấy mặt trời. Quan trọng là cô không cam tâm bị người ta lợi dụng xong rồi lại bị giẫm đạp dưới gót giày. Cô giật cửa bước ra ngoài, xuống dưới tầng trệt gọi taxi tới công ti. Tòa trụ sở của công ti vẫn náo nhiệt như thường, nam thanh nữ tú ra ra vào vào, họ đều cùng vì một mục tiêu mà phấn đấu. Trong mắt họ ánh sáng của nhiệt huyết bừng lên chói lòa, giống như cô ngày xưa.

Cô bỏ mặc những ánh mắt đang dõi theo mà xông thẳng tới trước cửa phòng giám đốc, trong phòng vang lên giọng nói quen thuộc. Đường Khải đang nói: “Đương nhiên, tôi cũng rất muốn hợp tác với nữ minh tinh của quý công ti, ai lại chê tiền cơ chứ?” Cô run rẩy đẩy cửa bước vào, thấy Đường Khải, giám đốc, Donna, quản lý Toni của Đường Khải và cả Trần Mộng Kỳ nữa. Tất cả đều đang ở đây.

Mọi người đều ngạc nhiên khi thấy cô tới.

Cô nhìn tất cả bọn họ một lượt rồi đi tới trước mặt giám đốc nói: “Sao lại tung tin đó? Dựa vào cái gì mà nói tôi ngấm ngấm đóng phim cấp ba? Ông thích đóng băng thì đóng băng, thích cắt đứt thì cắt đứt, mặc kệ ông. Nhưng tại sao ông lại nói lung tung với giới truyền thông? Ông có biết bố tôi đọc được những tin đó sẽ buồn thế nào không?”

Giám đốc sững người lại rồi cười nhạt: “Vậy tôi nên nói thế nào? An Dao bằng thanh ngọc khiết, không muốn đóng phim cấp ba nên bị đóng băng sự nghiệp. Đại tiểu thư, xin cô hãy hiểu cho rõ tình hình, bây giờ cô là loại hàng thế nào trong lòng mọi người đều rõ, đừng ra vẻ trong trắng với tôi.”

Những ngón tay cô siết chặt hơn, móng tay nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay. Đột nhiên cánh tay bị kéo, cô quay lại nhìn, là Donna.

Donna nói, “Đi theo tôi.”

Cô không đếm xỉa đến Donna, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Đường Khải.

Đường Khải cũng nhìn xoáy vào mắt cô, khóe miệng cong lên, cười khinh bỉ. Nụ cười của anh ta khiến cô phần nộ đến cực điểm, cô hất tay Donna, xông thẳng tới tát anh ta một cái. Đường Khải giữ chặt cổ tay cô, nói: “An Dao.” Anh ta cảnh cáo cô: “Đừng làm vậy.”

Cô điên lên hỏi: “Trước đây tôi coi anh là bạn, nhưng anh đã đối xử với tôi thế nào? Chân tướng sự việc anh rõ hơn tôi đó.”

Khóe miệng Đường Khải nhếch cao hơn, anh ta cười nhạt: “Thế à?”

Cô tức đến nổi không nói nổi, cơn tức giận ứ đọng dồn lại trong cổ họng khiến tim cô đau nhói.

Nụ cười dâng lên trong mắt, tay anh ta siết mạnh cổ tay cô: “Dao Dao, cứ yên tâm, anh sẽ nuôi em. Cho dù em bị đóng băng sự nghiệp hay bị giới truyền thông vứt bỏ, anh vẫn sẽ nuôi em. Đúng rồi, tối hôm qua anh đã chuyển vào tài khoản cho em mười vạn tệ, nhớ rút đấy.”

Cơn tức giận của cô bốc lên ngàn ngạt: “Ai cần những đồng tiền bẩn thỉu của anh? Sớm muộn tôi cũng sẽ điều tra ra chân tướng sự việc, tổng anh vào tù.”

Nụ cười của Đường Khải càng rạng rỡ hơn: “Ừ, anh biết, em thích thằng nhãi Lãng Bách đúng không? Hình như tên nó là thế. Hóa ra Dao Dao bắt cá hai tay sau lưng anh, còn muốn trả thù anh.” Cô tức run người, anh ta hất mạnh tay cô, mặt vẫn cười tươi nhưng đáy mắt lạnh lùng như băng: “Đáng tiếc, mắt của mọi người ở đây đều sáng cả.”

Ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều như những lưỡi dao cắm phập lên người cô.

Cô hận tới mức nghiền răng kèn kẹt.

Một lần nữa Donna nắm chặt cổ tay cô, cô không màng tới Donna bởi vì ngay cả chị cũng đã phản bội cô.

Đúng lúc không khí trong phòng vô cùng căng thẳng thì tiếng gõ cửa vang lên.

Tất cả quay đầu lại nhìn, một người đàn ông cao lớn đứng ngoài cửa, anh mặc một bộ plet đen, sơ mi trắng, cà vạt thắt rất chỉnh tề. Người đàn ông đưa mắt nhìn mọi người một lượt, đôi mày chau lại.

Toni – quản lí của Đường Khải liền chạy lại gọi “sếp” nhưng người đàn ông không để ý tới hắn, ánh mắt anh hướng sang nhìn An Dao. Hai tay rút túi quần, anh bình thản nói: “Không phải bảo cô ngoan ngoãn đứng đợi dưới xe sao, chạy lên đây làm gì?”

Cô sững sờ, đứng đơ tại chỗ.

Người đàn ông nói: “Xuống dưới đi, tài xế đang đợi.”

Mọi người trong phòng tròn mắt ngạc nhiên, An Dao như rơi từ trên mây xuống, không hiểu tình hình thế nào. Bởi vì cô vốn không quen người đàn ông này.

Người đàn ông tiến lên mấy bước, cầm tay cô kéo ra ngoài. Đi tới bãi đỗ của tòa nhà, người này ấn An Dao vào chiếc xe ô tô đáng dãi, rồi kêu tài xế nổ máy. An Dao lịch sự lên tiếng: “Chào anh.”

Người đàn ông liếc nhìn An Dao một cái, mặt không biểu cảm, nói: “Lý Thừa Trạch.” Xe lao đi rất nhanh, anh bấm điều khiển bật ti vi trên xe, ti vi đang phát một bộ phim cũ vô cùng nhạt nhẽo.

Cô nói: “Tôi không quen anh.”

Anh liếc nhìn cô một lần nữa, khóe miệng cong lên: “Nhưng tôi quen cô.” Bây giờ tên cô đã vang xa, chỉ e rằng bất cứ ngóc ngách nào trên thế giới này đều biết đến cô. Anh nhìn ti vi, chậm rãi nói: “Hôm nay là ngày mười tháng chín Âm lịch, ngày xuất gia của Quan Âm Bồ Tát.”

Cô tò mò hỏi: “Điều này có liên quan gì đến tôi?”

8. Chương 04 Phần 2

“Đương nhiên là có, bởi vì tôi theo đạo Phật, vì thế tiện tay tôi nhặt về một con thỏ trắng bị thương.”

Câu trả lời rất đơn giản nhưng lại khiến cô dở khóc dở cười, trong lòng càng thêm nghi hoặc. Nếu ban này cô không nghe nhầm thì Toni gọi người đàn ông này là “sếp”, vậy người tên Lý Thừa Trạch đang ở trước mặt cô đây hẳn là giám đốc công ti Kinh Vũ Bách Xuyên. Theo cô được biết, Kinh Vũ Bách Xuyên và công ti cô năm nào cũng vì tranh nhau giải Kim Hoa mà cạnh tranh không ngừng nghỉ, các nghệ sĩ dưới trướng hai công ti cũng thường xuyên đấu đá, thậm chí có báo còn đánh giá mối quan hệ của hai công ti là: Một núi khó dung hai hổ, không phải anh chết thì tôi tan đời.

Nhưng rất hiếm tin tức về Lý Thừa Trạch, ông chủ của Kinh Vũ Bách Xuyên. Chỉ biết người này sở hữu một công ti quản lí đầu tư phim điện ảnh, truyền hình, thậm chí ra đĩa hát, giống như một tập đoàn giải trí.

Lý Thừa Trạch cầm một tờ báo cúi đầu chăm chú đọc, anh hỏi cô nhưng không ngẩng đầu lên: “Đang nghĩ tới lí lịch của tôi?” Cô không lên tiếng, anh lật báo, mắt vẫn chăm chú đọc “Yên tâm, tôi lương thiện hơn cái tên quỷ giả hào sắc Hoàng Thịnh Vỹ nhiều.” Anh nhìn trang nhất của tờ báo, nói: “Hoàng Thịnh Vỹ đen tối quá, rõ ràng muốn ép cô đóng phim cấp ba vậy mà lại tung tin cho truyền thông nói vì cô lén đóng phim cấp ba nên mới bị đóng băng hoạt động. Tôi đoán ông ta sẽ đóng băng cô cho đến khi hợp đồng kết thúc.” Đóng băng từng ấy năm, cô không thể nào gượng dậy được nữa.

Tài xế bỗng gọi “sếp” rồi hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

Lý Thừa Trạch ngẩng đầu rồi nói địa chỉ căn biệt thự trước đây An Dao ở.

An Dao nói: “Bây giờ tôi không ở đó nữa rồi.”

“Tôi biết.” Anh đặt tờ báo sang một bên rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

“VẬY....”

“Nếu tôi đoán không nhầm, trong vòng mười phút nữa, lão già chết tiệt Hoàng Thịnh Vỹ sẽ gọi điện thoại, kêu cô về đó ở.”

“Sao có thể?”

Lời vừa dứt thì điện thoại đổ chuông, trên màn hình hiển thị đúng số của Hoàng Thịnh Vỹ. Trong điện thoại, ông ta thân thiện gọi tên cô rồi liên tục xin lỗi, giọng ngon ngọt như biến thành một người khác, cuối cùng dặn dò cô quay về căn nhà cũ ở. Cô cúp máy rồi mới sực tỉnh, Lý Thừa Trạch này đang giúp cô. Nhưng cô là một ngôi sao đang xuống dốc, anh ta giúp cô thì đâu có được lợi lộc gì.

Trong chuyện này phải chăng có âm mưu?

Bất giác An Dao cẩn thận quan sát người đàn ông này, gương mặt cân đối, sống mũi thẳng, đôi môi hơi mỏng.

Anh mở mắt nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm: “Cô đang nghiên cứu tôi đấy à?” Anh lấy danh thiếp ra đưa cho cô: “Tư liệu cá nhân của tôi đầy đủ, không có tiền án tiền sự, tài sản cũng tạm, là một trong những đại gia độc thân đáng mơ ước nhất.”

Cô nhận lấy danh thiếp, trên đó là dòng chữ lớn in nhũ vàng: Tổng giám đốc công ti Kinh Vũ Bách Xuyên – Lý Thừa Trạch.

Anh nói: “Sau này nếu có khó khăn gì cứ đến tìm tôi.”

Cô nắm chặt danh thiếp trong lòng bàn tay, những cạnh sắc cứa vào đầu gối: “Bây giờ anh có thể giúp tôi được không? Tôi muốn biết tại sao lại có clip đó? Tôi muốn biết tại sao Đường Khải lại đối xử như thế với tôi? Anh là giám đốc, chắc chắn phải biết những điều này.”

Những ngón tay thon dài của anh đan lại với nhau, hai tay đặt trước ngực, trên gương mặt không biểu lộ cảm xúc gì: “Cô An Dao, tôi rất tò mò tại sao cô lại khẳng khái cô gái trong clip không phải cô, trên thực tế cô gái đó và cô giống nhau như đúc.”

Cô ngập ngừng, hạ giọng nói với anh: “Tôi là gái trinh.”

“Cái gì?” Đường như nghe không rõ anh hỏi lại: “Cô nói cô là cái gì?”

Cô cất cao giọng: “Tôi là gái trinh.”

Anh sững lại rồi bật cười, hỏi: “Cô An Dao, đây là câu chuyện hài hước nhất mà tôi nghe được đó. Cô tưởng sẽ có người tin sao? Thời buổi này muốn chứng minh là gái trinh không khó, có thể mua chuộc bác sĩ, có thể vá màng trinh. Lăn lộn trong giới giải trí bao năm nay, cô nói với tôi cô là gái trinh, không chỉ mình tôi, mà cả thế giới này chẳng có ai tin đâu.”

Đúng thế, làm gì có ai tin chứ, người khác sẽ cho rằng cô dùng lời nói dối này để che đậy lời nói dối khác, vì thế đây là nguyên nhân khiến cô không nói ra điều này.

Tài xế dừng xe, nói: “Thưa sếp, đã đến nơi rồi.”

Cô buồn bã xuống xe, không giải thích gì thêm.

Xe phóng đi rất nhanh, An Dao ngược mắt lên đã thấy Donna đứng ở ngoài biệt thự, cô liền quay người đi ngược trở lại.

Donna đuổi theo, kéo tay cô lại: “Sao cô lại quen biết Lý Thừa Trạch?”

An Dao lạnh nhạt hỏi: “Trọng điểm là gì?”

Donna đưa đồ cho An Dao rồi nói: “Đây là chìa khóa nhà, hai ngày nữa công ti sẽ giao xe cho cô, ý của giám đốc muốn cô nghỉ ngơi vài ngày đã, chuyện sau này bàn sau.”

Cô nhếch mép cười giễu cợt.

Donna chau mày: “An Dao, cô không ngốc tới mức dựa vào Lý Thừa Trạch đó chứ? Cảm thấy anh ta có khả năng giúp cô sao?”

An Dao không cầm túi đồ cũng không trả lời Donna.

Khu biệt thự ít khi có xe cộ qua lại nên rất yên tĩnh.

Donna khẽ gọi: “An Dao.”

Trong lòng An Dao run rẩy, mấy năm nay người phụ nữ trước mặt cô luôn gọi cô như thế, nhưng hai tiếng ấy hôm nay vang lên bên tai lại giống như gai đâm vào tim cô. Cô hất tay Donna một lần nữa rồi đi về phía trước.

Donna lên xe, vừa chậm chậm lái xe đi bên cạnh An Dao vừa hỏi: “Cô muốn đi đâu.”

Con đường sạch trơn, hai bên đường là hai hàng cổ thụ, những bức tường màu trắng sữa của những căn biệt thự nối tiếp nhau. Cô men theo con đường nhỏ đi về phía trước.

Donna liên tục hỏi cô: “Rốt cuộc cô muốn làm gì? Muốn đi đâu?” Donna đi theo cô một đoạn, chị cảm thấy cứ như thế này cũng không phải cách hay nên dừng lại, kéo cô vào trong xe.

An Dao ngồi trên ghế sau tức tối gào lên: “Ai cần chị lo cho tôi? Chị muốn đưa tôi đi đâu?”

Sắc mặt Donna cũng không dễ coi chút nào: “Tới nhà tôi.” Donna nắm chặt vô lăng, giọng dịu dàng hơn: “Tôi biết cô không muốn về biệt thự, tôi cũng biết bây giờ cô không chấp nhận sự sắp đặt của công ti. Vì thế tạm thời ở nhà tôi đi, tôi sẽ bảo Trần Tuyết San chuyển đồ của cô tới.”

An Dao bình tĩnh lại, không làm ầm nữa. Trước đây cũng thế, mỗi khi cô không thoải mái hoặc cáu giận, Donna đều đón cô về nhà mình, đích thân xuống bếp nấu cơm cho cô ăn. Donna nấu ăn rất ngon, những món ăn đều phù hợp với khẩu vị của cô, thậm chí buổi tối Donna còn ngủ cùng giường với cô.

Donna hơn bốn mươi tuổi, đã từng li hôn, nhưng nhìn rất trẻ, chỉ như ngoài ba mươi. Cô ngốc nghếch từng tưởng tượng rằng Donna chính là mẹ mình. Thậm chí cô còn lén lút lấy tóc của cô và Donna đi xét nghiệm, kết quả chỉ là cô nằm mơ, hai người chẳng có quan hệ huyết thống gì. Cho dù như thế nhưng trong lòng cô vẫn coi Donna là mẹ nuôi, bởi vì Donna mang lại cho cô sự ấm áp có một không hai. Nhưng bây giờ, sự ấm áp ấy như một con dao đâm vào cơ thể cô, đâm vào tim cô hết sức tàn nhẫn.

Nước mắt dâng tràn lên khóe mi, An Dao nói: “Tôi không muốn tới nhà chị, cho tôi xuống xe.”

Donna mặt mày nói: “An Dao, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Cô cố ngăn dòng lệ, nghiêng răng nói: “Tôi luôn coi chị là mẹ tôi, nhưng lúc tôi khổ nhất chị lại giàu đồ bìm leo, thậm chí còn hợp tác với Đường Khải, lẽ nào chị không biết anh ta đẩy một ngôi sao mà chị đích thân bồi dưỡng xuống vực sâu vạn trượng không cách nào góc đầu dậy được? Nếu chị thực sự có một chút tình cảm với tôi thì chị sẽ không bao giờ qua lại với anh ta, nói gì đến hợp tác.”

“An Dao, đó là công ti sắp xếp, cô nên biết tôi cũng không có cách nào khác.”

“Chị nói dối, ngay cả giám đốc cũng phải nể chị vài phần, chị hoàn toàn có thể từ chối hợp tác với Đường Khải.”

“An Dao...”

“Chị đã từng nói quan hệ giữa ngôi sao và quản lý là đôi bên cùng có lợi, bây giờ chị đối xử tốt với tôi vì Lý Thừa Trạch đúng không? Donna, đừng làm mất hết chút tình cảm còn sót lại tôi dành cho chị.” Cô run rẩy mở mạnh cửa xe, nghiêng răng gào lên: “Thả tôi xuống.”

Donna không còn cách nào khác đành dừng xe cho cô xuống. Chị thẫn thờ ngồi trong xe nhìn An Dao từng bước từng bước đi về phía trước. Điện thoại đột nhiên báo có tin nhắn. Chị mở ra xem, là tin nhắn của

Đường Khải: “Buổi tối cùng đi ăn cơm nhé?” Chị vật ra ghế, điện thoại rơi khỏi tay, tiếng títt títt lại văng lên. Chị ngửa mặt lên rồi nhắm chặt mắt lại, môi khô khốc, run run.

An Dao về tới nhà Trần Tuyết San cũng là lúc trời đã tối, cô nhìn thấy một bóng đen đứng trước cửa, đi lại gần mới nhìn rõ là Lăng Bách. Lăng Bách dựa lưng vào cửa, hai tay đút túi quần, thần thái rất mệt mỏi.

Anh nhìn cô, khẽ “Hi” một tiếng.

Đèn trong nhà liền bật sáng, hành lang trống trải mù mịt khói, dưới sàn là vô số đầu mẫu thuốc lá, Lăng Bách đá chúng sang một bên, gương mặt tỏ vẻ hối lỗi: “Xin lỗi, tôi biết hút thuốc ở cửa nhà người khác là bất lịch sự, nhưng...”, anh trầm giọng nói tiếp: “Tôi không đợi được cô.” Cô lặng lẽ đứng đó, không thể hiện bất cứ cảm xúc gì, không đợi cô lên tiếng, anh nói tiếp: “Đừng để ý tới tin tức bịa đặt, chỉ cần cô tin bản thân mình thì tất cả mọi người trên trái đất này đều tin cô. Nếu ngay cả cô cũng từ bỏ bản thân mình thì tất cả mọi người đều từ bỏ cô.”

Khóe miệng cô hé cười: “Anh đợi tôi vì muốn nói những điều này?”

Anh cũng mỉm cười, thực ra không phải vì chuyện này, suốt mấy tiếng đồng hồ chờ đợi cô, anh cố gắng xoa dịu nỗi lo lắng trong lòng mình, nhưng càng lúc anh càng sợ hãi. Cảm giác sợ hãi ấy không nén lại được, mà có thể bùng phát bất cứ lúc nào. Anh hít mấy hơi dài, tiến về phía trước hai bước, nâng mặt cô lên rồi hôn mạnh bạo.

Bốn bề im lặng như tờ, ánh đèn trên đỉnh đầu đang dịu dàng tỏa sáng, dưới ánh sáng màu vàng là bóng hai người đang kề sát bên nhau. Miệng anh còn nồng nặc mùi thuốc lá, nhưng cô không thấy phản cảm, chỉ nghe thấy tiếng trái tim đập loạn xạ.

Hôn xong, anh buông cô ra, mặt đỏ bừng nói: “Xin lỗi.”

Mùi thuốc lá trên môi anh vẫn còn vương trên môi cô, cô mỉm cười: “Không có gì.”

Đây không phải là nụ hôn đầu tiên của cô, nụ hôn đầu tiên cô đã dành tặng àn bạc, đó là khi cô đóng bộ phim thứ tư. Trong phim, cô diễn vai nữ phụ - một cô gái yêu thầm vai nam thứ, vai diễn của cô xuất hiện rất ít trước ống kính. Đạo diễn yêu cầu cô và nam chính hôn nhau, ban đầu cô cương quyết không đồng ý, đạo diễn tát cô một cái rồi mắng cô trước mặt nhiều người: “Cô tưởng cô là ai? Nếu không đóng thì đổi người ngay.”

Bình thường cô có rất ít cảnh được xuất hiện trước ống kính, lần đó là vai nữ phụ nên cô mới nhịn nhục. Sau chuyện đó Donna an ủi cô, cũng chẳng có gì ghê gớm, ngôi sao nào cũng phải trải qua. Chính vì cô đã chịu đủ ảm ức và nhục nhã như vậy cho nên cô không muốn rơi xuống vực sâu vạn trượng, càng không muốn bị người ta hãm hại đến mức biến thành con chuột nơi đầu đường.

Cánh cửa lớn sau lưng Lăng Bách bật mở, Trần Tuyết San mở cửa chống trộm, ngạc nhiên thốt lên: “An Dao.” Trần Tuyết San liếc nhìn Lăng Bách rồi thuận miệng hỏi: “Sao anh còn chưa đi?”

Lăng Bách ngại ngùng, cười: “VẬY TÔI ĐI TRƯỚC ĐÂY.” Anh đi được hai bước rồi đưa tay ra hiệu gọi điện thoại với An Dao.

An Dao không trả lời, trong lòng cô hiểu rõ anh muốn nói, nếu có việc thì gọi cho anh.

Khi cô bước vào phòng, Trần Tuyết San liền hỏi: “Không phải công ti đã giao nhà cho cô rồi sao? Donna còn dặn tôi ngày mai chuyển đồ của cô qua đó.”

An Dao mặc kệ Trần Tuyết San, cô đi thẳng vào phòng tựa lưng vào cánh cửa, hít thở thật sâu. Trước đây khi đóng phim, diễn vai tình nhân với vô số trai đẹp, hôn rất nhiều lần, nhưng chẳng lần nào rung động. Nhưng lần này thì khác, đến giờ trái tim cô vẫn đập mạnh tới mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô rút điện thoại ra nhắn tin: “Tôi/Con phải tìm ra chân tướng, trả lại sự trong sạch ình.” Phần người nhận cô chọn Lăng Bách và bố. Lăng Bách nhắn lại rất nhanh: “Tôi luôn luôn ủng hộ cô.”

Tin nhắn của bố cô cũng tới sau đó không lâu, chỉ một chữ ngắn gọn: “Ừ.”

Hai tin nhắn này dù đơn giản nhưng lại tiếp thêm cho cô sức mạnh. Cô nhất định phải tìm ra sự thật, trả lại sự trong sạch ình, nhất định phải tìm ra ngọn nguồn của clip, nếu clip là thật, chắc chắn có người con

gái giống cô như đúc; nếu clip là giả, có thể tìm người giám định. Đúng, sao cô lại chưa bao giờ nghĩ tới việc tìm người giám định tính thật giả của clip chứ?

Sáng sớm hôm sau, An Dao mang đĩa ghi hình tới sở cảnh sát để làm giám định, cảnh sát dù không tin cô nhưng vẫn mời chuyên gia tới. Ngày mai mới có kết quả kiểm tra của chuyên gia nhưng khi bước ra khỏi sở cảnh sát An Dao cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Mặc dù hi vọng mong manh nhưng nếu từ bỏ thì sẽ chẳng có bất cứ hi vọng nào cả.

Cô bắt taxi ở ngay cổng sở cảnh sát, tài xế nhìn cô mấy lần qua gương chiếu hậu, cuối cùng không kìm được, hỏi: “Cô có phải minh tinh màn bạc không?”

Hôm nay cô không trang điểm, mặc áo T-shirt và quần jean, tóc dài buông xõa trên vai. Cô sững lại rồi khẽ gật đầu. Tài xế bật cười: “Tôi nói mà, sao càng nhìn càng giống chứ, cô chính là An Dao trong vụ clip nóng đúng không?”

Mặt cô cứng đờ, cười gượng.

Tài xế nói: “Tôi cũng tin người trong clip không phải cô, mặc dù giống nhau y hệt nhưng vẫn cảm giác có điểm gì đó không giống. Hơn nữa tóc cô rất đẹp, vừa mượt vừa mềm giống như trong quảng cáo dầu gội nhưng cô gái trong clip tóc xơ cứng quá.”

Cô nói cảm ơn rồi im lặng.

Tài xế dừng lại trước đèn xanh đèn đỏ rồi bật đài.

Cô lấy điện thoại ra, mỉm cười ngọt ngào rồi nhấn tin: “Tôi vừa tới sở cảnh sát...” cô vừa nhập số của Lăng Bách vào thì nghe thấy giọng DJ vang lên từ kênh có tỉ lệ người nghe cao nhất: “Chỉ sau một đêm, ca khúc của ca sĩ mới Lăng Bách đã vang lên khắp đường phố, “My girl” đã làm xao xuyến trái tim của bao nhiêu cô gái. Đương nhiên tin đồn giữa anh và ngôi sao An Dao càng khiến danh tiếng của anh vang xa hơn nữa. Tiếp sau đây chúng ta cùng nghe “My girl” – ca khúc đứng đầu bảng xếp hạng tuần này.”

Cánh tay cô run rẩy, điện thoại trượt khỏi tay, rơi xuống đùi.

Trong đài vang lên giọng hát quen thuộc, dịu dàng xúc động khiến người nghe chìm đắm, giống như hôm trong xe anh khẽ hát ca khúc “Valder fields.” Tài xế tiếp tục nổ máy, cô nhặt điện thoại lên, run run xóa tin nhắn, rồi bấm số gọi anh. Một giọng nữ dịu dàng vang lên: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận...” Cô bấm số gọi Trần Tuyết San, Trần Tuyết San phủ đầu nói ngay: “Lăng Bách là nghệ sĩ vừa mới kí hợp đồng với Kinh Vũ Bách Xuyên.” Câu nói như mũi tên xuyên thẳng vào màng nhĩ cô, cô run lập cập, không thốt lên nổi tiếng nào.

Trần Tuyết San nói rành rọt: “An Dao, nếu suy luận ra thì hẳn đây là một cái bẫy, khi cô rơi vào đường cùng anh ta đóng vai người tốt tới an ủi cô, mượn cớ để lên đời. An Dao, anh ta chỉ muốn nổi tiếng.”

Cô bắt lực buông thõng hai tay, không muốn nghe tiếp nữa.

Trần Tuyết San gọi cô hai tiếng: “Này, này.”

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm vào điện thoại, không sao ngăn được cánh tay đang run lấy bẫy. Cái anh Lăng Bách này không phải là bạn trai tin đồn của cô sao? Sao cũng là ngôi sao thế?”

Điện thoại trong tay rung lên, nhạc chuông là ca khúc “Valder fields”, cô cài bài này cho riêng Lăng Bách. Cô hít sâu, ấn nút tắt máy, không muốn nghe những lời xảo biện của anh, cô mơ hồ nói: “Tôi muốn xuống xe.” Tài xế dừng lại, cô đỡ dần bước xuống, lê đôi chân mệt mỏi trên con phố dài.

Trên con phố huyên náo, dòng người qua lại như mắc cửi. Hai bên đường, cửa hàng san sát. Cô bước đi trong dòng người, đột nhiên nghe thấy bài “My girl” vang lên từ một cửa hàng. Ca khúc này anh hát tông thấp, giọng rất dịu dàng, lay động trái tim người nghe, “Hoàng hôn mùa hè năm ấy, tìm anh đập lỗ một nhịp. My girl, nếu thời gian như đồng hồ cát, anh chấp nhận quay về ngày xưa, quên đi khoảng cách, quên đi mọi thứ, bất chấp tất cả để yêu, bất kể kết quả thế nào...”

Giọng anh trầm ấm vừa giống như đang kể chuyện, lại vừa giống như đang tỏ tình. Hai người trẻ tuổi đi bên cạnh cũng bàn tán: “Nghe nói ca khúc này Lăng Bách viết tặng mối tình đầu của anh ấy.”

“Bạn gái tin đồn của anh ấy không phải An Dao sao?”

“Mỗi tình đầu chắc chắn không phải rồi, không biết viết cho ai nữa, nếu như viết ỉnh chảnh mình cảm động chết mất.”

“Bây giờ anh ấy là hoàng tử tình ca, sát thủ nữ sinh, vô địch!”

An Dao nghe xong cảm thấy tim thất lại, tiếng ca của anh vẫn vang bên tai, từng câu từng chữ sâu đậm, tình cảm len lỏi vào tai khiến người ta đau tới mức ngạt thở. Cô lê chân đi về phía trước, lúc về tới nhà Trần Tuyết San thấy mệt mỏi rã rời.

Trần Tuyết San lo lắng hỏi: “Cô vẫn khỏe chứ?”

Cô không nói gì mà đi thẳng về phòng, ngã vật ra giường, bật điện thoại.

Tiếng tút tút báo liên hồi.

Hơn trăm tin nhắn chưa đọc, hơn trăm cuộc gọi nhỡ, đều là của Lăng Bách. Cô mở tin nhắn ra đọc: “Tại sao không mở máy? Cô nghe tôi giải thích được không? Tôi không lợi dụng cô, càng không muốn giẫm đạp lên cô để nổi tiếng.”

Cô đọc từng tin từng tin, đôi mắt đau nhức, gần như sắp rơi lệ. Điện thoại đổ chuông, cô nhìn dãy số quen thuộc và ấn nút nghe.

Lăng Bách nói: “An Dao, tôi tuyệt đối không lợi dụng cô để nổi tiếng, xin cô hãy tin tôi.”

Cô gắng gượng nhắc người dậy nhưng răng va vào nhau lập cập: “Anh muốn nói với tôi rằng mọi thứ chỉ là trùng hợp? Trùng hợp tới mức anh giúp tôi dụ cánh nhà báo, bị đánh rồi bị người ta chụp trộm? Trùng hợp tới mức chúng ta ra bờ biển cũng bị người ta chụp hình? Chuyện tới nước này anh còn muốn lừa tôi à!”

Anh vội vã giải thích: “An Dao, không sai, tôi kí hợp đồng với Kinh Vũ Bách Xuyên, tôi làm ca sĩ, nhưng tôi chỉ muốn kiếm tiền giúp cô, để cô chấm dứt hợp đồng.”

Cô tức giận ngút trời, những ngón tay nắm chặt tấm ga giường, cô gào lên: “Anh còn muốn lừa tôi, đến nước này anh vẫn còn muốn dùng lời ngon tiếng ngọt để gạt tôi! Chúng ta mới quen nhau chưa lâu, anh dựa vào cái gì để giúp tôi? Giống như lần trước, anh lừa tôi nói anh đi hỏi bố, thực ra đều là cái cớ, tất cả đều là kiếm cớ.” Đầu cô trống rỗng, cô ném mạnh điện thoại vào tường khiến nó vỡ làm bốn, năm mảnh, giống như thế giới trong cô đang sụp đổ tan tành.

9. Chương 05 Phần 1

Chương 5

Mọi thứ trên đời này đều là giả dối, chỉ có tình yêu của bố mới là thật.

Trần Tuyết San đẩy cửa bước vào, mặt biến sắc kêu lên thất thanh: “An Dao.”

Nước mắt đầm đìa, An Dao cảm thấy sụp đổ hoàn toàn: “Hết người này tới người kia. Bọn họ chỉ muốn giẫm đạp lên tôi để nổi tiếng, tại sao tất cả mọi người đều đối xử với tôi như vậy? Nổi tiếng thực sự quan trọng như vậy sao?”

Trong lòng Trần Tuyết San dâng lên cảm giác hỗn loạn, phức tạp, cô đứng sững ở đó không biết nên nói gì mới phải.

Đột nhiên An Dao bật dậy, vù vù chạy ra ngoài.

Trần Tuyết San ra sức đuổi theo, ra đến bên ngoài thì đúng lúc cửa thang máy đóng lại. Cô vội vã lấy điện thoại gọi cho Donna: “An Dao chạy ra ngoài rồi.” Sau đó Trần Tuyết San vội vã ấn nút xuống thang máy:

“Cô ấy vừa xem tin tức xong, cái tên Lăng Bách đó là ca sĩ mới kí hợp đồng với Kinh Vũ Bách Xuyên, An Dao nói chuyện điện thoại với anh ta xong là suy sụp hoàn toàn.”

Giọng Donna vô cùng gấp gáp: “Nói trọng điểm.”

Trần Tuyết San nói: “An Dao nghĩ Lăng Bách dựa hơi cô ấy để nổi tiếng nên có thể nghĩ quẩn. Tôi không biết cô ấy đi đâu, Donna, chị và cô ấy tình như mẹ con, chắc chị phải biết.”

Donna cúp máy rồi đi ra ngoài, Trần Mộng Kỳ vội túm lấy tay chị: “Bây giờ chị là quản lí của tôi, không liên quan gì đến An Dao nữa.”

Nhiệt độ điều hòa trong phòng lạnh tới mức khiến người ta run rẩy, giấy tờ trên bàn chất như núi. Donna gỡ từng ngón tay Trần Mộng Kỳ ra.

Trần Mộng Kỳ cười gượng gạo: “Donna, sắp đến giờ thương lượng hợp đồng với bên đại diện thương hiệu rồi, lúc này sao chị có thể đi được? Hay là đợi kí hợp đồng xong em đi tìm cô ấy cùng chị?”

Donna lạnh lùng đáp: “Tôi không biết cô, Đường Khải và Toni có giao dịch gì. Nhưng tôi muốn nhắc nhở cô rằng, lí lịch của Trần Tuyết San – trợ lí của An Dao tôi đã điều tra rõ ràng, đừng ép tôi ngứa bả.”

Nụ cười của Trần Mộng Kỳ cứng đơ: “Donna, chị và Đường Khải hình như...”

“Nếu cô muốn bị đóng băng sự nghiệp, không bao giờ nhìn thấy mặt trời thì cứ tiếp tục nói, tôi tin tôi đủ khả năng để hủy hoại một ngôi sao không nổi tiếng lắm.”

“Donna, chúng ta đừng trở mặt với nhau vì một An Dao đã hết thời, chị nên biết rằng lần đại diện thương hiệu này em phải tranh giành với vô số ngôi sao hạng A khác, em dựa vào cái gì? Chính là dựa vào chị - quản lí của em. Bây giờ, bên đại diện sẽ nghĩ thế nào? Cơ hội tốt như thế này lại để vượt khỏi tay. Vì vụ này chị cũng cố gắng nửa tháng trời, bây giờ lại vì An Dao mà từ bỏ sao?”

“Mạng người quan trọng hay tiền quan trọng?” Donna nói xong chính chị cũng giật mình, chị luôn cho rằng tiền là thứ quan trọng nhất. Nhưng vì An Dao, giờ này phút này chị lại thốt lên những lời ấy. Donna đẩy Trần Mộng Kỳ ra rồi chạy ra ngoài trên đôi giày cao gót, thậm chí lúc lái xe tay chị vẫn run, trong đầu hiện lên cảnh cô nhóc ngốc nghếch ấy lao đầu xuống biển tự sát. Biển? Donna vội vã quay đầu xe, suốt đoạn đường chị đã vượt vô số đèn đỏ.

Đúng, bờ biển, trước đây mỗi khi không vui An Dao thường hay ra bờ biển. Cô nhóc này rất lạc quan, cho dù bị đạo diễn tát, cho dù bị đạo diễn và các ngôi sao lớn mắng mỏ, nhưng cứ ra đến biển là hết giận. Lòng nóng như lửa đốt, chị phi xe như tên bắn về phía biển. Lúc đến nơi cả bãi biển lớn toàn người là người. Donna đi men theo bờ biển về hướng vắng người, gần tới ngọn núi nhỏ chị mới nhìn thấy An Dao. An Dao đang ngồi trên một tảng đá lớn, đằng sau lưng là những dãy núi nhấp nhô, trước mặt là biển lớn.

Sóng biển không ngừng tấp vào tảng đá, bọt tung bốn phía.

An Dao nhìn mặt biển rồi ngửa lên trời, không ngừng hít thở sâu, nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi như mưa. Không phải đã nói cứ ngẩng đầu lên thì nước mắt sẽ tự chảy ngược vào trong sao? Tại sao cô không làm được? Từ nhỏ đến lớn trong gia đình đơn thân, bất kể nỗi đau lớn thế nào cô đều chịu đựng được. Cô luôn tưởng rằng từ lâu rồi bản thân cô trăm độc không ngấm, vạn kiếm không xuyên, nhưng lần này cô thực sự không thể gượng được nữa. Donna phản bội cô, Đường Khải giẫm lên cô để nổi tiếng, bây giờ ngay cả Lăng Bách cũng lợi dụng cô. Cô run run lấy trong túi ra cuốn sổ tiết kiệm, trên sổ là tên cô, tiền tiết kiệm là hai trăm sáu mươi nghìn tệ. Mọi thứ trên đời này đều là giả dối, chỉ có tình yêu của bố mới là thật.

Bao nhiêu năm nay cô chỉ mong bố cô sống tốt hơn một chút, nhưng cô lại khiến ông thất vọng. Việc đã đến nước này cô chỉ muốn quay về bên ông, chỉ muốn làm cô con gái ông yêu thương nhất. Cô đứng dậy đi về phía bờ biển, đúng lúc đó cô nhìn thấy Donna.

Donna đứng cách đó không xa, ngượng ngùng gọi tên cô: “An Dao.”

Cô hơi ngạc nhiên, bước về phía Donna, lúc đi lướt qua nhau, cô bình thản nói: “Chị đã không còn là quản lí của tôi nữa, vì thế không cần đi theo tôi, càng không nên đi tìm tôi. Chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

Donna cứng họng không biết nói gì, chân không nghe theo lời mà cứ đi theo cô. Xe luồn lách trên những con đường trong thành phố, Donna không biết An Dao ngồi xe taxi đi đâu, cho đến khi xe rẽ vào đường cao tốc, nhìn những tấm biển báo bên đường chị mới hiểu rõ, hóa ra An Dao muốn về nhà cũ.

Những dãy núi bên ngoài cửa sổ lướt qua rất nhanh, đến lúc hoàng hôn taxi mới rời khỏi đường cao tốc, sau đó dừng lại trước cửa ngôi nhà quen thuộc. An Dao nhìn ra ngoài cửa xe, thấy bố cô đơn độc đứng ngoài cửa hút thuốc, hàng xóm xung quanh đang nói chuyện rôm rả nhưng chẳng có ai muốn bắt chuyện với ông.

Cô đẩy cửa xe bước xuống trước mặt ông, xót xa gọi một tiếng: “Bố.”

Ông An gầy hơn trước khá nhiều, hai mắt trũng sâu, tiều tụy khiến ai nhìn thấy cũng xót xa. Mắt cô nóng ran, nói: “Con trở về rồi.” Nước mắt không kiềm được rơi xuống lông chã, cô mỉm cười, chua xót nói với ông: “Con gái bố trở về rồi.”

Trong nhà rất bừa bộn, đồ đạc vứt bừa bãi, trên nền nhà bên cạnh ghế sofa vương vãi đầy vỏ chai rượu. Cô xắn tay áo bắt đầu thu dọn nhà cửa. Trời sắp tối cô mới thu dọn xong rồi chuẩn bị một bàn thức ăn. Ông An lặng lẽ ngồi vào bàn ăn, cô xới cơm xong, hai người im lặng ăn cơm. Cho đến khi ăn xong, thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên, chưa ai động đũa. Lúc thu dọn bát đĩa cô không nén được liền hỏi: “Bố không hỏi vì sao con về nhà à?”

Ông An không lên tiếng, lặng lẽ ra ngoài ghế sofa ngồi xem ti vi.

Cô không hỏi thêm nữa mà đi lên phòng. Phòng cô vẫn như ngày bé, dường như không có gì thay đổi, thậm chí ngay cả giấy khen trên tường vẫn còn mới như ngày hôm qua. Cô ngồi trên giường, dùng tay vuốt nhẹ, giường sạch sẽ, dường như ngày nào cũng có người dọn dẹp.

Bên ngoài, bóng đêm đã dần dần bao phủ khắp đất trời. Cô nằm trên giường, hai mắt mở to nhìn màn đêm đen như mực, trong lòng buồn bã vô cùng. Không biết đã nằm bao lâu, cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Vì phòng cô và phòng bố cạnh nhau nên cô phải đi qua phòng ông. Lúc cô mò mẫm trong bóng tối, cô bỗng nghe thấy tiếng khóc vọng ra, tiếng khóc ấy rất nhỏ, như bị kìm nén nhưng lại đâm sâu vào tim cô. Cô đứng sững ngay tại chỗ, cả người cứng đờ không nhúc nhích nổi. Một lúc sau tiếng khóc bên trong yếu dần, cô trở về phòng, tựa lưng vào bức tường lạnh toát, trái tim co thắt từng cơn, cảm giác đau đớn ấy ngấm vào tận xương tủy, ngấm vào từng mạch máu khiến cô như tắt thở đến nơi.

Hồi nhỏ bố nắm tay cô, dạy cô nắn nét từng nét viết tên mình. Khi học cấp hai, trời mưa tầm tã, ông che ô đưa cô đi học, cả người ướt đẫm. Nhưng từ khi học ở bên ngoài cô rất ít khi về nhà, thậm chí rất hiếm khi nói chuyện với ông. Dường như từ sau khi học cấp hai, mỗi lần nói chuyện với bố là một lần cãi nhau. Cô chưa bao giờ biết quan tâm chăm sóc ông, chỉ biết ngửa tay xin ông tiền học phí, chỉ biết hành động theo ý thích của mình mà chưa bao giờ nghĩ tới cảm nhận của ông.

Cô luôn tưởng rằng ông làm từ sắt, hóa ra ông cũng biết buồn, cũng biết khóc như một đứa trẻ. Cô đau đớn nằm ra giường, trở mình liên tục, cuối cùng vẫn đứng dậy đi sang phòng ông. Ánh đèn trong phòng ảm áp, vệt nước mắt trên gương mặt ông đã mất tăm, sắc mặt bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cô nói: “Lần này con về là muốn nói cho bố biết, con không hề quay mấy thứ đó, thậm chí chưa từng có bạn trai. Cho dù bố tin hay không tin, con cũng sẽ tìm ra chứng cứ chứng minh mình trong sạch.”

Ông ngập ngừng rồi bình thần nhìn cô, chuyển chủ đề khác: “Ngày bé việc con ghét nhất là nấu cơm, đến bữa phải nấu cơm đều chạy ra ngoài chơi, nhưng hôm nay cả một bàn thức ăn đều do con nấu. Từ khi con làm ngôi sao hai bố con ta chưa từng gặp mặt nhau, bố chỉ có thể nhìn thấy con qua màn hình, nhưng hôm nay con trở về, con nói con gái bố đã trở về rồi...” Những lời nói lạc đề ấy của ông khiến cô bặt chặt môi không dám tiếp lời. Ông cười chua chát rồi nói tiếp: “Năm con lên tám tuổi, bố nghĩ mình vừa đi làm vừa chăm con thì quá mệt, vì thế muốn tìm một cô vợ. Khó khăn lắm cô Lý trong thôn mới đồng ý thì con lại không chấp nhận, thậm chí còn nhảy ra bờ sông dọa nhảy xuống, miệng luôn gào có cô ấy thì không có con, lúc đó tính con đã rất mạnh mẽ, giống như một đứa con trai.”

Ngày bé cô sợ mất bố... sợ người khác tranh giành ông với cô. Vì cô không có mẹ nên không muốn để mất người thân duy nhất của mình.

Cô còn nhớ điều ông sợ nhất là không tìm được việc làm, nên hàng ngày ông làm trâu làm ngựa đủ mười hai tiếng, mệt tới mức toàn thân phát bệnh, nhưng chẳng bao giờ chịu đi bác sĩ, lúc bệnh thì tùy tiện uống thuốc. Vì thế cô mới muốn kiếm tiền nuôi ông, để ông được sống những ngày tốt đẹp.

Không ngờ, mọi thứ cứ trượt ngày càng xa ước nguyện ban đầu của cô. Cuối cùng cô không thể nào khống chế được.

Cô khê gặt đầu, nước mắt bắt đầu ứa ra nhưng vẫn cố kiềm chế.

Ông An đứng dậy, mở cánh cửa tủ quần áo cũ kĩ, lấy một chiếc hộp đặt lên giường. Ông mở hộp ra, trên cùng là cuốn sổ hộ khẩu màu đỏ mỏng dính, bên dưới là một xấp ảnh. An Dao đi tới cầm hộ khẩu lên xem. Trang đầu tiên là tên ông – chủ hộ An Ý Phàm, trang thứ hai là thông tin của cô.

Trong cuốn sổ hộ khẩu này, không có người thứ ba.

Cô không kiềm chế được nữa, nước mắt rơi lã chã, trang giấy trắng bị hoen ướt vài chỗ. Cô mím chặt môi muốn ghìm nước mắt lại, nhưng từng giọt, từng giọt vẫn rơi. Bao nhiêu năm nay cuốn sổ này không có tên người thứ ba, chỉ có hai bố con cô dựa vào nhau mà sống.

Mắt ông An Ý Phàm cũng nhòe đi, ông rút xấp ảnh ra, cầm trong tay cẩn thận xem từng tấm. Trong ảnh đều là hình An Dao chụp một mình, hai bố con chỉ chụp với nhau một tấm, tấm ảnh chung đó là tấm ảnh khi An Dao một tuổi. Ông cầm những tấm ảnh đã ố vàng đó, cười nói: “Khi đó con sợ người lạ nên cứ ôm chặt tay bố không buông, vì thế bố đành bế con chụp ảnh.” Ông đưa tấm ảnh cho cô, An Dao đón lấy, nhìn như đang ngắm một báu vật. Tấm ảnh đã ố vàng, nhưng người trong ảnh nhìn vẫn rất rõ. An Dao một tuổi, răng trắng, đang mỉm cười nhìn ông kính.

Cảm xúc không nén nổi nữa, cô vỡ òa trong nước mắt: “Bố, con xin lỗi. Con không nên để bố lo lắng, bố đã ngần này tuổi rồi mà vẫn phải lo lắng cho con.”

Ông đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, những ngón tay thô ráp, đầy vết chai càng khiến nước mắt cô rơi nhiều hơn. Cô nắm chặt đôi tay gầy guộc của ông, nói: “Bố, con nhất định phải tìm ra sự thật, con nhất định không để bố mất mặt, con phải chứng minh cho cả thế giới thấy mình không hề quay những thứ đó.”

Ông An Ý Phàm không trả lời cô mà chỉ run rẩy rút tay về rồi lấy hai bản hợp đồng trong chiếc hộp sắt ra: “Bố nghĩ đã đến lúc giao cho con rồi, đây là bảo hiểm bệnh hiểm nghèo bố mua cho con, còn một phần nữa là bảo hiểm nhân thọ, nếu bố chết con có thể nhận được hai trăm nghìn tệ. Bố giao cho con vì sợ nhờ bố có mệnh hệ gì, con lại không biết chuyện này.”

Tim cô run lên bần bật. Chết? Cô không thể nào chấp nhận sự thật này, không dám chấp nhận người thân duy nhất sẽ bỏ mình mà đi. Cô lắc đầu, nước mắt tuôn rơi: “Bố, bố sẽ không chết đâu.”

Ông mỉm cười đưa tay xoa đầu cô con gái nhỏ: “Con bé ngốc nghếch này, là người ai mà chẳng phải chết, chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi”

Thực ra ông cũng không nở, bao nhiêu năm nay trong thế giới của ông chỉ có một mình cô. Ông không biết sau khi mình mất rồi, cô sống tốt hay không? Điều ông lo lắng hơn là cả thế giới này sẽ khinh miệt cô, làm tổn thương cô, nghĩ đến điều đó ông lại buồn, vì thế ban nãy mới không kiềm chế được mà bật khóc. Nhưng con gái ông lớn rồi, mọi thứ đều không theo ý mình được, cho dù cả đời này cô không về nhà, cho dù ông chết trên giường không ai biết thì ông cũng không bao giờ oán trách cô.

Điều ông luôn canh cánh là vụ ảnh nóng lần này sẽ ảnh hưởng tới cô, vì thế từ khi cô về nhà ông không hề nhắc tới nữa câu. Thậm chí ông còn không dám lên tiếng nói chuyện với cô, ông sợ hễ mình cất tiếng là sẽ đau lòng rơi lệ.

Ông hít một hơi thật sâu, nén nỗi đau trong lòng, nói: “Bố mệt rồi, muốn ngủ, con về phòng đi.” Ông quay mặt đi không muốn nhìn cô con gái cưng của mình, cho đến khi cánh cửa được khép lại ông mới run rẩy mở cửa tủ quần áo, trong đó còn cất một tấm ảnh. Ông lấy tấm ảnh ra, trong ảnh là một người phụ nữ có đôi mắt to, nụ cười ngọt ngào rạng rỡ. Ông cầm tấm ảnh ấy đặt lên tim mình, nước mắt rơi xuống không ngừng: “Bà nó à, trước khi chết bà nói bất kể thế nào cũng phải chăm sóc con gái, nhất định không được để người ta bắt nạt nó... xin lỗi bà, tôi đã không làm được, tôi không có cách nào bảo vệ con gái, thậm chí khi

cả thế giới này mắng nó tôi cũng đành bất lực. Bà nó à, tôi xin lỗi...” Mặt ông nhoe nước, ông kìm giọng gọi: “Dao Dao” rồi mới kêu lên: “Xin lỗi... bố không có cách nào giúp con...”

Dưới bầu trời thưa thớt ánh sao ngoài cửa sổ, màn đêm vẫn đen kịt, đen đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Trước cửa nhà ông An có một chiếc xe đang đỗ, dưới ánh đèn đường, gương mặt người phụ nữ trong xe hiện lên rất rõ ràng, là Donna. Chị đặt tay ra ngoài cửa xe, đầu ngón tay kẹp điều thuốc cháy dở.

Dưới đất cũng đã có bảy, tám đầu mẩu thuốc.

Chị ném mẩu thuốc trong tay đi rồi vội lấy điện thoại gọi Trần Tuyết San.

Nhận được điện thoại của chị, Trần Tuyết San thấp thỏm không yên: “An Dao đâu?”

Donna bình thần nói: “Tôi gọi điện thoại đến chỉ muốn nói cho cô biết, bất kể cô và Trần Mộng Kỳ có quan hệ gì, bất kể cô và Toni có giao dịch mờ ám gì, tôi ra lệnh cho cô dừng ngay mọi thứ lại.”

Trần Tuyết San kêu lên một tiếng “Donna” rồi giả vờ vô tội, cố tìm cách狡 biện: “Chị nói gì em không hiểu, em và Trần Mộng Kỳ có quan hệ gì chứ? Em chỉ thấy cô ấy diễn xuất cũng được nên mới đề cử thay An Dao.”

10. Chương 05 Phần 2

Donna lạnh lùng cười, hỏi lại với giọng châm biếm: “Thực sự không có quan hệ gì?”

Trần Tuyết San chối đây đẩy: “Đương nhiên, em và cô ấy thì có quan hệ gì chứ? Còn cái tên Toni nữa, em và anh ta làm sao có mối giao dịch gì mờ ám được?”

Donna từ từ nhắm mắt lại, chị nói gần từng tiếng một: “Trần Tuyết San, cô còn hơi non khi giở trò trước mặt tôi đó. Tôi đã điều tra rõ ràng họ hàng họ nhà cô và Trần Mộng Kỳ. Đương nhiên, bao gồm cả bản thân cô là chị họ của cô ta. Cô và Toni liên thủ bán đứng An Dao chính là để Trần Mộng Kỳ nổi lên. Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất là dừng lại mọi cuộc giao dịch bẩn thỉu đi, đừng giở trò sau lưng tôi.”

Trần Tuyết San sững người, cố tỏ vẻ bình tĩnh hỏi: “Nếu chị đã biết hết, vậy sao còn kí hợp đồng với Trần Mộng Kỳ?”

Donna bình tĩnh đáp: “Nếu không phải thấy cô không tham gia vào vụ clip đen cùng Đường Khải và Toni, nếu không phải cô chỉ là người đưa tin, thì tôi chắc chắn sẽ khiến cô và Trần Mộng Kỳ biến mất hoàn toàn trong cái giới giải trí này. Có điều, cô yên tâm đi, nếu điều kiện giao dịch của cô, Toni và Đường Khải là để Trần Mộng Kỳ nổi tiếng, vậy thì tôi sẽ tác thành ấy người. Có điều, đừng hăm hại những người không liên quan nữa. An Dao bây giờ không chị đụng nổi bất cứ sự dả kích nào nữa đâu.”

Trần Tuyết San sững sờ một hồi mới hiểu ra: “Donna, có một việc tôi không hiểu, rõ ràng chị là quản lí của An Dao nhưng tại sao lại giúp Toni và Đường Khải lăng xê Mộng Kỳ nổi tiếng? Chị không cảm thấy mình mâu thuẫn à? Nếu chị thực sự nghĩ cho An Dao thì tại sao khi clip tung ra chị lại chẳng làm gì? Thậm chí khi An Dao ra sức thanh minh chị vẫn định ninh người trong clip là cô ấy. Donna, làm vậy không hề giống phong cách của chị, chị nên bảo vệ nghệ sĩ của mình, nên tin cô ấy 100% chứ. Tôi báo tin cho Toni cũng chỉ vì muốn kéo An Dao xuống, đẩy Trần Mộng Kỳ lên. Nhưng chị thì sao? Sự thật về clip có phải chị đã biết sớm rồi không? Clip đó là cắt ghép phải không?”

Donna nhìn màn đêm xa xăm phía trước, nỗi bi thương dâng lên trong đáy mắt.

Trần Tuyết San không thấy chị trả lời liền mạnh bạo đoán: “Hay là... thực ra chị và phe Đường Khải cũng giao dịch mờ ám? Là giao dịch gì mà khiến chị nhẫn tâm hủy hoại An Dao để đẩy Đường Khải nổi tiếng?”

Donna ngắt điện thoại rồi mở nhạc, nhạc đang phát là bài: “Bỏ lỡ rồi, địa lão thiên hoang” của An Dao. Lời bài hát cũng do chính An Dao viết:

Rốt cuộc chúng ta đã bỏ lỡ bao nhiêu người mới hiểu được tình yêu trên đời này vốn chỉ là một giấc mộng đẹp?

Rốt cuộc chúng ta phải bỏ lỡ bao nhiêu con đường mới hiểu được nỗi đau lớn nhất của đời người chính là một mình bước về phía trước?

Bỏ lỡ rồi, địa lão thiên hoang.

Rốt cuộc địa lão thiên hoang đã bỏ lỡ bao nhiêu người, chúng ta mới biết, hạnh phúc chỉ là khoảng cách khi chúng ta quay đi.

Donna rất thích ca khúc này, giống như lần đầu tiên gặp cô bé An Dao, chị đã cảm nhận được một khí chất rất đặc biệt toát ra từ cô. Cô nhóc ấy có thể khiến người nghe bài hát của mình cảm thấy thời gian ngừng trôi, lòng người bình lặng. Cô nhóc ấy chỉ cần xuất hiện trên màn hình là có thể thu hút mọi ánh mắt.

Donna mệt mỏi dựa vào thành ghế, điện thoại đổ chuông, cô cầm lên xem, là tin nhắn của Đường Khải: “Tại sao lại bỏ rơi Trần Mộng Kỳ để đi tìm An Dao?”

Donna tắt máy rồi ngược nhìn về phía ban công phòng An Dao. Ánh đèn yếu ớt hắt ra, cô nhóc ấy chắc chắn không dám tắt đèn khi ngủ, bởi vì cô ấy như đứa trẻ sợ màn đêm đang giờ móng vuốt đe dọa. Donna nhìn không chớp mắt, trong lòng đau đớn đến khôn tả.

Phía chân trời xa xa, vệt sáng nhạt từ từ xuất hiện giữa những dãy núi trùng điệp, vệt sáng ấy dần dần lan tỏa, dần dần nuốt trọn màn đêm. Ban mai đang đến rồi.

Donna đưa tay lên nhìn đồng hồ, rồi nhìn căn phòng trước mặt, sau đó lái xe rời khỏi đó.

Đêm đó An Dao ngủ rất ngon, cô ngủ một giấc đến trưa hôm sau mới tỉnh. Lúc xuống dưới nhà trên bàn đã bày sẵn bữa sáng nóng hổi. Bữa sáng vẫn như ngày xưa, là một bát mì lớn. An Dao ngồi xuống ăn mì, sợi mì mềm, còn có thịt thái chỉ và trứng rán, ngon tới mức khiến cô suýt cắn vào lưỡi.

Ông An ngồi trước cửa hút thuốc, do dự mở lời: “Ăn xong rồi thì con về đi.”

Tay cô ngừng lại, sợi mì dính bên khóe miệng, cô khẽ đáp: “Vâng.”

Ông nói tiếp: “Sau này đừng ương bướng nữa, nếu có thể làm tiếp được thì làm, không làm được thì thôi. Không làm ngôi sao thì chúng ta cũng không chết đói.”

Cô tiếp tục ăn mì, không dám ngừng lại, miệng ậm ừ: “Vâng.”

Bố cô vẫn tiếp tục lẩm bẩm bên cạnh: “Con bây giờ đừng nghĩ ‘giá như ban đầu’ nữa, đã đến nước này thì dù không vui vẻ nhưng chí ít con phải giữ bình tĩnh. Bởi vì khi đã bình tĩnh thì chẳng có gì là vui hay không vui nữa.”

Bất giác cô cảm thấy vô cùng buồn bã. Cô ra sức gật đầu, rồi ăn từng miếng lớn.

Ông nói: “Ăn chậm thôi.”

Cô “vâng” một tiếng nhưng lại ăn nhanh hơn, cứ nuốt từng miếng to.

Ông vẫn lẩm bẩm: “Dao Dao, bố già rồi, không thể giúp gì cho con được nữa, bố cảm thấy có lỗi với con, bố cảm thấy rất buồn...”

Trong lòng cô xót xa biết mấy, nước mắt rớt xuống bát mì. Cô mím môi, hít một hơi sâu rồi húp cạn từng thìa nước mì.

Bố cô già rồi, ngay cả tóc ở đỉnh đầu cũng bạc trắng. Cô biết rồi ông sẽ bạc tóc, sẽ chậm chạp, rồi nhắm mắt xuôi tay. Nhưng ngoài việc nhìn ông ngày một già đi, nhìn ông không còn sức đi về phía trước, cô chẳng còn cách nào khác. Ông nuôi cô lớn như thế này nhưng cô lại chẳng làm được gì cho ông, cảm giác có lỗi ấy, cảm giác hối hận ấy là nỗi đau xé ruột xé gan.

Cô nắm chặt thìa, không dám ngẩng đầu lên, vì ngẩng lên, nhìn thấy gương mặt già nua của bố, cô sẽ rơi lệ. Cô đứng dậy, mỉm cười: “Con ăn no rồi.” Sau đó mở cửa chạy ra ngoài, cô đứng bên đường đợi xe trở

về thành phố. Xung quanh bỗngưng xuất hiện không ít hàng xóm, họ chỉ trỏ cô rồi thì thầm, xì xào bàn tán.

Bố cô cũng chạy theo, nổi cáu với đám hàng xóm đang túm năm tụm ba: “Có gì đâu mà nhìn, chưa nhìn thấy người bao giờ à?”

Bọn họ đều cười khinh bỉ, nhìn chằm chằm vào cô, dường như cô bị người ta lột sạch quần áo. Ánh nhìn ấy khiến cô xấu hổ, khiến cô hận một nỗi không tìm được cái lỗ nào để chui xuống, nấp vào đó không bao giờ nhìn thấy mặt trời nữa.

Cô nhìn về phía xa, chỉ mong lập tức có xe xuất hiện, nhưng con đường rộng vẫn trống trải.

Một đám trẻ con chạy về phía cô, nhìn cô như người ngoài hành tinh. Bố cô đuổi bọn trẻ đi nhưng lại bị chúng chạy quanh trêu đùa.

Đột nhiên một chiếc ô tô đáng dãi lọt vào tầm mắt cô, cô đưa tay vẫy. Xe đỗ ngay trước mặt, cô không nghĩ gì hết, mở cửa bước vào. Vào trong xe rồi mới cảm thấy chiếc xe trông rất quen, cô nhìn chủ xe rồi kinh ngạc kêu lên: “Anh Lý?”

Lý Thừa Trạch chau mày, vẻ mặt ngạc nhiên: “Cô sống ở đây?”

Cô gật đầu.

Lý Thừa Trạch nhìn ra ngoài cửa xe rồi bảo tài xế nổ máy.

An Dao nhìn gương chiếu hậu, thấy bố cô vẫn đang bị đám trẻ con trêu chọc. Xe tăng tốc mỗi lúc một nhanh, hình ảnh bố càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ... cuối cùng mất hút không nhìn thấy nữa.

Nước mắt cô bỗng ứa ra.

Cảm thấy có một ánh nhìn rực lửa đang hướng về phía mình, cô ngẩng lên, là Lý Thừa Trạch.

Bốn mắt nhìn nhau, anh mỉm cười: “Ít khi về à?”

Cô cười gượng: “Trước đây cãi nhau với bố nên cắt đứt quan hệ bố con; lần trước về ông không nói tiếng nào; nhưng lần này thì khác, ông cảm thấy buồn vì không giúp gì được cho tôi. Thực ra tôi có lỗi với ông, ông già rồi mà vẫn phải buồn phiền lo lắng cho tôi.”

Lý Thừa Trạch đáp lại một tiếng rồi vào đề: “Từ nhỏ cô sống ở đây?”

Cô gật đầu và hỏi lại: “Sao anh lại ở đây?”

“Tôi đến tìm người, vô tình lại gặp cô.”

“Trùng hợp quá.”

“Đúng thế.” Lý Thừa Trạch nhếch mép, nụ cười sâu xa khó đoán: “Đúng là rất trùng hợp.” Anh khẽ nheo mắt nhìn An Dao, mười ngón tay lồng vào nhau đặt trên đùi. Nếu anh nhớ không nhầm Lăng Bách khai địa chỉ liên lạc cũng là ở thôn này, xem ra nhất định phải cho người đi điều tra xem hai người này rút cuộc có quan hệ thế nào.

Mặc dù Lăng Bách mới nổi, nhưng giọng hát, hình tượng của Lăng Bách khiến anh tự tin rằng cậu ấy sẽ trở thành thiên vương thế hệ mới. Thứ cậu ấy thiếu chỉ là một cơ hội.

Tài xế đột nhiên hỏi: “Thưa sếp, đi thẳng về công ty ạ?”

Lý Thừa Trạch nhìn An Dao rồi lịch sự hỏi: “Cần tôi đưa cô về không?”

Lúc này An Dao mới nhớ ra hôm nay sở cảnh sát đã có kết quả kiểm tra clip, cô nói: “Sở cảnh sát, tôi có việc gấp cần đến sở cảnh sát.”

Lý Thừa Trạch uể oải dựa vào thành ghế, bắt chéo chân, nụ cười dần tắt trên môi. Sở cảnh sát? Trực giác cho anh biết An Dao có việc gì đó, anh liền dặn dò tài xế: “Đi thẳng tới sở cảnh sát.”

Tầm ba giờ chiều xe đã đến trước cổng sở cảnh sát thành phố, An Dao chạy thẳng vào trong. Cảnh sát lật tìm hồ sơ lấy chiếc đĩa ra đưa cho cô: “Clip thực sự có vấn đề. Theo phân tích của các chuyên gia, về mặt

hiệu quả thị giác thì vô cùng hoàn hảo, phương hướng cảnh vật trên giường cũng không có vấn đề gì, màu sắc cũng không có dấu hiệu chỉnh sửa gì. Điểm đáng nghi là khi quay cận cảnh, dù ngay sau cận cảnh thì clip kết thúc nhưng chuyên gia đã tìm được một số dấu vết chỉnh sửa, tuy nhiên cũng không dám kết luận thật giả. Vì thế tốt nhất cô nên tìm cao thủ để nghiên cứu tiếp.”

Tim An Dao đập nhanh hơn khi đón lấy chiếc đĩa, không ngờ lại thu hoạch bất ngờ thế này. Cô cầm đĩa bước ra ngoài sở cảnh sát.

Trước sở cảnh sát, Lý Thừa Trạch ngồi ngả người trên ghế hút thuốc, anh mặc bộ plet đen và áo sơ mi màu xám, áo vest phanh ra, áo sơ mi màu xám cũng mở bung vài cúc áo, mặc dù dáng vẻ nhìn cợt nhả nhưng lại thu hút ánh mắt của vô số người đi đường. Thấy An Dao bước ra anh liền tắt thuốc, lịch sự mở cửa xe cho cô.

Lúc lên xe An Dao vẫn vui tới mức muốn run rẩy, cô thực sự không tin nổi clip này là cắt ghép.

Lý Thừa Trạch ngồi lên xe, không nói gì, anh nhìn chằm chằm vào chiếc đĩa trong tay cô, hỏi: “Sao chiếc đĩa này lại khiến cô vui đến vậy?”

An Dao vui không khép miệng lại được, trong đầu trống rỗng, cô run rẩy lấy điện thoại ra, cuộc gọi đầu tiên là cho bố, cô hét lên trong điện thoại: “Bố” rồi nước mắt cứ thế lăn chã rơi. An Dao không thể kiềm chế bản thân, cô khóc òa nói với ông: “Bố, clip là giả, bọn họ hãm hại con, con bị oan, con gái bố thực sự bị oan.”

Clip của Đường Khải là giả? Lý Thừa Trạch nheo mắt, im lặng không nói gì.

An Dao đè chặt lồng ngực, hoàn toàn không để ý đến hình tượng của mình, cô khóc to hơn: “Clip đó là giả, bọn họ hãm hại con. Bố, cảnh sát nói có dấu hiệu bị chỉnh sửa, đây chắc chắn là clip cắt ghép, bọn họ dùng thủ đoạn này để hại con.”

Clip cắt ghép? Sắc mặt Lý Thừa Trạch càng lúc càng khó coi.

An Dao vẫn khóc không ngừng: “Bố, con nhất định phải làm cho cả thế giới biết sự thật...”

Trong căn nhà cũ, ông An vui mừng mỉm cười, sau khi cúp máy, ông bước tới bàn thờ gỗ gụ bên cạnh ghế sofa, trên bàn thờ đặt bài vị của vợ ông, phía trước là loại hoa quả bà thích ăn nhất.

Ông An lấy bài vị xuống, dùng cổ tay áo lau nhẹ lớp bụi phủ trên mặt kính, nụ cười xen lẫn nước mắt: “Bà nó à, Dao Dao bị người ta hãm hại.” Ông đặt bài vị sát trái tim mình, nói tiếp: “Bà nhất định phải bảo vệ con gái của chúng ta...” Đột nhiên ông ho liên hồi, sắc mặt tái mét, không còn hột máu. Ông mệt mỏi đưa tay vịn vào bàn thờ, gập người xuống, cơn ho xé gan xé ruột càng lúc càng dữ dội hơn, giống như muốn xé nát lục phủ ngũ tạng của ông.

Bên ngoài, mặt trời bỗng rất như quả cầu lửa đang treo lơ lửng giữa bầu trời xanh trong, núi xanh vẫn quanh co kéo dài vô tận.

Chiếc xe lặng lẽ tiến về phía trước, những dãy nhà cao tầng lướt qua rất nhanh bên ngoài cửa sổ.

Khó khăn lắm An Dao mới bình tĩnh lại, cô cầm điện thoại tiếp tục bấm số, bấm được một nửa thì đột nhiên dừng lại, đây là số điện thoại của Lăng Bách, tại sao cô lại muốn báo tin cho anh? Tại sao cô lại muốn chia sẻ niềm vui này với anh?

Tất cả hành động đó đều lọt vào tầm mắt của Lý Thừa Trạch, anh mỉm cười hỏi: “Sao không tiếp tục gọi đi?”

An Dao do dự rồi xóa số, không nói gì nữa.

Xe thẳng tới trụ sở của Kinh Vũ Bách Xuyên, Lý Thừa Trạch dặn dò tài xế đưa An Dao về nhà, còn mình về công ti. Anh lập tức tìm nhân viên chế tác hậu kí, bảo họ tải clip của An Dao từ trên mạng xuống để tiến hành phân tích. Nhân viên chế tác của Kinh Vũ Bách Xuyên đều là cao thủ đẳng cấp trong nghề, chỉ trong một tiếng ngắn ngủi đã có báo cáo kết quả phân tích.

Lý Thừa Trạch đọc báo cáo, sắc mặt xám xịt, báo cáo viết rất rõ ràng, đoạn clip này rành rành có dấu vết chỉnh sửa, khó phân biệt thật giả. Anh cầm tờ báo cáo nhét vào ngăn bàn, nghiêng răng kèn kẹt, cơn giận

bốc lên nghìn ngút. Nếu An Dao nói thật, vậy có nghĩa là Toni và Đường Khải lừa anh? Hai tên đó ăn gan hùm tim gấu hay sao mà dám lấy clip giả ra lừa anh!

Anh bấm máy dán dò thư kí: “Gọi Toni đến cho tôi.”

Nhân viên chế tác e dè dò hỏi: “Vậy việc này...”

Đôi mắt Lý Thừa Trạch nheo lại, sắc mặt khó coi đến cực điểm: “Ai dám để lộ ra ngoài thì tôi không khách sáo với người đó.”

Nhân viên chế tác hiểu ý anh nên thu dọn giấy tờ rồi ra ngoài.

Một lúc sau Toni bước vào, cung kính gọi anh: “Sếp.”

Lý Thừa Trạch nhếch mép cười, bình thản hỏi: “Tình hình công việc của Đường Khải thế nào?”

Gần đây Đường Khải nhận rất nhiều quảng cáo, phim truyền hình, nhưng tác phẩm lớn thì không có mấy. Toni nhân cơ hội liền đề nghị: “Sếp, từ lúc kí hợp đồng đến nay Đường Khải đã kiếm không ít tiền cho công ti. Thực ra Đường Khải bây giờ tùy ý lãng xê là có thể kiếm được lợi nhuận khả quan hơn. Nếu công ti đẩy mạnh việc quảng bá thì ngày cậu ấy trở thành thiên vương, thành ngôi sao lớn không còn xa nữa.”

Lý Thừa Trạch không nói gì, trước mặt là người quản lí đã đánh Đường Khải ngay trong buổi họp báo, biến mình từ một kẻ vô danh thành một quản lí có thế lực, anh ta tuyệt đối không hề đơn giản. Hơn nữa, anh cũng không có chứng cứ chứng minh clip đó chắc chắn là giả, mặc dù có chỉnh sửa nhưng nhân viên kĩ thuật cũng nói khó phân biệt thật giả.

Toni thấy anh không phản ứng liền nói tiếp: “Tốt nhất là có phim điện ảnh quy mô lớn mời Đường Khải đóng vai chính.”

Lý Thừa Trạch ngả người ra ghế, đôi mày dần dần chau lại, những ngón tay đặt trên tay vịn đang vẽ vờ vô thức trong không trung, dần dần vẽ ra chữ “diệt”. Sau đó anh đứng dậy đi vòng qua người Toni ra khỏi văn phòng mà không trả lời câu hỏi của hắn ta.

Lý Thừa Trạch tới phòng làm việc của Lăng Bách, phòng làm việc bài trí rất đơn giản, chỉ có dàn âm thanh và bàn, đơn giản tới mức khiến người ta nhìn không thuận mắt. Lăng Bách đang ngồi trước bàn làm việc sáng tác, những tờ giấy vo tròn thành nắm vương vãi trên mặt đất.

Lý Thừa Trạch bước tới trước mặt Lăng Bách, bước chân rất khê, không phát ra tiếng động nào.

Lăng Bách cúi đầu cặm cụi viết lời, tên ca khúc là “Kiếp sau, để anh trả em một đời”, lời ca bên dưới sửa đi sửa lại.

Lý Thừa Trạch cuối đầu nhìn tên bài hát, khoe miệng khê nở nụ cười. Đột nhiên anh lên tiếng: “Lăng Bách.”

Lúc này Lăng Bách mới để ý, ngẩng đầu lên nhìn anh, không nói gì.

Lý Thừa Trạch cầm tờ giấy trên bàn, chăm chú xem, trên tờ giấy mỏng manh là những hàng chữ bay bổng: Trước đây chưa bao giờ nghĩ đời này có thể ở bên nhau, vì thế cầu mong kiếp sau để anh trả em một đời.

Anh mỉm cười: “‘Kiếp sau, để anh trả em một đời’, tên ca khúc hay quá. Ca khúc ‘My girl’ lần trước đã khiến tôi rất ngạc nhiên, lần này cậu muốn một bước trở thành thiên vương sao?”

Lăng Bách sững người, không nói gì.

Lý Thừa Trạch vỗ vai Lăng Bách, nụ cười trên khoe miệng càng tươi hơn: “Hôm qua không biết cậu đi đâu nên hôm nay về nhà cũ của cậu tìm, lại bất ngờ gặp một người.”

“An Dao”, Lăng Bách buột miệng nói, thần thái có phần kích động: “Có phải cô ấy không? Cô ấy về nhà rồi?”

Lý Thừa Trạch liếc mắt đầy ẩn ý: “Thực sự không ngờ hai người lại ở cùng một nơi. Vậy có phải ca khúc ‘My girl’ là viết tặng An Dao? Hoặc có thể ngay cả ca khúc này cũng viết về cô ấy?”

Lăng Bách không đáp.

Lý Thừa Trạch cong môi, nụ cười rạng rỡ hơn: “Chúng ta đều là những người trẻ tuổi, tôi cũng chẳng lớn hơn cậu bao nhiêu, vì thế có thể hiểu được cảm giác này. Nếu yêu cô ấy, cậu nên công khai ủng hộ cô ấy, cho dù người khác có nói gì đi nữa thì vẫn ủng hộ cô ấy.”

Lăng Bách sững sờ nhìn sếp của mình, không hiểu tại sao sếp lại để anh công khai ủng hộ An Dao, vì bình thường các công ti giải trí tránh né vấn đề này còn không được, nói gì đến việc để nghệ sĩ dưới trướng dính vào tin đồn. Người quản lý hiện tại mà công ti sắp xếp cho anh cũng dặn dò nhiều lần, tuyệt đối không được có bất cứ quan hệ gì với An Dao.

Lý Thừa Trạch nghĩ phải sống dậy từ chỗ chết, dù sao bây giờ tất cả mọi người đều nghi ngờ Lăng Bách là bạn trai của An Dao. Anh đề nghị: “Thậm chí cậu còn có thể viết bài hát thể hiện rõ lập trường ủng hộ cô ấy, chắc chắn sẽ chấn động.”

Lăng Bách thấp thỏm lo lắng: “Tại sao anh lại phá lệ để em ủng hộ cô ấy? Lẽ nào anh muốn em mượn danh cô ấy để gây scandal? Em không đời nào làm chuyện ấy.”

Lý Thừa Trạch bật cười thành tiếng: “Tuyệt đối không, hai người có thể yêu nhau, tôi không ngăn cấm. Sao cậu lại nghĩ tôi xấu xa vậy chứ? Lẽ nào cậu không thấy tôi luôn đối xử tốt với cậu sao? Hôm qua cậu chạy mất, tôi còn tới tận nhà tìm cậu.”

Trong lòng Lăng Bách vẫn hoài nghi.

Lý Thừa Trạch nhìn Lăng Bách, đôi mắt dần trở nên sắc lạnh. Mặc dù Đường Khải có ngoại hình khá ổn, nhưng diễn xuất không ra gì, hát hò thì phát âm không chuẩn. Nếu không dùng clip đen để giao dịch thì tuyệt đối anh không bao giờ kí hợp đồng với diễn viên hạng ba như thế, hơn nữa còn dùng hai mươi triệu tệ kí hợp đồng ba năm với thằng khốn đó. Bây giờ số tiền đầu tư đó có thể mất trắng bất cứ lúc nào, anh không nuốt nổi cục tức này.

Loại gân gà như Đường Khải, ăn thì nhạt nhẽo mà ném đi thì tiếc.

Nhưng Lăng Bách thì khác, ngoại hình đẹp, gia thế tốt, chất giọng hay, anh chắc chắn nhờ vào chuyện của An Dao sẽ khiến Lăng Bách thành ngôi sao nổi tiếng toàn cầu, nhất định khiến tên lừa đảo Đường Khải phải trả giá thê thảm. Đương nhiên, trước khi hắn trả giá, anh nhất định phải lấy lại hết vốn liếng đã.

11. Chương 06 Phần 1

Chương 6

Đặt ba người này lại với nhau, chắc chắn sẽ là một vở kịch hấp dẫn, anh chờ đợi nó diễn ra.

An Dao nhìn chằm chằm vào màn hình laptop, tỉ mỉ phân tích clip, cô biết bây giờ không thể nói cho ai biết, vì những điều này không phải chứng cứ, Đường Khải có thể cãi rằng chỉ chỉnh sửa những thứ khác chứ không chỉnh sửa người. Vì ng cả cảnh sát cũng không có cách nào khẳng định thật giả. Trừ phi cô có thể đưa ra được bằng chứng xác thực để kiện Đường Khải ra tòa.

Nếu có thể tìm ra nơi qu clip, m chẳng có thể giúp ích được. Nhưng trong clip, ngoài giường lớn và tủ ra, hầu như không có thứ gì khác, trong căn phòng cũng không có lấy bất cứ vật trang trí nào. An Dao di chuột dừng lại trên người cô gái, ng từ đầu clip cô gái này đã quấn lấy anh ta, nằm dưới Đường Khải nên không nhìn rõ mặt, nhưng ống kính đưa gần lại, khi quan sát vào gương mặt cô gái đó thì rất rõ ràng.

Chắc chắn có vấn đề, trọng điểm nằm ở quá trình kéo ống kính lại gần.

Có người gõ cửa.

An Dao đang tập trung tinh thần nhìn màn hình máy tính nên không nghe thấy tiếng gõ cửa. Cửa mở ra, Lăng Bách khẽ bước vào, đứng yên ở đó.

Không biết bao lâu sau An Dao mới cảm thấy sự khác lạ sau lưng mình, cô qu lại rồi từ từ đứng dậy.

Lăng Bách lên tiếng trước: “Hôm qua tôi đến đây, còn ra biển tìm cô nữa, nhưng không gặp cô. Hôm nay sắp tôi bảo cô về nhà cũ rồi. Cô về thăm bác à?”

Trong máy tính đang bật những ca khúc trong bảng xếp hạng âm nhạc, không hiểu sao tình cờ đến thế, ca khúc “My girl” đột nhiên vang lên...

“Hoàng hôn mùa hè năm ấy, tìm anh đập lỗ một nhịp. My girl, nếu thời gian như đồng hồ cát, anh chấp nhận qu về ngày xưa, quên đi khoảng cách, quên đi mọi thứ, bắt chấp tất cả để yêu, bắt kể kết quả thế nào...”

Lời ca lặp đi lặp lại, giai điệu thực sự rất h.

Sắc mặt cô rất khó coi, cô hỏi: “Anh đến đây làm gì?” Nói xong cô liền bước ra ngoài cửa.

Anh nhanh chân hơn chạy tới chặn cửa, nói: “An Dao, nghe tôi giải thích.”

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, cô không muốn nghe, bởi tất cả đều là những lời dối trá. Cô gào lên: “Cút đi.”

Anh cố chấp đứng bất động, cô đưa tay đẩy anh nhưng anh vẫn đứng im không nhúc nhích.

Cơn giận bốc lên ngàn ngút, cô nói: “Lăng Bách!”

Đột nhiên anh túm chặt cánh tay cô kéo mạnh một cái, cả người cô nép vào lòng anh. Cơ thể hai người kề sát nhau, đôi bên đều nghe được tiếng nhịp đập trái tim của đối phương, thậm chí có thể nghe thấy cả hơi thở gấp gáp của nhau. Anh đưa tay nâng cằm cô lên hôn ngẫu nhiên. Cô giãy giụa trong vòng tay anh, anh đẩy cô vào tường, hôn điên cuồng.

Cô bị anh hôn không thở nổi, ứ ứ kêu rồi đứng im để mặc anh hôn.

Không biết bao lâu sau, anh buông cô ra, hai tay chống bên cạnh hai má cô, giọng trầm xuống: “Tôi...”, có một thứ ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt anh: “Tôi thích em...”

Chỉ là ba tiếng vô cùng đơn giản nhưng lại khiến đầu óc cô choáng váng.

Cô co người lại rồi chui ra ngoài.

Anh nắm chặt cánh tay cô, cô đưa tay lên tát mạnh một cái không hề do dự.

Anh sững lại, mặt không đổi sắc: “Bài hát đó cũng dành tặng em.”

Cô lại giơ tay giáng về phía mặt anh nhưng lại dừng lại bên má anh, cô gườm gườm bỏ tay xuống, rồi mở cửa ra ngoài.

Ngoài phòng khách, Trần Tuyết San lo lắng gọi: “An Dao.”

An Dao thô lỗ mở cửa chính chỉ ra ngoài gào lên: “Cút mau.”

Lăng Bách bắt lực nói: “Em không thể nghe tôi giải thích sao? Em không thể tin tôi sao? Tôi có thể thề với trời, bất kể thế nào cũng được, chỉ cần em tin tôi...”

“Ấu trĩ.”

“Em muốn tôi làm gì cũng được, chỉ cần em tin tôi, sau này tiền kiếm được sẽ giao hết cho em.”

“Đồ thần kinh.”

“An Dao, tôi thực sự thích em.”

“Nhưng tôi không thích anh.” An Dao gào lên, nghiêng răng chỉ ra ngoài: “Mau cút đi.”

Lăng Bách cúi đầu buồn bã bước ra.

An Dao đóng sầm cửa lại, nhưng trái tim đang đập thành thịch. Mọi thứ vừa xảy ra trong phòng lại hiện lên trong đầu cô lần nữa, cô nghĩ tới đôi môi anh, hơi thở nóng ấm và cuồng nhiệt. Đột nhiên cô lại mở cửa, hỏi Lăng Bách lúc này đang đứng ngay ngoài cửa: “Anh có tiền không?”

Lăng Bách thoải mái hỏi lại: “Cần bao nhiêu?”

Cô nói: “Tôi muốn đăng quảng cáo, cũng không biết cần bao nhiêu, anh cứ cho tôi v đã.”

“Em muốn đăng quảng cáo gì? Tôi làm giúp em.”

“Tôi cần người khác giúp tôi tìm ra căn phòng trong clip ở đâu, tôi cần cao thủ giúp tôi phân tích khi ông kính đưa lại gần đã chỉnh sửa gì. Ai có thể tìm ra chân tướng của clip, tôi sẽ thưởng cho họ năm trăm nghìn tệ. Anh đăng quảng cáo cho tôi, một mình tôi tìm không ra, nhưng cả nước nhiều người thế này tôi không tin Đường Khải có thể bịt mắt tất cả mọi người trong thiên hạ.”

“Được, vậy có phải em tin tôi rồi?” Lăng Bách e dè hỏi lại.

An Dao sầm mặt, không đáp, một lần nữa đóng sầm cửa. Cô liếc nhìn căn phòng, cảnh Lăng Bách cường hèn cô lại hiện lên trong đầu, khóe môi cô bất giác cong lên.

Tại sao cô lại cố ý v tiền của anh? Chỉ vì không muốn cắt đứt liên lạc giữa hai người sao? Hay là vì anh nói... anh nói thích cô? H là vì câu “Sau này tiền kiếm được sẽ giao hết cho em?” Nhưng anh đã lợi dụng cô, đó là sự thật.

Lúc Lý Thừa Trạch cho người tới đón An Dao đi ăn cơm, cô cũng không ngạc nhiên mà vui vẻ đến chỗ hẹn. Lý Thừa Trạch bao trọn một phòng ăn kiểu Pháp. Căn phòng được trang trí lộng lẫy xa hoa, trên tường treo một bức tranh sơn dầu, đơn giản nhưng đặc biệt, dưới sàn trải thảm màu đỏ. Trên gương mặt Lý Thừa Trạch vẫn là nụ cười thường trực: “Cô An, chắc cô đoán được tôi sẽ lại tới tìm cô.”

An Dao mỉm cười. Lý Thừa Trạch nói: “Nếu tôi đoán không nhầm thì cô An cố tình bảo lái xe của tôi đến sở cảnh sát, cố ý khóc lóc nói clip là giả trước mặt tôi, bởi vì cô biết nhất định tôi sẽ điều tra.” Anh cười vẻ bất lực: “Cô An thuộc cung Song Ngư, những cô gái cung Song Ngư rất giỏi giả vờ ngây ngô, vờ như không hiểu nhưng trong lòng lại rõ ràng mọi thứ. Có điều những cô gái cung Song Ngư có nhóm máu A thấu hiểu lòng người, tình cảm tinh tế, đối xử chân thành với người khác, nhưng lại dễ tổn thương. Cô An, cô thực sự rất phù hợp với những đặc điểm đó.”

Nét cười ở khóe miệng cô càng sâu hơn.

Tiếng nhạc vui vẻ cất lên, người phục vụ mang champagne và trứng cá muối ra.

Lý Thừa Trạch cầm cốc lên nhấp một ngụm nhỏ, mỉm cười: “Thương nhân không bao giờ làm ăn thua lỗ. Cô An cũng biết tôi đã dùng số tiền lớn để kí hợp đồng với Đường Khải, vì thế tôi tuyệt đối không hợp tác với cô, cô tính toán sai rồi.”

Cô im lặng nhìn anh.

Lý Thừa Trạch bắt đầu châm chọc: “Lấy bất biến ứng vạn biến, địch bất động ra bất động. Cô bây giờ đang dùng ‘Bình pháp Tôn Tử’ sao?”

Cô mỉm cười, chậm rãi: “Đường Khải có thể kiếm cho anh bao nhiêu tiền? Trong lòng anh hiểu rõ, Đường Khải không có kĩ năng diễn xuất, ngoại hình cũng bình thường, loại người như anh ta nếu không mượn clip tạo scandal thì không bao giờ nổi lên được. Nhưng bây giờ khác rồi, nếu anh giúp tôi, tôi có thể kiếm được nhiều tiền hơn cho anh.”

Anh khẽ chau mày, ra hiệu cho cô nói tiếp.

Cô nói: “Ngày mai tôi sẽ đăng tin, trọng thưởng hậu hĩnh cho cao thủ phân tích clip, năm trăm nghìn không đủ thì một triệu tệ, tôi không tin clip đó lại có thể lấy giả làm thật. Nếu có người phát hiện ra clip đó là giả thì Đường Khải chắc chắn sẽ tụt dốc, đến lúc đó tiền đầu tư của anh sẽ mất trắng. Nhưng nếu hợp tác với tôi, anh nghĩ cách giúp tôi tìm chứng cứ, hoặc bịt miệng Đường Khải lại, tôi có thể đảm bảo sẽ kiếm tiền cho anh nhiều gấp mười lần Đường Khải.”

Anh uể oải nhìn cô: “Vay ý của cô An là trước tiên muốn tôi chấm dứt hợp đồng giúp cô?”

Cô gật đầu, khóe miệng anh nhếch lên giễu cợt: “Cô An, như thế chẳng phải một mũi tên của cô sẽ trúng hai đích sao? Một là tôi bỏ số tiền lớn giúp cô chấm dứt hợp đồng, hai là giúp cô trong sạch. Nhưng như thế tôi quá mạo hiểm, không chừng mất cả chì lẫn chài. Cô dựa vào cái gì mà muốn tôi mạo hiểm? Cho dù

ngày mai cô đăng báo, tỉ lệ người tin cô là bao nhiêu? Đó chỉ như hòn đá ném xuống dòng sông, cùng lắm là có gợn sóng nhưng hết gợn rồi mặt nước vẫn phẳng lặng. Xin lỗi tôi nói thẳng, đó là lấy trứng chọi đá thôi.”

Anh nói đúng, dù clip là giả, cho dù cô công khai trước truyền thông, cũng chỉ như chút sóng gợn trên mặt sông khi ném hòn đá xuống mà thôi. Nhưng công ti truyền thông Nguyên Dã đã hoàn toàn bỏ rơi cô, bây giờ cô chỉ biết nắm lấy người đàn ông này, nắm lấy cơ hội duy nhất để đứng dậy.

Cô nói: “Tôi có thể kiện Đường Khải ra tòa. Tôi tin vào sự công bằng của pháp luật.”

Anh bật cười thành tiếng: “Cô nghĩ khả năng thắng kiện của cô là bao nhiêu? Trong công ti tôi, đội ngũ chế tác đều là những t cụ phách nhưng cũng chỉ nói thật giả khó đoán.” Anh mỉm môi cười, tia sáng lóe lên trong mắt: “Đương nhiên, cũng không phải không có cách khác. Nếu cô chịu chấp nhận giới giải trí, lên giường với tôi, thì tôi sẽ suy nghĩ đến việc hợp tác với cô.”

Lên giường với anh?

An Dao cầm luôn cốc champagne trên bàn hất thẳng vào mặt Lý Thừa Trạch rồi đứng lên cười nhạt: “Xin lỗi, bố tôi đã từng dạy, con người ta cả đời này không thể không có tôn nghiêm. Anh có thể không giúp tôi nhưng không được làm nhục tôi.” Nói xong cô tức giận đi ra ngoài.

Nhân viên phục vụ vội chạy tới lo lắng kêu lên: “Oh, my God!”

Champagne nhỏ từng giọt theo mái tóc, mặt mũi anh ướt sũng, vô cùng thê thảm.

Anh cứ sững sờ mãi ở đó.

Trước đây chỉ anh tùy tiện buông một câu thì có hàng tá người muốn lên giường với anh.

Hôm nay là lần đầu tiên anh thất bại.

Một cô gái thú vị, cho dù đang ở đường cùng, cho dù hiểu rõ ngoài anh ra không ai có thể giúp mình, vậy mà cô ấy cũng dám từ chối.

“Hello, sir. Are you okie?” Nhân viên phục vụ cầm khăn ăn lau giúp anh.

Anh cố gắng bình tĩnh, đẩy nhân viên phục vụ ra rồi nhanh chóng đuổi theo cô.

Trên con đường lớn ngoài cửa, dòng người đông đúc hỗn loạn, anh hét lên với đám đông: “Này.”

An Dao nghe thấy liền qu đầu lại trừng mắt nhìn anh.

Anh bình thần dứt hai t vào túi quần nói: “Cô có thể suy nghĩ, tôi cho cô thời gian ba ngày.”

An Dao nghe vậy không kiềm chế được cơn giận, dùng dùng đi về phía anh, giơ cao gót giày giẫm mạnh lên giày anh, anh đau đớn “á” một tiếng, cả người gập xuống, cô nhắc gót thúc mạnh vào hạ bộ anh.

Anh đau đớn lùi lại mấy bước, buột miệng chửi: “Mẹ kiếp!”

Cô lạnh lùng lườm anh một cái rồi qu người bước đi.

Anh nhìn theo bóng cô, khoe miệng bắt giắc cong lên, hèn chi biết rõ là đường chết mà vẫn dám thẳng thừng từ chối lời cầu hôn của Đường Khải, hèn chi dám khiêu chiến với giám đốc, hèn chi bị đả kích như vậy mà không hề nao núng, ngược lại còn dũng cảm muốn tìm ra sự thật để trả lại sự trong sạch ỉnh.

Anh đã đánh giá thấp cô.

Anh càng tò mò, làm sao cô có thể nổi tiếng? Không xài “quy tắc ngầm” cũng có thể nổi tiếng, còn có thể giành giải Kim Hoa? Thật không thể nào tin được! Đúng là “hàng khủng”. Một cô gái thú vị, chắc chắn hơn Đường Khải.

Anh lấy điện thoại gọi cho Hoàng Thịnh Vỹ, giám đốc công ti truyền thông Nguyên Dã, thái độ rất thoải mái: “Lão Hoàng, có muốn làm một vụ giao dịch không?”

Hoàng Thịnh Vỹ nghe thấy giọng anh đã cảm thấy phiền phức: “Lão Hoàng? Cậu có thể đổi xưng hô được không? Giao dịch, giao dịch gì? Vì An Dao à?”

Lý Thừa Trạch đi tới bãi đỗ xe bên ngoài nhà hàng, tìm được xe của mình rồi dựa vào thành xe: “Lão Hoàng, đừng tính toán như thế. Hôm n này tôi có chuyện vui muốn nói với anh.”

“Chuyện vui? Quý công ti và tôi tranh nhau giải Kim Hoa năm năm rồi, lần nào tôi cũng bị cậu chơi xỏ, ngoại trừ năm ngoái An Dao giành lại danh dự cho tôi, còn lần nào cũng thua. Đương nhiên, năm nào cậu cũng đặc biệt gọi điện thoại chúc mừng tôi trượt giải. Thế nào, bây giờ chuyện vui mà cậu nói có phải chúc mừng tôi trượt giải không?”

“Lão Hoàng, anh xem anh kia, còn chưa chắc chắn đã xác định thua rồi, hèn gì thắng không nổi.”

“Tôi bảo này, cậu đừng gọi tôi là Lão Hoàng, nghe như tên của chó vậy! Còn nữa, có gì nói mau, tôi không có gì để nói với cậu cả.”

“Tôi đã bao giờ coi anh là chó đâu, thật đấy! Lão Hoàng, vào thắng đề đi, tôi muốn dùng năm triệu để chấm dứt hợp đồng của An Dao.” Anh dựa vào cửa xe, cười rạng rỡ: “Sao? Đủ vui rồi chứ? Dù bây giờ cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, hơn nữa, cô ấy cũng kiếm cho anh không ít rồi.”

“Chết đi.” Hoàng Thịnh Vỹ lập tức cúp máy.

Anh không gọi nữa mà nhắn tin cho Hoàng Thịnh Vỹ: “Thêm giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, khuyến mại thêm giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.”

Điện thoại đột ngột đổ chuông, màn hình hiển thị số người gọi tới là Hoàng Thịnh Vỹ. Anh không bắt máy ngay mà móc chìa khóa ra khởi động xe. Chuông điện thoại vẫn kiên trì kêu. Anh nhìn đồng hồ, Hoàng Thịnh Vỹ gọi chừng năm phút, anh mới từ từ nghe máy, đầu máy bên kia cuống quýt hỏi: “Thật chứ? Giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, còn thêm một giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất?”

Anh không trả lời Hoàng Thịnh Vỹ mà ngắt điện thoại.

Điện thoại lại tiếp tục đổ chuông.

Lần này anh không trêu đùa Hoàng Thịnh Vỹ nữa mà nghe máy luôn.

Hoàng Thịnh Vỹ gầm lên ở đầu bên kia: “Cậu đúng là thằng khốn, thả mồi dụ tôi rồi bỏ mặc luôn.”

Anh bình thản cười: “Anh Thịnh Vỹ, bị một thằng khốn gọi là thằng khốn, tôi cảm thấy áp lực quá lớn.”

Hoàng Thịnh Vỹ cũng không thêm phí lời với Lý Thừa Trạch nên nói thẳng: “Cậu chắc chắn là giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, còn thêm giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất chứ? Ngoài ra thêm năm triệu tệ để chuộc An Dao?”

Anh cười rất gian xảo: “Đương nhiên.”

Hoàng Thịnh Vỹ nói thêm: “Được. Có điều tôi muốn hỏi một câu, An Dao và cậu rốt cuộc có quan hệ gì?”

Anh nhớ lại cảnh ban nãy, nụ cười cũng rạng rỡ hơn: “Kẻ thù.”

Hoàng Thịnh Vỹ cười nhạo, nói: “Tuyệt đối không thể, chắc cậu muốn lên giường với cô ta chứ gì, lần trước ở công ti tôi đã biết hai người không bình thường. Còn nữa, tôi đã nói giải Kim Hoa có dàn xếp trước, cậu còn nói giải công bằng vô tư! Tôi thêm vào!”

Anh mỉm cười rồi thở dài: “Lão Hoàng, lần nào nhìn thấy anh trong đầu tôi cũng nhảy ra ba chữ: thằng khốn, cầm thú và biến thái.”

Hoàng Thịnh Vỹ nói: “Cậu đừng vòng vèo với tôi nữa, ngày mai mang hợp đồng tới gặp tôi.”

Anh đáp lại một tiếng rồi cúp máy. Anh gọi thẳng cho thư kí Amy: “Người đẹp, ng bây giờ báo phòng pháp vụ chuẩn bị cho tôi một bản hợp đồng với giám đốc Hoàng Thịnh Vỹ của công ti truyền thông Nguyên Dã. Bên trên ghi rõ là công ti chúng ta dùng năm triệu tệ để chuộc An Dao.”

Amy không tin nổi: “Sếp, sao có thể là năm triệu? Tuy bây giờ An Dao bị dính scandal không tốt nhưng dù thế nào cũng không thể là giá đó được.”

Anh không nhịn được, bật cười thành tiếng: “Tôi nói năm triệu tệ, cộng thêm một giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, một giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất để chuộc An Dao, thế mà Lão Hoàng lại tin đấy.”

Amy cũng vui lây: “Sếp, lần nào chúng ta giành giải cũng dựa vào thực lực, sao ông ta lại tin có dàn xếp chứ?”

Lý Thừa Trạch nói: “Lão Hoàng luôn cho rằng chúng ta có móc nối với ban tổ chức giải Kim Hoa, dùng tiền mua chuộc bọn họ, thao túng giải thưởng, vì thế mới khiến họ thua mấy năm n. Dù sao cũng mặc kệ ông ta đi, đến lúc đó hợp đồng kí năm triệu tệ, không có giải cho ông ta thì ông ta làm được gì? Có điều tôi thực sự không ngờ Lão Hoàng lại ngây thơ đến vậy. Trước đây cảm thấy con người này khá đen tối, xem ra... tôi sai rồi, ông ta thực sự còn trong sáng, lương thiện hơn cả thỏ trắng.”

Amy cũng tám chuyện: “Sếp, để An Dao, Lăng Bách và Đường Khải ở cùng một công ti, anh có ý đồ gì?”

Đặt ba người này lại với nhau chắc chắn sẽ là một vở kịch rất hấp dẫn, anh chờ đợi nó diễn ra.

Hai chiếc ô tô vội vã đỗ lại trước cửa lớn của công ti truyền thông Nguyên Dã, Lý Thừa Trạch dẫn thư kí và nhân viên pháp vụ xuống xe. Hoàng Thịnh Vỹ vì sốt ruột nên đích thân xuống đón tiếp, làm bộ cười lớn rồi giang tay ôm anh. Lý Thừa Trạch vẫn giữ nụ cười nhạt trên môi: “Lão Hoàng, đừng nhiệt tình quá thế, tôi không tiêu hóa nổi đâu.”

Hoàng Thịnh Vỹ buông anh ra nhưng không tức giận vì cách xưng hô nữa, ngược lại còn nhiệt tình dẫn dò người bên cạnh gọi điện báo An Dao đến. Trong thang máy Hoàng Thịnh Vỹ tò mò hỏi: “Cậu nên biết ngôi sao giành giải nam chính xuất sắc nhất cát xê cũng tăng theo, tình hình mà tốt thì An Dao không kiếm được giá đó đâu, sao cậu còn thêm một giải nữ diễn viên phụ nữa?”

Lý Thừa Trạch cố ý tỏ ra nghi ngờ rồi đáp: “Đúng thế, sao tôi không nghĩ tới điều này nhỉ? Đúng là không nên đổi, nếu bây giờ hối hận...”

Hoàng Thịnh Vỹ vội vàng xoa dịu anh: “Hối hận cái gì chứ, không sao, một mình An Dao đấu lại mười người. Dù sao chỉ là một giải nữ phụ và một giải nam chính, cậu sợ gì chứ?”

Trong lòng Lý Thừa Trạch đang cười lớn nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ chau mày, điệu bộ dăm chiêu nghĩ ngợi.

Hoàng Thịnh Vỹ thấy vậy cũng thầm rửa mình ngu dốt, không dám nói thêm tiếng nào nữa.

Trong phòng làm việc, những người không liên quan đi hết ra ngoài, hai bên bắt đầu tiến hành đàm phán hợp đồng.

Hợp đồng do Lý Thừa Trạch sai người chuẩn bị, luật sư của Hoàng Thịnh Vỹ xem rất chăm chú.

Hoàng Thịnh Vỹ liếc nhìn hợp đồng, hỏi: “Giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất không viết vào à?” Trong hợp đồng chỉ ghi chú Lý Thừa Trạch dùng năm triệu tệ để chuộc thân cho An Dao, không nhắc gì đến giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

12. Chương 06 Phần 2

Lý Thừa Trạch đánh mắt ra hiệu cho thư kí Amy.

Cô rút một bản phụ lục hợp đồng ra đưa cho Hoàng Thịnh Vỹ.

Phụ lục hợp đồng chỉ có một câu đơn giản: “Lý Thừa Trạch nhường cho công ti truyền thông Nguyên Dã giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất và nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất của giải Kim Hoa.” Dưới hợp đồng là tên của Lý Thừa Trạch.

Hoàng Thịnh Vỹ cực kì hài lòng liền cầm bút kí tên vào hợp đồng.

Quá trình kí kết diễn ra thuận lợi. Lúc Lý Thừa Trạch cùng mọi người xuống dưới lầu thì gặp An Dao đứng trước cửa. Cô mệt mỏi bước vào, Lý Thừa Trạch vẫn chưa quên vụ giày cao gót của An Dao nên giữ khoảng cách nhất định với cô.

“Cô An, chúng ta lại gặp nhau rồi, trùng hợp quá.”

An Dao trợn mắt nhìn anh, đang định đi vào trong thì Lý Thừa Trạch gọi lại: “Tôi đã chuộc cô ra rồi, vì thế cô nên đến công ti chúng tôi kí hợp đồng mới.”

An Dao đứng sững lại, thư kí Amy lấy hợp đồng ra cho cô xem, An Dao xem xong hợp đồng, trong lòng hiểu rõ mọi chuyện, cô liền theo anh lên xe.

Xe nhanh chóng lao đi.

Amy không nhịn được, cô bật cười thành tiếng: “Nhường giải cho công ti truyền thông Nguyên Dã? Sếp định chuẩn bị sau khi giành giải mới đề nghị với ban tổ chức nhường giải hay trước khi tranh giải?”

Lý Thừa Trạch cười nhạt, không nói gì.

Amy nói: “Theo tôi thấy chắc chắn sếp sẽ đợi giành giải xong mới đi nói với Hoàng Thịnh Vỹ rằng: ‘Lão Hoàng, bây giờ tôi nhường cho anh giải này’. Tôi nghĩ chắc chắn Hoàng Thịnh Vỹ sẽ tức chết mất.”

Lý Thừa Trạch cười tươi rói: “Amy, cô có phần phải nói huých toẹt ra thế không?”

Amy lắc đầu, mỉm cười sâu xa: “Sếp, anh có thể không đen tối tới mức rõ ràng như vậy không?”

Ba người ngồi ghế sau, Lý Thừa Trạch ngồi giữa, anh khẽ dựa người về phía An Dao rồi ghé sát người cô, hơi thở nóng ẩm phả vào tai cô, hỏi: “Cô không chuẩn bị cảm ơn tôi à? Quên giao dịch giữa chúng ta rồi à?”

Cô không quên giao dịch giữa cô và anh, nhưng trong đầu cô bây giờ lại là khuôn mặt hớn hở của Lăng Bách, sau này cùng một công ti với anh, nghĩ tới đó trái tim cô lại đập thành thịch, không thể kiềm chế được niềm vui sướng đang lan tỏa khắp cơ thể. Đột nhiên cô nhớ tới hôm đó, anh ép cô vào tường, cuồng nhiệt hôn cô.

Xe đi mỗi lúc một nhanh, thời gian tích tắc trôi qua từng giây từng phút. Không biết bao lâu sau xe chợt dừng lại. Cả người cô cũng khựng lại theo, cô vội vã nhìn ra ngoài cửa xe. Tòa nhà cao hơn ba mươi tầng, bốn chữ “Kình Vũ Bách Xuyên” như rồng bay phượng múa ốp ngoài tường, nhìn rất khí thế.

Cô xuống xe, bước lên từng bậc thang.

Cô không biết tương lai sẽ ra sao, thậm chí cô không biết Lý Thừa Trạch có trả lại sự trong sạch cho cô hay không, có giúp cô khôi phục lại vị trí hay không? Nhưng đời người giống như một canh bạc, có thắng thì có thua. Cô không được lựa chọn.

Lý Thừa Trạch vừa dẫn cô bước vào tòa nhà công ti đã lập tức thu hút sự chú ý của tất cả nhân viên. Đột nhiên từ trong đám đông một chú chó Sharpei màu vàng đất chạy ra, mặt nó nhăn nhoe nhưng nhìn rất đáng yêu. Nó chạy đến dụi dụi chân Lý Thừa Trạch, anh không đếm xỉa đến nó mà dẫn mọi người vào thang máy chuyên dụng.

An Dao tựa lưng vào thành thang máy lạnh lẽo, tim đập càng lúc càng nhanh.

Bỗng dưng Lý Thừa Trạch dựa sát vào cô, tay đặt cạnh đầu cô, chỉ cách cô một ngón tay, anh ghé sát tai cô, cười nói: “Con chó đó tên Lão Hoàng.” An Dao chưa kịp phản ứng thì anh đã mỉm cười, hạ giọng bổ sung thêm: “Con chó ban nãy chuyên canh cửa công ti, tên nó là Lão Hoàng.”

An Dao vẫn không hiểu.

Amy không nhịn được cười liên nhắc: “Trước mặt giám đốc cũ Hoàng Thịnh Vỹ của cô, sếp cũng gọi ông ta là Lão Hoàng.”

Hóa ra là như thế, An Dao cũng bật cười theo.

Hơi thở nóng rẫy của Lý Thừa Trạch phả thẳng vào tóc mai của cô, giọng nói của anh trầm trầm và gợi cảm: “Cô cười trông rất xinh, vì thế nên cười nhiều một chút.”

An Dao lừ mắt nhìn anh, nụ cười tắt ngấm trên môi cô. Lý Thừa Trạch cảm thấy vô vị liền đứng thẳng dậy, không trêu đùa cô nữa.

Thang máy chậm chậm đi lên, đến tầng mười bảy, Amy đột nhiên nhắc nhở: “Sếp, sắp đến tầng làm việc của Lăng Bách rồi.”

An Dao chỉ cảm thấy tim thắt lại, mặt bắt đầu nóng bừng.

Lý Thừa Trạch thấy hết, anh dặn dò Amy: “Gọi Lăng Bách tới phòng làm việc của tôi.”

Amy dừng lại ở tầng hai mươi ba, lúc cửa thang máy mở, cô bất ngờ nhìn thấy Lăng Bách đứng bên ngoài.

Lăng Bách thấy An Dao liền sững lại rồi nhanh chân bước vào thang máy.

Cửa thang máy khép lại, tiếp tục lên cao. Amy lên tiếng phá vỡ không khí căng thẳng này: “Sếp đã kí hợp đồng với An Dao, sau này cô ấy là nghệ sĩ của công ti chúng ta rồi.”

Lăng Bách không nói gì, nhưng nụ cười không giấu nổi trên gương mặt tuấn tú.

Thang máy đã lên tới tầng cao nhất.

Mọi người bước ra ngoài hành lang, Amy về vị trí của mình, Lăng Bách và An Dao theo Lý Thừa Trạch vào phòng làm việc. Lý Thừa Trạch đưa hợp đồng mới cho An Dao xem, trong hợp đồng ghi rõ Kinh Vũ Bách Xuyên và An Dao kí hợp đồng bốn năm, các điều khoản khác cũng tương tự công ti cũ, chỉ là tiền chấm dứt hợp đồng không cao.

An Dao đặt bút kí tên vào bản hợp đồng với tâm thế hết sức thoải mái.

Lý Thừa Trạch nhìn Lăng Bách, nghiêm túc nói: “Lăng Bách, tôi đã vì cậu mà bỏ ra một số tiền lớn, đừng khiến tôi thất vọng. Mau viết ca khúc mới đi, tôi tin cậu sẽ trở thành ngôi sao lớn.” Anh quay sang bấm số máy nội bộ dặn dò Amy: “Việc An Dao kí hợp đồng cô phải thông báo cho tất cả các kênh truyền thông, tạo scandal lớn, tốt nhất là làm vỡ tung giới giải trí.”

Amy vui vẻ đáp: “Vâng thưa sếp, lần này chắc chắn gây ra chấn động trong giới showbiz.”

Lý Thừa Trạch như nhớ ra điều gì liền dặn dò thêm một câu: “Đừng quên đến lúc công bố giải Kim Hoa rồi, nhắc nhở những ngôi sao tham gia giải phải giữ lượng tin tích cực trên mặt báo.”

Amy không nói gì cả, Lý Thừa Trạch nghi ngờ liền gọi: “Amy.”

Cửa lớn bị đẩy một cách thô bạo, Đường Khải xông vào trong mặc cho Amy ra sức ngăn cản.

Amy bất lực nhún vai: “Thưa sếp, tôi không ngăn được anh ta.”

Lý Thừa Trạch ra hiệu cho Amy ra ngoài.

Đường Khải đập mạnh lên bàn của Lý Thừa Trạch, lớn tiếng hỏi: “Sếp, anh đã kí hợp đồng với Lăng Bách thì thôi, tại sao lại chuộc cả An Dao về, rõ ràng anh biết ba chúng tôi có khúc mắc, tại sao vẫn làm thế?”

Lý Thừa Trạch trong bụng thầm mắng “thằng khốn” nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi, chỉ nhíu mày nhìn anh ta.

Đường Khải quay sang nhìn An Dao chửi: “Đê tiện.”

An Dao còn chưa kịp phản ứng gì thì Lăng Bách đã giơ nắm đấm xông tới. Đường Khải và Lăng Bách xông vào đánh nhau, An Dao đứng bên cạnh nơm nớp lo sợ, cô cầm tập tài liệu trên bàn đập Đường Khải tới tấp. Tài liệu rơi vung vãi trên mặt đất, hai người vẫn đánh nhau ác liệt.

Lý Thừa Trạch bấm máy gọi bảo vệ, bốn bảo vệ lập tức xông vào cố gắng tách hai người ra. Đường Khải vẫn lao vào Lăng Bách chửi rủa: “Mày cũng là đồ đê tiện, chỉ đáng đi lại giày cù của tao thôi.”

Lăng Bách điên cuồng giãy ra, hai chân đạp loạn xạ, muốn xông lên đánh Đường Khải nhưng lại bị bảo vệ giữ chặt.

An Dao tức giận lao tới, giơ tay tát lia lịa vào mặt Đường Khải. Khóe miệng Đường Khải rỉ máu, anh ta liếm máu bên mép rồi cười gian trá, hỏi cô: “Dao Dao, em đã yêu thằng khác lại còn vì tình mới đánh tình cũ?”

An Dao giơ tay lên tát mạnh vào mặt anh ta một cái nữa.

Đường Khải cười ha hả: “Dao Dao, dù em đánh anh thế nào đi nữa cũng không thể phủ nhận chúng ta đã từng lên giường, đã từng thề non hẹn biển, đã từng yêu đương quần quýt.” Trên người anh ta mặc áo sơ mi trắng, cà vạt thắt nghiêm chỉnh, máu từ khóe miệng chảy xuống ngực áo, lấm lem màu đỏ nhức mắt.

An Dao đưa tay túm cà vạt, giật mạnh người anh ta về phía trước, giọng cố bình tĩnh: “Đường Khải, nói dối sẽ có ngày bị vạch trần, cho dù anh có nói đi nói lại hàng vạn lần, nó vẫn chỉ là lời nói dối.”

Đường Khải nghiêng răng cười: “Cho dù cô có đăng báo thanh minh hay kêu người khác giúp cô tìm chân tướng thì đã làm gì được tôi? Cô quên mất clip đó là chứng cứ cho tình yêu của chúng ta à? Clip chính là sự thật! Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ lợi dụng nó thật tốt.”

An Dao cảm thấy máu nóng đang dồn lên não, cô nghiêng răng gào lên: “Chó má.”

Đường Khải gườm gườm nhìn bảo vệ đang giữ mình rồi nói: “Buông ra.” Bảo vệ thả ra, anh ta cũng túm cà vạt giật lại một cái, An Dao mất đà ngã vào lòng anh ta. Tay trái giữ chặt eo cô, tay phải hất cằm cô lên rồi cười: “Dao Dao, bây giờ chúng ta đã ở cùng một công ti, có thể tiếp tục tình cũ rồi.” Sau đó cúi đầu hôn điên dại lên môi An Dao, rồi đập cửa đi mất.

Hai bảo vệ khác cũng thả Lãng Bách ra.

Lãng Bách im lặng, anh tiến về phía trước cầm cổ tay An Dao kéo cô chạy ra ngoài. Hai người ra khỏi phòng làm việc của Lý Thừa Trạch, đi thang máy xuống tới phòng làm việc của Lãng Bách. An Dao quan sát, căn phòng rất đơn giản, trên mặt đất là vô số giấy tờ bị vo tròn lại, thùng rác cũng nhét đầy giấy. Lãng Bách đóng cửa phòng lại rồi lặng lẽ tới trước mặt An Dao, đưa tay lau khóe môi cô.

Cô nhìn thấy vết máu trên ngón tay anh, là vết máu lưu lại khi Đường Khải cưỡng hôn cô.

Bỗng nhiên cô cảm thấy rất buồn, người đàn ông khác đã cưỡng hôn cô trước mặt anh.

Anh cũng im lặng hồi lâu rồi chậm rãi lên tiếng: “Mặc dù tôi biết có thể em vẫn nghĩ tôi lợi dụng em, nhưng An Dao à, cho dù em tin hay không tin tôi cũng chỉ có thể dùng hành động để chứng minh sự trong sạch của mình. Sau này, tôi sẽ không để người khác bắt nạt em nữa.”

Cổ họng cô dường như bị ai đó bóp nghẹt, không thốt nên lời.

Anh nhìn cô rồi nói tiếp: “Tôi sẽ cố gắng kiếm tiền để em rời khỏi giới giải trí này, nếu có thể tôi muốn em được sống cuộc sống bình thường như bao người khác.”

Trước khi làm ngôi sao, cô ghét làm người bình thường. Nhưng bây giờ cô mệt mỏi đến cùng cực, chỉ muốn lấy chồng, sinh con như bao người con gái khác.

“Tôi nhất định sẽ bảo vệ em, nếu tên khốn Đường Khải còn bắt nạt em nữa, tôi nhất định sẽ giết hắn.”

Không hiểu sao từng câu từng lời anh nói cô đều tin, bởi vì anh là Lãng Bách, là Lãng Bách đã từng vì cô mà không nghĩ tới bản thân mình. Cho dù anh có thể đã lợi dụng cô để nổi tiếng, nhưng giây phút này cô chẳng muốn tính toán gì nữa.

Cô run rẩy giơ tay vuốt nhẹ môi anh, từ từ chạm vào gương mặt anh. Trên mặt anh toàn những vết bầm xanh xanh tím tím.

Đột nhiên cô dùng hết sức mình kéo áo anh, cả người bất lực trượt xuống dưới. Anh ôm cô vào lòng, cả hai cùng ngồi xuống đất.

Cô nép vào khuôn ngực anh, cảm giác an toàn chưa từng có đang bao bọc cô.

Giọng anh trầm ấm và dịu dàng vang lên bên tai cô: “Đừng sợ, em còn có anh.”

Cô co tròn nép người vào lòng anh, mệt mỏi nằm xuống. Bao nhiêu năm nay cô chỉ có bố, nhưng ngày nào bố cũng cấm đầu làm việc, thậm chí nửa đêm vẫn tăng ca. Đêm nào cô cũng ở một mình trong căn nhà lớn, không dám ngủ, chỉ cuộn người trong chăn, sợ hãi khi nghe thấy tiếng động bên ngoài, bất cứ tiếng động nào vang lên cũng khiến cô lo lắng. Vì thế mỗi lần bố về cô đều biết. Việc đầu tiên khi bố về là tới phòng cô, còn cô giả vờ ngủ, sau đó bước rón rén nhìn trộm bố qua khe cửa. Cô không bao giờ quên được những tháng ngày đó, nhìn thấy gương mặt tiêu tụy và tấm lưng hơi còng của ông qua khe cửa.

Cô rất thương bố vì thế không dám nói với ông rằng, cô rất sợ hãi khi ở nhà một mình. Cô ra sức giả vờ kiên cường và luôn tưởng rằng mình giả vờ rất giỏi. Nhưng có lần cô sốt cao lúc nửa đêm, nằm trên giường giả vờ ngủ, vì người quá nóng nên không đắp chăn.

Khi bố về vẫn vào thăm cô như thường lệ, lúc đắp chăn cho cô ông chạm vào trán và phát hiện ra cô sốt cao. Ông bế cô chạy tới bệnh viện để bác sĩ truyền dịch cho cô. Phòng truyền dịch chỉ có bố ôm cô ngồi đó, vắng vẻ vô cùng. Chiếc kim dài đâm vào mạch máu nhưng cô rất dũng cảm, không hề rơi một giọt nước mắt.

Còn bố cô lại âm thầm khóc.

Lúc đó cô vẫn an ủi ông, cô nói mình không hề đau. Nước mắt ông càng rơi nhiều hơn.

Cô nằm trong lòng bố, nhìn những giọt nước mắt bất lực của ông, cô chỉ muốn mình trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức có thể bảo vệ được bố, mạnh mẽ tới mức không dám ốm đau.

Những năm qua cô luôn tưởng rằng mình kiên cường nhưng không ngờ, sự kiên cường ấy chỉ như cái vỏ trứng gà yếu đuối, nhìn thì cứng nhưng chạm nhẹ là vỡ.

Cô bắt lực túm lấy áo Lăng Bách, run rẩy nói: “Em nhất định sẽ cố gắng.”

Lăng Bách không nói gì thêm, hai tay ôm cô chặt hơn.

Cô lặp lại câu nói như muốn nhắc nhở mình: “Em nhất định sẽ cố gắng.” Bởi vì chỉ có tiếp tục cố gắng thì mới có thể tìm ra sự thật, trả lại sự trong sạch ین.

Vì bố, có chết cô cũng phải tiếp tục cố gắng.

Không biết hai người cứ ngồi như thế bao lâu, cô nằm trong lòng anh, im lặng lắng nghe nhịp đập của trái tim anh, nghe hơi thở khe khẽ của anh, cô thấy dường như mình không còn sợ hãi nữa.

Cô nhắm mắt lại, từ từ chìm sâu vào giấc ngủ.

Cô ngủ rất ngon, Lăng Bách cứ ngồi im như vậy rất lâu, chỉ sợ khẽ động đây là cô giật mình tỉnh giấc. Sắc trời bên ngoài cửa sổ mỗi lúc một tối, bên ngoài phòng làm việc yên ắng không còn một tiếng động. Anh cởi áo khoác phủ trên nền nhà rồi đặt cô nằm lên trên.

Đang say sưa nhìn gương mặt cô trong giấc ngủ, đột nhiên anh có cảm hứng sáng tác. Ngồi vào bàn làm việc, anh viết giai điệu rất nhanh, rồi viết lời, dường như viết một mạch là xong.

Tên ca khúc là “Tình yêu độc quyền”:

Đau lòng có là gì?

Nếu có thể dùng nụ cười để che khuất, vậy hãy kiên nhẫn một chút, bởi vì anh vẫn ở đây bên em.

Cô đơn có là gì?

Nếu có thể dùng tình yêu để lấp đầy, vậy hãy dũng cảm một chút, bởi vì anh vẫn lặng lẽ yêu em.

Buồn đau có là gì?

Nếu có thể dùng tình yêu bù đắp, vậy hãy vui lên một chút, bởi vì anh luôn bảo vệ em.

Người ta nói anh yêu em là sai lầm, nhưng người yêu đầu, anh chấp nhận tiếp tục sai, cả đời này chẳng cần tỉnh.

Đã từng nghĩ yêu rất dễ dàng, đã từng tưởng hứa hẹn chỉ như gió thổi mây trôi, đã từng tưởng đời này kiếp này, thực sự có thể ở bên nhau.

Đến bây giờ anh mới hiểu khó khăn nhường nào.

Anh đang bước đi trên con đường dài, nơi cuối con đường chính là trái tim em.

Nếu anh thực sự yêu em.

Em có đồng ý mở cửa trái tim không?

Tình yêu có là gì?

Nếu một câu có thể xoa dịu nỗi đau trong tim em, anh đồng ý nói câu ấy đến chết cũng không ngừng.

Nước mắt có là gì?

Người yêu dấu, mong em xin em đừng khóc nữa, mong em, xin em hãy tiếp tục gắng lên.

Anh khe khẽ hát chạy, tiếng ca trong đêm tối làm say đắm lòng người. An Dao bị đánh thức bởi tiếng hát, cô nằm yên nhắm hờ mắt, tiếp tục nghe anh hát. Giống như nhiều năm trước, mỗi tối khi bố về nhà và đắp chăn cho cô, cô đều giả vờ ngủ say, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Màn đêm dày đặc buông xuống ngoài cửa sổ, từng ngọn đèn trong thành phố cũng tắt dần, trời đêm không trăng không sao. Cả thế giới như vực sâu vạn trượng bị bóng đêm vô tận nuốt chửng.

Nhưng vẫn có một tia sáng rực rỡ hơn những vì sao sớm.

13. Chương 07 Phần 1

Chương 7

Trước khi nghi ngờ chưa được giải đáp cô không thể tin anh hoàn toàn.

Chuyện Lăng Bách và Đường Khải đánh nhau âm ỉ tới mức cả công ti đều biết, nhng sếp đã hạ lệnh ai dám đồn ra ngoài thì không nương tay với người đó. Vì thế giới truyền thông không hề hay biết. Đến công ti lần đầu, An Dao chỉ cảm thấy mọi người rất lạnh nhạt, văn phòng vắng tanh, chỉ có một mình cô. Cô chẳng có việc gì làm nói gì tới có quản lí, công ti thậm chí còn không sắp xếp cho cô một trợ lí.

Cô ngồi trên chiếc ghế nhớ lại ca khúc tối qua, trong lòng ấm áp vô cùng. Cho dù cô đã đánh anh, không ngừng lạnh nhạt, mắng mỏ anh, nhưng anh đối với cô vẫn một lòng một dạ.

Điện thoại chợt đổ chuông, cô cầm lên xem, là Lăng Bách nhắn bluetooth một file cho cô, màn hình hiển thị “Có nhận hay không?” Cô lưu lại rồi mở ra, là một ca khúc tên gọi

Cô ấn nút phát nhạc.

“Đau lòng có là gì? Nếu có thể dùng nụ cười để che khuất, vậy hãy kiên nhẫn một chút, bởi vì anh vẫn ở đây bên em....”

Giọng Lăng Bách rất hay, kết hợp với giai điệu càng mê hoặc lòng người. Từ trước đến giờ chưa ai có chất giọng trong trẻo đến vậy. Anh dường như sinh ra để ca hát.

Cô lắng nghe ca khúc rồi nhập tâm lắng nghe hát theo.

Lần đầu tiên có người viết bài hát động viên cô, nhắc cô nhất định phải cố gắng. Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô dừng bài hát lại, có tiếng gọi cô: “An Dao.”

Là giọng Lăng Bách.

Anh đẩy cửa bước vào, trên tay là bốn túi đồ ăn vặt, anh đặt đồ ăn lên bàn cô rồi ngại ngùng cười: “Anh sợ em buồn chán nên đi siêu thị mua mấy thứ này.”

Chuyện tối qua không ai chủ động nhắc tới, hai người nhìn nhau mấy giây rồi cùng cảm thấy xấu hổ. An Dao giở đồ ăn vặt ra xem, thậm chí có cả kẹo mút. Cô không nín được cười: “Anh còn mua cả kẹo mút?”

Anh xấu hổ gãi gãi đầu: “Anh không biết em thích ăn gì nên mua mỗi loại một ít.” Ngập ngừng một hồi, anh nói đầy ý tứ với cô: “Ăn kẹo mút có thể sẽ giúp em vui hơn.”

Cô không nói gì.

Anh nói tiếp: “Sau này em có thể không hung dữ với anh như thế nữa được không? Anh đảm bảo chưa hề lừa gạt em.”

“Trước khi anh nổi tiếng em có hung dữ với anh không?”

“Không, trước đây em rất dịu dàng, chúng ta còn có thể đi dạo nói chuyện trên bờ biển.”

“Vậy thì đúng rồi.”

Ai bảo anh lừa cô chứ! Không thêm để ý đến anh, cô bóc lớp vỏ kẹo mỏng dính rồi ngậm chiếc kẹo mút vị cam trong miệng. Ngọt quá, có điều tâm ý của anh còn ngọt ngào hơn.

Anh vẫn muốn giải thích với cô: “An Dao, anh thực sự không lợi dụng em.” Anh lấy sổ tiết kiệm và thẻ ngân hàng ra đưa cho cô rồi luống cuống nói: “Số tiền sau này anh kiếm được công ti sẽ chuyển vào sổ này, bây giờ anh đưa sổ cho em, thể hiện lòng chân thành. Dù sao tiền anh kiếm được cũng đưa cho em hết, không có lí do gì để em không tin anh đúng không?” Anh rất sợ cô hiểu nhầm nên mới vội vã thanh minh như vậy.

Cô thản nhiên liếc nhìn cuốn sổ tiết kiệm, ngoài mặt tỏ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại rất hồi hộp.

Thực sự hiểu nhầm anh rồi sao?

“An Dao, thực ra anh vì muốn giúp em chấm dứt hợp đồng nên mới vào công ti, sếp cũng biết....”

“Có bằng chứng nào không?”

“Sổ tiết kiệm chính là bằng chứng.” Anh nhét cuốn sổ vào tay cô, dở khóc dở cười: “Đã đến thế này rồi còn có lí do gì mà em không tin anh chứ?”

Cô bóp nhẹ cuốn sổ trong tay nói: “Vậy em tạm tin anh nhé.”

Nụ cười từ từ nở trên gương mặt anh, anh quay người chạy luôn ra ngoài.

“Này, Lăng Bách.”

Cô gọi tên anh, nhưng anh đã chạy khuất bóng. Cô mở cuốn sổ tiết kiệm ra xem, trên sổ là tên anh và số thẻ. Số tiền trong thẻ không nhiều, mới có sáu trăm nghìn tệ.

Cô nhìn cuốn sổ, khóe miệng nhovn cười.

Mấy hôm sau, ca khúc mới tung ra của Lăng Bách lại một lần nữa khiến người nghe chấn động. Khắp mặt báo và các kênh truyền hình đều đưa tin và phát ca khúc mới của Lăng Bách, nó đã dấy lên một cơn sốt mới, bất kể là trên mạng hay trên ti vi, nó luôn luôn chiếm vị trí đầu bảng. ‘Trào lưu L’ còn làm một cuộc phỏng vấn độc quyền với Lăng Bách. Từ trước đến giờ, ‘Trào lưu L’ luôn cao giá, không bao giờ phỏng vấn ngôi sao, vì thế lần phỏng vấn này đã thu hút sự quan tâm lớn của người trong giới.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là, khi trả lời phỏng vấn các đài truyền hình lớn, Lăng Bách đều nói thẳng ca khúc ấy viết tặng An Dao, anh công khai ủng hộ cô và tin rằng cô bị người ta hãm hại. Cư dân mạng bắt đầu hình thành ba phe, một nửa ủng hộ Lăng Bách, cho rằng dù clip là thật đi nữa thì cũng không có gì không thỏa đáng, vì An Dao yêu đương trước khi cưới. Hơn nữa Lăng Bách dám thẳng thắn thừa nhận điều này khi sự nghiệp đang lên khiến cư dân mạng khen anh là người có tình nghĩa.

Một bộ phận khác lại cười nhạo Lăng Bách, họ cho rằng anh nhân cơ hội này tạo scandal, thậm chí còn chế ca khúc “Tình yêu độc quyền” để châm biếm anh, làm clip chửi anh trên mạng.

Còn một bộ phận khác là fan trung thành của Lăng Bách. Họ bảo vệ anh, cho rằng Lăng Bách là ca sĩ có thực lực, ca khúc hay, mọi người không nên quá để ý tới tin đồn xung quanh anh. Họ cũng có cái nhìn công tâm về chuyện giữa An Dao và Lăng Bách, cho rằng Lăng Bách thích ai chẳng hề liên quan tới người khác.

An Dao cũng không ngờ Lăng Bách lại công khai tình cảm với cô. Cô không nghi ngờ Lăng Bách một lần nữa lợi dụng cô, bởi vì với độ hot của một ca sĩ mới, anh không cần thiết phải công khai tình cảm cá nhân với cô. Ngược lại, anh hoàn toàn có thể giải thích hai người không có quan hệ gì. Nhưng anh lại cố tình công bố cho toàn thể giới biết tình yêu với cô. Quan trọng nhất là đêm đó cô nằm trong văn phòng nghe anh hát, cô đã cảm nhận được sự chân thành và ấm áp chưa từng có.

Cô ngồi trong phòng làm việc, mở điện thoại nghe nhạc. Ca khúc “Tình yêu độc quyền” được phát đi phát lại không dưới trăm lần, nhưng nghe mãi cũng không thấy chán. Đột nhiên cửa văn phòng bật tung.

An Dao ngẩng đầu lên nhìn rồi lập tức đứng dậy.

Cô đã đoán trước người này sẽ đến gây rắc rối nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Cửa bị đập mạnh, Đường Khải sải bước về phía cô, nụ cười hằn học khiến cô dựng tóc gáy. Cô nắm chặt điện thoại, cảnh giác hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Anh ta đến trước mặt cô, giằng lấy điện thoại rồi ném mạnh xuống đất, tiếng nhạc lập tức im bặt.

Cô không tức giận ngược lại còn bình tĩnh nói: “Đường Khải, tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao lại muốn hãm hại tôi? Tại sao lại nghĩ trăm phương ngàn kế hạ nhục tôi? Chúng ta là bạn học, là bạn bè. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn hại anh, thậm chí còn giúp đỡ anh. Tôi vẫn không hiểu lí do gì khiến anh ra tay hại tôi?”

“Giúp tôi?” Anh nhíu mày, đưa tay bóp cằm cô rồi cười phá lên như điên: “Vậy tôi nói cho cô biết, mọi thứ thuộc về tôi đều bị cô cướp đi hết. Từ khi cô bước chân vào giới giải trí, từ khi Donna kí hợp đồng với cô, tôi đã hận cô rồi. Biết chưa? Tôi hận cô, hận chết đi được. Lãng Bách vào công ti này tôi càng căm hận, bây giờ cô còn dám về cùng một công ti? An Dao, tôi muốn giết chết cô, hôm đó nếu không có bảo vệ ngăn lại nhất định tôi sẽ bóp chết cô.”

“Donna? Tôi không hiểu Donna kí hợp đồng với tôi sao lại khiến anh hận?”

“Cô không cần hiểu.” Những ngón tay anh ta siết mạnh hơn, miệng cười gian trá: “Cô chỉ cần biết chúng ta đã từng yêu nhau, chúng ta đã từng lên giường. Còn nữa, đừng tưởng Lãng Bách có thể cứu cô, cô đừng quên tôi chỉ buột miệng nói vài câu cũng có thể giết chết cô! Muốn thử không? Ngày mai là hợp báo của Lãng Bách, tôi sẽ có cách để không một phóng viên nào tới hội trường, tôi có cách để đôi cầu nam nữ các người bị cả thế gian này khinh bỉ, chửi rủa! Hắn tưởng rằng vào công ti này là có thể cướp được ngôi vị anh cả của tôi? Bây giờ tôi mới là người kiếm nhiều tiền nhất công ti!”

“Anh lại muốn giở trò gì?”

“‘Tình yêu độc quyền’ cái chó gì chứ, tưởng rằng nhặt lại đôi giày cũ của ông đây là có thể lên chín tầng mây? Hôm đó đánh nhau xong, ông đây phải nằm viện mấy ngày, nó nhân cơ hội viết bài hát mới tính giành vị trí anh cả. Được thôi, ngày mai Lãng Bách sẽ biết chữ chết viết thế nào.” Anh ta buông tay cô ra rồi quay người bước đi, lúc kéo cửa ra còn không quên quay lại nhìn cô cười nhạt, nụ cười rất hắc ám.

Nụ cười đó khiến An Dao rùng mình, cùng một công ti có quá nhiều ngôi sao tranh giành vị trí anh cả, chị cả. Tuy ngoài mặt mọi người vẫn tỏ ra thân mật, nhưng sau lưng lại ngầm ngầm giở trò. Chưa bao giờ có người dám nói thẳng ra như Đường Khải. Ngày mai là buổi họp báo phát hành album đầu tiên của Lãng Bách, sau khi ca khúc “My girl” nổi như cồn, công ti đã tiến hành thu album đầu tay cho rất coi trọng số lượng tiêu thụ. Công ti cũng đã gửi giấy mời tới rất nhiều phóng viên.

Ngày mai Đường Khải sẽ giở trò gì? Nghĩ tới những việc Đường Khải đã làm hôm họp báo, cô rùng mình, sự hiểm độc của con người ấy cô đã được chứng kiến.

An Dao nhặt điện thoại lên, may mà nó chưa bị hỏng. Cô mở lại ca khúc “Tình yêu độc quyền”, giai điệu vô cùng êm tai và bay bổng.

Đây là ca khúc đầu tiên anh viết cho cô, lần đầu tiên có người tin cô vô điều kiện.

Thực ra, cô cũng không muốn lạnh lùng, không muốn hung dữ với Lãng Bách. Làm gì có người phụ nữ nào không ẩn chứa sự dịu dàng trong tâm hồn? Rất cuộc anh bước chân vào giới giải trí là vì muốn giúp cô chấm dứt hợp đồng hay là lợi dụng cô để tạo scandal?

Trước khi nghi ngờ chưa được giải đáp, cô không thể tin anh hoàn toàn.

Sáng sớm hôm sau, An Dao đến công ti, tất cả nhân viên truyền thông hầu như ai cũng bận chuẩn bị cho buổi họp báo của Lãng Bách. Cô ngồi trong văn phòng nhưng lòng thấp thỏm lo âu, cô rót một li nước rồi

nhấp từng ngum nhỏ, lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thời gian khai mạc họp báo của Lăng Bách càng lúc càng gần.

Những tiếng bước chân dồn dập đột nhiên vang lên, bên ngoài có người đang kêu gào: “Mau thông báo với sếp, Đường Khải tự sát đã nhập viện rồi.”

Cô giật nảy mình, cốc nước trong tay rơi xuống đất, nước nóng bắn vào chân nhưng cô không hề cảm thấy đau.

Cô thừa hiểu chiêu trò bẩn thỉu này.

Đường Khải lợi dụng một sự kiện lớn để chuyển hướng tập trung của truyền thông. Anh ta nghĩ đủ cách để thu hút cánh phóng viên tới bệnh viện, để buổi họp báo của Lăng Bách không có bất cứ phóng viên nào ở đó và sẽ bị chết non! Nếu cô đoán không nhầm, quản lý của Đường Khải sẽ chạy tới đón phóng viên rồi tiết lộ rằng, Đường Khải tự sát vì tin đồn giữa Lăng Bách và An Dao, như thế một tên sẽ trúng hai đích, cô và Lăng Bách bị đẩy vào chỗ chết, còn Đường Khải sẽ gây dựng nên hình tượng một người đàn ông chung tình bị bỏ rơi.

Quá đáng sợ!

An Dao mở cửa chạy ra ngoài, cô đi thang máy lên tầng của giám đốc, Amy thấy cô tới cũng không ngạc nhiên mà hỏi: “Sếp đang đợi cô ở bên trong.” Cô đẩy cửa phòng Lý Thừa Trạch bước vào, anh đang nghe điện thoại nên ra hiệu cho cô ngồi xuống.

“Đương nhiên, ai biết lại xảy ra vở kịch Đường Khải tự sát? Đúng rồi, đúng rồi... nếu không thì đâu dám phiền tới anh. Vâng, chỉ còn một tiếng nữa, nếu đến lúc đó không có phóng viên thì chắc chắn sẽ trở thành trò cười lớn, phiền anh quá... được rồi, vậy tất cả nhờ cậy anh. Tạm biệt!”

Lý Thừa Trạch cúp máy, hiếm khi sắc mặt khó đăm đăm như vậy.

An Dao lo lắng hỏi: “Có cách nào đối phó với Đường Khải không? Bây giờ phóng viên đều tới bệnh viện hết rồi, trừ khi chúng ta có tin tức lớn hơn. Nhưng chỉ còn một tiếng, có thể có tin gì chứ?”

Lý Thừa Trạch liếc nhìn cô, không đáp, anh suy nghĩ một hồi rồi hỏi cô: “Chấp nhận đánh cược một ván không? Không phải sống thì là chết. Dám cược không?”

“Anh nói nghe thử xem.”

“Tôi biết cô vẫn trách Lăng Bách lợi dụng mình để gây scandal, vì thế lạnh nhạt với cậu ấy. Nhưng hôm nay tôi sẽ nói cho cô một bí mật.” Lý Thừa Trạch nhìn sâu vào mắt cô, chậm rãi nói từng tiếng: “Lăng Bách vì muốn giúp cô nên mới vào công ti của tôi. Khi kí hợp đồng với tôi, cậu ấy còn yêu cầu tôi hợp tác với cô. Thực ra, khi cô mới vào công ti tôi đã muốn nói cho cô biết nhưng không tìm được cơ hội.”

Lý Thừa Trạch lấy trong ngăn kéo ra một bản hợp đồng và đưa cho An Dao, cô đón lấy và chăm chú đọc, dường như sợ bỏ sót điều gì.

Trong hợp đồng có một điều khoản: Lăng Bách kí hợp đồng với Kinh Vũ Bách Xuyên, Lý Thừa Trạch phải nghĩ cách chấm dứt hợp đồng cho An Dao. Cô mở to mắt, run rẩy nắm chặt hợp đồng, không dám tin có người đàn ông vì mình mà việc gì cũng dám làm.

Lý Thừa Trạch nói tiếp: “Lăng Bách chủ động tìm tôi qua bạn bè, cậu ấy hát cho tôi nghe vài hát. Khi ấy, tôi đã shock, lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Bách tôi đã có cảm giác cậu ấy có tố chất trở thành ngôi sao, vì vậy tôi đã đồng ý mọi yêu cầu của cậu ấy. An Dao, bây giờ cô còn nghi ngờ Lăng Bách nữa không?”

Không nghi ngờ nữa, nhưng cô càng băn khoăn hơn, tại sao anh lại vì cô mà làm mọi thứ? Nếu nói đây là sức mạnh của tình yêu thì tại sao anh lại yêu cô?

Lý Thừa Trạch ra lệnh cho cô: “Bây giờ cô tới buổi họp báo đi, mọi thứ cứ để thuận theo tự nhiên.”

“Vâng.” Cô đồng ý ngay mà không hề có một giây do dự, trong lòng cô nổi sóng, cho dù thời gian qua cô luôn mắng anh, trách anh, thậm chí còn đánh anh, nhưng anh vẫn một lòng một dạ với cô. Nếu anh đã vì cô mà làm nhiều như thế, vậy thì bây giờ tới lượt cô giúp anh rồi.

Công ti cử xe đưa cô tới khách sạn diễn ra buổi họp báo của Lăng Bách, trước cửa khách sạn một hàng bảo vệ đứng nghiêm trang, bên ngoài có vô số fan đã đợi sẵn. Cô dễ dàng đi vào trong mà không gặp phải bất cứ trở ngại gì.

Cho dù là ban ngày nhưng bên trong khách sạn đèn vẫn chiếu sáng rực rỡ khắp nơi. Trên sân khấu lớn, MC xinh đẹp đang trao đổi với Lăng Bách. Hôm nay anh mặc một chiếc áo T-shirt màu đen bình thường và quần bò. Anh vốn cao gầy, ăn vận như thế này càng tôn thêm những đường nét rắn rỏi trên cơ thể. Tóc anh không còn vừa ngắn vừa rối như trước đây nữa mà đã dài vừa tầm nhuộm màu hạt dẻ, hơi xoăn xoăn.

14. Chương 07 Phần 2

Lúc đó anh nói với cô, có người nói anh giống Wonbin, thực ra không hẳn, anh để tóc dài càng giống Lee Min Ho trong phim “City Hunter”. Hoặc là sự kết hợp giữa hai người này, dù sao cũng rất đẹp trai.

Vừa nhìn thấy cô, Lăng Bách liền mỉm cười. Anh bước xuống dưới sân khấu, vội vã đi đến bên cô, gương mặt thoáng vẻ ngạc nhiên hỏi: “Sao em đến đây?”

Anh dần có phong thái của một ngôi sao lớn rồi, không hiểu sao bỗng dưng cô cảm thấy ghen tị.

Nhân viên trang trí sân khấu và hội trường đi qua đi lại bên cạnh hai người. MC bước tới, mỉm cười hỏi thăm: “Lăng Bách, bạn gái đến rồi à?”

Hai má An Dao chợt nóng bừng, đưa mắt liếc nhìn Lăng Bách.

Ánh đèn thủy tinh trên đầu đang chiếu những tia sáng mạnh mẽ, ánh sáng ấy in lên đôi mắt Lăng Bách, giống như có vô số tia sáng đang chuyển động. Anh nhìn An Dao, ánh mắt càng nồng nàn đắm say hơn. An Dao không chịu nổi ánh mắt ấy, cô cảm giác gương mặt mình càng lúc càng nóng. Lăng Bách mỉm cười, anh đưa tay nắm tay cô, cô cố gắng rút ra nhưng anh càng nắm chặt hơn.

Anh chẳng kiêng nể gì, thậm chí cũng không thêm để ý tới những ánh mắt xung quanh đang nhìn mình chằm chằm, miệng cười rạng rỡ thừa nhận: “Đúng thế, bạn gái tôi đến rồi.”

MC nhìn những hàng ghế trống trơn, rồi đưa tay nhìn đồng hồ, ngờ vực hỏi: “Sao còn chưa có phóng viên nào, bọn họ không sợ đến muộn sao?”

Hóa ra họ chưa biết gì.

An Dao nói: “Đường Khải tự sát phải nhập viện, vẫn đang cấp cứu. Chắc là phóng viên đều đến chỗ anh ta sẵn tin rồi.”

Tất cả nhân viên đều dừng tay, hội trường im lặng như tờ.

MC sững lại một lúc rồi mơ hồ nói: “Không có phóng viên thì họp báo sao được?”

Lăng Bách lại mỉm cười, siết tay An Dao chặt hơn: “Vậy không cần phóng viên nữa, họp báo với người hâm mộ, cho người hâm mộ vào đi.”

An Dao và MC quay sang nhìn nhau, không dám nói gì. Chưa bao giờ có ngôi sao nào họp báo ra mắt album mới lại không cần phóng viên mà chỉ cần người hâm mộ. Nhưng thời gian đang nhích từng giây từng phút, cũng chẳng còn cách nào khác tốt hơn.

Nhân viên bắt đầu cho người hâm mộ vào trong, lập tức có hơn nghìn người hâm mộ ủa vào, thậm chí bên ngoài khách sạn người người vẫn tranh nhau vào trước. Bảo vệ bắt đầu dĩ đành phải đóng cửa lớn, ngăn không cho họ làm bừa.

Mọi thứ chuẩn bị bắt đầu.

Bên dưới người hâm mộ đang hô to tên Lăng Bách, tiếng vang như sấm dậy.

MC ngưng ngừng nói: “Xin mọi người trật tự, bởi vì hôm nay không có phóng viên tới...”

Đám đông huyền não chợt im bặt.

Có fan ngạc nhiên liền hỏi lớn: “Truyền thông muốn bỏ mặc Lăng Bách sao? Là vì An Dao?”

MC vội vã xoa dịu: “Không phải là bỏ mặc, mà vì có chuyện nên không đến được.”

Người hâm mộ càng gay gắt hơn: “Công ti các người không sắp xếp từ trước hay sao? Tại sao không có phóng viên? Hộp báo của ngôi sao không có phóng viên còn gọi là hộp báo sao?”

“Tại sao lại đối xử với anh ấy như vậy, đây là buổi hộp báo ra mắt album đầu tiên...”

“Rất cuộc công ti sắp xếp thế nào, tại sao lại thế này...”

Tất cả người hâm mộ có mặt đều đang gào khóc, họ đau lòng thay cho thân tượng của mình.

An Dao cùng Lăng Bách nghỉ ngơi ở sau sân khấu được bảo vệ nghiêm ngặt, không khí khá căng thẳng. Lăng Bách đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi phòng. An Dao ngồi im, từng câu từng lời của người hâm mộ như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào tim cô, cảm giác đau đớn đang âm ỉ lan khắp cơ thể.

“Mọi người đừng lo lắng, tôi không sao đâu, ai quy định hộp báo nhất định phải có phóng viên chứ? Các bạn có thể tới đây là tôi vui lắm rồi.”

“Lăng Bách, là Lăng Bách kìa.”

“Lăng Bách, đừng để ý tới An Dao nữa, truyền thông sẽ bỏ mặc anh mất.”

“Lăng Bách, anh có thể tìm được người con gái tốt hơn, tại sao lại là An Dao? Cô ấy sẽ hủy hoại tiền đồ của anh.”

“Lăng Bách, bỏ An Dao đi, nếu không sự nghiệp của anh sẽ kết thúc mất.”

Tiếng Lăng Bách và tiếng người hâm mộ lọt vào tai cô, An Dao nghe được càng cảm thấy buồn bã. Cô đứng dậy định rời khỏi nơi đây qua cửa sau, nhưng chân không nhấc nổi, bởi vì cô không thể bỏ anh lại một mình đối mặt với bao nhiêu người như thế. Cô quay lại bước ra khỏi phòng nghỉ, đi lên sân khấu.

Người hâm mộ nhìn thấy An Dao xuất hiện lại càng cãi nhau ác liệt hơn.

Cô bước lên sân khấu chưa kịp lên tiếng thì một chai nước suối ném từ dưới lên trúng chân cô. Cô coi như không nhìn thấy gì, giành micro từ MC, bình thản nói: “Tôi biết các bạn trách tôi, cũng biết các bạn thực sự bảo vệ Lăng Bách. Tôi tới tham dự buổi hộp báo lần này là do công ti sắp xếp để giải thích rõ ràng giữa tôi và Lăng Bách vốn không có quan hệ gì, chúng tôi không phải là người yêu. Vì thế, mong các bạn hãy tiếp tục ủng hộ Lăng Bách, đừng bỏ rơi anh ấy.”

“An Dao.” Giọng Lăng Bách buồn thương: “Em đang nói linh tinh gì thế?”

Cô nhìn anh, ánh mắt muốn lẫn tránh: “Tôi chưa từng thích anh, anh cũng thế, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường quen nhau chưa lâu. Những điều này tại sao không nói cho fan biết? Tại sao để mọi người hiểu nhầm anh?”

Sắc mặt xám xịt, anh buồn bã giải thích: “Anh thực sự không hề lợi dụng em để tạo scandal, tình cảm của anh dành cho em là thật. Anh tưởng giao hết sổ tiết kiệm cho em là em sẽ tin, nhưng thực ra trong lòng em vẫn không muốn tin anh, có đúng không?”

Câu chất vấn này cô không trả lời được.

Anh nói tiếp: “Có rất nhiều người hỏi anh, bài ‘My girl’ rốt cuộc viết tặng ai? Có người nói là mối tình đầu của anh, có người nói là người mà anh đã thầm yêu từ lâu. Thực ra cô gái trong bài hát ‘My girl’ mọi người đều biết, em cũng biết.”

Mí mắt cô run rẩy, cái tên ngọc này, cô nghĩ trăm phương ngàn kế thay anh giải thích, vậy mà anh cứ làm ngược lại.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, giọng trầm xuống: “Người ấy chính là em.”

Cả hội trường chợt im phăng phắc tới mức khiến người ta hoảng hốt.

Ngọn đèn pha lê lớn trên đỉnh đầu đang tỏa ra những tia sáng mạnh, chúng lan tỏa vào mắt anh, vỡ vụn như những giọt pha lê.

Cô nhìn anh, hoàn toàn đờ đẫn.

Anh lặp lại: “Người ấy thực sự là em.”

Một câu nói đơn giản với những từ ngữ thông thường nhưng lại khiến đầu óc cô đảo lộn. Mỗi tình đầu trong bài hát của anh là cô ư? Cô gượng cười cố gắng nói một câu hoàn chỉnh: “Anh đừng đùa nữa.”

Anh chưa bao giờ nghiêm túc như thế này: “Thực ra anh quen em từ lúc năm tuổi, cấp hai chúng ta học cùng trường, nhà anh và nhà em chỉ cách nhau có một căn thôi.”

Cô kinh ngạc lắc đầu, không thể tin nổi.

Nước mắt rưng rưng trong đôi mắt anh: “Thậm chí anh còn có ảnh em khi học cấp hai, là ảnh tốt nghiệp của cả lớp em, anh xin từ một người bạn rồi cắt ảnh của em ra.” Anh đưa tay gỡ sợi dây chuyền trên cổ xuống, sợi dây chuyền có mặt hình trái tim. Anh nhẹ nhàng ấn nút mở mặt trái tim ra rồi đưa tới trước mặt cô. Quả nhiên, bên trong là ảnh cô. Trong bức ảnh cô mặc váy đen, áo trắng, buông tóc thề.

Nước mắt cô bỗng dưng trào ra, cố gắng hỏi: “Những chuyện này đều là thật?”

Anh không đáp mà khẽ hát: “Hoàng hôn mùa hè năm ấy, tim anh đập lỡ một nhịp. My girl, nếu thời gian như đồng hồ cát, anh chấp nhận quay về ngày xưa, quên đi khoảng cách, quên đi mọi thứ, bất chấp tất cả để yêu, bất kể kết quả thế nào...”

Hát tới câu cuối cùng, anh nhìn cô, không ngăn được nước mắt: “Thực ra anh rất ghét bản thân mình. Nếu ngày xưa anh dũng cảm theo đuổi em thì có lẽ em sẽ chịu ít tổn thương hơn? Nếu ngày xưa anh gắng hết sức khiến em yêu anh thì có lẽ em sẽ không phải đau đớn chịu những lời chỉ trích. Nếu ngày xưa anh mạnh dạn đưa thư tình cho em sau vô số lần đi lại quanh em thì phải chăng tất cả mọi chuyện đã khác?”

Anh tiến lên trước vài bước, ôm chặt cô vào lòng, rơi lệ xót xa: “An Dao, nếu biết sớm có ngày anh có thể ôm trong lòng mà thổ lộ, nếu sớm biết em đau đớn, em buồn bã tới vậy thì ngay từ đầu anh nhất định sẽ khiến em yêu anh, sau đó dùng hết sức mình để bảo vệ em.”

Cô không thể kiềm chế những giọt nước mắt của mình nữa.

Hóa ra đây mới là sự thật.

Anh ôm chặt cô trong vòng tay: “An Dao, cho dù em có yêu anh hay không, cho dù em có thích anh hay không, anh chỉ muốn nói cho cả thế gian này biết rằng anh thích em.”

Cô mím chặt môi, nghẹn ngào không thốt nên lời, cảm giác như nghẹt thở. Cô hít một hơi dài, buồn bã nói với anh: “Lăng Bách, lẽ nào anh chưa từng xem clip đó? Bây giờ tất cả mọi người đều căm ghét tôi, anh hà tất phải tỏ tình thế này, lẽ nào anh không nghi ngờ gì? Có thể nhiều năm trôi qua, tôi đã không còn là tôi của ngày xưa. Tôi của ngày xưa rất đẹp đẽ trong lòng anh, nhưng tôi của hiện tại không còn là An Dao như trước đây nữa.”

Anh lắc đầu, giọng nói vừa dịu dàng vừa kiên định: “Em đã từng nói với anh, người con gái trong clip đó không phải em. Chỉ cần là em nói thì anh đều tin, em nói không phải em, anh sẽ tin đó không phải em. Anh chỉ hối hận, hối hận mình tỏ tình quá muộn, khiến em phải chịu bao nhiêu ám ức. An Dao, anh xin lỗi...”

Trước đây khi đóng phim, cũng có nam diễn viên tỏ tình với cô theo kịch bản. Nhưng những lời tỏ tình ấy không khiến tim cô đau đớn và xúc động như bây giờ.

Hội trường im ắng, tất cả đều nín thở dõi theo hai người trên sân khấu.

Đột nhiên có tiếng vỗ tay khe khẽ, sau đó tất cả người hâm mộ đều vỗ tay. Trong tiếng vỗ tay giòn giã, người hâm mộ hét lên: “Bách Bách, Lăng Bách.” Bảo vệ xông lên sân khấu, tách An Dao và Lăng Bách ra rồi đưa An Dao ra lối cửa sau. Xe ô tô đã đợi sẵn ở đó. Trên xe là Amy và Lý Thừa Trạch.

An Dao im lặng suốt dọc đường.

Ngồi bên ghế phụ Amy hỏi An Dao: “Cô không định hỏi gì sao?”

Trong đầu An Dao chỉ có khung cảnh ban nãy, chỉ có những lời Lăng Bách vừa nói. Một lúc lâu sau cô mới miễn cưỡng lấy lại thần, nói những điều trái với suy nghĩ: “Tôi lẩn lộn trong giới giải trí bao năm nay, những vở kịch như thế này tôi cũng đã xem nhiều. Chắc chắn công ti đã sai người đi tìm những tấm ảnh ngày xưa của tôi rồi dạy anh ấy nói những lời lừa gạt, sau đó kéo tôi đi đúng lúc.”

Lý Thừa Trạch lừ mắt nhìn cô, khóe miệng hơi nhếch lên: “Vậy tại sao cô khóc sưng cả mắt? Đây thực sự là diễn thôi sao?” Lý Thừa Trạch tiện tay đưa cuốn album dày cộp cho cô.

Lúc đón lấy cuốn album, tay An Dao run run. Trong đó hầu như đều là ảnh của cô, có ảnh lúc cô còn đọc sách ngoài ban công, có ảnh lúc cô tập thể dục ở sân vận động, thậm chí còn có cả ảnh tốt nghiệp của cô. Cô lật tới tấm cuối cùng, lớp học trong ảnh vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, chắc là ảnh tốt nghiệp của lớp bên cạnh. Cô tìm kiếm, cuối cùng đã tìm thấy gương mặt non trẻ và đẹp trai ấy. Cô rút tấm ảnh ra, lật mặt sau lên xem, một hàng chữ nhỏ viết “Lớp 8”, trên đó còn ghi từ hàng một đến hàng năm, trong số tên người ở hàng năm, cô nhìn thấy hai chữ “Lăng Bách.”

“Cộp” một tiếng, cô gấp cuốn album lại, ôm chặt nó vào lòng, đôi môi run rẩy.

Hóa ra mọi thứ đều là thật.

Anh chưa bao giờ lừa gạt cô.

Hai mươi mấy năm qua, cô tưởng rằng mình chỉ có mình bố, nhưng không ngờ anh cũng luôn ở bên cô.

Mặt Lý Thừa Trạch không chút biểu cảm. Anh ngồi vắt chéo chân, mười ngón tay đan xen đặt trên đùi, thờ ơ hỏi cô: “Tiếp theo đây cô biết tôi nên làm gì chứ?”

Đôi mắt cô ngẩn lệ nhìn anh, mọi chuyện quá trùng hợp. Buổi họp báo của Lăng Bách, vụ Đường Khải tự sát nằm viện, khiến không có phóng viên tới hội trường, sắp lại tìm cô tới giải vây tại hiện trường. Nếu cô đoán không nhầm thì tất cả mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát của Lý Thừa Trạch. Vì thế ban nãy khi cô đi tìm Lý Thừa Trạch, Amy mới bảo cô vào phòng anh luôn. Lý Thừa Trạch đã thẳng thắn nói cho cô biết mục đích Lăng Bách kí hợp đồng. Vì vậy trong buổi họp báo, sau khi Lăng Bách tỏ tình với cô, bảo vệ mới kéo cô ra.

Mọi thứ đều nằm trong tính toán của Lý Thừa Trạch. Anh không thể để cô tiếp tục nghi ngờ Lăng Bách, bởi vì anh phải lợi cô.

Lý Thừa Trạch rất thông minh, giao tiếp với người thông minh thì chẳng cần giả vờ ngốc nghếch làm gì.

Cô nói thẳng: “Anh muốn đưa anh ấy lên vị trí thiên vương, ngôi sao lớn, còn tôi sẽ là một quân cờ. Anh muốn lợi dụng tình cảm của anh ấy dành cho tôi để làm một vụ lớn, còn tôi phối hợp với anh trong thời gian này, không cần tỏ thái độ, cứ tiếp tục tạo scandal với anh ấy.”

Lý Thừa Trạch cười nhạt: “Cô rất thông minh. Lần trước lợi dụng tôi chuộc thân cho cô tôi đã cảm thấy con cáo nhỏ như cô có đầu óc, bây giờ xem ra đúng như vậy. Công việc của cô bây giờ là phối hợp với cậu ấy tạo scandal, để cậu ấy giữ vững tần suất xuất hiện.” Đột nhiên anh ghé sát bên tai cô, ngữ khí bình thường nhưng lại có sức ép rất lớn: “Cô thích cậu ấy phải không? Vì thế khi nghe cậu ấy tỏ tình cô mới khóc? Vì thế mới chấp nhận bị lợi dụng để tạo scandal?”

Nghĩ tới khung cảnh ban nãy, An Dao vẫn muốn rơi nước mắt.

Lý Thừa Trạch không truy hỏi cô nữa mà quay sang dặn dò Amy: “Ngày mai dẹp hết tất cả các tin tức đưa tin về Đường Khải, dứt tiền cũng được, đưa tin về Lăng Bách lên. Còn tên khốn Đường Khải, ép tên quản lí của hắn nhận nhiều việc, có chết cũng phải để tôi thu hồi lại tiền vốn đã.” Nghĩ tới hai mươi triệu tệ đã bỏ ra là anh lại đau đầu buột óc. “Hai mươi triệu tệ đấy, trước khi giày vò chết hắn thì phải lấy lại vốn đã. Amy, khi cần thiết hãy để Đường Khải đi đóng phim cấp ba Hồng Kông với giá cao.”

Amy thở dài: “Sếp, anh có thể không cơ hội thể được không?”

Lý Thừa Trạch cúi đầu thất vọng: “Hai mươi triệu tệ đấy, hắn đáng giá không? Đẳng cấp thiên hậu như An Dao cũng chỉ cần năm triệu tệ để chấm dứt hợp đồng.”

Amy không nhịn được cười: “Sếp à, không lâu nữa giải Kim Hoa sẽ được công bố, anh muốn Hoàng Thịnh Vỹ cầm dao truy sát anh?”

Lý Thừa Trạch nghe xong càng chau mày, với sự hiểu biết của anh về Lão Hoàng thì anh thấy lão ta rất hợp với mấy chữ “rất dã man, rất tàn bạo”.

Hi vọng đến lúc đó Lão Hoàng không cầm dao chém anh.

Công ti sắp xếp chỗ ở cho An Dao, chỗ cô ở rất gần nhà Lăng Bách, chỉ cách nhau một tầng lầu. Cô ở tầng mười bảy, còn anh ở tầng mười lăm. Căn hộ có ba phòng ngủ và một phòng khách, nội thất cũng bài trí đầy đủ. Cô đứng giữa nhà nhìn nơi ở lạ lẫm, luôn cảm thấy dường như thiếu thứ gì đó.

Cô cầm điều khiển chuyển kênh, các kênh đều đang đưa tin Đường Khải tự sát, không hề nhắc tới buổi họp báo của Lăng Bách. Trên màn hình đột nhiên xuất hiện gương mặt Đường Khải, Đường Khải nằm trong phòng bệnh VIP, sắc mặt trắng bệch. Quản lý Toni đứng bên cạnh tiếp đón đông đảo phóng viên, kể lại sự tình rất phong phú. Nội dung đương nhiên là vì An Dao và Lăng Bách ngày nào cũng thể hiện tình yêu ở công ti khiến Đường Khải bị shock, trong phút bùng bột đã nghĩ quẩn mà tự sát.

An Dao càng nghe càng tức giận, cô liền tắt ti vi.

Khó khăn lắm cô mới xoa dịu được cảm xúc thì chuông cửa lại vang lên, cô mở cửa, Lăng Bách đang đứng bên ngoài.

Đêm đã khuya, ánh sáng xung quanh mờ mờ ảo ảo, khuôn mặt anh trong ánh đèn càng trở nên đẹp trai hơn.

Lăng Bách không vào phòng, anh đứng ngoài cửa nói: “Buổi họp báo chiều nay kết thúc tốt đẹp rồi.”

Không có lấy một phóng viên đến hội trường làm sao kết thúc tốt đẹp được? Cổ họng cô như bị chẹn ngang, không thốt nên lời.

Anh nói: “Sếp vừa thông báo với anh, em vừa chuyển tới đây, vì thế anh tới thăm em. Có phải em chưa ăn tối không? Tám giờ rồi đấy, em không đói sao?”

An Dao không ăn nổi, cả ngày ở văn phòng cô cứ lơ mơ ma lơ mơ. Đến bây giờ công ti vẫn chưa sắp xếp quản lý và trợ lý cho cô, cũng không nhận kịch bản. Cô không có việc gì để làm ngoài việc ngày nào cũng theo lệ mà đến công ti đợi tin tức.

Anh nói: “Đến nhà anh ăn cơm nhé?”

Cô lắc đầu, chậm rãi nói: “Không được, nếu có người biết thì chúng ta...” Cô còn chưa nói xong anh đã túm tay cô kéo ra ngoài.

“Lăng Bách.” Cô muốn nói lý với anh nhưng anh vẫn cố chấp nắm chặt cổ tay cô, kéo cô xuống dưới tầng. Hai người đi đến cầu thang, anh bế cô lên rồi đi một mạch xuống tầng mười lăm. Tới cửa nhà mình anh mới thả cô xuống, đẩy cô tựa vào cửa, khẽ nói: “Chúc mừng sinh nhật.”

Cô tròn mắt ngạc nhiên, anh móc túi lấy chìa khóa ra mở cửa rồi đẩy cô vào trong.

Trong nhà không bật điện, trên chiếc bàn ăn lớn là một chiếc bánh gato ba tầng, bên trên cắm hơn hai mươi mấy cây nến hồng đang cháy.

Cô lơ mơ không hiểu: “Hôm nay là sinh nhật em?”

Anh dắt tay cô ngồi vào ghế, cười rạng rỡ: “Trong thông tin cá nhân của em chỉ ghi năm sinh, không ghi ngày tháng, nhưng hôm nay chắc chắn là sinh nhật của em. Sở dĩ anh chọn ngày hôm nay để tổ chức họp báo là bởi vì những ca khúc ấy đều viết tặng em, muốn chọn hôm nay đều gửi tới em. Những lời tỏ tình anh cũng đã luyện tập sẵn. Nếu em không tới anh sẽ tỏ tình với em trước mặt fan, mặc kệ người khác đồng ý hay không.” Giọng anh trầm xuống, nhưng từng câu từng chữ lại rất rõ ràng: “Bởi vì anh đã chậm trễ bao năm nay nên không muốn bỏ lỡ nữa.”

Những cây nến hồng tỏa ánh sáng dịu dịu, trên mặt bánh gato ba tầng hình trái tim là bốn chữ “Chúc mừng sinh nhật” được viết rất đẹp.

Bao năm qua, bố chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho cô. Bởi vì ngày cô sinh ra cũng là ngày mất của mẹ, vì vậy hầu như cô chưa bao giờ tiết lộ ngày sinh nhật của mình. Cô cố gắng chôn giấu ngày ấy ở nơi sâu thẳm trong tim.

Bao nhiêu năm qua rồi, cô tưởng mình thực sự đã quên.

15. Chương 08 Phần 1

Chương 8

Hạnh phúc thực ra rất đơn giản, chính là anh thoải mái gọi tên em, và em luôn đáp lại.

An Dao nhìn chiếc bánh gato, mắt cô nóng lên: “Bố chưa bao giờ nói với em vì sao mẹ em mất, thậm chí bố không cho phép ai được nhắc tới chuyện ấy với em. Cho đến khi em học tiểu học, các bạn trong lớp nói em là khắc tinh, em mới biết ngày em chào đời cũng là ngày mẹ em ra đi.”

Lăng Bách dịu dàng gọi tên cô: “An Dao.”

Cô lắc đầu, khóe mắt ngấn nước, mỉm cười nói: “Em không sao đâu.” Cô nghiêm túc nói với anh: “Thực sự em chưa bao giờ để ý tới việc mọi người gọi em như thế, bởi vì đó là sự thật. Bởi vì em sinh ra nên mẹ em mới mất, là em đã hại chết mẹ.” Cô mím chặt môi, cố gắng ngăn dòng nước mắt, mỉm cười tiếp tục nói: “Mặc dù chưa bao giờ bố tổ chức sinh nhật cho em nhưng vào ngày sinh nhật, bố luôn nấu mì cho em ăn, còn luộc trứng cho em nữa. Mặc dù ông không nói gì nhưng em biết, đó là mì trường thọ, ông tổ chức sinh nhật cho em... em chưa bao giờ dám mong ông nói một câu ‘sinh nhật vui vẻ’, bởi vì em không muốn đón sinh nhật.”

“Anh xin lỗi.”

“Anh không có lỗi với em.” Cô nhướn miệng cười nhưng trong lòng thất lại: “Thực sự em rất nhớ mẹ, nhưng bố vứt hết ảnh mẹ đi rồi nên em không biết mẹ trông như thế nào. Em còn nhớ, có lần tan học trời bỗng dưng đổ mưa, các bạn đều được mẹ tới đón, chỉ còn em đứng một mình chờ trời tạnh ở cổng trường. Bố phải làm ca đêm, ông sợ mất việc, vì thế cả ngày bận đến mức thời gian ăn cơm cũng không có, nói gì tới thời gian đón em. Em không còn cách nào khác đành phải đợi mưa về nhà. Hôm ấy mưa rất to, trên đường các bạn học của em đều được mẹ ôm, mẹ che chắn sao cho không bị ướt, lúc đó em vô cùng ghen tị.” Nỗi đau trong lòng dần lớn lên, cô cố gắng mỉm cười nhưng trong đáy mắt lại ngập nước: “Cho dù bố rất yêu em nhưng em vẫn muốn có một người mẹ, một người mẹ thực sự yêu thương em. Em cũng muốn được như những đứa trẻ khác, khi bị thương được sà vào lòng mẹ, nói với mẹ rằng em rất đau... em cũng muốn khi trời mưa có người đến đón, có người ôm em vào lòng che chở cho em... em rất muốn nói với mẹ rằng mẹ ơi, con thực sự rất hối hận, vì con ra đời mà mẹ mất đi tính mạng.” Những giọt nước mắt lăn khỏi bờ mi, hai bàn tay nắm chặt lại, phải như thế cô mới có thể gắng gượng mà nói tiếp được: “Điều em muốn nói nhất là, mẹ ơi... xin lỗi mẹ... là con đã hại chết mẹ...”

Lăng Bách đi tới ngồi bên cô, ôm chặt cô vào lòng.

Cô nép vào lòng ngực anh, nước mắt tuôn xuống như mưa: “Tuổi thơ của em đã trôi qua như thế, vì vậy sinh nhật hàng năm, ước vọng duy nhất của em là mình mau lớn lên, lớn lên rồi bố không cần vất vả như thế nữa, lớn lên rồi sẽ không bị ốm, lớn lên rồi có thể đi kiếm tiền. Em không muốn làm ngôi sao, không muốn nổi tiếng, em chỉ muốn bố có cuộc sống vật chất tốt hơn, em chỉ muốn bố sống lâu trăm tuổi.” Cô túm chặt lấy vạt áo anh: “Mỗi lần về nhà thấy bố là em lại buồn, là em đã hại chết mẹ, nếu không bố em không già đi nhanh như vậy, bố sẽ không phải vất vả một mình nuôi em lớn... Em hận bản thân mình, em là người có tội. Lúc nào em cũng nhắc nhở mình, nhất là vào ngày sinh nhật, rằng em chính là người đã hại chết người thân yêu nhất...”

Anh ôm chặt cô vào lòng, dịu dàng an ủi: “Việc này thực sự không liên quan tới em, bác trai chưa bao giờ trách em, là em tự bắt mình gánh áp lực quá lớn mà thôi.” Cô lắc đầu, khóc òa lên: “Không, nếu không có

em thì mọi thứ đã khác. Rất nhiều lần em muốn nói xin lỗi bố, nhưng lại không dám, vì em sợ bị bố mắng, sợ nhìn thấy ông khóc. Em không phải là đứa kiên cường, em chỉ đang cố gắng chống chọi, nhưng thực sự em rất mệt mỏi, bất cứ lúc nào em cũng có thể gục ngã. Khi cả thế giới này coi thường em, em chỉ muốn sà vào lòng mẹ, khóc lớn lên, nói với mẹ rằng em buồn lắm, nói với mẹ rằng em đau lắm...”

Bỗng nhiên điện thoại đổ chuông.

Lăng Bách đưa tay sờ túi lấy điện thoại ra, trên màn hình hiển thị người gọi tới là bố An Dao. Anh ấn nút nghe, đầu máy bên kia vang lên giọng nói già nua của ông An Ý Phàm: “Cậu Lăng, xin lỗi vì đã làm phiền, tôi không gọi được cho An Dao, may là hai hôm trước cậu vừa gọi cho tôi. Hơn nữa, trên ti vi nói là hai đứa yêu nhau nên tôi muốn hỏi xem, hôm nay An Dao không mang điện thoại à?”

An Dao đưa tay che miệng, cô sợ tiếng khóc sẽ vang tới tai người ở đầu máy bên kia.

Lăng Bách nhìn cô rồi vội cười, nói: “Cô ấy vẫn ổn. Bác tìm cô ấy có việc gì không?”

Ông An Ý Phàm im lặng, do dự một lúc ông mới nói khẽ: “Là thế này, hôm nay là sinh nhật An Dao. Vì ngày này cũng là ngày mất của mẹ nó nên tôi chưa tổ chức sinh nhật cho nó bao giờ. Tôi muốn... nhờ cậu chúc mừng sinh nhật nó hộ tôi.”

Lăng Bách vội nói: “Không, bác có thể trực tiếp nói với cô ấy, cô ấy đang ở bên cạnh cháu

Mặc kệ An Dao có đồng ý hay không, anh đưa điện thoại tới bên tai cô.

An Dao run rẩy nắm chặt điện thoại, nén chặt tiếng khóc, cô khẽ nói: “Bố.” Cố gắng nở nụ cười gượng gạo, vờ như bản thân đang vui vẻ cô hỏi: “Có việc gì không ạ?”

Ông An lại chần chừ không biết nên nói gì, một hồi lâu mới gọi tên cô: “An Dao.”

An Dao mỉm cười: “Dạ”, nhưng cũng không dám nói gì thêm.

Ông An ngừng lại một lúc rồi dè dặt nói: “Chúc mừng sinh nhật con.” Năm tiếng ấy vang lên bên tai cô khiến những giọt nước mắt mà cô khó khăn lắm mới ngăn được lại tiếp tục tuôn rơi.

Cô mỉm cười đáp: “Cảm ơn bố.”

“Nếu có thể thì đi mua bánh gato.”

“Vâng.”

“Có thể bảo Lăng Bách tổ chức sinh nhật cho con, chàng trai ấy tính tình cũng tốt.”

“Vâng.”

“Bố ở nhà mọi thứ đều ổn, đừng lo cho bố.”

“Vâng.”

“An Dao.” Ông An Ý Phàm đột nhiên buồn rầu gọi tên cô “Xin lỗi con,” giọng ông nghẹn ngào: “Bố chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho con, bố biết như thế rất tàn nhẫn, bố cũng biết mình rất ích kỷ, vì vậy... xin lỗi con, sau này bố sẽ không như thế nữa, con hãy tha thứ cho bố nhé.”

Đôi môi cô khẽ run rẩy, nước mắt đầm đìa. Lúc này cô chẳng thể thốt nên lời nào, cô mím chặt môi, cố hết sức mỉm cười: “Bố, con chưa bao giờ trách bố.” Nụ cười của cô còn khó coi hơn cả khi khóc: “Con cũng mong bố hãy tha thứ cho con, con chưa bao giờ biết mình là người hại chết mẹ, con không cố ý.”

“Bố biết, bố luôn biết con là ngoan ngoãn hiểu chuyện, là bố không tốt, bố không nên đối xử với con như vậy.”

Cô đưa tay bịt miệng, nước mắt lăn xuống ướt đầm hai gò má. Cô hít mấy hơi thật sâu, không dám khóc thành tiếng, bởi vì nếu bố nghe thấy ông sẽ càng buồn hơn.

“Con vẫn đang nghe chứ, An Dao?” Ông An Ý Phàm thấy hồi lâu mà cô không lên tiếng nên lo lắng hỏi.

Cô “dạ” một tiếng.

Ông thở phào: “Vây bố cúp máy nhé.”

Cô gạt đầu, mặt đầy nước mắt, điện thoại vẫn đặt sát bên tai. Đầu máy bên kia vang lên những tiếng tút tút dài, từng tiếng từng tiếng như đang gõ vào trái tim cô. Cô vẫn lắng nghe, tiếng tút tút, giống như tiếng bố cô đang ân cần dặn dò, giống như ngày bé, bố ôm cô trong lòng, cứ nhìn cô rồi đau lòng rơi lệ.

Những ngọn nến hồng trên bánh gato tắt dần, ánh sáng cũng yếu dần. Nến tắt hết, căn phòng tối om, ánh sáng ngoài trời yếu ớt và nhàn nhạt.

Lăng Bách nói: “Anh dẫn em đến một nơi.” Cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã kéo tay cô chạy ra ngoài. Hai người đi thang máy xuống bãi đậu xe. Suốt dọc đường, anh lái xe, cô ngồi bên ghế phụ. Bỗng nhiên anh cầm một cuốn sách đưa cho cô. Cô đón lấy và lật từng trang, giữa cuốn sách có kẹp một tấm bản đồ thành phố này, bên trên có đánh dấu mũi tên đỏ chót chỉ phương hướng. Cô đọc thành tiếng: “Khu vui chơi thiếu nhi”. Xe đột ngột rẽ và dừng lại. Lăng Bách xuống xe rồi mở cửa cho cô, anh lịch sự nói: “Mời em.”

Cô vừa xuống xe liền tò mò hỏi ngay: “Anh đang chơi trò gì thế?”

Anh cố tỏ ra thần bí: “Tìm báu vật.”

Khu vui chơi thiếu nhi đã đóng cửa lúc năm giờ ba mươi phút, cô đứng ngoài cửa ra vào băn khoăn không biết có báu vật gì đáng tìm ở đây. Lăng Bách rút điện thoại ra gọi, mới nói một hai câu đèn liền bật sáng. Nhân viên quản lý vội vàng chạy tới mở cửa.

Nhân viên quản lý cung kính nói: “Anh đến rồi.”

Một lần nữa Lăng Bách làm điệu bộ mời cô. An Dao không biết anh định chơi trò gì, nhưng cô nguyện chơi cùng anh đến cùng, bởi vì cô biết chắc anh đã chuẩn bị điều bất ngờ dành cho cô.

Trong khu vui chơi thiếu nhi ánh điện sáng lấp lánh. Ở đây có rất nhiều trò chơi, An Dao chỉ biết mấy trò như “chú voi biết bay”, “đụng xe”, “tàu hỏa nhỏ”.

Lăng Bách tỏ ra rất vui: “Em đừng nhìn nữa, đây chỉ là một góc công viên thôi, còn khu vui chơi trên nước, khu vui chơi trong rừng... Báu vật chúng ta tìm hôm nay ở phía cầu trượt.”

Anh dẫn cô tới đầu cầu trượt lớn. An Dao trượt xuống, ở dưới đất bầy đầy bóng bay rực rỡ sắc màu. Cô không dám động đây, chỉ sợ làm vỡ bóng.

Lăng Bách ngồi dưới lối ra của cầu trượt, khoe miệng cong cong: “Đừng trách anh không nhắc nhở em nhé, bí mật của cửa tiếp theo ở trong đồng bóng bay này, em chỉ còn cách giẫm nổ hết thì mới biết báu vật ở đâu.”

Cô lừ mắt lườm anh sau đó cô đành đưa tay lên bị tai rồi ra sức giẫm lên những quả bóng bay dưới chân. Tiếng bóng bay nổ đom đóp không ngừng.

Nụ cười của anh càng lúc càng tươi rói, đột nhiên anh chỉ xuống đất rồi hét lên: “Được rồi, đừng giẫm nữa.” Cô cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên có một tấm bản đồ dưới chân. Cô nhặt lên mở ra xem, hướng mũi tên chỉ hình như là khu biệt thự cá nhân. Lúc đầu cô đoán nó ở bờ biển, giờ bỗng dưng trong lòng cảm thấy hơi thất vọng.

Lăng Bách lái xe tới mục tiêu.

An Dao hững hờ nhìn tấm bản đồ, ngẫm nghĩ xem sẽ có gì bất ngờ? Nhớ tới đám bóng bay ban nãy, cô buồn bã phát hiện ra Lăng Bách chẳng lãng mạn chút nào. Một lúc sau xe dừng lại trước một căn biệt thự, cô rầu rĩ hỏi: “Bên trong không phải đang thổi bong bóng đấy chứ? Hồi bé em cũng dùng bột xà phòng thổi bong bóng.”

Anh mỉm cười không đáp, xuống xe mở cửa mời cô vào biệt thự. Lúc đi qua vườn hoa anh còn ra vẻ bí mật yêu cầu cô nhắm mắt.

Anh dắt tay cô đi chừng vài phút, giọng nói dịu dàng âu yếm vang bên tai cô: “Đến rồi.”

Cô từ từ mở mắt ra, giật mình trước cảnh tượng phía trước. Bốn phía đèn chiếu lấp lánh, những đóa hồng đỏ rực, quỳn rũ bao quanh hồ bơi hình chữ nhật rực rỡ đến mức chói lóa. Cô bước lên trước vài bước, thấy

mặt hồ gợn sóng lấp lánh, cá bơi lội thành đàn. Những chú cá có hình bầu dục, màu hồng đang hôn nhau. Cô chỉ tay xuống nước, kinh ngạc thốt lên: “Anh có thấy không? Chúng đang hôn nhau, cá biết hôn nhau!”

“Là cá hôn nhau (Kissing fish).”

Hồ nước trong veo nhìn thấy tận đáy. Những chú cá mãi miết hôn nhau, không tách rời, dường như chúng muốn hôn đến vô cùng vô tận. Cô cười lớn, sung sướng như một đứa trẻ, hớn hờ chỉ đàn cá: “Lăng Bách anh nhìn đi, càng ngày càng có nhiều cá hôn nhau, chúng đang hôn nhau đấy, thật không thể tin được.”

Ánh sáng phản chiếu từ mặt nước khiến gương mặt cô càng trở nên trong sáng, xinh đẹp, một vẻ đẹp mê đắm hút hồn.

Anh nhìn cô, âu yếm gọi: “An Dao.” Cô quay đầu lại với nụ cười rạng rỡ trên môi.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt anh bừng sáng, giọng nói trầm ấm mà gợi cảm: “Ở đây có 520 chú cá hôn nhau.”

Cô ngẩn ra chưa hiểu, đến lúc hiểu hàm ý của số 520[*], hai má cô đỏ bừng như được nhuộm bởi ráng chiều đỏ ối.

[*] Trong tiếng Trung, 520 đọc gần giống với câu “anh yêu em”.

Anh đưa tay ôm cô vào lòng, ghé môi kề sát môi cô, nhưng chưa hôn được thì đã bị cô đẩy mạnh một cái. Anh ngã xuống hồ làm nước bắn tung tóe. Anh vùng vẫy một lúc rồi nhắm mắt dần chìm xuống hồ.

Cô đang cười lớn, bỗng thấy anh không động tĩnh gì liền gọi: “Lăng Bách, Lăng Bách, anh đừng dọa em.”

Anh không đáp, chỉ dập dềnh trong nước.

Cô hoảng sợ nhảy xuống hồ, bơi về phía anh định kéo anh lên mặt nước, anh liền ôm chặt cô vào lòng, đôi môi hôn cô cuồng nhiệt.

Sóng dập dềnh trên mặt nước, những chú cá hôn nhau đang bơi lội tung tăng xung quanh hai người, những cánh hoa hồng bồng bênh trôi dạt, khung cảnh thật lãng mạn. Lúc hai người nổi lên mặt nước, đôi môi vẫn quần quýt lấy nhau. Không biết bao lâu sau môi anh mới rời khỏi môi cô, gương mặt tươi cười: “Chúc mừng sinh nhật.”

Cô đưa tay quàng qua cổ anh, ngại ngùng cười: “Đây chính là báu vật sao?” Lúc này cô giống như một nàng tiên bị rơi xuống nước, đẹp dịu dàng mà quyến rũ. Anh bất giác gật đầu: “Cá ở trong nước giống như em ở trong trái tim anh, đây chính là báu vật anh dành tặng em.” Thực ra vẫn còn một câu anh không nói ra, đó là cá với nước không thể rời xa nhau, anh cũng hi vọng mình và An Dao mãi mãi ở bên nhau, không chia không lìa.

Cô mỉm cười, khoe mắt bờ môi cũng rạng rỡ: “Cảm ơn anh đã giúp em gỡ nút thắt trong lòng với bố. Còn nữa, sau này em sẽ không hung dữ với anh, nhưng anh nhất định phải nói cho em biết, tại sao anh lại thích hôn em như vậy?”

Anh cảm thấy có chút ngượng ngùng: “Ai bảo lần đầu tiên anh hôn em, em không từ chối. Vì thế anh cứ cưỡng hôn em, cưỡng hôn em nữa, ba lần cưỡng hôn hẹn ước cả đời.”

Cô nói: “Anh đừng xảo biện, ai hẹn ước cả đời với anh? Anh rõ là háo sắc.”

Anh không đáp, cánh tay ôm cô vào lòng chặt hơn, cơ thể hai người áp sát vào nhau, dường như sắp hợp làm một. Trán anh chạm vào trán cô, nụ cười đầy nồng nhiệt: “An Dao, để theo đuổi em anh đã đọc mấy cuốn ‘Bí kíp tán gái’, xem ra rất hiệu quả. Thực ra anh vẫn muốn cảm ơn Đường Khải, nếu không phải từ khi em vào công ti anh ta cứ nhắm vào em thì chúng ta cũng không thể làm hòa nhanh như thế này.”

Cô không nói gì, nụ cười ngọt ngào hơn.

“An Dao.”

“Có em.”

“An Dao.”

“Vâng.”

“An Dao.”

“...”

“An Dao, An Dao, An Dao, An Dao...” Anh cứ gọi tên cô, hạnh phúc ngập tràn qua từng lời nói: “Đã bao lần anh tự hỏi mình, cả đời này hạnh phúc là gì? Thực ra hạnh phúc rất đơn giản, đó chính là được thoải mái gọi tên em và em luôn đáp lại anh. Như thế thôi là anh cảm thấy rất mãn nguyện rồi. Hãy hứa với anh, sau này em phải thật vui vẻ, những chuyện đã qua rồi thì để nó qua đi.”

“Vâng.”

“Dù xảy ra chuyện gì cũng không được làm tổn thương bản thân. Sau này cho dù em nghèo đói hay đau khổ, cho dù là vui vẻ hay hạnh phúc, anh cũng sẽ mãi mãi ở bên cạnh em, không chia lìa. Sau này anh sẽ bảo vệ em, không để em rơi một giọt nước mắt nào nữa.”

“Vâng.”

“Cho dù em có yêu anh hay không, thì hãy để anh yêu em nhé.”

Ánh sáng trên đỉnh đầu chiếu rọi khiến đường nét gương mặt anh càng rõ nét hơn. Cô lặng lẽ nhìn anh, trong lòng xao động, những ngón tay khẽ vuốt ve gương mặt anh, lau những giọt nước còn đọng lại trên đó, rồi bình tĩnh đáp lại: “Vâng.”

Anh hôn cô một lần nữa, cô nhắm mắt lại, chẳng hề giãy giụa, trong lòng hi vọng nụ hôn này đừng bao giờ dừng lại.

Tốt nhất là có thể kéo dài mãi mãi.

Sáng sớm hôm sau lúc tới tầng dưới của tòa nhà công ti, An Dao tiện thể mua vài tờ báo. Đúng như dự đoán, trên trang nhất của các báo không đăng tin Đường Khải tự sát phải nhập viện mà đăng tin Lăng Bách tỏ tình lãng mạn với cô tại buổi họp báo. Tờ báo dùng nguyên trang nhất để miêu tả lại câu chuyện của hai người, từ lúc âm thầm ngưỡng mộ thời thơ ấu, yêu thầm vu vơ thời cấp hai cho đến khi chia xa năm cấp ba... Sự miêu tả trên các báo và mấy tấm hình chụp tại hiện trường khiến hình tượng Lăng Bách đi sâu vào lòng người.

Tờ báo bồi đắp câu nói của anh: “Nếu sớm biết em đau đớn, em buồn bã tới vậy, ngày từ đầu anh nhất định sẽ khiến em yêu anh, sau đó dùng hết sức mình để bảo vệ em.” Tất cả mọi người đều cảm thấy thương xót Lăng Bách.

Cô lật ba tờ báo giải trí trong tay mình, chúng đều đưa tin về Lăng Bách. Nghĩ tới mọi sự sắp đặt của sếp hôm qua, khóe môi cô chột nhếch lên.

16. Chương 08 Phần 2

Ở công ti, chỉ có lác đác vài đồng nghiệp đi làm sớm.

Tờ báo trên tay cô đột nhiên rơi xuống đất, lúc cúi người xuống nhặt, nó bị một đôi giày da giẫm lên. Cô đưa tay giật giật, chủ nhân đôi giày vẫn không hề động đậy, ngược lại còn ngạo mạn hỏi cô: “Lăng Bách vẫn ổn chứ?”

Cô đứng thẳng người dậy, người đó là quản lý của Đường Khải - Toni. Toni không cao, chỉ khoảng một mét bảy, gương mặt gian xảo.

Cô mặc kệ hắn, quay người bước đi, cũng chẳng cần tờ báo nữa.

Toni đứng phía sau thùng thang nói: “Không đi thăm Đường Khải sao? Cậu ta vì cô mà tự sát đến nỗi phải nằm viện đó.”

Cô đi thang tới cửa thang máy đứng đợi. Toni đi theo sau, anh ta đứng bên cạnh cô, cười mà như không: “Sếp thực sự rất thiên vị, không những không nâng Đường Khải lên mà ngay cả scandal trên báo cũng nhúng tay vào. Lãng Bách ngoài hát ra thì có gì tốt? Diễn xuất thì không có, chỉ biết tạo scandal với ngôi sao đã hết thời, chẳng ra làm sao cả. Có điều cũng lạ, loại con gái như cô cho dù là Đường Khải hay Lãng Bách, ai tạo scandal với cô, cô cũng kết hợp, thật đê tiện.”

Nắm ngón tay siết chặt, cô im lặng nhìn thang máy.

Toni vẫn tiếp tục lải nhải: “Công ti đang đồn rằng, cô cũng cặp với sếp nên sếp mới chấm dứt hợp đồng giúp cô. Không ngờ loại đàn bà như cô cũng ghê gớm thật, một chân đạp ba thuyền....”

“Cô ấy là bạn gái tôi.” Tiếng Lãng Bách vang lên từ phía sau. Toni quay người lại, bĩu môi, cười: “Ai chả biết cô ta là bạn gái cậu.”

Lãng Bách nhìn Toni rồi phản pháo: “Thì sao, anh có ý kiến à? Có ý kiến gì thì nói thẳng với tôi, tôi không ngại khiến anh phải đánh nhau với ngôi sao một lần nữa đâu. Chẳng phải anh bật lên bằng sự đê tiện, bất lương sao?” Lãng Bách rất cao, anh trừng mắt cúi xuống nhìn Toni, khí thế áp đảo, Toni không dám gây sự với anh đành quay người hậm hực im lặng.

Cửa thang máy mở ra, cả ba người cùng bước vào.

Lãng Bách dựa vào thành thang máy, mắt nhìn An Dao không chớp. Đột nhiên mặt anh ửng đỏ. An Dao cũng xấu hổ, trong lòng thầm đoán anh đang nghĩ tới chuyện ở bể bơi tối qua.

Lãng Bách không nhịn được cười, liền hỏi cô: “Em đang nghĩ gì thế?”

An Dao không đáp mà hỏi lại anh: “Còn anh đang nghĩ gì?”

Lãng Bách đáp: “Chắc chắn em đang nghĩ tới chuyện tối qua. Có phải tối qua làm em bị lạnh không? Lúc về nhà em còn hắt hơi mấy cái.”

Cô mỉm cười.

Anh nói: “Chúng ta ở đó cả đêm, lại là hoạt động cần thể lực nữa chứ, hôm nay em phải nhớ ăn nhiều đồ ngon vào. Hay lát nữa anh dẫn em đi ăn gì nhé?”

Cô mỉm cười thật tươi, gật đầu: “Cũng được, đến tận sáng sớm mới ngủ được, thực sự là mệt quá.”

Thang máy mau chóng lên cao, Toni nhìn hai người, tức muốn học máu, ăn vụng còn nói toang toác ra thế sao? Thế nào là người của công chúng? Thế nào là riêng tư? Khóe miệng Toni giật giật, thốt ra mấy tiếng: “Đạo đức bại hoại.”

Hai người không thèm nhìn hấn ta mà cứ tiếp tục tán chuyện.

“An Dao, em có nghe thấy tiếng chó sủa không?”

Cô biết anh đang cố ý chọc tức Toni nên cũng gật đầu phụ họa: “Vâng, em có, không biết ở đâu vọng tới nữa.”

“Nghe nói bây giờ có quy định cấm thả chó trên phố, bị người ta bắt được là phiền lắm đấy.”

“Thực ra chó cũng thân thiện lắm, động vật ban này kêu không chắc đã là chó, có thể là loài cấp thấp nào đó, vì thế quy định cũng vô dụng với nó. Anh cũng đừng lo lắng, có người sẽ bắt nó thôi.”

“Đúng thế, sao anh lại không nghĩ ra chứ, còn có loài cầm thú không bằng chó cũng kêu như thế.” Lãng Bách thở dài: “Anh thực có lỗi với loài chó, anh lại bảo nghe thấy tiếng chó sủa.” Anh đưa tay vỗ trán rồi buồn bã lắc đầu: “Đúng là thiếu ngủ nên thính giác cũng có vấn đề.”

Thang máy kêu “ding” một tiếng và dừng lại ở tầng hai mươi, Toni lườm hai người rồi tức tối bước ra. Lãng Bách đứng im, thang máy tiếp tục lên tầng hai mươi một, anh theo An Dao đến văn phòng của cô, đường hoàng ngồi xuống sofa. An Dao dường như chưa quen với việc chỉ có hai người ở bên nhau, nhìn thấy anh

là cô lại nhớ đến những nụ hôn nóng bỏng. Cô giục anh: “Anh không cần lên truyền hình quảng bá sao? Album mới không bán được thì làm thế nào?”

Lăng Bách lắc đầu rồi ngáp một cái: “Phát hành ba vạn đĩa, đã bán hết rồi.”

Một đêm bán hết ba vạn đĩa? Thị trường băng đĩa bây giờ rất ảm đạm, có thể bán được một vạn đĩa đã là hot lắm rồi, ba vạn đĩa đúng là số lượng siêu khủng khiếp. Vậy mà một đêm đã bán hết ba vạn chiếc? Thật là không thể tưởng tượng nổi.

Lăng Bách nói: “Không phải ngạc nhiên đâu, riêng sếp đã mua hai vạn chiếc để ủng hộ anh, một vạn chiếc kia cũng do không ít bạn bè của sếp bỏ tiền ra mua, vì thế con số ảo rất lớn. Sếp nói coi như là quảng bá nên không cần lăn tăn về số tiền ấy. Vài hôm nữa, sếp sẽ mang hai vạn đĩa đó ra bán, nếu bán được thì nói tiêu thụ được mười vạn. Nhưng An Dao này, hơi kì lạ là hôm qua không có phóng viên tới họp báo nhưng clip anh tỏ tình với em bây giờ trên mạng cũng có; còn cả tin đăng khắp các mặt báo nữa. Anh tưởng sẽ là tin Đường Khải tự sát, hóa ra không phải. Đã có không ít người xưng là đạo diễn hoặc nhà đầu tư gọi điện cho anh, nói muốn anh hợp tác quay phim, quay quảng cáo, điện thoại của anh kêu inh ỏi liên tục, anh đành tắt máy.”

Anh không hiểu cũng là điều bình thường, giống như hồi mới gia nhập giới giải trí, công ti sắp xếp cô đi gặp nhà đầu tư, cô cũng nghĩ đơn giản rằng chỉ ăn cơm là xong, vậy mà cô bị công ti bán đứng dẫn vào khách sạn, suýt chút nữa thì không giữ được trong sạch. Vào thời khắc nguy cấp, Donna đã lao tới khách sạn cứu cô. Khi đó Donna như một người mẹ không màng tất cả để bảo vệ con gái mình, thậm chí còn cãi nhau với công ti tới mức suýt chút nữa là chấm dứt hợp đồng.

An Dao nhìn Lăng Bách, càng lúc càng cảm thấy xót xa.

Anh trong sáng như tờ giấy trắng, hoàn toàn không hiểu giới giải trí này. Anh chỉ dựa vào nhiệt huyết, không màng tới bản thân, bước vào đây vì cô, nhưng lại không biết trong giới này có muôn vàn cuộc đấu anh sống tới chết, lúc nào cũng như đang diễn kịch. Cái giới này quá phức tạp, không hợp với anh.

Nhưng bây giờ, anh và cô đều bị ép tới đường cùng, không còn đường lui.

Mọi quyền đều nằm trong tay Lý Thừa Trạch. Lý Thừa Trạch muốn họ sống thì họ phải sống, muốn họ chết thì họ phải chết.

Buổi trưa, Lăng Bách lái xe đưa cô đi ăn cơm, xe lượn mấy vòng trên phố mới tới nơi. Biển hiệu trước cửa nhà hàng viết bốn chữ “Cá nướng Tứ Xuyên”, nhà hàng ở trên tầng hai, dù quy mô bình thường nhưng rất gọn gàng, sạch sẽ.

Quả nhiên anh không phải là người lăng mạn, nếu cô nhớ không nhầm đây là lần đầu tiên hai người hẹn hò, thông thường những chàng trai sẽ dẫn bạn gái của mình tới những nơi thơ mộng hơn. Nhưng cô thích cuộc sống đơn giản bình dị mà anh mang tới cho cô.

Nhân viên phục vụ mang cá sống tới cho hai người xem, sau đó mới mang đi nướng. Cá nướng xong bày trong một chiếc đĩa sắt to, bên trong đựng đầy ớt giá đỗ, dưa chua, đậu phụ.

Cô nhìn ớt đỏ đầy đĩa mà không dám đụng đĩa.

Anh gấp một bát thịt cá đầy ứ ứ, tỉ mỉ gỡ xương rồi đưa cho cô, giục: “Mau thử đi.”

Cô cẩn thận bỏ một miếng cá vào miệng, phát hiện thấy vị cá không cay mà ngược lại rất mềm và ngon. Lăng Bách nhìn khách ăn thừa thớt xung quanh liền hạ giọng nói với cô: “Anh biết em sợ ăn cay nhưng nhà hàng này chế biến rất ngon.”

Cô gật đầu, ăn từng miếng lớn, thịt cá ở đây mềm thơm đến mức khiến người ta không kìm lại được.

Anh mỉm cười vui vẻ nhìn cô ăn, chốc chốc lại gỡ cá gấp cho cô, còn mình thì chẳng ăn là bao. Cuối cùng, một mình cô ăn hết cả con cá mà vẫn còn thòm thòm.

Anh lái xe đưa cô về công ti, cô tựa vào cửa kính ngắm nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa xe như một đứa trẻ. Thành phố thay đổi không nhiều, chỉ có nhiều nhà cao tầng mọc lên mà thôi. Cửa kính xe mở, âm thanh từ các cửa hàng trên phố lọt vào, cô nghe thấy giai điệu “Tình yêu độc quyền” giữa những tiếng ồn ào đó.

Nếu một câu anh yêu em, có thể xoa dịu nỗi đau trong tim em, anh đồng ý nói câu ấy đến chết cũng không ngừng.

Nước mắt có là gì?

Người yêu dấu, mong em, xin em đừng khóc nữa, mong em, xin em hãy tiếp tục gắng lên.

Giọng hát thanh khiết ấy như được trời ban.

Cô mỉm cười: “Bài hát của anh.”

Anh cười ha ha, trả lời: “Là bài hát của em, là bài hát anh tặng em.”

Cô mỉm cười không nói gì thêm, nét cười nơi khóe miệng lan dần khắp gương mặt.

Anh nói: “Sếp đồng ý để hôm nay anh tự do sắp xếp, chúng ta đi chơi được không?”

Trong đầu cô lại vụt qua cảnh tượng tối hôm qua: “Những chú cá hôn nhau đó anh xử lí thế nào rồi? Vứt đi à?”

Anh lắc đầu: “Đương nhiên không thể vứt đi, đó là nhân chứng tình yêu của chúng ta, anh nhờ người làm một bể cá lớn và chuẩn bị nuôi hết cả đàn.”

Nuôi hết 520 chú cá? Anh luôn làm những việc ngậy thơ mà cảm động

Cô mở đài, chỉnh tần số kênh tin giải trí độc quyền của một đài nào đó, đúng lúc nghe được tin: “Đài chúng tôi vừa nhận được một tin độc quyền, nghệ sĩ Đường Khải của công ti Kinh Vũ Bách Xuyên hôm qua nhập viện do tự sát vì thất tình, sau khi được cứu sống đã hứa với các phóng viên sẽ không làm việc đại dột nữa. Nhưng hôm nay, nhân lúc bảo vệ công ti không để ý Đường Khải đã trèo lên tầng thượng của bệnh viện, muốn nhảy lầu tự sát. Bây giờ cảnh sát đã đến nơi và đang tiến hành khuyên giải và Đường Khải ra điều kiện với phía cảnh sát là phải gặp được ngôi sao An Dao mới thôi. Phóng viên đã tới công ti Kinh Vũ Bách Xuyên và được biết tạm thời An Dao không ở công ti. Câu trả lời của công ti đã khiến các fan của Đường Khải vô cùng phẫn nộ. Hàng nghìn fan của Đường Khải đã tới trước cửa công ti Kinh Vũ Bách Xuyên căng băng rôn khiến tình hình một lần nữa mất kiểm soát. Trước mắt, phía cảnh sát đã vào cuộc điều tra.”

An Dao sững sờ nhìn Lăng Bách, dặn anh: “Đừng về công ti.”

Lăng Bách vội vã nhấn phanh, nhưng đã quá muộn. Xe đã đỗ cách cửa lớn công ti không xa. Trước mắt toàn là fan của Đường Khải, đông vô cùng, có người nhìn thấy xe của hai người liền vội vã xông lên.

Lăng Bách lập tức đóng cửa sổ xe.

Họ nhìn rõ hai người trong xe liền gọi những người xung quanh tới. Rất nhanh chóng, đám đông bu đến vây kín xe của hai người.

Đám fan điên cuồng đập cửa xe, không ngừng mắng mỏ.

Tình hình hoàn toàn mất kiểm soát.

Trong tình hình này Lăng Bách vẫn không quên an ủi cô: “Yên tâm, bảo vệ và cảnh sát sẽ đến ngay thôi, chúng ta nhất định sẽ bình an vô sự.”

Cửa xe bị đập ầm ầm, nhưng An Dao cực kì bình tĩnh. Không ngờ Đường Khải lại ác độc đến vậy, lần đầu tự sát vì Lý Thừa Trạch nhúng tay khiến kế hoạch của anh ta phá sản, vậy mà lần này... anh ta tiếp tục tự sát là vì muốn cả thế giới này chỉ trích cô và Lăng Bách, muốn hai người bị lăng mạ, bị hủy hoại. Điện thoại Lăng Bách đổ chuông, anh nhấn phím nghe: “Sếp.” Không rõ Lý Thừa Trạch đã nói gì, Lăng Bách đưa máy cho

An Dao nghe máy, Lý Thừa Trạch nói rất ngắn gọn: “Nghe cho rõ, bảo vệ và cảnh sát sẽ tới, cứ ở yên đó không được đi đâu.”

Cô liền hỏi: “Có cách nào khiến Đường Khải dừng ngay vở kịch tự sát này không?”

Lý Thừa Trạch nói: “Tôi cũng đang định nói với cô chuyện này, lập tức gọi điện thoại cho Donna.”

An Dao định hỏi tiếp thì Lý Thừa Trạch đã cúp máy.

Tìm Donna? An Dao cảm thấy mơ hồ, nhưng với tình hình trước mắt, ngoài cách nghe theo sự sắp xếp của Lý Thừa Trạch ra, thì chẳng còn cách nào khác. Cô bấm một dãy số quen thuộc, điện thoại đổ hai hồi chuông lập tức có người nghe máy, đầu bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của Donna: “Xin chào, tôi là Donna.”

Không hiểu sao, vừa nghe thấy giọng Donna cô chẳng thể lên tiếng được, những điều cần nói cứ nghẹn lại ở cổ họng không sao thoát ra được.

Donna nghi ngờ hỏi lại: “Xin hỏi ai đó? Tìm tôi có việc gì?” Mọi cô mấp máy nhưng vẫn không thốt ra được lời nào, Donna đoán: “An Dao?”

Khóe mắt cô hơi ươn ướt: “Vâng, là tôi.”

Donna vui vẻ hỏi: “Cô có chuyện gì à? Cần giúp đỡ không?”

Cho dù sếp đã dặn dò, cho dù bây giờ xe có thể bị người ta đập tan bất cứ lúc nào, nhưng cô cũng không nói gì với Donna. Cô không dám nói nửa câu mà cúp máy luôn bởi vì cô sợ hãi. Tại sao Donna có thể giải quyết được chuyện của Đường Khải? Tại sao Donna có thể giải quyết được mọi thứ?

Cô không dám đoán tiếp.

Có khoảng mười bảo vệ đi tới, tình hình trước xe càng lúc càng hỗn loạn hơn, chiếc xe nhỏ bị người ta đẩy, người ta đập, người ta lắc. Cô xoắn dây an toàn trên người, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Tầm hơn nửa tiếng sau, bảo vệ mới không chế được tình hình, đuổi tất cả các fan ra ngoài vòng cảnh giới.

An Dao và Lăng Bách vội vã xuống xe vào công ti, trong công ti cũng có khoảng mười bảo vệ nghiêm nghị đứng đợi, mắt dõi theo phía ngoài cửa lớn, không khí rất căng thẳng. Cả hai đi thang máy tới phòng sếp, bầu không khí trong phòng còn căng thẳng hơn, bên trong có không ít cảnh sát đang ngồi. Lý Thừa Trạch thấy hai người bước vào liền giới thiệu: “Mấy anh cảnh sát đây định mời cô đi gặp Đường Khải.”

Một viên cảnh sát tầm ngoài ba mươi tuổi, dáng vẻ cao to bước tới trước mặt An Dao, tự giới thiệu: “Tôi là đội trưởng Trần Vũ, tôi tin rằng tình hình cụ thể cô cũng đã nắm được tương đối. Hiện tại Đường Khải đang giằng co với cảnh sát trên tầng thượng của bệnh viện, tâm trạng anh ấy rất kích động, anh ta đòi gặp cô bằng được, nếu không sẽ tự sát.”

An Dao nhìn Lý Thừa Trạch, Lý Thừa Trạch nói: “Vây đi đi.” Anh đến trước mặt An Dao, đôi mày khẽ nhíu lại: “Cô an ủi Đường Khải một chút. À đúng rồi, ‘Thiên long bát bộ’ của Kim Dung sao cứ làm lại mãi thế, tôi thích nhân vật Mộ Dung Phục trong đó lắm.”

Những người có mặt chắc chắn không hiểu tại sao anh lại nói câu ấy. Nhưng trong lòng An Dao hiểu rõ, Lý Thừa Trạch đang ngầm ra hiệu cho cô. Sở trường của Mộ Dung Phục là “Lấy gậy ông đập lưng ông”, anh muốn cô lúc cần thiết phải học Mộ Dung Phục, dùng chiêu nhảy lầu để dạy dỗ Đường Khải.

An Dao hiểu ý liền gật đầu: “Vâng thưa sếp, vậy tôi đi đây.” Cô mới đi được hai bước thì Lăng Bách nắm chặt cổ tay cô, nói “An Dao, anh đi cùng em.”

Giây phút này anh chỉ muốn cùng cô đối mặt với tất cả phong ba bão táp, anh đã nói sẽ bảo vệ cô, anh đã nói sẽ không để cô gánh chịu một mình. An Dao do dự một lát rồi gật đầu.

Mọi người ra khỏi văn phòng, Lý Thừa Trạch ngồi lại trên ghế, cả người ngả ra sau uể oải, hai tay gác sau gáy. Anh gác chân lên bàn làm việc, nhớ lại cảnh tượng ban nãy.

Amy ôm một tập tài liệu bước vào: “Sếp, mấy hợp đồng này cần anh kí.” Lý Thừa Trạch không để ý tới Amy, cô đặt hợp đồng lên bàn rồi hỏi: “Sếp, anh đang nghĩ gì mà như mất hồn thế?”

“Amy nếu tôi nói ‘Thiên long bát bộ’ của Kim Dung sao cứ làm lại mãi thế, tôi thích Mộ Dung Phục trong đó lắm, cô sẽ có phản ứng thế nào?”

“Biến thái, làm gì có ai thích Mộ Dung Phục? Sếp đúng là khác người, vô cùng biến thái.”

“Nhưng cô ấy hiểu.” Anh nói, khoe miệng nhếch lên: “An Dao hiểu tôi đang nói gì, lạ thật, sao cô ấy lại hiểu tôi đến vậy? Lẽ nào đây là thần giao cách cảm?”

“Sếp, có phải sếp thích cô ấy rồi không?”

“Thích... làm gì có, tuyệt đối không có.”

“Vậy có phải ban nãy sếp nghĩ tới An Dao?”

“Không!” Lý Thừa Trạch vẫn phủ nhận, anh đặt chân xuống đất rồi ngồi nghiêm chỉnh xem hợp đồng: “Tôi đâu có nghĩ tới cô ấy, ban nãy là nghĩ tới Đường Khải, tên đó thật khiến người ta đau đầu.”

Amy đặt tay lên bàn, vươn người tới trước mặt Lý Thừa Trạch, nhíu mày cười: “Sếp, anh cảm thấy không thoải mái khi thấy An Dao và Lăng Bách bên nhau phải không? Hay là chúng ta cũng miễn cưỡng thành một đôi đi, thế nào?”

Lý Thừa Trạch lườm cô một cái rồi nghiêm túc nghiên cứu tiếp hợp đồng, nói về đứng đắn: “Đừng bao giờ hỏi một câu đáng sợ như thế này, người ta có thể bị dọa chết khiếp đấy.”

Amy nhún vai, quay người bước ra ngoài. Lý Thừa Trạch cầm bút lên kí tên, nhưng kí xong anh mới giật mình.

An Dao.

Anh kí hai chữ này lên bản hợp đồng, tại sao lại là hai chữ này? Anh không tin nổi mà tiếp tục múa bút trên giấy, nhưng chỗ nào cũng là hai chữ đó. Anh xé tan hợp đồng rồi ném vào thùng rác, ấn chuông gọi Amy: “Hẹn bác sĩ tâm lí cho tôi.”

Amy bật cười: “Anh lại làm sao thế.”

Anh thở dài: “Làm nhiều việc xấu quá nên bị báo ứng.”

17. Chương 09 Phần 1

Chương 9

Đây chính là ngôi sao, cho dù bị người ta chửi bới, mắng mỏ cũng phải coi như không có chuyện gì xảy ra.

Bên ngoài bệnh viện đông nghịt người, cảnh sát đã sớm giăng dây ngăn cách, dưới tòa nhà trải những tấm đệm dài và dày. Lúc An Dao tới đã gây náo loạn, cảnh sát đành phải tăng cường ngăn chặn đám đông chỉ chực lao vào. An Dao ngẩng đầu nhìn tầng cao nhất, cô thấy Đường Khải đang ngồi trên bức tường bao trên sân thượng, một chân dưng đưa ngoài không trung, vô cùng nguy hiểm.

Cảnh sát cùng cô đi thang máy lên tầng thượng của tòa nhà.

Trên sân thượng người bu xúm xít, các nhà thương thuyết đang làm công tác tư tưởng cho Đường Khải, còn có một đài truyền hình đang tường thuật trực tiếp. Nhân viên cứu hộ luôn trong tình trạng sẵn sàng.

Đường Khải thấy cô và Lăng Bách đến, tâm trạng càng kích động hơn: “Sao còn dẫn thẳng lối kia đến?”

Cô hỏi cảnh sát: “Tại sao có phóng viên ở đây?”

Đội trưởng Trần Vũ nói: “Là Đường Khải yêu cầu, nếu không sẽ nhảy xuống.”

An Dao hiểu thủ đoạn của anh ta, thậm chí đoán được Đường Khải khi thấy cô sẽ chửi bới một trận rồi nhảy xuống, vì cho dù có nhảy xuống thì anh ta cũng không chết được, bên dưới đã bố trí sẵn đệm đỡ. Nhưng cú nhảy này sẽ khiến tất cả mọi người đồng tình với Đường Khải, và cũng đủ để những lời mắng chửi hủy hoại cô và Lăng Bách.

“Đường Khải, anh nhất định không được làm liều, tôi có thể nói chuyện nghiêm túc với anh.”

“Tại sao em lại đối xử với anh như thế? Tại sao còn dẫn kẻ thứ ba tới?” “Anh xuống đây, anh xuống đây tôi sẽ giải thích với anh.”

Cô đang xoa dịu Đường Khải và từng bước lại gần anh ta, không ngờ Lăng Bách đứng bên nhân lúc mọi người không để ý đã nhanh chân chạy tới bức tường bao rồi ôm chầm lấy Đường Khải.

Lăng Bách nói: “Chuyện này không đùa được đâu, anh mau xuống đi.”

Đường Khải sững người lại rồi giãy giụa hất tay Lăng Bách ra, miệng gào lớn: “Mẹ kiếp, mày buông tao ra. Ai ày đến đây, mau buông ra, nếu mày không buông, tao sẽ nhảy xuống.”

Lăng Bách ôm chặt cứng người Đường Khải, định lôi anh ta xuống.

Đường Khải không chịu liền đẩy Lăng Bách, hai bên giằng qua kéo lại. Lăng Bách đột nhiên ngồi lên tường vịn cổ dùng sức đẩy Đường Khải vào trong, còn mình thì ngã xuống dưới.

Tất cả đều cảm thấy lạnh gáy, có tiếng kêu thét lên từ dưới tầng trệt vọng lên.

Đường Khải ngã xuống vũng nước trên sân thượng cũng sững sờ há hốc miệng, nhân viên cứu hộ liền chạy lên giữ chặt anh ta, sợ anh ta lại tự sát một lần nữa.

Nhân viên đài truyền hình có mặt tại hiện trường cũng sợ phát khiếp, MC nói: “Thật không thể tin được, mọi người có thấy không, Lăng Bách vì cứu Đường Khải mà rơi xuống dưới, Lăng Bách vì cứu tình địch mà chấp nhận nguy hiểm.” MC nói với mấy tay quay phim, lời lẽ lộn xộn: “Mọi người có nhìn thấy không? Trời ơi, rốt cuộc Lăng Bách là người như thế nào? Anh ta khiến mọi người tò mò quá. Ban này là Đường Khải đẩy Lăng Bách xuống sao? Hình như tôi nhìn thấy Đường Khải đẩy xuống. Trời ơi, rốt cuộc chuyện này là thế nào, hỗn loạn quá.”

Hai chân An Dao mềm nhũn, cảnh tượng ban này khiến cả người cô toát mồ hôi lạnh, trái tim thất lại vì đau đớn. Cô vội vã chạy xuống dưới bằng cầu thang bộ ở cửa sau, lúc chạy tới đại sảnh cô thấy Lăng Bách đã nằm trên xe được y tá đẩy vào.

Cô chạy tới hoảng loạn gọi tên anh: “Lăng Bách.”

Anh nhắm nghiền mắt, nghe thấy tiếng cô liền mở ra, anh nhìn cô mỉm cười: “Anh không sao đâu, ngã vào đệm mà.” Xe được y tá đẩy vào trong thang máy của bệnh viện, cô lo lắng nắm chặt tay anh, cũng bước vào.

Anh an ủi cô: “An Dao, anh thực sự không sao mà.”

Cô lắc đầu, tay run rẩy, nước mắt dâng trào khỏi bờ mi.

Y tá thấy vậy cũng vỗ về cô: “Ngã trên đệm nên không nguy hiểm tới tính mạng đâu, chỉ cần chụp CT phần não xem não có bị chấn động không rồi ở lại viện theo dõi hai ngày là được.”

Cô biết anh không bị nguy hiểm đến tính mạng nhưng ngã từ độ cao như thế xuống, chỉ cần nghĩ tới đã thấy sợ hãi. Nhờ anh có mệnh hệ gì cô thực sự không biết mình phải tiếp tục như thế nào.

Thang máy dừng ở tầng sáu, y tá đưa Lăng Bách vào phòng CT làm các loại kiểm tra. An Dao ngồi ngoài ghế chờ đợi, hai tay run rẩy. Y tá đi đi lại lại bên ngoài, rất nhiều người tranh thủ nhìn cô. Cô biết tâm trạng của mình bây giờ không tốt. Trước đây Donna từng cảnh cáo cô, trong bất cứ tình huống nào, ngồi sao phải luôn giữ trạng thái tinh thần tốt nhất, nhưng cô không nghĩ được nhiều đến thế.

Không biết bao lâu sau, y tá đẩy Lăng Bách ra ngoài và nói với cô: “Anh ấy bị thương ở phần eo, não bộ và các phần khác không vấn đề gì, theo dõi vài hôm là có thể ra viện.”

Cô đi theo tới khu phòng bệnh.

Phòng bệnh là phòng VIP riêng biệt, có đầy đủ ti vi, tủ lạnh, lò vi sóng. Y tá đưa anh đến giường rồi treo bình truyền dịch cho anh.

Dịch thể trong bình nhỏ từng giọt, từng giọt xuống ống dẫn dài chảy vào cơ thể anh. Anh bình thần nhìn cô: “Thực sự không phải lo cho anh đâu.”

Y tá đều ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn hai người. Cô ngồi bên giường, hỏi anh: “Có phải anh cố ý không?”

Anh lắc đầu.

Cô tức giận kêu lên: “Lăng Bách.”

Lúc này anh mới nói: “Bởi vì sếp nhắc tới Mộ Dung Phục trong ‘Thiên long bát bộ’ của Kim Dung, tuyệt chiêu của hắn là ‘Lấy gậy ông đập lưng ông’. Vì thế anh đoán sếp muốn em khi gặp Đường Khải, đầu tiên làm bộ khuyên anh ta sau đó nhảy xuống. Như thế vừa khiến Đường Khải không thể tự sát, lại vừa xoay chuyển được tình thế. Hơn nữa, trên mặt đất đã bày sẵn đệm nên không nguy hiểm tới tính mạng. Anh đã từng là quán quân chạy ngắn một trăm mét ở trường, ban này anh cũng quan sát địa hình đầy đủ rồi, nên...”

Cô mím chặt môi, nước mắt rơi lã chã: “Vì thế anh mới nhảy thay em? Anh có biết có thể ngã sai vị trí, có thể sẽ chết không?”

Đôi mắt anh dịu dàng như nước: “Trước đây anh thường xuyên chơi trò Bungee Jumping[*], lần này coi như một lần nhảy Bungee Jumping thôi.” Anh ngập ngừng, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Mặc dù có thể ngã sai vị trí, có thể nguy hiểm đến tính mạng, nhưng anh còn sợ em bị thương hơn. Anh đã hứa sẽ bảo vệ em dù xảy ra bất cứ việc gì. Em thấy đây, chẳng phải anh chỉ bị trật eo thôi sao?” Anh đưa tay lên, mặc kệ chiếc kim dài đang cắm trên mu bàn tay, mặc kệ máu đang chảy ngược vào ống truyền, dịu dàng lau nước mắt cho cô: “Anh đã nói em không được khóc nữa. Anh thực sự không sao, chỉ cần em ổn là được rồi.”

[*] Bungee Jumping là một môn thể thao mạo hiểm. Người chơi đứng ở một vị trí cao (thường là trên cầu hoặc trên nóc nhà cao tầng) chân buộc vào một sợi dây đàn hồi, đầu kia của sợi dây được buộc vào một điểm cố định. Người chơi sẽ nhảy từ độ cao đó xuống.

Cô đau lòng ấn tay anh xuống, lòng bàn tay anh ấm áp, những ngón tay thon dài trắng trẻo, đẹp tới mức khiến người ta phải ghen tị. Cô ra lệnh cho anh: “Sau này không được như thế, đừng bất chấp sự an nguy của bản thân nữa.” Thấy anh mỉm cười, cô càng giận: “Anh còn cười được? Anh phải hứa với em.”

Anh từ chối lời đề nghị của cô, hùng hồn hỏi lại: “Nếu em gặp nguy hiểm thì sao? Anh chắc chắn không thể nhận lời.”

Cô tức giận trừng mắt, Lăng Bách thấy cô giận nên liền vội vàng chuyển chủ đề: “An Dao, anh đói rồi.” Anh ôm bụng, làm bộ đáng thương: “Ban này cá đều nhường cho em ăn hết, anh chỉ ăn có một chút đậu phụ, đói chết đi được.”

Cô bị anh chọc cho bật cười: “Vậy để em đi kiếm cái gì đó cho anh ăn.”

Ra khỏi phòng bệnh, tìm An Dao đập vừa nhanh vừa gấp, thậm chí hai má nóng bừng. Bao năm qua, quay vô số phim, đều là cảnh tình giả tình vờ, cô cứ tưởng rằng mình đã chai sạn với tình yêu, nhưng không ngờ rằng, cho dù đã diễn bao nhiêu lần, cho dù đã giả vờ yêu bao nhiêu người, nhưng trước mặt Lăng Bách cô vẫn cảm thấy ngại ngùng.

Đây chính là tình yêu sao?

Tại sao trước mặt anh cô như biến thành một người khác?

Cô tới quầy trực nhờ y tá tới nhà ăn mua vài món ăn, lúc trở về phòng bệnh bất ngờ thấy Donna đứng ở cửa thang máy phía sau. Donna đội mũ lưới trai, cúi thấp đầu, vội vàng vào thang máy. An Dao tưởng mình hoa mắt, nhìn kĩ lại lần nữa, dù chỉ là bóng lưng nhưng cô chắc chắn đó là Donna. Đột nhiên cô nhớ tới lời của Lý Thừa Trạch, bất giác lén bám theo Donna lên hai tầng lầu. Cô thấy Donna nhìn ngó xung quanh rồi đẩy cửa bước vào một phòng bệnh.

Cô rón rén bước tới cửa phòng bệnh, bên trong vang lên giọng nói quen thuộc.

“Đường Khải, tại sao cậu lại tự sát một lần nữa? Lần thứ nhất vừa kết thúc lại đến lần thứ hai? Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Tôi tưởng chỉ ít bà cũng phải quan tâm sức khỏe của tôi chứ không phải chỉ tới chất vấn tôi, ban nãy cảnh sát đã tới thăm vấn tôi, giờ tới lượt bà?”

“Cậu và An Dao vốn không có quan hệ gì, buông tha cho cô ấy không được sao?”

“Tôi và cô ta không có quan hệ gì, vậy quan hệ giữa tôi và bà thì sao?” Đường Khải gào lên: “Donna, rốt cuộc bà coi tôi là gì?”

An Dao đứng khựng ngoài cửa, Donna và Đường Khải có quan hệ gì? Bên trong tiếp tục im lặng, không có bất cứ âm thanh nào vọng ra nữa, An Dao nhanh chóng rời khỏi đó. Cô loạng choạng xuống dưới tầng, trong đầu vẫn lớn vồn câu nói ấy. Nó giống như quả bom hẹn giờ, có thể nổ bất cứ lúc nào, khiến cô sụp đổ.

Rốt cuộc họ có quan hệ gì? Vụ clip Donna cũng tham gia? Từ việc Donna kí hợp đồng cho đến việc lăng xê cô, phải chăng tất cả chỉ là một âm mưu nghĩ tới ngày trước vốn định đi báo cảnh sát, kết quả Donna dự cô tới cuộc họp báo của Đường Khải! Cô kinh ngạc lắc đầu, tay nắm chặt vào lan can lạnh ngắt, máu trong người dường như bị hút cạn, không còn sức lực để bước tiếp, giống như có một con côn trùng nhỏ đang bò từ trong tim ra, gặm hết lực phủ ngũ tạng của cô, cơn đau lan ra toàn thân. Cô túm chặt lấy lan can, hít một hơi thật sâu.

Donna, người từng đối xử rất tốt với cô đã lừa gạt cô.

Cô không muốn nghĩ gì nữa, vì cơn đau trong tim khiến cô sắp ngạt thở, vì sợ nếu cứ tiếp tục nghĩ cô sẽ không kiềm chế được mà chạy đi hỏi Donna mất! Cô men theo cầu thang bộ đi lang thang xuống dưới, mơ hồ bước đến đại sảnh bệnh viện. Bên ngoài đại sảnh đông nghẹt người, phóng viên và fan đứng kín cửa ra vào. Cô quay lại đi cửa sau, cô vẫy taxi, lúc ngồi vào trong mới sức nhớ ra, Lăng Bách vẫn ở trong bệnh viện đợi cô.

Tài xế nổ máy rồi lịch sự hỏi: “Cô muốn đi đâu?” Cô nhìn đám phóng viên bên ngoài cửa xe, chán chường nói: “Kính Vũ Bách Xuyên, cảm ơn.” Tài xế không hỏi thêm, chỉ chốc chốc lại nhìn cô qua gương chiếu hậu. Xe tới chân tòa nhà trụ sở của Kính Vũ Bách Xuyên, bảo vệ dưới tầng thấy cô tới lập tức thông báo với giám đốc.

Cô đi thang máy lên tầng, Amy đã nhận được thông báo nên dẫn cô tới phòng nghỉ ngơi của sếp. Trong phòng nghỉ bày biện rất xa hoa, cạnh cửa sổ kê một bộ dụng cụ tập thể dục. Lý Thừa Trạch bước xuống khỏi máy chạy bộ, lấy chiếc khăn bông trắng trên cổ lau mồ hôi. Anh mặc một chiếc áo T- shirt thể thao bình thường, nhưng tôn lên đường nét rắn chắc của cơ thể cường tráng. Anh uể oải ngồi xuống ghế sofa rồi ra hiệu cho cô ngồi xuống.

An Dao nói thẳng vào vấn đề: “Sếp, Donna và Đường Khải có quan hệ gì?”

Anh liếc mắt nhìn cô rồi cầm điều khiển mở ti vi, hai mắt dán chặt vào màn hình và hỏi lại: “Lăng Bách thế nào rồi? Ti vi nói cậu ấy vì cứu Đường Khải nên bị ngã. Có điều cũng chỉ bảy, tám tầng lầu, chắc không có vấn đề gì nghiêm trọng.”

“Anh ấy không sao, chỉ bị trật eo, nghỉ ngơi vài ngày là ổn.”

“Vậy thì tốt.”

“Sếp, tôi muốn hỏi anh...”

“Tôi biết.” Anh ngắt lời, quay sang nhìn cô, nửa cười nửa không: “Cô muốn hỏi quan hệ giữa Donna và Đường Khải.” Anh ra hiệu cho cô nhìn màn hình.

An Dao nghi hoặc nhìn theo, trên màn hình lớn là cảnh Donna và Đường Khải dạo phố ăn cơm. Lý Thừa Trạch bấm điều khiển, cảnh tượng liên tục thay đổi, mặc dù bối cảnh khác nhau nhưng nhân vật chính vẫn là Donna và Đường Khải.

“Tôi đã phái một thám tử rất giỏi bám theo hai người này, kết quả phát hiện ra rằng quan hệ của họ không bình thường. Dù Đường Khải sắp đóng phim với Trần Mộng Kỳ, nhưng cũng không đến mức ngày ngày thân mật với quản lý của cô ấy thế.”

Lý Thừa Trạch ngập ngừng nhắc nhở cô: “An Dao, tên tiếng Trung của Donna là gì?”

Tên tiếng Trung của Donna?

Tên tiếng Trung?

An Dao quay sang nhìn anh đầy khó khăn, miệng lẩm bẩm: “Donna? Donna?” Cô mở to mắt không dám tin: “Đường Na?” Đường như bị vô vàn tiếng sấm đánh thức, cô mới sực nhận ra tên tiếng Trung của Donna là Đường Na. Trước đây cô luôn gọi là Donna nên đã quên mất tên tiếng Trung của Donna là Đường Na.

Đều họ Đường? Là trùng hợp sao?

Lý Thừa Trạch tiếp tục nhắc nhở: “Vì đều họ Đường nên tôi mới sai người điều tra Đường Khải và Donna, kết quả cô đoán xem?” Thấy cô căng thẳng tới mức toàn thân run rẩy, anh nhìn thẳng vào mắt cô rồi nhả từng chữ: “Kết quả là không tìm được gốc rễ của hai người ấy. Bố mẹ và gia thế của Đường Khải tôi không điều tra được, ngoài việc cậu ta học cùng lớp với cô, còn lại không có bất cứ thông tin nào; còn Donna, hơn bốn mươi tuổi, độc thân, cũng không có mối quan hệ nào, thậm chí tôi còn không tìm ra được tên chồng cũ của cô ấy.” Anh nói tiếp: “An Dao, tôi nghi ngờ clip đen của cô là âm mưu của họ, vì thế trước đó tôi mới nhắc cô nên tìm Donna để giải quyết Đường Khải.”

Âm mưu?

Một âm mưu được tính toán mấy năm ư?

Cô nhớ lại những lời nghe được ở bệnh viện, cổ sức hít thở thật sâu, bắt giác rung mình. Trước đây Donna đối xử tốt với cô như vậy, đưa cô lên cao, lẽ nào mục đích chỉ vì muốn Đường Khải giẫm đạp lên cô để được nổi tiếng? Cô đã từng coi người ấy như mẹ, kết quả chỉ là diễn một vở kịch?

Cô không dám tin, bởi vì theo Donna mấy năm qua, cô đã như người say trong mộng khó mà bút ra được, thậm chí cô còn ngây thơ mang tóc của Donna đi thử AND.

Kết quả chỉ là diễn kịch?

Cô khê ngẩng đầu, ép nước mắt chảy ngược vào trong.

Vẫn còn một số chuyện nữa Lý Thừa Trạch do dự không biết có nên nói cho cô hay không. Anh cẩn thận thăm dò cô: “Con người cô cũng giỏi chịu đựng nhỉ? Hay là, chúng ta thẳng thắn nói chuyện với nhau?”

Cô khàn giọng hỏi lại: “Anh muốn nói gì với tôi? Yên tâm, bây giờ chẳng có gì có thể khiến tôi gục ngã cả.”

Lý Thừa Trạch cười cười, ho khan hai tiếng, rồi mở miệng: “Thực ra, tôi và Đường Khải cũng có giao dịch. Vì năm ngoái cô đã giành giải Kim Hoa, người có khả năng giành giải Kim Hoa năm nay nhất cũng là cô, vì thế tôi luôn nghĩ cách nào đó để kéo cô xuống. Đột nhiên có một hôm Đường Khải chủ động tìm tôi, nói trong tay có clip đen của cô. Cái giá giao dịch là: Kí hợp đồng với cậu ta và lảng xê cậu ta thành sao hạng nhất.”

Ánh mắt cô sắc như dao, nhìn chằm chằm khiến anh cảm thấy đứng ngồi không yên, không thể nói tiếp được nữa.

Anh im lặng.

An Dao cố nén cơn giận, nói thay lời anh: “Tập chí ‘Trào lưu L’ là của anh mở? Cái gì mà biên tập vô tình nhận được clip cũng là bịa đặt, là anh cố ý phát tán clip khắp các trang mạng đúng không?”

Anh gượng gạo gật đầu.

An Dao cảm thấy lửa giận bốc lên ngàn ngút, cô muốn lao tới bóp chết anh: “Vì vậy ban tổ chức giải Kim Hoa khuyên tôi nên rút lui cũng là do anh báo cho cả đại diện của tôi? Anh chính là đạo diễn chỉ đạo đằng sau? Nhân lúc giấu đồ bìm leo? Nhân lúc tôi bị người ta ức hiếp mà tranh thủ giẫm đạp? Anh vốn có âm mưu đuổi cùng giết tận, vậy xin hỏi, bây giờ anh lừa tôi tới công ti hòng làm gì?”

Anh nói: “An Dao, tôi thực sự tưởng rằng người trong clip đen là cô! Tôi tưởng cô quay mấy thứ đó vì thế mới tiện tay lôi cô xuống. Tôi tuyệt đối không hề có ý định đuổi cùng giết tận cô. Tôi kí hợp đồng với cô cũng là vì Lăng Bách và cô xin tôi...”

“Nói láo!” An Dao tức giận quát anh: “Nếu tôi biết người đứng sau là anh thì tôi còn cầu xin anh nhận tôi sao?” Cô trút hết mọi cơn giận lên đầu anh: “Anh vì một cái giải Kim Hoa mà hại tôi đến nước này!” Cô càng nghĩ càng tức, bước nhanh tới trước mặt anh, đâm vào người anh.

Anh dùng tay đỡ nắm đâm của cô, phản đối: “Không phải đã nói không nổi giận sao?”

“Không nổi giận, làm sao tôi có thể giận chứ.”

18. Chương 09 Phần 2

“Này, cô thế này còn không phải tức giận sao?” Mặt anh không đổi sắc, chỉ cảm thấy nắm đâm trên người càng lúc càng mạnh: “An Dao, quân tử động khẩu không động thủ, tôi là một quý ông, cô đừng ép tôi động thủ.”

“Tôi không phải quân tử, tôi là nữ tử.” Cô nghiêng rằng, hận một nỗi không róc thịt lột da anh được.

Lý Thừa Trạch nghĩ nếu cô cứ đánh thế này thì sẽ không kết thúc, nên không đỡ đòn mà tóm lấy tay cô, kéo mạnh cô vào lòng.

An Dao nhào vào lòng anh, người áp sát anh, hai gương mặt gần kề nhau. Hơi thở nóng ấm của anh phả vào mặt cô, nụ cười như bùa mê: “Cô nhất định phải thế này mới ngoan ngoãn sao?”

Cô giãy giụa đòi đứng dậy, anh ra vẻ tốt bụng nhắc nhở: “Khi một cô gái ngã trên người một người đàn ông, cách tốt nhất là nằm im.”

Cô điên tiết giằng co, anh càng ôm chặt hơn, trêu chọc cô: “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, cô nói cô vẫn là gái trinh, là thật hay giả? Tôi tò mò lắm.”

Đồ khốn. Cô thầm mắng trong lòng.

Anh nói: “Chúng ta thương lượng đi, thù cũ không tính nữa. Sau này cô và Lăng Bách kiếm tiền cho tôi, tôi sẽ chứng minh sự trong sạch cho cô, ok?”

Cô lườm anh, lạnh lùng đáp: “Tôi còn sự lựa chọn khác sao?”

Anh buông tay cô, cô đứng dậy lườm anh rồi giật cửa bước ra ngoài.

Hai tay anh gối sau đầu, nhìn bóng đèn hoa lệ treo trên trần nhà, khóe miệng dần dần hé nở nụ cười.

Amy gõ cửa phòng sếp bước vào: “Sếp.”

Anh hỏi: “Cô ấy đi rồi?”

Amy cười đáp: “Cô ấy không nên đi sao? Chắc đi tìm dao về cắt cổ anh rồi.”

Lý Thừa Trạch ngồi dậy, khóe miệng càng mở rộng hơn.

Amy trêu anh: “Thưa sếp, không phải anh đã nói rằng anh không thích cô ấy sao? Bây giờ sao lại...”

“Sao?” Anh chau mày, nhìn Amy đầy uy hiếp.

Amy hiểu chuyện liền chuyển chủ đề: “Đường Khải tự sát hai lần, suýt chút nữa là hủy hoại cả Lăng Bách. Sếp, anh định đối phó với cậu ta thế nào?” Cô ngập ngừng rồi hỏi tiếp: “Sếp, anh thực sự tin An Dao vô tội?”

Anh không đáp, ánh cười trong mắt càng lúc càng rõ nét.

Amy nhìn sếp, càng cảm thấy khó hiểu. Điều bộ của sếp bây giờ rất giống các đại gia được miêu tả trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình - rơi vào biển tình. Nhưng vấn đề là... sếp vừa tác hợp cho An Dao và Lăng Bách, thậm chí còn sắp xếp hai người ở tầng trên tầng dưới, cho hai người dễ bề hò hẹn, lại vừa yêu thầm? Amy cảm thấy đau đầu, rốt cuộc sếp đang muốn hát vở nào đây?

Amy bần khoản bước ra ngoài.

Phòng nghỉ nối liền với làm việc, Lý Thừa Trạch đứng dậy bước sang phòng làm việc bên cạnh, rút một tập hồ sơ trong ngăn kéo ra. Đây là hồ sơ về An Dao, tên họ, tuổi tác, địa chỉ gia đình, đầy đủ cả. Đột nhiên anh bóc tấm ảnh trong hồ sơ ra, tấm ảnh ấy trông An Dao rất đẹp, mái tóc dài buông xõa tự nhiên, vừa dài vừa đen vừa mềm mượt, mái tóc ấy còn đẹp hơn của những cô gái quảng cáo dầu gội đầu.

Đường nét hài hòa, mắt to, mũi cao. Tại sao bỗng dưng lại nhớ một người như thế này, cả ngày hồn vía lên mây?

Bên tai vang lên một âm thanh quen thuộc, là điện thoại của anh đang reo. Anh tiện tay bấm nghe, đầu máy bên kia nũng nịu: “Thừa Trạch... anh đang làm gì đấy?” Anh tiện miệng hỏi: “Cho hỏi ai thế?”

Đối phương ngạc nhiên, hỏi lại: “Anh không nhớ em là ai à? Em là model Sa Sa! Mấy hôm trước chúng ta mới gặp nhau mà!”

Model? Sa Sa?

Trong đầu anh ra sức tìm kiếm, không nhớ là mình có quen người này, anh liền ậm ừ đáp: “Ừ...”

“Thừa Trạch, hôm nay em nhìn thấy mấy bộ quần áo, thích lắm ý...”

Đầu bên kia Sa Sa rất hưng phấn, còn anh chẳng nghe lọt tiếng nào, đôi mắt dán chặt vào tấm ảnh, mơ mơ màng màng. Anh đặt điện thoại lên bàn, đành hoàng nhét tấm ảnh An Dao vào ví tiền, mãn nguyện mở cửa phòng bước ra. Amy đang ngồi đối diện phòng làm việc, thông thả uống cà phê đọc tài liệu trên máy tính.

Lý Thừa Trạch đến bên cô hỏi: “Sa Sa là ai?”

Cà phê trong miệng Amy phun thẳng vào màn hình.

Lý Thừa Trạch trợn tròn mắt: “Có cần phải khoa trương đến thế không?”

Amy hít mấy hơi sâu, rồi ầm ức nói: “Sao lại không khoa trương? Sếp à, mấy hôm trước anh vừa có gian tình với Sa Sa, gần đây ngày nào cũng bắt em đi tặng hoa cho cô ấy, bây giờ lại quay lại hỏi em Sa Sa là ai? Hồi anh tán cô này anh còn khen trông cô ấy ngoan ngoãn, đáng gọi cảm, bây giờ...” Amy giận tím gan tím ruột: “Sếp ơi là sếp, em chỉ là một cô thư kí nhỏ, bị anh giày vò mấy năm nay sắp chết rồi, lương thì không tăng, còn phải đối phó với cái này cái kia, có dễ dàng gì đâu chứ?”

“Đúng là nên tăng lương.” Lý Thừa Trạch hòa theo. Bây giờ anh đã nhớ ra cô Sa Sa kia rồi, đó là một cô gái đạt á quân trong cuộc thi người mẫu, đợt trước là bạn gái anh mới tán được, nhưng giờ anh chán rồi. Vậy đối với An Dao cũng chỉ là hứng thú chốc lát thôi sao?

Anh nói: “Sau này nếu Sa Sa còn gọi điện thì cô cứ bảo tôi không có ở đây. Nhớ dặn dò cả bảo vệ, nếu cô ấy đến tìm thì chặn ở dưới lầu.”

Amy kêu khổ: “Trước đây em còn bị bạn gái cũ của anh mắng suốt một tháng, lần này thì sao?”

“Tăng lương.” Anh để lại hai tiếng rồi đóng cửa văn phòng lại.

Lúc An Dao trở lại bệnh viện đã thấy phóng viên và người hâm mộ chen chúc ở cửa sau, xem ra chuyện này đã âm ỉ khắp thành phố. Cô không còn cách nào khác đành xuống xe. Phóng viên thấy cô đến liền lập tức vây quanh, hỏi dồn dập:

“An Dao, tình hình của Lăng Bách thế nào rồi?”

“Đường Khải và Lăng Bách bây giờ ở cùng một bệnh viện, liệu có đánh nhau nữa không? Cô có muốn tiết lộ nội tình gì không?”

Cô cúi đầu đi về phía cửa sau bệnh viện, lắc đầu: “Không thể nói được.”

Phóng viên nói: “An Dao, cô bắt cá hai tay làm tổn thương trái tim hai chàng trai, cô cũng không muốn nói gì sao?”

Có phóng viên thậm chí còn sỗ sàng hơn: “An Dao, cô chỉ là một ngôi sao đã hết thời, nếu không phải vì Lăng Bách và Đường Khải thì còn ai muốn phỏng vấn cô? Cô còn tỏ vẻ ngôi sao?”

An Dao mặt mày lạnh tanh đi đến cửa sau. Bảo vệ để cô vào rồi vội khóa cửa lại.

Đây chính là ngôi sao, cho dù bị người ta chửi bới mắng mỏ cũng phải coi như không có chuyện gì xảy ra.

Cô lên phòng bệnh của Lăng Bách, đặt túi hoa quả và đồ ăn vặt trên tủ cạnh giường. Ánh điện trong phòng chiếu sáng rõ gương mặt Lăng Bách, anh đang ngủ rất ngon. Cô quay người định bước đi, bỗng nhiên bị níu tay lại.

Lăng Bách hỏi: “Em về luôn sao?”

Cô quay lại nhìn anh, không nói gì.

Anh nhìn cô, khóe miệng khẽ nở nụ cười: “Buổi chiều em đi đâu thế? Bảo là đi kiếm đồ ăn, kết quả là y tá mang đồ ăn đến rồi mà em vẫn chưa về.” Anh nhìn là biết cô có tâm sự, nhưng cũng không dám hỏi tiếp. Anh kéo cô ngồi xuống giường, nâng bàn tay cô lên, mỉm cười viết chữ lên đó, từng nét từng nét rất chậm chạp.

Anh viết ba chữ: “Anh nhớ em.”

An Dao gượng cười, nhưng nụ cười rất khó coi, bởi vì bây giờ cô chỉ nghĩ đến Donna với muôn vàn câu hỏi trong đầu. Cô không biết rốt cuộc Donna và Đường Khải có quan hệ gì. Không biết Donna bắt đầu lợi dụng cô từ khi nào? Cô đã cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân nhưng vẫn không thể nào vui được.

Cô chưa chút hỏi: “Lăng Bách, anh đã từng lừa dối em chưa?”

Anh ngồi thẳng dậy ngẫm nghĩ, nghiêm túc gật đầu: “Có, ngay từ đầu anh không thừa nhận đã biết em từ nhỏ. Nhưng ngoài chuyện đó ra thì thực sự không còn gì nữa.”

Cô mỉm cười ảm áp. Anh lật chăn bước xuống giường đi đến bên cửa sổ vén rèm lên, thất vọng nói: “Sao nhiều người thế này?”

Bên ngoài cửa sổ là một biển người.

Anh không mặc quần áo bệnh nhân mà mặc một chiếc áo T-shirt và quần thể thao màu đen. Không hiểu sao anh mặc quần áo càng đơn giản thì càng có sức hút khó diễn tả.

Anh ngồi xuống cạnh cô, bỗng dưng ghé sát tai cô, trêu chọc: “Một người Trung Quốc nói: ‘Hi, anh là con khỉ.’ Người nước ngoài liền dùng tiếng Trung lưu loát nói tiếp: ‘Mẹ anh là tinh tinh.’” Ngữ điệu của anh rất nhanh,

An Dao bật cười, anh nói: “Đúng lắm, phải cười nhiều vào, lúc nào mặt mày cũng cau có làm sao được?”

An Dao cầu tay anh, cười nói: “Ai mặt mày cau có nào?”

Anh lớn tiếng kêu lên: “Mưu sát chồng rồi.”

Tiếng kêu của anh khiến tâm trạng cô vui vẻ hẳn lên, cô càng cầu mạnh hơn: “Ai bảo anh nói em, mau xin lỗi em đi.”

Anh nhất quyết không xin lỗi mà còn ôm cô vào lòng, ghé vào tai cô thủ thỉ: “Anh hôn em được không?”

An Dao ngoảnh mặt đi, tránh anh. Anh càng ôm chặt hơn, ghé sát mặt cô.

Cô không đùa với anh nữa mà thở dài buồn bã, rồi nói với anh: “Tên tiếng Trung của Donna là Đường Na.” Lúc nói câu này giọng cô như sắp khóc đến nơi. Cô mím chặt môi, cố gắng mỉm cười nhưng mắt ngấn lệ: “Trước đây Donna đối xử rất tốt với em, chăm sóc em, bảo vệ em. Em chưa bao giờ coi chị ấy là quần lý, nhưng chị ấy đã bán đứng em, thậm chí clip đen có thể là sản phẩm hợp tác giữa chị ấy và Đường Khải.”

Hồi ức về Donna đều rất đẹp đẽ, đẹp tới mức khiến cô nhớ tới là rơi lệ.

Nhưng sự thực quá tàn khốc.

Đường Na, Đường Khải, cô hi vọng đó chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, chỉ là tình cờ, nhưng những bức ảnh hai người trên màn hình ti vi cứ quần quanh trong đầu cô.

Lăng Bách tưởng lúc vào viện cô bị phóng viên mắng chứ không nghĩ chuyện lại nghiêm trọng đến mức này. Anh không biết phải an ủi cô như thế nào, bởi vì có nói gì đi chăng nữa cũng vô dụng.

Bị người thân yêu nhất bán đứng, đau như xé nát tâm can.

Cô dựa đầu vào cánh tay anh, không nói gì. Bốn bề im lặng như tờ, hành lang bệnh viện chốc chốc lại vang lên tiếng bước chân khe khẽ và tiếng nói chuyện thì thầm. Kim đồng hồ nhích từng chút một, sắc trời tối dần, cuối cùng màn đêm bao phủ.

Bỗng dưng giọng nói Lăng Bách vang lên phá tan bầu không khí im lặng chết chóc này: “Anh dẫn em đến một nơi được không?” Không cần biết cô có đồng ý hay không, anh kéo cô chạy ra ngoài. Cô đi sau anh, nhớ lại mấy lần hai người ở bên nhau, anh không cần để ý cô có đồng ý hay không mà cứ kéo cô đi, lần nào anh cũng dễ dàng khiến cô vui, luôn mang đến cho cô những niềm vui bất ngờ.

Nhưng bây giờ không được ra khỏi bệnh viện, cô không biết anh sẽ dẫn cô đi đâu.

Lăng Bách nắm tay cô men theo cầu thang bộ ở cửa sau đi lên tầng thượng. Cửa sân thượng cài then nhưng không khóa, hai người dễ dàng ra ngoài sân thượng.

Trên sân thượng ánh sáng rất yếu, những tòa nhà cao tầng phía xa lấp lánh ánh điện như những vì sao nhấp nháy trên trời cao.

An Dao hít một hơi dài, đi từng bước về phía tường bao trên sân thượng.

Lăng Bách đứng phía sau bỗng nhiên thốt lên: “An Dao.”

Cô chưa kịp quay đầu lại thì anh đã chạy tới ôm cô vào lòng, dịu dàng thủ thỉ: “Em nhìn xem trên trời có gì.”

An Dao tò mò ngẩng đầu lên trời, bầu trời tối đen, chỉ có lác đác vài ngôi sao, chẳng có gì đặc biệt.

Lăng Bách nhắc cô: “Em có thấy sao Bắc Cực không?”

Bầu trời phía bắc có một ngôi sao không ẩn tượng lắm, An Dao gật đầu: “Em nhìn thấy rồi, sao vậy?”

“Sao Bắc Cực thường nói với địa cầu rằng, khi nào bạn lạc đường thì hãy ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi luôn luôn ở đây đợi bạn. Vì thế những người lạc đường đều ngẩng đầu tìm ngôi sao Bắc Cực, bởi vì họ biết đây là lời hứa mãi không thay đổi giữa sao Bắc Cực và địa cầu. Cho dù những ngôi sao khác thay đổi phương vị, thì sao Bắc Cực vẫn luôn ở đó. Vì thế, An Dao à, cho dù người ta có phản bội em thế nào, mắng em ra sao, cho dù tất cả mọi người trên thế giới này có tin em hay không, thì anh sẽ luôn đợi em như ngôi sao Bắc Cực kia, em sẽ không bao giờ lạc đường.”

Cô lặng lẽ nép vào lòng anh, ngẩng đầu nhìn sao Bắc Cực. Anh ôm cô, nói rất tình cảm: “Anh chính là ngôi sao Bắc Cực. Cho dù là xuân hạ thu đông, cho dù mười năm hay năm mươi năm, chỉ cần em cần, anh sẽ luôn ở đó chờ đợi em. Sao Bắc Cực chính là nhân chứng cho lời thề của anh.”

An Dao nghiêng mặt nhìn anh, ánh sáng xung quanh mờ mờ ảo ảo nhưng ánh sáng trong đôi mắt anh thì rực rỡ hơn kim cương.

Cô cười rất ngọt ngào: “Thật không?”

“Thật.”

“Tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?”

“Trước đây định tỏ tình nhưng không đủ dũng cảm nên đã bỏ lỡ cơ hội. Lần này anh không muốn bỏ lỡ lần nữa, anh muốn nắm lấy cơ hội duy nhất này, cho dù em có yêu anh hay không anh vẫn muốn ở bên cạnh em, che mưa chắn gió cho em.”

“Tại sao anh lại yêu em?”

“Từ trước tới giờ anh không tin vào tình yêu, cho đến khi học cấp ba phải rời xa em, bỗng nhiên anh cảm thấy rất nhớ em.”

Có lẽ đó là lời giải thích cho tình yêu. Bỗng nhiên, anh rung động vì em, bỗng nhiên, anh rất nhớ em, nhớ em đến cồn cào ruột gan. Có lẽ trên trái đất này sẽ có một người mà dù chỉ gặp người ấy một lần nhưng cả đời này không muốn bỏ lỡ người ấy.

Trên bầu trời mênh mông kia, sao Bắc Cực vẫn lấp lánh.

An Dao lặng lẽ ngắm nhìn ngôi sao ấy, bỗng dưng nhớ tới Rose và Jack trong phim “Titanic”. Khi con tàu sang trọng bị đắm, Jack đẩy Rose lên tấm gỗ chỉ đủ chỗ ột người, còn mình chịu chết lạnh, nhưng trước khi chết anh vẫn muốn Rose được sống.

Lần đầu tiên xem cảnh ấy, An Dao đã khóc rất nhiều, sau đó cho dù xem đi xem lại bao nhiêu lần cô vẫn cứ khóc. Cô không tin trên đời này lại có thứ tình yêu như thế, có một người con trai chấp nhận dùng mạng sống của mình để bảo vệ người mình yêu.

Cô chưa từng nghĩ rằng số mệnh cũng dành dành cho một người như thế. Số phận đẩy sự nghiệp của cô rơi xuống vực thẳm, nhưng lại tặng cho cô một tình yêu hoàn hảo, độc nhất vô nhị.

Bốn bề tĩnh lặng, những con phố sau một ngày huyên náo im lặng như tờ. Một ca khúc đặc biệt vang lên, lời bài hát chỉ có một câu, nhưng giai điệu ấy lại ngọt ngào khiến người ta say mê chìm đắm.

“Ai nói số mệnh chỉ là một canh bạc, lẽ nào em chẳng đoán ra. Anh nói yêu sự dịu dàng của em, dường như lúc nào cũng ở trên thiên đường...”

Lăng Bách lấy điện thoại ra, ngại ngần cười: “Đây là bài hát mới của anh, trước mắt vẫn chưa công bố, anh dùng làm nhạc chuông thôi.” Anh nghe điện thoại: “A lô” một tiếng xong không nói gì nữa, chỉ im lặng nghe tiếp.

Hồi lâu, Lăng Bách đưa điện thoại đến tai cô, đầu máy bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của Donna: “An Dao, cô đang ở đâu? Chuyện của Đường Khải tôi đã nói qua với Lăng Bách rồi.” Donna ngập ngừng rồi hạ giọng hỏi: “Chúng ta có thể gặp nhau được không? Tôi có một số chuyện muốn nói với cô.”

Cô lạnh lùng hỏi lại: “Có cần thiết không? Giữa chúng ta còn gì để nói sao?”

Donna ngập ngừng lên tiếng: “Đường Khải, Lăng Bách và cô cùng một công ti, tôi nghĩ tôi có thể làm người trung gian gỡ rắc rối giữa ba người.”

“Rắc rối giữa chúng tôi là clip đen, ngày gỡ được nó cũng là ngày Đường Khải vào tù.”

“An Dao, clip đó không ai có thể phân biệt được thật giả.”

“Donna, chị đã bao giờ nghe câu: ‘Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra’ chưa, cho dù chị có che giấu tốt đến mấy thì lời nói dối trước sau vẫn là lời nói dối.” Giọng cô lạnh băng, từng lời từng chữ đều nặng nề.

Donna im lặng, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Không thể thương lượng được sao? Quan hệ của chúng ta thực sự cũng chấm dứt sao? An Dao, tôi và Đường Khải không cùng một giuộc, tại sao thái độ của cô với tôi cũng lạnh lùng như vậy? Lẽ nào cén tình cảm như mẹ con mấy năm qua của chúng ta, đã quên rằng việc gì tôi cũng làm để bảo vệ cô? Bây giờ tôi chỉ muốn gặp cô một lần, cũng không được sao?”

Không được.

Bởi vì cô sợ gặp Donna. Mỗi lần gặp mặt trái tim cô lại đau thêm, cô sợ những lời Donna nói ra đều là giả dối, cô không thể chịu đựng sự phản bội thêm lần nữa.

“An Dao...”, giọng Donna như van nài.

An Dao không thể nghe tiếp được nữa, cô lập tức cúp máy.

19. Chương 10 Phần 1

Chương 10

Trái tim con người thì sao? Có thể dùng tiền đập vỡ rồi yêu lại từ đầu không?

Cô nhìn Lăng Bách, những giọt nước mắt khó khăn lắm mới ngăn được giờ lại trào ra.

Trong lòng Lăng Bách cũng ngổn ngang trăm mối, anh đưa tay ôm cô vào lòng.

Cô dụi trán vào ngực anh, kiểm chế những dòng lệ, nói: “Anh không được lừa gạt em.”

Anh đáp: “Ừ.”

Cô nói: “Nếu anh dám lừa em, em nhất định sẽ giết anh.”

Anh sưng lại, đôi môi bắt giác nhếch lên.

Không thấy anh trả lời, cô ngẩng đầu nhìn rồi ầm ỨC kêu lên: “Anh còn cười, anh còn cười được.”

Nụ cười nơi khóe miệng anh càng lúc càng sâu, rồi anh bật cười thành tiếng:

Cô gào lên: “Lăng Bách, không được cười.”

Anh nghiêm túc gật đầu: “Ừ, anh không cười.”

Nhưng thấy cô xấu hổ như một cô bé, anh vẫn cười.

Cô nói: “Đáng lẽ là một cảnh rất bi thương, tại sao anh lại cười?”

Bởi vì muốn chọc cô cười. Anh giữ câu này trong tim, dịu dàng nhìn cô, ánh mắt như đang tỏa sáng.

Cô mím môi, hai má nóng bừng, nói: “Lăng Bách.”

Ánh sáng mờ mờ yếu ớt chiếu vào người cô, gương mặt trở nên rất rõ ràng.

Anh nhìn cô, dường như trở lại những tháng ngày trước đây. Ráng chiều bằng lăng, ánh sáng huy hoàng bao trùm ban công, cô như tắm trong thứ ánh sáng ấy, mỉm cười bên lên khi thấy anh.

Gió thổi mơn man trên sân thượng, lòng anh xao động. Đột nhiên anh nâng mặt cô lên hôn đắm đuối. Nụ hôn của anh vừa cuồng nhiệt vừa mạnh bạo, cô sưng sờ, hơi thở trở nên gấp gáp hơn. Kỹ thuật hôn của anh còn non nớt, ngây ngô, anh đưa đầu lưỡi liếm quanh hàm răng cô, quần quýt không rời.

Cô đưa tay vòng qua cổ anh, sức lực như sắp bị hút cạn đến nơi, hai chân cô mềm nhũn không còn sức nâng đỡ cơ thể.

Rất lâu sau anh mới buông cô ra, khẽ nói: “Anh mãi mãi không bao giờ lừa dối em.” Giọng anh vang lên giữa bầu trời đêm lạnh lẽo: “Giống như câu cuối cùng trong bài ‘My girl’ anh tặng em...”

Câu cuối cùng trong “My girl”? An Dao nhớ ra rồi, câu cuối là “I love you.” Cô còn nhớ MV của bài “My girl” có cảnh Lăng Bách nhìn vào màn hình, ánh mắt sâu thẳm, dịu dàng hát: “I love you! My girl.” Câu cuối cùng khiến những người nghe bài này đều say đắm vì anh.

Đèn trên những tòa nhà cao tầng cũng dần dần tắt hết, đêm đen đến mức không nhìn rõ năm đầu ngón tay. Trên bầu trời cao kia, ngôi sao Bắc Cực bằng ánh sáng yếu ớt của mình vẫn chiếu rọi nơi ấy.

Cô sẽ nhớ sao Bắc Cực, nhớ lời hứa của anh.

Ngày hôm sau, trang nhất các báo lại dấy lên một cơn chấn động mới, cái tên Lăng Bách, Đường Khải và An Dao tiếp tục gây sóng gió. Các đài truyền hình đều đưa tin mới nhất về ba người. Đám phóng viên nằm vùng tại bệnh viện bít chặt lối vào, cảnh sát được điều tới bệnh viện để giữ gìn trật tự. Amy xem tivi, cười: “Phản ứng mạnh mẽ thế, hiệu quả còn chấn động hơn dự tính. Hèn chi sếp bảo Lăng Bách ra album mới không cần phải đi khắp nơi quảng bá, An Dao và Đường Khải chính là công cụ quảng bá tốt nhất.”

Lý Thừa Trạch liếc nhìn gương mặt lạnh tanh không chút biểu cảm của An Dao rồi dặn dò Amy: “Chuẩn bị phát hành album của Lăng Bách đi, tôi đoán đơn hàng sẽ tăng vọt.”

Amy hỏi: “Sếp dự tính album này có thể bán được bao nhiêu?”

Lý Thừa Trạch tràn đầy tự tin: “Mười vạn chiếc chắc không vấn đề gì, nhưng ngành sản xuất băng đĩa chỉ dựa vào hát hò thì không ăn thua, chủ yếu là nhận quảng cáo và đóng phim điện ảnh, truyền hình. Công ti phải đầu tư vài bộ phim lớn”

Amy nói: “Việc này em sẽ nói chuyện với đạo diễn. Nếu không có việc gì nữa thì em ra ngoài.”

Lý Thừa Trạch gật đầu.

Biên tập viên tin tức trên ti vi vẫn đang đưa tin, Lý Thừa Trạch cẩn thận liếc nhìn An Dao, bồn chồn đứng ngồi không yên. Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, không khí càng lúc càng căng thẳng.

Anh ho khan mấy tiếng rồi hỏi: “Cô đang nghĩ gì thế?”

An Dao nhìn anh, lạnh lùng đáp lại: “Anh đoán xem.”

Anh cười gượng: “Lòng dạ phụ nữ sâu như bể, làm sao đoán được.”

“Đúng thế, lòng dạ phụ nữ sâu như bể, anh có từng nghe một câu khác không, độc nhất là lòng dạ đàn bà.”

“Cũng đúng.” Anh miễn cưỡng cười.

“Sếp rất thích tính toán sau lưng người khác, vậy để tôi đoán nhé. Sở dĩ anh nhắc tới Mộ Dung Phục trong ‘Thiên Long bát bộ’ trước mặt tôi là cố tình để cho Lăng Bách nghe. Với đầu óc thông minh của anh, anh đã sớm đoán được tình cảm của Lăng Bách đối với tôi sâu nặng thế nào, nhất định Lăng Bách sẽ nhảy xuống thay tôi, như thế mọi người đều vui vẻ. Lăng Bách được tiếng cứu tình địch, album không cần làm gì cũng bán chạy còn anh là ngư ông đắc lợi, đúng không? Tôi nghĩ Đường Khải cũng không ngờ rằng anh ta và tôi chính là quân cờ mà anh dùng để quảng bá cho Lăng Bách. Anh sớm đã đoán được rằng để tôi và Lăng Bách cùng một công ti, Đường Khải nhất định sẽ giở trò sau lưng, nên mới cho người theo dõi nhất cử nhất động của anh ta.”

“Ha ha.”

“Vậy sếp không phiền tính toán thêm xem, Đường Khải còn chơi trò nhảy lầu nữa không?”

“Tuyệt đối không thể, bởi vì tôi đã bắt quản lí của cậu ta nhận show tới năm sau, cậu ta phải có thuật phân thân.”

“Đó là bởi vì Lăng Bách đã đủ nổi rồi, Đường Khải mất giá trị lợi dụng, mục đích bây giờ của anh là muốn thu hồi lại vốn, tốt nhất là kiếm được món lời to.” Ánh mắt An Dao như lửa cháy, người đàn ông trước mặt cô một là con cáo già mưu thâm kế độc.

Lý Thừa Trạch khề mím môi, ngại ngừng chuyển chủ đề: “Đói rồi à? Cùng đi ăn chứ?”

An Dao không nể mặt anh, cô lạnh lùng nói: “Tôi thích ăn thịt cáo hơn.” Nói xong lườm anh rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Lý Thừa Trạch vội đuổi theo, đến thang máy thì bắt kịp cô. Anh do dự hỏi: “Cô muốn đi gặp Lăng Bách à? Có cần tôi chờ đi không?”

An Dao lườm anh, vô cớ tốt bụng, không phải gian thì là trộm.

Cửa thang máy bật mở, Lý Thừa Trạch bước vào ấn tầng một, cười: “Đúng lúc tôi định đi thăm cậu ấy, tiện đường.” Cô muốn xem rốt cuộc anh muốn chơi trò gì nên im lặng đi theo.

Xe chở hai người đi thẳng tới bệnh viện, không ngờ trước cửa bệnh viện giới truyền thông và người hâm mộ đang bu đông kín, tất cả mọi người đều muốn vào bệnh viện để nắm tin tức về bệnh tình của Đường Khải và Lăng Bách. Bệnh viện đành đóng cửa, ngay cả xe cấp cứu bên trong cũng không ra được, thậm chí còn có vô số cảnh sát túc trực ở đây.

Tài xế chặn vật mới vượt qua được biển người, đỗ xe trước cửa lớn, Lý Thừa Trạch nói: “Chúng tôi không tiện xuống xe, anh đi gọi cảnh sát để họ mở cửa, lúc cần thiết thì nói tên bạn của Lăng Bách.”

Bạn của Lăng Bách? An Dao lòng đầy hồ nghi.

Tài xế xuống nói chuyện với cảnh sát canh ở cổng, cảnh sát nhìn xe hai người rồi mở cửa, tài xế lái xe vào trong. Bình thường người đi lại trong bệnh viện khá đông mà giờ này không có ai, y tá đều đứng nghiêm chỉnh ngay ngắn trước quầy.

Lý Thừa Trạch đứng trước thang máy nói đầy ẩn ý với cô: “Xem ra bạn của Lăng Bách đến rồi.”

Là bạn thế nào mà ghé thăm vậy?

“Lăng Bách, cậu không phải người bình thường, ngã xuống từ độ cao như thế này, cậu có biết cậu đã làm cho bố cậu tức chết không? Cậu vì loại con gái dám quay clip nóng mà ngay cả tính mạng mình cũng không màng. Là bạn cậu, tôi thực sự không biết phải nói với cậu thế nào nữa!”

“Lưu Tử Văn, cậu mắng nửa tiếng rồi đấy, mắng đủ chưa?”

“Đủ? Hồi đó tôi bị điên nên mới giới thiệu cậu cho Lý Thừa Trạch, cậu muốn làm ngôi sao, được, tôi giúp cậu, bắc cầu nối dây cho cậu. Nhưng không có nghĩa là tôi tán đồng cậu theo đuổi cái cô An Dao kia, càng không muốn cậu bán mạng mình. Ngôi sao còn được ai trong sạch?”

“Cậu mắng tôi cũng được nhưng tôi không cho phép cậu mắng An Dao.”

“Cậu đúng là tự mình làm nhục mình.”

“Cậu còn nói cô ấy nữa thì chúng ta không bạn bè gì nữa.”

“Được, tôi không nói nữa, tôi cũng mặc kệ cậu luôn.”

Cửa phòng bệnh bật tung, An Dao nhìn người đàn ông trước mặt, anh ta cũng chạc tuổi Lăng Bách, tóc ngắn, gương mặt ưa nhìn, trông rất nam tính.

Người này nhìn An Dao chòng chọc, thô lỗ hỏi: “Cô nghe trộm cái gì? Ai cho cô đứng ngoài cửa nghe trộm?” Anh nhìn kĩ An Dao một lúc, thần sắc càng khó coi hơn: “Tôi tưởng là ai chứ? Cô không có giáo dục à mà đứng nghe trộm ngoài cửa?”

An Dao dịch sang bên một chút, Lưu Tử Văn tức giận đi ra ngoài thấy Lý Thừa Trạch thì càng nổi xung hơn: “Rắn chuột một ổ.”

Lăng Bách trong phòng hỏi vọng ra: “An Dao, là em à?”

An Dao thưa một tiếng rồi bước vào.

Cửa sổ trong phòng mở rộng, ánh sáng chiếu khắp phòng. Trên ghế sofa chất mấy chiếc hộp, đều là đồ dinh dưỡng cao cấp. Lăng Bách ngồi trên giường, mỉm cười rạng rỡ nhìn cô: “Em mặc kệ Lưu Tử Văn đi, cậu ấy ương bướng lắm. Em đừng chấp làm gì, vì cậu ấy là bạn thân của anh từ hồi cấp hai đến giờ.” Cô không để ý, bởi vì Lưu Tử Văn nói đúng, anh đã hi sinh quá nhiều cho cô.

Lý Thừa Trạch đi tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đề nghị: “Hay là ra viện đi, ra viện về nhà, hai người tăng trên tầng dưới cũng tiện chăm sóc nhau.”

Lời vừa dứt anh chỉ muốn tát mình mấy cái, tầng trên tầng dưới cũng tiện hú hí gian tình, tại sao anh lại sắp xếp cho họ ở gần thế? Trong lòng anh bỗng cảm thấy hối hận vô cùng.

Lăng Bách gật đầu đồng ý: “Có thể ra viện rồi, thực ra cũng chỉ là trật eo thôi, không ảnh hưởng gì.”

Lý Thừa Trạch đưa tay nhìn đồng hồ rồi nói: “Vậy tôi đi làm thủ tục xuất viện.”

Phòng bệnh trở nên yên tĩnh, bốn mắt nhìn nhau, chẳng ai nói lời nào.

Lăng Bách mỉm cười: “Em như thế này anh lại muốn kể câu chuyện cười về khí và tinh tinh.”

Cô nhớ tới câu chuyện ấy liền không nén được cười.

Lăng Bách nói: “Đúng rồi, như thế mới ngoan, trên đời này chẳng có việc gì ghê gớm cả, việc gì cũng đều có cách giải quyết.” Anh vẫn vui tính và lạc quan như ngày đầu cô mới quen.

Cô cười, nói: “Hình như bất cứ lúc nào anh cũng đoán được em đang nghĩ gì?”

Lăng Bách ngại ngần cười: “Thế bây giờ em đang nhớ anh, đúng không?”

Cô lườm anh một cái, mỉm cười không nói gì.

Anh nghiêm túc hỏi lại: “Cô An Dao, có phải cô đang nhớ tôi không?”

Cô ngẩng mặt lên, nụ cười vô cùng ngọt ngào: “Không biết xấu hổ sao, em có nói em đang nhớ anh đâu.”

Đôi mắt anh sáng rực nhìn cô không nói gì nhưng khóe miệng càng lúc càng mở rộng.

Cô không hiểu tại sao trước mặt anh cô luôn cảm thấy hồi hộp, ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Lý Thừa Trạch bước vào phòng liền cảm thấy không khí có phần khác lạ, ngập ngừng một hồi, anh hỏi: “Sao rồi? Không chuẩn bị ra viện sao?”

Lúc này hai người mới tỉnh ra.

Thủ tục ra viện được giải quyết rất nhanh gọn, Lăng Bách phải cải trang xong mới lên xe. Cảnh sát vẫn túc trực ở cổng bệnh viện, nhờ thế xe mới thuận lợi rời đi. Cho dù bên ngoài người vẫn đông như nêm nhưng người hâm mộ và báo chí vẫn chủ động chừa một lối nhỏ cho xe cộ qua lại.

Xe tới đích an toàn, một đoàn người bảo vệ đưa Lăng Bách về nhà. Nhà của Lăng Bách có ba phòng ngủ và một phòng khách, sạch sẽ gọn gàng. Ở phòng khách rộng đặt rất nhiều bể cá, trong những bể cá này có nước, cỏ xanh non, có núi đá xếp chồng và vô số các chú cá màu hồng đang hôn nhau.

Lý Thừa Trạch nhìn qua một lượt, có khoảng bảy, tám bể cá, anh ngạc nhiên hỏi: “Rốt cuộc cậu nuôi bao nhiêu cá vậy?”

“520 chú cá hôn nhau.” An Dao và Lăng Bách đồng thanh trả lời, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi ngại ngần quay đi.

Lý Thừa Trạch trong lòng hiểu ra điều gì đó, anh không hỏi thêm nữa. Bỗng dưng anh cảm thấy khó chịu, anh cũng không hiểu cảm giác này từ đâu ra, nhưng lại thấy buồn bực vô cùng.

Anh kiếm cớ ra về.

Tài xế thấy anh xuống nhanh như vậy cũng không dám hỏi nhiều, lặng lẽ lái xe về công ti. Ngồi trong xe, tâm trạng Lý Thừa Trạch rất tệ, anh gọi điện thoại cho Amy, hỏi: “Lần trước bảo cô hẹn bác sĩ tâm lý cho tôi, cô hẹn chưa?”

Amy ngạc nhiên hỏi lại: “Sếp, anh thực sự cần hẹn bác sĩ sao? Em tưởng anh nói đùa.”

Anh bực mình nổi cáu: “Những lời tôi nói có bao giờ là đùa không?”

Amy sững lại, e dè hỏi: “Sếp, anh làm sao thế?”

Làm sao thế?

Anh nghĩ tới bể cá ở nhà Lăng Bách, nước trong vắt, hàng trăm chú cá đang trêu đùa hôn nhau trong bể. Còn ở trong phòng khách An Dao nhìn những chú cá ấy với vẻ mặt ngại ngần như thiếu nữ.

Năm trăm hai mươi chú cá hôn nhau.

520, anh yêu em.

Mù cũng phải nhìn ra bọn họ có chuyện gì với nhau.

“Sếp, gần đây tâm trạng anh rất lạ, rốt cuộc là có chuyện gì?” Amy cẩn thận hỏi lại. Trong tâm trí cô, sếp là một người thích đùa, bao nhiêu năm nay ở bên cạnh anh đây là lần đầu tiên anh nổi cáu với cô.

20. Chương 10 Phần 2

Lý Thừa Trạch mệt mỏi ngả người ra ghế đưa tay lên vỗ trán, hít một hơi sâu lấy lại cân bằng rồi cười đáp: “Không sao, chỉ là giải Kim Hoa sắp được công bố, tâm trạng lại không tốt, không biết lần này diễn viên có ổn không, có thể giành giải không?”

Amy biết chắc không phải vì chuyện này, chắc chắn là vì An Dao, nhưng cô không dám hỏi tiếp.

Lý Thừa Trạch đùa cợt hỏi cô: “Amy, lần trước cô nói hay là chúng ta ghép thành một đôi, hẹn hò yêu đương, thử xem nhé?”

Amy thở dài: “Sếp chậm một bước rồi.”

“Sao?”

“Em đang định nói chuyện này với sếp, vài hôm nữa em đính hôn rồi, đến lúc đó anh nhất định phải tới.”

“...”

“Vì thế sau này đừng nhắc chuyện này với em nữa, nên nhớ là, dọa người khác cũng có thể gây chết người đó.”

“...”

Lý Thừa Trạch cúp máy, nhìn ra con phố phồn hoa bên ngoài. Trên phố, người qua lại như mắc cửi, những tòa nhà ười mấy tầng thi nhau mọc lên, rất hoành tráng. Thành phố này phát triển rất nhanh, thay đổi chóng mặt so với mấy năm trước.

Những tòa nhà cao tầng cũ kĩ được dỡ ra xây lại.

Trái tim con người thì sao? Có thể dùng tiền đập vỡ rồi yêu lại từ đầu không?

An Dao nhìn những chú cá trong phòng mà cảm thấy Lăng Bách có chút điên cuồng, cô tưởng anh chỉ tiện miệng nói đùa, không ngờ anh làm thật, cô mở cửa sổ, ánh nắng rọi vào chiếu sáng cả căn phòng. Lăng Bách đột ngột bước vào, lấy dụng cụ vẽ ra, An Dao giúp anh cầm bảng vẽ và hộp dụng cụ, tò mò hỏi: “Anh biết vẽ à?”

Anh bước ra ban công bày giá vẽ, lắc đầu: “Không biết.” Nói rồi mỉm cười với cô: “Nhưng anh đang học.”

Trên đỉnh đầu ánh mặt trời rực rỡ chói lọi, cả người anh được bao phủ bởi một màu vàng chói mắt. Nụ cười rạng rỡ trên gương mặt anh, anh chăm chú ngồi trước giá vẽ, bắt đầu vẽ phác đường nét.

Gương mặt một cô gái dần hiện lên qua vài nét vẽ của anh. Gương mặt ấy vô cùng thân thuộc, An Dao cười: “Có thể cho em vẽ không?” Anh đưa tay kéo cô ngồi lên đùi mình, lau sạch bảng vẽ đi rồi đưa bút cho cô.

An Dao cầm cọ, thoăn thoắt đưa cọ trên bảng vẽ. Cô vẽ những căn nhà nhỏ san sát nhau, ở giữa là một con đường xinh xinh, có một cô gái nhỏ đang ngồi trước cửa một căn nhà. Cô gái mặc váy vải hoa nhí, tóc tết hai bên, đôi mắt đang dõi về con đường phía xa.

Tiếp đó, cô vẽ một đám trẻ đang vui đùa trước một căn nhà khác.

Lăng Bách vẫn nhớ cảnh này, đây chắc là cảnh cô một mình ngồi đợi bố về trước cửa nhà khi còn nhỏ, xung quanh chẳng có ai chơi với cô.

Bỗng nhiên Lăng Bách giành lấy cây cọ, vẽ thêm một cậu bé ngồi bên cạnh cô bé.

“Em quên rồi sao? Anh luôn luôn ở đó.” Giọng anh nói rất bình thường nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nhói đau. Anh đưa tay vẽ mặt trời trên đỉnh ngôi nhà. “An Dao, mặt trời sẽ xua tan bóng đêm, việc gì rồi cũng sẽ qua.”

Nhưng kí ức chẳng thể xóa nhòa.

Giọng cô nhẹ nhàng: “Lăng Bách, đó đều là quá trình của sự trưởng thành. Tuổi thanh xuân của mỗi người đều như một món nợ mơ hồ, nhưng em muốn ghi nhớ những ngày tháng ấy.” Cô giành lại cây cọ, vẽ tiếp

một người đàn ông cao lớn ở phía xa con đường, “Bởi vì chỉ có ghi nhớ những ngày tháng ấy, em mới hiểu và yêu thương bố hơn. Vì bất kể lúc nào, bất kể nơi đâu bố coi em là duy nhất trong cuộc đời này.”

Anh nói: “Em thật là ngốc nghếch.”

Mắt ngân lệ cô mỉm cười, nước mắt càng trong suốt hơn dưới ánh nắng mặt trời. Cô nói: “Đợi em có tiền, em sẽ đón bố đến ở gần để chăm sóc. Em muốn làm một đứa con gái bình thường ngày ngày cùng bố chơi cờ, dạo phố, cùng bố uống trà, ra ngoài đi dạo, cùng bố đi đây đi đó, cùng bố...” Cô ngập ngừng, nụ cười rức rờ hơn: “Cùng bố từ từ già đi.”

Anh nhìn cô, cười hỏi: “Vậy anh thì sao? Anh có thể làm con trai của bố không?” Anh nắm chặt bàn tay cô, hơi ẩm từ bàn tay anh giống như cành cây lan rộng, cắm rễ vào mạch máu, ăn sâu vào tim, khiến cả người cô phần chấn hẫng lên.

“Anh không thể làm con trai của bố.”

“Tại sao chứ? Anh cũng muốn bên em, bên bố đến già.”

“Nếu làm con trai bố... làm sao có thể làm...” Làm sao có thể làm con rể? Cô cố nuốt nửa câu còn lại, do dự, rồi nổi giận: “Suýt nữa thì mắc lừa anh, anh chỉ muốn lừa em nói câu đó.”

Anh nhú mày hỏi lại: “Câu nào?”

Cô nói: “Lăng Bách, anh đừng giả vờ với em nữa, anh đúng là giảo hoạt.”

“Được rồi, anh giảo hoạt.”

“Miệng lưỡi dẻo quẹo.”

“Được, anh miệng lưỡi dẻo quẹo.”

“...”

“An Dao em còn có thể nói anh quỷ kế đa đoan, âm mưu thâm độc, hoặc bụng dạ đen tối.”

“...”

“Anh càng không quan tâm em nói anh nhân cơ hội để động chân động tay này kia.”

Anh vừa dứt lời cô lập tức chạy vào trong phòng, tránh anh thật xa. Anh không đuổi theo cô, mà vẽ thêm vô số hoa cỏ lên bức tranh của cô, cảnh tượng trở nên tràn đầy sức sống. Cô ầm ỨC lại gần bên anh, nhìn bức tranh và hỏi: “Sao anh không đuổi theo em?” Theo tình tiết trong tiểu thuyết và phim ảnh thì lúc này chẳng phải nam chính nên đuổi theo nữ chính rồi cả hai cùng vui đùa sao? Lăng Bách nhìn bức tranh rồi đột nhiên quay đầu lại hôn

Mắt cô mở to.

Anh đắc ý cười: “Em còn có thể nói anh là đồ háo sắc, anh không để ý đâu.”

Cô không nói gì mà quay người đi vào trong phòng. Không hiểu tại sao, cô không những không giận mà còn rất vui.

Lăng Bách cũng không đùa với cô nữa, anh thuận tay vẽ phác hình dáng của cô lên bảng vẽ.

Anh không biết vẽ tranh, thậm chí ngay cả vẽ nhà cũng xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng gương mặt cô bao nhiêu năm qua chỉ cần đưa bút là vẽ ra được. Đường nét gương mặt của cô, nụ cười hay cái nhăn mặt cũng giống như cây cao đâm sâu bén rễ vào trong tâm trí anh. Cô nói mình có quá khứ không thể xóa nhòa, cô cũng chính là quá khứ không thể nào xóa nhòa trong anh, chỉ cần nhìn thấy cô cười là anh lại vui vẻ như được trở về thời thơ ấu.

Bạn đã từng thích một người? Bạn đã bao giờ thực sự rung động? Thế gian này liệu thực sự có thứ tình cảm mà vì nó bạn chấp nhận từ bỏ tất cả, thậm chí đánh đổi cả mạng sống nhưng vẫn không hối tiếc?

Bên tai vang lên tiếng chuông điện thoại quen thuộc.

Anh nghe máy, đầu máy bên kia là giọng Đường Khải đầy khiêu khích: “Lăng Bách, An Dao lừa mày đấy, mày tưởng cô ta trong trắng thật sao? Mày đúng là thằng ngốc nhất trần đời.”

Anh ngừng vẽ, gương mặt vẫn bình tĩnh: “Nếu không có việc gì khác thì tôi cúp máy đây.”

“Việc khác? Tao có cái này gửi ày, lát nữa mày nhất định phải xem, đó là hình riêng tư của An Dao. Thậm chí còn có hình vừa tắm xong, tao sẽ rửa thêm một phần ày.”

“Thế sao?”

“Mày không tin à? Mày tưởng tao tự sát hai lần đều là vì muốn hại mày? Mày nhầm rồi, đó là vì tao thực sự yêu An Dao, chúng tao đã từng yêu nhau, đã từng rất vui vẻ. Mặc dù bây giờ tao còn ở trong bệnh viện nhưng trong đầu tao toàn là hình ảnh của cô ta khi trên giường.”

Những lời ấy thật là chói tai.

Anh tắt máy không muốn nghe thằng khốn ấy nói thêm lời nào nữa.

Chuông cửa chợt vang lên, tay anh khựng lại, cọ vẽ tuột khỏi tay rơi xuống đất. An Dao gọi anh: “Lăng Bách, anh có bưu phẩm.” Anh đứng dậy chạy ra cửa, nhân viên chuyển phát đưa gói đồ cho anh, bảo anh kí tên. Bàn tay anh cầm bút hơi run rẩy.

Bưu phẩm bị anh ném lên ghế sofa.

An Dao hỏi: “Anh không mở ra xem à?”

Anh mệt mỏi ngồi lên ghế, lắc đầu: “Không muốn xem.”

Không phải không muốn xem, mà là yếu đuối đến độ không dám xem.

An Dao không hỏi thêm nữa, cô vươn vai ngáp: “Vây em về đi ngủ đây, hôm qua không ngủ đủ, sáng sớm nay lại bị sếp gọi đi sớm.”

Anh hoang mang dờ dẫm ngồi mãi trên ghế, không biết cô về lúc nào. Một lúc lâu sau anh mới có dũng khí mở gói đồ.

Ánh dương chiếu sáng cả căn phòng, soi rõ những hạt bụi li ti lơ lửng trong không khí. Bốn bề tĩnh lặng, anh nghe thấy cả nhịp đập trái tim mình, từng tiếng, từng tiếng như muốn đục thủng màng nhĩ.

Bưu phẩm mở ra, đập vào mắt anh là vô số tấm ảnh, chúng đều không ép, vẫn còn mùi mực in, người trong ảnh mặt mày rõ ràng.

Tất cả đều là ảnh riêng tư của An Dao, có tấm cô nằm trên giường ngủ ngon lành, thậm chí còn có ảnh cô vừa tắm xong.

Trái tim anh như bị đâm một nhát đau nhói.

Tiếng chuông điện thoại chói tai lại vang lên. Anh nhìn số trên màn hình, biết ngay là Đường Khải gọi. Khó khăn lắm anh mới ấn nghe được.

Đường Khải nói: “Nhận bưu phẩm rồi hả? Xem chưa? Có thấy hài lòng không? Mày phải cảm ơn tao vì tao đã giúp mày vạch mặt đứa con gái đó. Tao không muốn mày bị lừa, bị cười cợt sau lưng.”

Ánh mắt Lăng Bách tối sầm, anh lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Muốn gì à?” Đường Khải cười ha hả: “Lăng Bách, mày nói xem nếu tao công bố những tấm ảnh này cho báo chí thì thế nào? Sẽ chấn động nhỉ? Còn nữa, hình như mày là Rich 2G[*], người nhà mày có thể chấp nhận một đứa con gái như thế sao? Mày nhìn kĩ đi, cô ta quần khăn tắm, làn da mới mịn màng làm sao...”

[*] Rich 2G: Chỉ những nam nữ thanh niên, sinh năm 198x, thuộc thế hệ nhà giàu thứ hai, thừa kế tài sản hàng trăm tỉ nhân dân tệ.

“Cầm mồm!”

“Đó là tấm chụp trước khi cô ta lên giường với tao, đẹp không? Clip mày không tin, những tấm ảnh này mày cứ tìm người kiểm tra đi, là thật 100%...”

“Tôi nói cho anh biết, cho dù cô ấy có ngủ với anh hay không, đó đều là quá khứ. Ai chẳng có quá khứ, ai chẳng có chuyện cũ? Cho dù cô ấy thực sự đã ngủ với anh, vậy thì sao? Tôi có thể nói cho anh biết, tôi không quan tâm, bởi vì tôi yêu cô ấy, thứ tôi yêu không phải thể xác mà chính là con người cô ấy. Tất cả mọi thứ về cô ấy tôi đều có thể chấp nhận.” Lăng Bách kiềm chế cơn giận, ra sức nói với bản thân nhất định phải bình tĩnh, không được tin những lời li gián của Đường Khải, anh không thể nghi oan cho An Dao, không thể mắc lừa.

Đường Khải cười như điên: “Thế à? Không quan tâm chút nào à? Vậy tao nói ày biết, khi cô ta lên giường với tao vẫn còn là gái trinh đấy, hương vị ấy khiến người ta thật khó quên.”

“Cút!” Lăng Bách không kiềm chế nổi liền gào lên, anh ném mạnh điện thoại di động về phía trước, điện thoại đập vào bể cá rơi xuống đất, vỡ thành bốn, năm mảnh. Anh nhìn những bể cá khắp căn phòng, toàn thân mệt mỏi, chẳng còn chút sức lực nào. Những tấm ảnh của cô vương vãi dưới đất, nụ cười trong tấm ảnh ấy giống như mũi tên sắc lẹm đâm vào tim anh. Anh hít thở sâu, run rẩy cầm điện thoại lên bấm từng số gọi đi.

“A lô, tìm ai thế?” Giọng nói ở đầu máy bên kia mơ mơ hồ hồ. Anh nghe thấy giọng cô càng buồn hơn, chẳng thốt nên lời.

“Ai thế? Không nói tôi cúp máy đó.”

“An Dao.” Anh gọi tên cô, cô ngập ngừng mấy giây rồi cười: “Lăng Bách, sao lại gọi điện cho em? Không phải em nói em đi ngủ sao?”

Anh không trả lời, chỉ khe khẽ nói: “Anh yêu em.”

Đầu máy bên kia không có tiếng đáp lại, anh hạ giọng kiên định nói: “An Dao, cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa, anh vẫn yêu em.”

Cho dù ảnh và clip đen là thật, vậy thì sao chứ?

Anh tin tưởng trái tim mình.

Một hồi lâu sau An Dao mới đáp lại: “Cảm ơn anh.”

Anh cúp máy, nhìn những tấm ảnh rồi gọi điện cho Lý Thừa Trạch, anh nói ngắn gọn với sếp mình: “Trong tay Đường Khải có rất nhiều ảnh riêng tư của An Dao, anh có cách nào lấy lại file gốc không?”

Lý Thừa Trạch còn thẳng thắn hơn: “Nhất định phải nói cho An Dao biết, chúng ta phải làm rõ xem chuyện như thế nào, có thể những tấm ảnh đó là giả, có thể là Donna đã tuồn cho Đường Khải, chúng ta phải xác định thật giả.”

Nếu thực sự là Donna tung ra, vậy chắc chắn An Dao không thể chịu nổi cú sốc này.

Lăng Bách do dự một hồi: “Không có cách nào khác ư?”

Lý Thừa Trạch nói: “Đúng thế, không có cách nào khác, Donna và Đường Khải chắc chắn có quan hệ nào đó. Hơn nữa Donna lại là quản lý cũ của An Dao, chỉ cần Donna đồng ý thì việc hại An Dao sẽ dễ như trở bàn tay, vì trong tay Donna không chỉ có những tấm ảnh này, trong tay cô ta chắc còn có nhiều tin tức chí mạng hơn nữa.”

“Chí mạng?”

“Ví dụ công ti cũ của An Dao hẳn phải sắp xếp cho cô ấy đi ăn cơm uống rượu với khách, thậm chí là đặt phòng. Cho dù An Dao có làm hay không, chỉ cần Donna quyết tâm hại An Dao để đẩy Đường Khải lên thì nhất định có thể giết chết An Dao. Đừng quên trên đời này có thứ vũ khí giết người không thấy máu, đó chính là những lời đồn thổi.”

Đúng thế, đao kiếm có chém cùng lắm là thương thân bỏ mạng nhưng những lời đồn thổi là thứ vũ khí tuyệt vời có thể khiến bạn tan vỡ tâm can, sụp đổ tinh thần.

Lăng Bách mở cửa phòng chạy đi tìm An Dao. Tới trước cửa phòng cô anh bấm chuông điên cuồng. An Dao tỉnh giấc, loạng choạng ra mở cửa, nhìn thấy Lăng Bách cô đoán ngay có điều bất thường.

Lăng Bách không nói gì, anh chỉ đưa mấy tấm ảnh trong tay cho An Dao.

An Dao nhìn những tấm ảnh một lượt, tất cả đều là ảnh riêng tư của cô, thậm chí còn có ảnh vừa tắm xong.

Lăng Bách nói: “Là Đường Khải gửi cho anh, anh định giấu em, nhưng sợ Đường Khải tung ảnh cho báo chí nên phải thông báo cho em trước. An Dao, anh không quan tâm tới quá khứ của em, cho dù em đã từng thế nào đi nữa, anh vẫn yêu em.”

Hai mắt An Dao mở to, nhìn chằm chằm vào những tấm ảnh trong tay.

Những tấm ảnh này làm sao lại rơi vào tay Đường Khải?

Là Donna đã bán đứng cô?

Nước mắt bỗng rơi lã chã, là Donna đã đưa cho Đường Khải.

Một lần nữa niềm tin mà khó khăn lắm cô mới gây dựng được lại sụp đổ. Đã từng thân thiết như mẹ con, Donna thực sự muốn đẩy cô vào chỗ chết ư?

Lăng Bách lo lắng gọi: “An Dao.”

An Dao run rẩy nắm chặt mở ảnh, không để ý tới Lăng Bách mà chạy thẳng ra ngoài cửa.

Lăng Bách đuổi theo: “Em muốn đi đâu?”

Tay cô bấm thang máy như điên như dại, dí mạnh đầu ngón tay vào nút bấm lạnh toát, đau thấu tim.

Cửa thang máy mở, cô run rẩy bước vào, lắc đầu nói với Lăng Bách: “Anh đừng đi theo em.” Ngay cả giọng nói cũng lạc đi, khiến Lăng Bách không dám đi theo cô.

An Dao bắt taxi tới căn hộ của Donna. Đến trước căn nhà quen thuộc, cô ra sức bấm chuông, nhưng nửa tiếng trôi qua mà không ai trả lời. Cô ngồi xồm trước cửa nhà Donna, bất lực ôm lấy bản thân, lúc này mới nghĩ ra chắc Donna còn đang đi làm.

Bản thân vốn là một quản lý vàng, Donna luôn làm không hết việc.

An Dao ngồi trên nền đất lạnh lẽo, mệt mỏi nhắm mắt. Cô cố chấp đợi ở cửa, chẳng qua chỉ muốn nghe xem Donna sẽ nói thế nào.

Kim trên chiếc đồng hồ đeo tay nhích từng giây từng phút. Trời dần tối vì chờ quá lâu, cuối cùng An Dao mệt quá mà ngủ thiếp đi.

21. Chương 11 Phần 1

Chương 11

Đáng tiếc thay, ngay cả lời nói dối người trước mắt cũng không cho cô.

Donna về đến nhà cũng đã là hơn hai giờ đêm, vừa bước ra khỏi thang máy chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa, chị thấy thấp thoáng một bóng người trước cửa nhà. Chị đi về hướng ấy, tiếng giày cao gót gõ trên nền nhà khiến đèn điều khiển bằng âm thanh bật sáng.

Dưới ánh đèn mờ mờ, gương mặt của An Dao hiện lên rõ ràng trước mặt chị.

Donna vội vã bước tới ôm An Dao vào lòng, miệng khẽ gọi: “Dao Dao.”

Khóe mắt An Dao vẫn còn vệt nước mắt, cô nép mình vào người Donna, mơ màng gọi: “Mẹ.” Đôi mắt mở to, mơ hồ, buồn bã nói: “Con rất mệt.”

Trái tim Donna thất lại, nước mắt bất ngờ lăn trào.

An Dao tựa vào người Donna như tìm được hơi ấm duy nhất giữa mùa đông lạnh lẽo, rồi khẽ giọng gọi tiếp: “Mẹ ơi, con rất nhớ mẹ.” Giọng cô khàn khàn, từng câu từng chữ khiến nước mắt Donna càng rơi nhanh hơn.

Donna dùng hết sức để ôm cô gái trong lòng mình, áp mặt mình lên mặt cô ấy, khẽ cọ, nước mắt lưng tròng.

Hơn hai mươi năm trước chị cũng có một đứa con, nhưng li hôn đứa bé phải theo chồng cũ. Khi đó con chị mới một tuổi rưỡi, chưa hiểu gì, nhưng lúc chị ra đi, nó liền áp mặt vào mặt chị rồi dụi rất mạnh, ôm chặt chị gào khóc, mặc kệ người bên cạnh lôi kéo thế nào cũng không buông tay.

Tiếng khóc trẻ thơ ấy như những mũi dao vô hình, đồng loạt đâm vào tim chị.

Chị tưởng rằng việc đau đớn nhất trên đời này là người tóc bạc tiền kẻ đầu xanh, hóa ra còn có nỗi đau mang tên cốt nhục chia lìa. Nỗi đau ấy còn đau đớn hơn nỗi đau đứt ruột xé gan gấp vạn lần.

Cuối cùng chính chị là người gỡ tay đứa bé ra. Đã bao lần chị nhẹ nhàng nắm gọn đôi tay nhỏ bé ấy trong lòng bàn tay mình, hết sức bảo vệ nó, nhưng lần ấy, chị nhẫn tâm gỡ tay nó ra, đi thẳng ra xe không quay đầu lại.

Ngồi trên xe, chị không có dũng khí quay đầu lại, lúc xe đến bến trời cũng đã tối. Lúc ấy điện thoại còn chưa phổ biến, chị ra bắt điện thoại công cộng trước một cửa hàng nhỏ, bấm số nhà cũ, chồng cũ nói đứa nhỏ không khóc nữa, thậm chí còn đang còn chơi. Đứa bé còn nhỏ như thế dùng bất cứ thứ đồ chơi nào dễ dàng chơi là lập tức có thể quên mẹ ngay, chồng cũ đưa điện thoại tới cho nó, chị nghe thấy chồng cũ đang bảo đứa bé gọi “mẹ”.

Một lát sau, đầu máy bên kia vang lên giọng nói non nớt nhưng rõ ràng: “Mẹ.” Chỉ một câu “Mẹ” mà khiến nước mắt chị rơi lã chã, cổ họng nghẹn lại. Giữa phố đông người, ánh đèn rực rỡ chói mắt, chị không dám tiếng, nên đành đưa tay che mắt, để mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Khóc sưng cả mắt, cánh tay cũng đã mỏi, nhưng chị vẫn lặng lẽ đứng cầm ống nghe, không nỡ cúp máy. Mọi khi hễ trời tối, người dỗ con đi ngủ luôn là chị. Một lúc sau, quả nhiên đầu máy bên kia vang lên tiếng khóc thất thanh của đứa bé, nó khóc gọi mẹ. Tiếng khóc ấy thấm thiết vô cùng.

Chị lên tiếng dỗ dành: “Con ngoan đừng khóc.” Nhưng chính mình cũng òa khóc theo. Chị mặc kệ người xung quanh, cứ khóc to thành tiếng, vừa khóc vừa dỗ con: “Con ngoan, đừng khóc nữa, mẹ ở đây, con nhất định không được khóc, mẹ ở đây mà.”

Nhưng không ăn thua, đứa bé càng khóc to hơn, tiếng khóc ấy như lưỡi dao xoáy sâu vào tim chị.

Đứa bé thét lên: “Mẹ ơi, mẹ ơi.”

Chồng cũ và mẹ chồng không ai dỗ được nó. Tiếng khóc của con vang bên tai chị nhưng lại xa cách trăm núi ngàn sông, chị không bao giờ còn có thể ôm nó vào lòng mà vuốt ve nựng nịu, mãi mãi không thể nào nghe thấy tiếng gọi “mẹ” đầy mùi sữa của con yêu nữa.

Đứa bé khóc mãi rồi cũng ngủ nhưng chị vẫn không thể kiềm chế, cứ ôm điện thoại mà khóc.

Rất nhiều người trên phố dừng lại nhìn chị tò mò. Chị mặc kệ tất cả, một người phụ nữ kiên cường không hề rơi một giọt nước mắt khi li hôn người chồng ngoại tình, bây giờ lại khóc lên khóc xuống, khóc đến tối tăm mặt mũi.

Chị biết lần này ra đi sẽ không thể nào đoàn tụ được nữa, nhưng chị không có cách nào mang đứa bé đi cả.

Sau đó chị lên tàu hỏa, đi đến một nơi rất xa.

Kí ức vụn vỡ, gương mặt An Dao nhạt nhòa trước mắt chị.

Chị cố gắng thoát khỏi đoạn hồi ức ấy, nhưng khi nhìn thấy An Dao chị lại nhớ tới đứa con của mình. Donna vội vàng lau nước mắt, giọng lạc đi: “An Dao.”

An Dao dần tỉnh, thấy Donna liền sững lại, đưa mắt nhìn xung quanh, vẫn còn ngơ ngác: “Đây là đâu?”

Donna hít một hơi dài, nói cho cô biết: “Đây là nhà tôi, không hiểu sao cô lại ngủ gật trước cửa nhà tôi. Cô đến tìm tôi à? Sao không gọi điện thoại cho tôi mà lại ngủ dưới đất vậy?”

Trái tim An Dao thắt lại, đầu ngón tay đau nhói, có thứ gì đó cứa vào tay cô. Lúc này cô mới nhớ ra, mớ ảnh vẫn trong tay cô, cô đến đây để hỏi Donna chân tướng sự việc.

Donna lấy chìa khóa mở cửa.

An Dao đứng dậy bước vào trong nhà, nội thất vẫn không có gì thay đổi, mọi thứ vẫn như trước đây, tấm ảnh nghệ thuật lớn vẫn treo trên cao ở trung tâm phòng khách. Trong tấm ảnh Donna mặc bộ lễ phục màu đỏ đang ôm cô vào lòng, nụ cười trên gương mặt hai người rạng rỡ như hoa.

Thân thiết như hai mẹ con.

Vì thế khi đó mới chọn bộ lễ phục giống nhau, mới chụp bức ảnh này.

Một lần nữa tim cô lại đau nhói như bị kim châm, đau không nói nên lời, bước chân vẫn đi về phía căn phòng trước đây cô đã từng ở. Căn hộ có một phòng khách và ba phòng ngủ, Donna đã từng dọn căn phòng ở giữa để dành riêng cho cô. Cô đẩy cửa bước vào, mọi thứ trong phòng vẫn như xưa, sạch sẽ không hề có một hạt bụi.

Cô ngồi lên giường, mệt mỏi nhìn Donna đứng ở cửa.

Donna bắt gặp ánh mắt cô, chị chậm rãi bước vào phòng, kéo chiếc ghế trước bàn trang điểm, ngồi trước mặt An Dao, gọi: “An Dao.”

Mí mắt An Dao giật liên tục, cổ họng nghẹn đắng.

Donna dịu dàng hỏi: “Cô tới tìm tôi có việc gì sao? Sao lại đến lúc khuya thế này?”

“Tôi...”

Bây giờ cô không biết phải bắt đầu từ đâu.

Donna nói: “Hôm đó cô nói không muốn gặp tôi, tôi rất buồn. An Dao, chúng ta không nên có kết cục như thế này. Chuyện của Đường Khải tôi cũng đã cố gắng, thậm chí tôi còn đi tìm cậu ta, muốn cậu ta từ bỏ việc hãm hại cô và Lăng Bách. Cậu ta cũng đã đồng ý sẽ không làm vậy nữa.” Donna ngập ngừng, đôi mắt nhìn xuống, không dám nhìn cô: “An Dao, chúng ta quay về ngày xưa được không? Mặc dù tôi và Đường Khải đang hợp tác, nhưng chỉ là quan hệ công việc mà thôi.”

Chỉ có như thế sao? Tại sao lại nói giảm nói tránh thế? Tại sao những lời nói ra đều giả dối thế?

An Dao cười nhạt, xa cách nói: “Cảm ơn.”

Donna ngẩng đầu lên nhìn cô, mệt mỏi hỏi: “An Dao, tại sao lại xa cách với tôi như thế? Chỉ vì khi đó tôi không giúp cô, không tin cô sao? Tôi thực sự có nỗi khổ của mình.”

“Vậy chị nói cho tôi biết, chị có lừa dối tôi không?” An Dao buột miệng, tâm trạng cực kỳ kích động: “Tôi muốn chị nói cho tôi biết, mấy năm qua rốt cuộc chị có lừa tôi không?”

Cho dù là nói dối cũng được, cô rất muốn nghe Donna nói một câu “Không”. Cho dù là nói dối cũng được, cô sẽ tin.

Đáng tiếc thay, ngay cả lời nói dối người trước mắt cũng không cho cô.

Donna nhìn cô, ánh mắt rất phức tạp, chỉ lặp lại: “Tôi có nỗi khổ của mình.”

An Dao nhếch mép cười mỉa, mắt loang loáng nước: “VẬY... chị thừa nhận đã từng lừa tôi? Chị lừa tôi cái gì? Rốt cuộc chị đã lừa tôi việc gì?” Cô thực sự rất muốn làm rõ, rốt cuộc là nỗi khổ lớn đến đâu mà khiến Donna nhẫn tâm hủy hoại cô? Rốt cuộc Donna và Đường Khải có quan hệ gì?

Giây phút này, chỉ cần Donna thẳng thắn nói hết mọi chuyện, cho dù trước đây chị đã làm gì với cô, cô đều tha thứ.

“An Dao, tôi vẫn là Donna ngày trước, tôi không thay đổi.”

“Chị nói dối.” Cô gào lên, nước mắt tuôn như mưa: “Donna trước đây đối xử rất tốt với tôi, cho dù tôi xảy ra chuyện gì cũng bảo vệ tôi. Công ti lừa tôi lên giường với mấy nhà đầu tư, là Donna bắt chấp tất cả đến

khách sạn cứu tôi.” Cô nhìn người phụ nữ trước mặt, nước mắt trào ra: “Donna sẽ nấu cơm cho tôi ăn, sẽ nói An Dao đừng sợ, cho dù xảy ra chuyện gì thì Donna sẽ gánh đỡ cho em. Chị ấy còn nói, ‘An Dao, nếu em không có mẹ, thì từ nay về sau chị sẽ là mẹ em.’ Chị ấy luôn yêu thương tôi như con gái, những chuyện vặt vãnh ngày đều làm thay tôi, thậm chí ngay cả quần áo cũng là chị ấy tự tay mua cho tôi.”

Nước mắt Donna bỗng trào ra, bất lực kêu lên: “An Dao.”

Gương mặt An Dao đầm đìa nước mắt, cô gào lên nức nở: “Chị không phải Donna, chị không phải. Khi tôi khổ sở nhất, khi cả thế giới đã kích tôi, chị là người đầu tiên từ bỏ tôi, ép tôi đóng phim cấp ba thậm chí còn liên thủ với Đường Khải. Donna tuyệt đối không bao giờ làm thế với tôi, trong lòng tôi, chị ấy chính là mẹ. Trên đời này chẳng có người mẹ nào hại con mình, tất cả những người mẹ trên thế giới này đều bảo vệ con mình. Vì chị không phải Donna... chị chỉ là người lạ đáng sợ nhất chả có quan hệ gì với tôi cả.”

“An Dao...”

“Donna sẽ không hại tôi... chị ấy sẽ không hại tôi đến mức này như chị...”

“Xin lỗi.”

“Điều tôi muốn nghe không phải hai tiếng ấy.” Nước mắt An Dao ào ào như lũ cuốn, cô khóc to hơn: “Tôi vốn không định gặp chị, vốn nghĩ như thế là xong, ai sống cuộc sống của người nấy. Nhưng Đường Khải lại lấy ảnh riêng tư của tôi để uy hiếp, Donna.” Cô giơ tay ném những tấm ảnh lên người Donna rồi gào lên: “Những tấm ảnh này là sao? Ngoài chị và trợ lý của tôi, người khác vốn không thể nào có được ảnh riêng tư này... tại sao lại hại tôi, tại sao hết lần này đến lần khác lừa tôi? Rốt cuộc chị đã làm gì với tôi? Ban đầu khi chị ép tôi đóng phim cấp ba, chị bỏ rơi tôi, tôi đều có thể tha thứ cho chị. Tôi muốn biết rốt cuộc chị có hãm hại tôi không? Khi xưa kí hợp đồng với tôi phải chăng chỉ là một âm mưu?”

Donna cúi đầu nhìn những tấm ảnh, mím chặt môi, nước mắt rơi lã chã, không nói lời nào.

An Dao thất vọng tới cực điểm, quả nhiên Donna và Đường Khải cùng nhau hãm hại cô. Vì thế khi cô muốn báo cảnh sát Donna mới ngăn cản, còn lời cô tới buổi họp báo của Đường Khải. Mọi thứ đều là âm mưu.

Việc kí hợp đồng với cô, cho tới clip đen, đều là âm mưu.

Donna đối tốt với cô như thế chỉ vì cô là một quân cờ.

An Dao nhìn người phụ nữ trước mặt, cõi lòng lạnh lẽo như băng giá, cô vùng dậy chạy ra ngoài. Donna thần thờ ngồi xuống ghế, ngay cả sức lực đuổi theo An Dao cũng không có, nước mắt vẫn đầm đìa. Donna đưa tay lau nhưng nước mắt lại càng rơi nhiều hơn, thấm đẫm gò má. Chị không kiềm chế nổi nữa, cứ thế gào khóc thất thanh. Từ một ý nghĩ sai lầm đã đi sai một bước, nhưng chị chưa từng nghĩ rằng, một kiếp sa chân muôn kiếp hận, sai lầm nối tiếp sai lầm. Đến cuối cùng sai không cách nào cứu vãn, mới gây ra cục diện ngày hôm nay.

Điện thoại trong phòng khách chợt đổ chuông, chị tưởng An Dao gọi liền lao vội ra, run rẩy cầm điện thoại lên nghe. Đầu máy bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của Đường Khải: “Bây giờ tôi vẫn ở bệnh viện, khi nào bà lại tới thăm tôi?”

Nước mắt chị òa vỡ: “Có thể An Dao đã biết gì đó... hình như cô ấy đang nghi ngờ tôi hãm hại, lừa cô ấy.” Chị nghiêng rằng: “Đường Khải, mấy tấm ảnh đó là thể nào? Tại sao cậu lại có những tấm ảnh riêng tư của An Dao? Tại sao lại dùng những tấm ảnh đó để uy hiếp cô ấy? Rốt cuộc cậu đã làm gì?”

Đường Khải cười nhạt: “Bà đang khóc à? Đường Na máu lạnh lại khóc vì mấy câu nói của An Dao, đúng không?” Giọng Đường Khải uể oải: “Bà vốn hãm hại, lừa gạt cô ta, đây đều là sự thật, có gì mà phải khóc? Donna, mặc dù những tấm ảnh riêng tư này không phải bà đưa cho tôi, nhưng đây An Dao đến bước này bà cũng khó tránh khỏi liên quan. Nếu An Dao khiến bà đau như thế, vậy tiếp theo thì sao? Bà định nói chân tướng sự thật cho cô ta? Nói cho cô ta biết là đích thân bà đẩy cô ta xuống vực sâu vạn trượng?”

“Đường Khải.” Chị gào lên mất kiểm soát, miệng vẫn còn run rẩy.

“Tôi đây.” Thái độ của Đường Khải rất xấu xa: “Hóa ra bà còn nhớ tôi tên là Đường Khải? Tôi tưởng hơn hai mươi năm qua bà đã quên có một người tên Đường Khải. Ngay cả người ngoài như Toni, Trần Tuyết San đều giúp tôi, nhưng chỉ có bà, tôi bảo bà công bố với báo chí chuyện An Dao trước đây hầu rượu, lên

giường với nhà đầu tư, tại sao bà không làm? Trong lòng bà chỉ có An Dao đúng không? Tôi cho bà biết, bà càng bảo vệ cô ta tôi càng trừng trị cô ta. Nhân tiện cũng cảnh cáo bà, những tấm ảnh trong tay tôi bây giờ chỉ cần công bố với báo chí thì cả thế giới này sẽ viết gì về An Dao của bà? Một con tiện nhân, ngủ với người ta rồi còn dám nói dối không biết ngượng! Tôi có thể bóp chết An Dao bất cứ lúc nào, bà đừng chọc giận tôi!”

Donna nghiêng răng mỉm cười, nước mắt lã chã: “Vậy cậu thử xem, cùng lắm là đường ai nấy đi, tôi sẽ chứng minh cho cả thế giới biết clip đen đó là cắt ghép. Cậu cũng đừng quên, trong tay tôi có chứng cứ... đến lúc sự thật rõ ràng, tôi sẽ vào tù bù đắp cho cậu, sẽ trả món nợ hai mươi mấy năm qua trong tù.” Chị đau đớn nức nở: “Lời nói dối thì mãi mãi cũng vẫn chỉ là lời nói dối, sẽ có một ngày bị bóc trần. Tôi đang đợi ngày vào tù trả món nợ nghiệt ngã này cho cậu.”

Đường Khải cười càng tàn nhẫn hơn: “Vậy sao? Vậy ngày mai tôi sẽ công bố, để xem bà có dám hay không! Bà yên tâm, nếu thực sự bà đầu thú rồi ngồi tù, tôi nhất định sẽ vào thăm bà, tuyệt đối không bỏ mặc bà đâu.”

Chị cúp máy, cay đắng nhìn ra bóng đêm bên ngoài, nước mắt rơi không ngừng. Mọi thứ đều là báo ứng, đến bước này đều là do chị tự chuốc lấy.

Nhưng, nếu không phải chị đưa cho Đường Khải những tấm ảnh này, vậy chỉ còn một người. Trần Tuyết San, trợ lý cũ của An Dao, chị họ của Trần Mộng Kỳ.

Chị đã từng cảnh cáo Trần Tuyết San, cô ta cũng đã đồng ý, bây giờ lại dám nuốt lời? Chị bấm số gọi Trần Tuyết San, quát: “Những tấm ảnh đó có phải do cô đưa cho Đường Khải không?”

22. Chương 11 Phần 2

Trần Tuyết San giả vờ ngây ngô: “Ảnh nào?”

Donna nói: “Cô đừng giả ngu với tôi. Bây giờ Đường Khải đang dùng ảnh riêng tư của An Dao để uy hiếp cô ấy, trong đó có một số tấm là ảnh vừa tắm xong, thậm chí còn có ảnh lúc ngủ say. Ảnh cá nhân của An Dao ở hết chỗ tôi, xem ra mấy năm qua cô cũng thu thập không ít nhỉ. Tôi hỏi cô, có phải cô đưa ảnh của An Dao cho Đường Khải không? Tại sao cô lại làm như vậy? Tôi đã từng nói gì với cô, cô không nhớ sao?”

“Chị nói tôi không được hãm hại An Dao, nhưng Donna à, ngay từ ban đầu tôi và quản lý của Đường Khải đã nói rõ với nhau rồi chỉ cần họ kéo An Dao xuống, đẩy Mộng Kỳ lên thì tôi phải nghe theo bọn họ.”

“Trần Tuyết San, lẽ nào để thành danh thì không từ thủ đoạn nào sao?”

“Donna, trước đây chị từng dạy tôi, kẻ mạnh thì được sống sót, kẻ yếu thì bị đào thải. An Dao vốn không thích hợp với giới giải trí. Hơn nữa, bây giờ tôi là trợ lý của Mộng Kỳ, việc gì tôi cũng phải nghĩ cho nó. Huống hồ Đường Khải chẳng phải cùng một phe với chị sao?”

“Ti tiện vô liêm sỉ.”

“Donna, nếu tôi ti tiện vô liêm sỉ vậy chị thì sao? Đừng quên chúng tôi chỉ muốn nổi tiếng, nhưng Đường Khải nói, clip đen của An Dao là chị đích thân làm ra, là chính tay chị hủy hoại cô ấy. Nếu chúng tôi ti tiện vô liêm sỉ, vậy chị là cái gì? Việc này nếu tiết lộ ra thì chẳng có lợi cho ai cả. Hi vọng sau này chúng ta có thể sống hòa bình với nhau.”

Trần Tuyết San nói xong liền cúp máy. Donna ném ống nghe xuống. Ống nghe kéo theo sợi dây nối dài rơi “rầm” một cái, tiếng động đó vang lên trong đêm thật chói tai. Mắt nhắm lại, chị lao ngay ra ngoài ban công, bên ngoài tối đen như mực, nhìn xuống dưới chỉ thấy một màu đen vô tận.

Chị ngồi vật ra trên ban công, hai tay vịn chặt vào lan can sắt lạnh lẽo, nước mắt nhạt nhòa nhìn xuống dưới lầu, khe khẽ lầm bầm: “Xin lỗi.”

Vì tưởng rằng Đường Khải chỉ muốn thành danh nên chị mới nghĩ ra cách này. Sau đó chị day dứt khôn nguôi, không ngừng tìm cách bù đắp cho An Dao, nhưng không ngờ chị lại dùng lưỡi dao sắc là những lời dối trá, là sự phản bội để đâm An Dao một nhát. Cho dù trên đời này có y thuật inh chữa trị đi nữa thì không chữa được nỗi đau đâm nát tâm can ấy.

Sai thì đã sai rồi, không cách nào xóa được vết sẹo để lại.

An Dao chạy khỏi khu nhà. Khu nhà này ở nơi vắng vẻ nằm trong một sơn trang của thành phố, vì thế không nhìn thấy bóng xe nào trên đường. Cô đứng bên rìa, bất lực nhìn con đường dài lạnh lẽo.

Bỗng dưng một chiếc xe từ xa lao tới, phanh gấp trước mặt cô. An Dao nhìn thấy Lý Thừa Trạch ngồi bên ghế lái, do dự một lúc cô liền lên xe.

Mùi khói thuốc còn sót lại trong xe ủa tới, phả vào mặt cô.

Suốt dọc đường cả hai đều nín lặng.

An Dao nhìn ra ngoài cửa xe, con phố phồn hoa ngày xưa giờ lạnh lẽo như đã chết, trên phố vắng tanh chỉ có những bảng đèn led lẻ tẻ phát ra những ánh sáng yếu ớt.

Xe lao đi như tên bắn, những tòa kiến trúc xung quanh cũng dần trở nên quen thuộc hơn.

An Dao nói: “Đây không phải là đường về nhà tôi.”

Lý Thừa Trạch liếc nhìn cô, uể oải đáp: “Tôi tưởng cô phải hỏi tôi là ‘Tại sao sắp lại thần cơ diệu toán, đoán được tôi ở đâu như vậy?’ Nhất là giữa đêm thế này còn đón cô đúng giờ?”

An Dao hỏi: “Tại sao?”

Đôi mắt Lý Thừa Trạch lấp lánh ánh cười: “Lăng Bách gọi điện thoại cho tôi, nói cô nửa đêm không về nhà. Tôi hứa với cậu ấy sẽ đi tìm cô, nơi đầu tiên nghĩ tới chính là chỗ này rồi ôm cây đợi thỏ! Nhưng con thỏ trắng ấy không hiểu tại sao bắt tôi khổ sở chờ đợi mấy tiếng liền mới ra.”

Nói thì nhẹ nhàng nhưng thật ra quá trình rất vất vả.

An Dao đáp: “Cảm ơn.”

Lý Thừa Trạch chuyên tâm lái xe, nói đùa: “Cô và Lăng Bách có một điểm chung. Cô thì thích nói cảm ơn, khách sáo giả vờ, cậu ấy thì chẳng có gì cũng nói xin lỗi, chẳng hiểu sao lại tích cực đến vậy, có lúc rõ ràng không phải lỗi của mình mà còn tranh xin lỗi với người khác, thật khiến người ta bực mình.”

Lăng Bách... trái tim An Dao đau nhói. Bây giờ Đường Khải và Donna có thể công bố ảnh của cô bất cứ lúc nào, đến lúc đó cả thế giới sẽ không tin cô nữa, khiến cô dù có trăm cái miệng cũng không sao giải thích được. Anh vẫn sẽ kiên trì chứ? Vẫn sẽ mỉm cười nói tin cô, ủng hộ cô?

Lý Thừa Trạch lái xe tới đỗ xe bên bờ biển.

An Dao hỏi: “Tại sao lại đưa tôi tới đây?”

Anh không đáp, chỉ mở cửa ở nóc xe, điều chỉnh góc độ ghế xe gần như nằm ngang rồi ngã người xuống. Anh nhìn bầu trời đêm, cười nói: “Thấy bầu trời đầy sao không? Nghe tiếng sóng biển, ngắm trời đầy sao, mọi phiền phức đều tiêu tan.”

An Dao cũng ngả ghế xe ra, quả nhiên bầu trời lấp lánh ánh sao.

“An Dao, cô biết di chuyển nỗi đau không?”

“Nỗi đau cũng di chuyển được sao?”

“Đúng thế, bây giờ cô có thể lớn tiếng nói với bầu trời sao, với biển rộng rằng cô đau khổ khó chịu thế nào, di chuyển mọi đau đớn cho thủy triều, để nước biển giúp cô rửa sạch nỗi đau. Cô đừng quên, cho dù nỗi đau của cô nhiều như sao trên trời, nhưng nước biển gột rửa ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, đến một ngày, những nỗi đau cũng sẽ tiêu tan.” Lý Thừa Trạch nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sáng rực.

“Anh cũng di chuyển nỗi đau như thế sao?”

“Đúng, bước ra xã hội ai chẳng từng có chuyện buồn? Mỗi lần không vui tôi đều đến đây nghe tiếng sóng, ngắm bầu trời sao, ném tất cả nỗi đau xuống biển. Cô cũng thử đi, hữu hiệu lắm đấy.”

Bên tai vang lên tiếng sóng biển ì ầm vọng về.

An Dao từ từ nhắm mắt lại lắng nghe tiếng sóng, trong lòng bỗng dưng cảm thấy yên bình vô hạn. Khóe miệng cô cong lên.

Có thể do mệt quá nên lát sau cô ngủ lúc nào không biết.

Lý Thừa Trạch nghiêng người nhìn gương mặt ngủ say của cô, đột nhiên anh ngồi dậy, dè dặt ghé sát lại gần đôi môi khô nẻ của cô. Anh hôn nhẹ lên môi cô, cảm thấy máu trong người đột nhiên sôi sục vui vẻ, có thứ niềm vui không thể diễn tả bằng lời đang lan rộng khắp con tim. Anh mở cửa xe bước ra ngoài, dựa người vào thành xe, rút điều thuốc ngậm trên môi.

Những vì sao trải khắp bầu trời, nhưng ánh sao không sáng rõ.

Dưới ánh trăng mờ mờ, anh nhìn người con gái đang ngủ say trong xe, gương mặt cô rất điềm tĩnh, khóe miệng vẫn còn vương nụ cười. Nụ cười của cô khiến anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Anh hút hết điếu này tới điếu khác, trên mặt đất vương vãi vô số đầu mẩu thuốc lá.

Không biết bao lâu sau, chân trời dần dần sáng lên, ngôi sao Mai sáng ngời phía chân trời. Anh ném điếu thuốc trong tay đi, hai tay rút túi quần, nhìn biển lớn đang dần dần sáng rõ, hít sâu một hơi.

Không khí buổi sớm rất trong lành khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, anh bấm nút nghe, đầu máy bên kia là giám đốc “Tinh báo”: “Thừa Trạch, là bạn cậu nên tôi không thể không thông báo cho cậu, sáng nay tôi nhận được bưu phẩm chuyển phát nhanh, bên trong có nhiều ảnh riêng tư của An Dao, nghe nói chụp từ điện thoại của Đường Khải. Ý của người ta là muốn tôi đăng báo.”

“Đừng đăng vội, nể mặt tôi đi.”

“Đương nhiên, bạn bè bao nhiêu năm rồi, nếu muốn đăng tôi đã không gọi điện cho cậu, nhưng không hiểu sao mới sáng sớm đã có người tới tòa soạn cung cấp thông tin. Tôi tin không chỉ có tòa soạn của tôi nhận được ảnh đâu. Hơn nữa, nghe nói trên mạng đã có rồi, cho dù cậu có bịt miệng tất cả các tòa soạn thì cũng không có cách nào ngăn cản được các trang mạng.”

“Cảm ơn cậu.”

Anh cúp máy, những tòa soạn khác cũng lần lượt gọi tới, tất cả đều nói nhận được ảnh riêng tư của An Dao. Lý Thừa Trạch đành tắt máy, nhìn ra biển, đôi mày chau lại.

Việc này rất khó giải quyết, bởi vì tốc độ lan truyền trên mạng thật sự rất đáng sợ, chỉ cần một ngày là có thể tới mọi góc ngách. Thậm chí còn phức tạp hơn clip đen. Clip đen chỉ có thể nói hai người đã lên giường chứ chẳng có gì to tát. Nhưng lần này, sau khi An Dao phủ nhận lên giường với Đường Khải lại bị hắt tung một số lượng lớn ảnh riêng tư.

Người khác sẽ nghĩ cô thế nào? Nói dối, có vấn đề về nhân cách?

Khi một ngôi sao đánh mất niềm tin của công chúng thì không thể nào gượng dậy được.

Hai lần trước Đường Khải tự sát đều không đạt được mục đích. Vì thế lần này quyết không để cho cô đường rút, không thành công thì không dừng tay. Rốt cuộc Đường Khải có thâm thù đại hận gì với An Dao mà đến mức không bóp chết cô không được? Vì Donna sao? Rốt cuộc Donna và Đường Khải có quan hệ gì với nhau?

Anh mở máy gọi cho Đường Khải, điện thoại đổ chuông nhưng không ai nghe. Anh kiên nhẫn ném điện thoại vào xe rồi nổ máy. Người ngồi bên ghế phụ vẫn ngủ ngon lành, anh lái xe rất chậm đến hơn chín giờ mới về căn hộ cô ở tạm. Anh không gọi cô dậy mà bế thẳng cô lên nhà. Vừa ra khỏi thang máy anh đã thấy có người trước cửa nhà An Dao. Anh lại gần, khẽ gọi: “Lăng Bách.”

Lăng Bách tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo mà ngủ. Lý Thừa Trạch đưa chân đá anh hai phát, Lăng Bách mở mắt thấy người trước mặt liền đứng thẳng dậy.

Đầu tóc bù xù, hai mắt thâm quầng, Lăng Bách hỏi: “Sếp, cô ấy sao vậy?”

“Đừng nói nhiều lời, mau tìm chìa khóa.”

Lăng Bách tìm chìa khóa trong túi An Dao rồi mở cửa, Lý Thừa Trạch đặt An Dao lên giường rồi hạ giọng dặn Lăng Bách: “Không biết tối qua có phải An Dao và Donna cãi nhau không mà hôm nay ảnh đã lan truyền khắp trên mạng rồi, các báo lớn cũng nhận được ảnh gửi tới từ kẻ nặc danh. Vì thế, hai ngày tới cậu ở bên cạnh cô ấy, không cho cô ấy đi đâu, cũng không cho phép cô ấy xem ti vi hay lên mạng, biết chưa?”

Lăng Bách hiểu ý liền gật đầu.

Tâm trạng nặng nề, Lý Thừa Trạch xuống dưới lầu, vừa lái xe về tới công ti, Amy đã hốt hoảng thông báo: “An Dao có chuyện rồi.” Anh biết hôm nay sẽ có cả đồng tin ập tới nên đã chuẩn bị tâm lí. Anh vào mạng lướt qua một số diễn đàn, mặt sầm lại, không nói lời nào.

Amy nói: “Sếp, nếu thực sự không có cách thì chúng ta buộc phải từ bỏ An Dao. Vì những tấm ảnh đó là thật, có thể clip đen cũng là thật.”

Trên mạng tin tức rải khắp nơi đều là: Xuất hiện một loạt ảnh nóng mới của An Dao, các trang web đều đăng ảnh cô vừa tắm xong ở vị trí bất mắt nhất.

Anh ngã người ra ghế, nới lỏng cà vạt, gương mặt mệt mỏi.

Amy có ý nhắc nhở anh: “Sếp, anh còn nhớ Trương Tâm Ái không? Sau khi tin bán thân bị lộ ra, anh lập tức từ bỏ cô ấy. Lần này tiền kí hợp đồng chuộc An Dao chẳng qua cũng chỉ có năm triệu thôi, chúng ta mất trắng cũng được.”

Anh vốn không để tâm, thậm chí khi kí hợp đồng với An Dao anh cũng có chủ ý nếu thực sự không thể cứu được An Dao thì đến lúc lợi dụng An Dao xong anh sẽ đá cô, nhưng bây giờ anh không làm được! Trong đầu anh đều là hình ảnh ấy - hình ảnh những ngôi sao lấp lánh trên trời cao, tiếng sóng biển giống như những nốt nhạc hay nhất trên thế giới này, cô im lặng ngả người trên ghế phụ, có một vẻ đẹp hợp hồn, anh không kiềm chế được hôn nhẹ lên môi cô, tâm trạng chưa bao giờ vui như thế.

Amy nói tiếp: “Nếu sếp không buông tay thì đến lúc nào đó An Dao sẽ kéo Lăng Bách xuống vực, thậm chí ảnh hưởng tới danh dự của công ti. Sếp, chúng ta không cần thiết phải tiếp tục kiên trì.”

Tâm trạng rối bời, anh nhìn chằm chằm vào màn hình, đọc những lời bình luận cay độc trên mạng, giây phút này anh cảm thấy thật bất lực.

Lúc tỉnh dậy An Dao ngửi thấy mùi thơm, cô dậy xem thì đã thấy trên bàn bày bảy cái đĩa, đủ món ăn, thơm nức mũi. Trong bếp vọng ra tiếng dầu ăn sôi lách tách, Lăng Bách đeo tạp dề đang xào rau. Cô không lên tiếng đánh động anh mà chỉ đứng dựa vào cửa, nhìn gương mặt ấy với vẻ tràn đầy tình cảm.

Gương mặt nghiêng của Lăng Bách rất ưa nhìn, đường nét tinh tế, trên mạng đã từng có người bình luận anh đẹp tới mức khiến nhân loại đau đốn, gương mặt nghiêng đẹp tới mức con người hay thần thánh cũng phải phần nộ.

Lăng Bách đổ rau ra đĩa, lúc quay ra thấy An Dao anh liền cười hỏi: “Sao thế?”

Cô lên giọng trêu chọc: “Em đang ngắm xem thế nào là đẹp trai tới mức khiến nhân loại đau đốn, đẹp trai tới mức con người hay thần thánh cũng phải phần nộ.”

Anh ho nhẹ hai tiếng rồi đặt món cuối cùng lên bàn.

Trên bàn vừa đủ tám món, tám là số phát, ngụ ý rất hay.

An Dao cầm đũa lên háo hức nếm miếng đầu tiên, mùi vị dù chưa đến mức tuyệt vời nhưng vẫn rất ngon miệng. Cô mỉm cười: “Không ngờ tài nấu nướng của anh lại giỏi đến thế, anh đi làm đầu bếp đi, làm ngôi sao thật lãng phí.”

Anh đáp lại một câu: “Nếu em muốn ăn thì sau này ngày nào anh cũng nấu cho em, ngày ngày làm đầu bếp của em.”

Chỉ là mấy câu đơn giản nhưng cô lại cảm thấy vô cùng ấm lòng. Cô nói: “VẬY sau này nhất định anh phải nấu cho em ăn.”

Lăng Bách gật đầu nhưng trong lòng thất lại, dù bề ngoài cô tươi cười nhưng nỗi buồn trong mắt đã bán đứng cô. Hai người không ai dám nhắc tới chuyện ảnh riêng tư. An Dao ăn cơm rồi lên giường ngủ trưa. Lăng Bách rửa bát xong, đến cửa phòng ngủ, khe khẽ mở cửa, trong phòng im ắng, An Dao nằm trong chăn nhưng chân cứ rung rung.

Anh không dám kinh động tới cô mà về phòng len lén gọi cho ông An Ý Phàm.

Lúc này anh không nghĩ ra cách nào khiến cô cười, ngoài bố cô ra không còn ai có thể mang lại sức mạnh cho cô.

Ba tiếng sau ông An Ý Phàm tới. Lúc đón ông, Lăng Bách đã nói tóm tắt tình hình. Thực ra không cần Lăng Bách nói thì báo chí đều đã đưa tin, thậm chí còn có hàng xóm cố tình tới trước cửa nhà ông lớn tiếng bàn luận, ông An không muốn nghe cũng không được.

Ông An lo lắng gõ cửa phòng, gọi: “Dao Dao.”

An Dao nằm trên giường, cô tưởng mình đang nằm mơ? Sao lại có tiếng của bố?

Ông An Ý Phàm lên tiếng: “Bố đang ở nhà con, nha đầu, mau ra.”

An Dao vội bật dậy, hốt hải chạy đến trước gương, sắc mặt cô xanh xao, vẫn còn vết nước mắt hoen ướt. Cô vội vàng cầm hộp phấn nền dặm qua một chút, sau đó không ngừng nhìn gương mỉm cười, rồi lên tiếng: “Con ra đây ạ.”

Cô ra ngoài cửa thấy bố đứng đó, niềm vui bỗng chốc lập đầy con tim: “Sao bố đến đây?”

Ông An Ý Phàm liếc nhìn Lăng Bách, gương mặt tươi cười:

“Còn không phải tại cậu ấy sao? Cậu ấy nói gần đây con khá rảnh nên để bố con ta đoàn tụ mấy hôm,” ông ngáp ngừng, rồi cười tươi hơn: “Bố đoán, cậu ấy muốn nhận bố vợ rồi.”

Bố cô còn gầy hơn lần gặp trước, hai má hóp lại, người dường như chỉ còn da bọc xương. Tim cô thất lại, ôm lấy bố khẽ nói: “Con rất nhớ bố.”

Ông An trong lòng xót xa, nhưng vẫn mỉm cười đáp lại “Bố cũng rất nhớ con.”

Lăng Bách vội vàng chuyển chủ đề: “Hay là ba chúng ta cùng dạo phố đi?”

Ý kiến này rất hay, An Dao lập tức đi thay quần áo, đội mũ lưỡi trai, cùng hai người ra ngoài phố.

Trên phố đâu đâu cũng là người, đông đúc chật chội.

Ông An nắm chặt tay cô, giống như ngày bé dắt cô đi giữa dòng người, sợ cô đi lạc. Bốn bề là tiếng người, tiếng nhạc ồn ào đến đình tai nhức óc.

Cô theo sau bố, trong đầu hiện lên những cảnh tượng ngày bé, ở thị trấn nhỏ ấy, cũng là giữa dòng người đông đúc, bố đi trước cô đi sau, ông nắm chặt bàn tay nhỏ của cô, dẫn cô ra ngoài mua quần áo và đồ ăn vặt. Cô vẫn không quên, từ năm mười ba tuổi chỉ cần bố nắm tay là cô vùng vằng bỏ ra.

Khi đó còn nhỏ thiếu hiểu biết, cô không ngờ mình lại làm tổn thương ông như vậy.

Đột nhiên Lăng Bách nói: “An Dao, mua ít quần áo cho bố em đi.”

Cô nhìn về phía Lăng Bách, anh chỉ bố cô rồi chỉ một dãy cửa hàng quần áo bên phố.

Bố cô vẫn mặc bộ plet màu đen cũ kĩ từ hơn mười năm trước, cô nhớ ông chỉ mặc bộ quần áo ấy khi đi uống rượu hoặc đến trường cô.

Bao năm nay ông chỉ có một bộ quần áo này là tươi tắn nhất.

Khóe mắt cay cay, cô dừng bước. Ông An Ý Phàm cũng dừng lại, hỏi: “Sao không đi tiếp?”

Cô cầm tay ông cười nói: “Bố, chúng ta vào xem quần áo.”

Ông An nhìn Lăng Bách rồi theo hai người bước vào cửa hàng.

Trong cửa hàng bày một dãy plet và sơ mi, Lăng Bách chủ động chọn cho ông.

Nhân viên bán hàng lại gần Lăng Bách, nhiệt tình hỏi: “Tôi có thể giúp gì được cho anh?”

Lăng Bách đội mũ lưỡi trai nhưng nhân viên vẫn nhận ra, kêu: “Lăng Bách?” Người xung quanh cũng đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Lăng Bách bình tĩnh mỉm cười: “Ai cũng bảo tôi giống cậu ấy, cảm ơn.”

Nhân viên bán hàng tròn mắt không tin: “Anh không phải cậu ấy à? Nhưng mà thực sự rất giống.”

Giọng Lăng Bách đều đều: “Đúng thế, còn có người thấy tôi giống cậu ấy quá liền bảo tôi kí tên, nhưng tôi thực sự không phải cậu ấy.” Bây giờ anh là ngôi sao nổi tiếng, đi đến đâu cũng bị người ta nhận ra.

Nhân viên bán hàng nhiệt tình: “Anh muốn mua gì? Tôi giảm giá cho anh 30%, người khác được giảm giá 20% thôi đấy.”

Lăng Bách dịu dàng cười: “Cảm ơn cô.”

Trẻ trung thoải mái, tính tình tốt, vừa biết nấu ăn, vừa biết hát lại đẹp trai tới mức khiến nhân loại đau đốn. Người con trai như thế lại thích cô.

An Dao bắt giắc bật cười.

Lăng Bách thì thầm hỏi cô: “Em cười gì thế?”

Cô huých tay vào ngực anh, giọng uy hiếp: “Đừng có lại gần cô nhân viên bán hàng như thế.”

Hóa ra là cô đang ghen, anh “ờ” một tiếng, còn cổ tình kéo dài giọng.

Cô trợn mắt nhìn anh một cái, anh trêu: “Em ghen à?”

Không biết có phải ghen hay không, dù sao cô không thích người con gái khác tiếp cận anh, ngay cả lại gần cũng không được. Cô hạ giọng nói: “Anh trả tiền quần áo.”

Anh lập tức đáp lại: “Tiền của anh đều là tiền của em.”

Cô liếc nhìn anh, niềm vui dâng tràn. Ông An Ý Phàm thấy hai người thân mật như vậy liền bật cười khà khà. Tâm trạng ông rất thoải mái, nên chọn được rất nhiều quần áo, thậm chí đi hết cửa hàng này tới cửa hàng khác.

Lăng Bách và An Dao xách mấy túi đồ, đưa mắt nhìn nhau, không biết tại sao ông lại vui như vậy.

Cho đến khi mặt trời lặn, ba người mới về nhà.

23. Chương 12 Phần 1

Chương 12

Trên đời này sao lại có thứ tình yêu khiến người ta ngay cái chết cũng không hề sợ hãi.

Trên ghế sofa xếp đầy chiến lợi phẩm của buổi mua sắm. Lăng Bách xuống bếp chuẩn bị nấu bữa tối. Ông An ngồi trên ghế sofa, mặc dù đi cả ngày, người mỏi rã rời nhưng trong lòng ông thực sự cảm thấy rất vui. Con gái ông cuối cùng cũng đã tìm được người xứng đáng để gửi gắm cả đời.

Ông gọi: “An Dao.”

An Dao mỉm cười nhìn ông, không nói gì, đợi ông nói tiếp.

Trước đây chỉ cần ông lên tiếng là cô bực bội ngắt lời, nhưng từ nay về sau, cô không bao giờ làm thế nữa.

Ông bắt đầu phát căn bệnh mà các bậc cha mẹ trong thiên hạ đều mắc phải - bệnh nói nhiều: “Bố rất thích chàng trai này, vì cậu ấy đối xử tốt với con, việc gì cũng nghĩ chu đáo. Bố nghĩ cậu ấy đáng để con gửi gắm cả đời. Nhưng từ nhỏ tính con đã cố chấp, ngang bướng, có lúc còn cãi cùn, sau này phải thay đổi đi, đối xử tốt với người ta. Đừng bắt nạt cậu ấy, không có việc gì thì đừng mặt mày cau có. Cậu ấy thực sự là một chàng trai tốt, theo cậu ấy chắc chắn sẽ hạnh phúc.”

Cô gật đầu: “Sau này con sẽ sửa.”

Ông tiếp tục: “Từ nhỏ bố chẳng dạy dỗ gì con, cứ mãi kiếm tiền chăm lo gia đình. Vì thế chưa bao giờ biết bày tỏ tình cảm của mình với con thế nào, còn đánh con khi con bước vào làng giải trí. Quan hệ hai bố con cũng trở nên căng thẳng, bố cũng là người có lỗi. Dao Dao, hôm nay bố thành thật muốn xin lỗi con.”

Trong lòng nặng trĩu nhưng cô vẫn tỏ ra bình tĩnh: “Bố, con không trách bố. Thực ra nhắc đến chuyện này con cũng muốn xin lỗi bố. Bố muốn tốt cho con, nên mới không muốn con bước vào giới giải trí. Nhưng khi đó con còn trẻ tuổi, không thích nghe lời, nên mới cãi lại bố, chọc giận bố. Bây giờ trải qua nhiều chuyện, con đã trưởng thành, biết mình sai ở đâu, cũng biết mình đã sai ghê gớm như thế nào, vì thế con mong bố tha thứ cho con.”

Ông mỉm cười thở dài: “Dao Dao của bố lớn thật rồi, từ nay về sau không cần bố lo lắng nữa.”

Cô lắc đầu nguây nguẩy, đôi mắt như có sương mờ che phủ, miệng chu lên nũng nịu: “Nuôi con một trăm tuổi, lo lắng chín mươi chín năm.”

“Khà khà, Dao Dao còn muốn bố lo lắng mấy chục năm nữa sao?”

“Lo đến một trăm tuổi.”

“Một trăm tuổi...”, ông An lẩm bẩm, quay mặt nhìn ra phía ban công, ánh mắt dần trở nên buồn bã. Một trăm tuổi, ông còn có thể sống được lâu như vậy không? Lòng ngực đau nhói từng cơn, ông hít sâu mấy hơi, cố gắng bình tâm nhìn cô: “Con đi giúp Lăng Bách đi.”

An Dao nghe lời ông, đi vào bếp.

Ông An Ý Phàm đứng dậy về phòng, đi đến cầu thang ở cửa sau liền ngồi xuống ho rũ rượi. Ông ra sức bịt miệng, nén cơn ho, nhưng cổ họng rất khó chịu, cơn ho xé gan xé ruột càng lúc càng dữ dội. Mặt ông tái đi, từng cơn thổ dốc ập tới.

“Bác.” Đàng sau vang lên tiếng Lăng Bách. Ông An run rẩy che miệng, nhưng càng ho sặc sụa hơn.

Lăng Bách ngồi xuống, vội vã vỗ lưng cho ông.

Ông lắc đầu dằn dò: “Cháu tránh xa ra.”

Lăng Bách lo lắng hỏi: “Bác làm sao thế? Sao lại ho dữ dội thế này? Bị ốm ả? Hay là cháu dẫn bác đi khám bệnh?”

“Bác...” Ông lắc đầu, ho càng lúc càng nặng.

“Bác.” Lăng Bách lo lắng vuốt lưng cho ông: “Cháu đưa bác đi khám.”

Ông ra sức lắc đầu, cuối cùng mãi mới dứt được cơn ho, lúc xòe tay ra, bên trong đầy máu.

“Máu?” Lăng Bách kinh ngạc thốt lên, ông An run rẩy lấy khăn tay trong túi áo plet ra lau sạch máu, rồi cho vào túi bóng nhét trở lại túi áo.

“Sẽ bị lây đấy, cháu tránh xa ra.” Ông An đứng dậy đi xuống dưới tầng.

Lăng Bách vội vàng đi theo, nói: “Bác cứ thế mà đi sao? Không ăn cơm với tụi cháu sao? Cháu và An Dao không sợ bị lây.”

“Nhưng bác sợ.”

Ông An Ý Phàm không dám dừng chân, mệt mỏi rã rời lê bước. Lãng Bách chạy lên trước đỡ ông: “Cháu lái xe đưa bác về.”

Ông An liếc nhìn Lãng Bách, nói: “Sao cháu không hiểu thế nhỉ? Bệnh này sẽ lây đấy, cháu còn trẻ, bác không muốn cháu như bác.”

“Bây giờ bệnh lao phổi rất dễ chữa, cháu không sợ.”

“Cái thằng này.” Ông An đành kệ anh, ông lấy trong túi ra một chiếc khẩu trang và đeo vào. Lãng Bách đỡ ông vào thang máy, xuống tới xe mới gọi điện dặn dò An Dao mấy câu. Ông An nghe thấy anh giải thích với An Dao liền mỉm cười. Anh chàng này chẳng biết nói dối là gì, mặt cứ đỏ bừng khi bị An Dao truy hỏi.

Ông An nhắc nhở. “Cháu nói với nó là ở thị trấn có chút việc, bác phải về họp hội nông dân.”

Lãng Bách hiểu ý liền nói với An Dao qua điện thoại: “Em nghe thấy chưa? Bác nói phải về đi họp, không phải là anh bảo bác đi, mà anh chỉ đưa bác về thôi.” Khó khăn lắm anh mới thuyết phục được cô, sau đó lái xe đưa ông An về nhà.

Trong xe rất yên tĩnh, Lãng Bách mở nhạc, phát bài trong album của anh. Giai điệu rất hay, từng nốt nhạc dường như ngấm cả vào tim.

Ông An mệt lả nhắm mắt lại. Mấy chục năm cứ nhọc nhằn như vậy, nhưng dù mệt mỏi thế nào đi nữa, chỉ cần nhìn gương mặt của con gái là ông cảm thấy mọi thứ đều xứng đáng.

“Lãng Bách.”

“Có cháu.”

“Dao Dao sau này phải nhờ cháu chăm sóc rồi, bệnh của bác đã hơn hai mươi năm, tái phát liên tục. Bác sĩ nói thuốc thang chẳng có tác dụng gì, nói cái gì mà bệnh lao phổi bị nhờn thuốc, bác cũng không hiểu lắm. Nói chung là sau này phiền cháu chăm sóc Dao Dao giúp bác.”

“Bác đừng nói linh tinh.” Ngón tay Lãng Bách siết chặt vô lăng: “Làm sao mà bị nhờn thuốc được? Chắc chắn là do bác sĩ lơ là bệnh tình của bác, cháu có thể mời bác sĩ giỏi nhất chữa trị cho bác.”

Ông An không nói gì nữa, chàng trai này khiến ông cảm thấy ấm lòng và vững tin. Xe lặng lẽ lăn bánh trên đường, ông từ từ mở mắt nhìn ra phía ngoài cửa xe, màn đêm đã buông, dưới ánh đèn mờ ảo, những tòa nhà cao tầng vút qua, tòa này nối tòa kia dường như mãi mãi không có điểm cuối. Thành phố này phát triển rất nhanh. Hai mươi mấy năm trước, lần đầu tiên ông đưa mẹ An Dao tới đây, dù thành phố đã có nhiều tòa nhà cao tầng nhưng không hoa lệ như bây giờ. Mọi thứ xung quanh đều thay đổi lớn lao và nhanh chóng.

Lúc đó hai vợ chồng ông giống như già Lưu[*] bước vào Đại Quan Viên[**], mặc chiếc áo sơ mi sờn ố què kệch, vá chằng vá đụp, dưới chân là đôi giày vải nát tới mức không thể khâu được nữa, thậm chí giày của ông còn hở mũi. Trong thành phố xe đạp đi lại như mắc cửi, ông dắt tay mẹ An Dao, tìm đến một tiệm chụp ảnh chụp tấm ảnh duy nhất trong đời bà. Lúc đó ngay cả việc chụp ảnh cũng là xa xỉ, nhưng mẹ An Dao đang mang thai nên hai người quyết định đi chụp một tấm làm kỉ niệm. Hai người còn nói đợi khi nào con ra đời sẽ đi chụp tiếp. Chụp ảnh xong ông nắm chặt tay mẹ An Dao đi dạo phố, mua quần áo mới cho bà.

[*] Già Lưu: Nhân vật bà lão nông dân trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần.

[**] Đại Quan Viên: Khu vườn cách biệt với thế giới bên ngoài được họ Giả xây lên để mười hai cô thanh nữ quý tộc xinh đẹp ngọc ngà của nhà họ sống trong đó.

Lấy ông lâu như vậy nhưng bà luôn luôn tiết kiệm, chưa từng mua bộ quần áo nào. Trong lòng ông rất áy náy, nhưng bà kiên quyết không mua ỉn, cho dù có thích những bộ quần áo đó đến mấy. Qua cửa hàng đồ sơ sinh, bà liền dừng chân khi nhìn thấy một dãy áo bông.

Bà chọn mấy bộ quần áo sơ sinh bằng bông, vì mùa đông rất lạnh nên bà sợ con mình sẽ bị lạnh. Sau đó, bà chọn một đồng hồ chơi và quần áo. Ông còn nhớ đây là lần bà tiêu nhiều tiền nhất từ lúc kết hôn tới

giờ, suýt nữa là tiêu hết cả lộ phí. Khi hai người trong bóng tối về tới nhà, bà lại tự tay đan áo len cho con dưới ánh đèn mờ tối, từng cuộn len, từng tấm áo len ấm áp là tất cả tình yêu bà dành cho con.

Chắc hẳn tất cả những người mẹ trên trái đất này đều yêu thương con cái hết mình như vậy.

Đêm An Dao ra đời, ông nghe thấy tiếng bà hét lên trong phòng, nghe thấy tiếng bà đỡ kêu mẹ An Dao dùng sức, trong lòng vô cùng hoảng loạn. Nỗi hoảng loạn và sợ hãi ấy khiến chân ông run rẩy. Không biết bao lâu sau, có tiếng trẻ con khóc oa oa rồi bà đỡ chạy ra nói: “Mất nhiều máu quá, tôi đi gọi xe đưa cô ấy tới bệnh viện.”

Ông lấy hết sức chạy vào phòng, trên chiếc giường xập xệ toàn là máu. Bà nằm đó, gương mặt tái nhợt, nghiêng nhìn đứa bé gái đang nằm bên gối.

Đứa bé không ngừng khóc vang lên.

Ông bắt lực tới bên giường, rơi lệ nhìn bà, nhưng chẳng thể làm được gì. Ông chỉ biết nhìn bà thở càng lúc càng yếu.

Bóng đêm trĩu nặng buông xuống ngoài căn nhà, dưới ánh đèn mờ tối, gương mặt bà dần dần trắng bệch, cơ thể cũng dần dần lạnh đi.

Dường như bà biết mình sắp ra đi, nên dặn dò ông nhất định phải chăm sóc con gái, không thể để con của hai người bị bắt nạt, không thể để con gái chịu khổ. Tiếng nói nhọc nhằn mà đứt quãng của bà giống như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào tim ông, ông khóc nức nở. Ông an ủi bà, nói xe sắp tới rồi, nhưng bà không đợi được nữa, đến lúc bà đỡ gọi được xe tới thì bà An đã nhắm mắt, mang sự lưu luyến cuối cùng dành cho con gái lên thiên đàng.

Ông mãi mãi không bao giờ quên hình ảnh bà nhìn con gái bé bỏng trước khi lâm chung, đó là cái nhìn vẫn vương vô hạn.

Trên thế gian này sao lại có thứ tình yêu khiến người ta ngay cả cái chết cũng không hề sợ hãi?

Khi bắt đầu những ngày tháng ấy, ông thực sự không biết mình đã sống như thế nào, một người đàn ông không biết phải làm gì với đứa con gái khóc quấy cả ngày. Ông không biết cho con bú, không biết thay tã cho con, con bé khóc cả ngày, thậm chí còn bị sốt, khó thở. Lúc đó nó mới được một tháng, ông tuyệt vọng đưa con vào viện.

Bác sĩ nói con bị viêm phổi cấp tính, nguy cơ tử vong rất cao, ông nên chuẩn bị sẵn tâm lí.

Ông ngồi trên ghế băng ở hành lang bệnh viện, cảm thấy mọi thứ như sắp sụp đổ đến nơi. Lúc nhìn con gái bị tiêm, tiếng khóc xé ruột xé gan, ông đã quyết tâm, nếu con bé không còn thì ông cũng chết theo. Ông sẽ ôm xác con nhảy lầu, kết thúc cuộc đời bi thảm. Cũng may An Dao không sao, ngược lại sau khi trải qua cơn bạo bệnh đó, con bé không ốm đau gì nữa.

Cảnh vật bên ngoài không ngừng lướt qua khung cửa, những ngọn đèn trong thành phố sáng lấp lóa.

Ông dựa đầu vào cửa xe, nhìn thành phố này, nước mắt bỗng trào ra. Bao năm qua, những hồi ức ấy ngày đêm đeo bám, càng về già càng nhớ day dứt. Bỗng nhiên ông lên tiếng: “Lúc An Dao được mấy tháng, bác dặn nó đi làm. Ông chủ lúc đó không nhận người mang con đi làm, vì thế bác chỉ có thể làm lao động chân tay như bốc dỡ hàng, chuyển hàng cho người ta. Đến lúc An Dao được một tuổi, bác gửi An Dao trong lều của chủ rồi đi đốt lò gạch. Lúc đó vì sinh tồn mà việc gì bác cũng làm, chỉ muốn nuôi nó lớn, lớn lên rồi gánh nặng của bác cũng nhẹ đi. Nhưng...” Ông hít một hơi dài, sống mũi cay cay: “Nuôi con một trăm tuổi, lo lắng chín mươi chín năm. Cho đến bây giờ bác vẫn không yên tâm về nó, thậm chí có lúc còn cảm thấy mình vô dụng, không thể giúp con khi nó đau khổ nhất. Nhiều lúc bác nghĩ, giá như nó đầu thai vào nhà giàu thì tốt biết mấy, đằng này lại đầu thai vào nhà bác, là bác nợ nó.”

Lăng Bách e dè đáp: “Sao lại thế được? An Dao luôn nói cô ấy tự hào vì có người bố như bác.”

Nước mắt ông An không ngừng rơi, ông cười khổ sở, nghẹn ngào hỏi: “Thế à?”

Lăng Bách ra sức gặt đầu: “Đương nhiên ạ, cháu đâu dám gặt bác? Từ nhỏ đến giờ cháu không bao giờ nói dối.”

Ông vừa rơi lệ vừa cười: “Đúng thế, ban nãy thấy cháu giải thích với con gái bác là bác biết ngay cháu không biết nói dối. Thực ra cứ tìm bữa một lí do đưa bác về là được, nhưng cháu lại không nói được một câu ra hồn.”

“Đúng thế ạ.” Lăng Bách cười gượng, trong lòng càng buồn hơn, một người đàn ông vừa làm việc vừa chăm con, nỗi khó khăn ấy người bình thường không thể nào tưởng tượng nổi.

Đột nhiên ông An rút tay vào túi áo, run rẩy lấy ra tấm ảnh đã hoen ố và áp lên cửa kính ô tô. Ông mỉm cười nói với người trong ảnh: “Bà ơi, đây là thế giới hiện tại. Bà thấy không, con gái chúng ta đang sống trong thế giới này đây, con bé không phải ăn cơm độn khoai để sống qua ngày như chúng ta.”

Lăng Bách thấy mắt cay cay, nước mắt anh nhỏ xuống vô lăng.

Ông An vẫn khóc, lệ thấm ướt cả khẩu trang. Ông nâng tấm ảnh trong lòng bàn tay, dịu dàng vuốt ve, nước mắt càng lúc càng chan chứa: “Trước khi bà đi đã nói với tôi một câu, cả đời này tôi không bao giờ quên. Bà nói, ‘Ý Phàm à, em không đau, cười một cái là qua thôi.’”

Lăng Bách mắt rưng rưng, trái tim thắt lại từng cơn. Người đàn ông trước mắt cũng chạc tuổi bố anh. Vợ chồng gặp cảnh chia lìa nhưng cả đời ông luôn giữ lời hứa duy nhất với vợ. Anh cũng hi vọng tương lai, anh và An Dao cũng có được thứ tình yêu đến chết cũng chẳng sờn như thế.

Ông An áp tấm ảnh vào ngực, tự nói với bản thân như bao năm qua: “Không đau, cười một cái là qua thôi.” Khóe miệng ông cong lên, đôi mày ánh mắt lấp lánh nét cười: “Không mệt, gắng gượng một chút là qua thôi.”

Xe lao đi trên đường cao tốc rồi rẽ vào quốc lộ, cảnh vật hai bên đường dần dần trở nên quen thuộc. Lăng Bách dừng xe trước cửa nhà, nói: “Bác ơi đến nhà rồi.”

Ông An hơi sững lại, nhìn ra ngoài cửa sổ như trong cơn mơ, tỏ rõ vẻ thất vọng: “Ồ, đến rồi, nhanh thế...”

Sau hôm nay, lại một mình ông đối diện với bóng đêm và nỗi cô đơn vô tận, thậm chí ngay cả một người nói chuyện cùng cũng không có.

Lăng Bách xuống xe mở cửa, dìu ông vào nhà.

Nhà ông An cũ nên lớp sơn trắng trên tường bị bong tróc khá khá, nhìn loang lổ cũ kĩ. Ông An đi thay khẩu trang, Lăng Bách đưa mắt nhìn xung quanh. Trên tường phòng khách treo đầy giấy khen của An Dao, thậm chí bông hoa đỏ[*] của lớp mẫu giáo vẫn còn dán trên cao. Bên dưới giấy khen là một bộ sofa lớn, chắc mới mua không lâu, cạnh đó là một bàn thờ to bằng gỗ gụ, nhưng bài vị trên đó không có ảnh thờ.

[*] Ở lớp mẫu giáo của Trung Quốc có phát những bông hoa màu đỏ cho các bé, dùng để đeo trước ngực, hoặc dán ở nhà như phiếu bé ngoan phát cuối tuần ở Việt Nam.

Anh nhớ có lần An Dao nói, bố cô đã ném hết ảnh của mẹ đi, thực ra đó đều là nói dối. Mẹ cô chỉ có một tấm ảnh duy nhất, và tấm ảnh ấy vẫn luôn được ông cất giữ cẩn thận. Sở dĩ ông không muốn cô biết vì không muốn cô cảm thấy có lỗi. Đó là lời nói dối thiện ý.

Trên gác vang lên tiếng ho xé ruột, Lăng Bách vội chạy lên, lần theo tiếng ho tìm tới nhà vệ sinh. Cửa bị khóa bên trong, anh vội gõ cửa.

Bên trong chỉ có tiếng ho vọng ra.

Lòng nóng như lửa đốt, anh vội hỏi: “Bác ơi, thực sự không cần đi bệnh viện sao bác? Cháu có thể đưa bác đi kiểm tra.” Tiếng ho khiến lòng anh thắt lại, dường như người bên trong có thể ho tới mức vỡ huyết quản mà chết. Anh gõ cửa liên hồi, gọi lớn: “Bác mở cửa được không? Để cháu đưa bác đi bệnh viện.”

Ông An Ý Phàm không đáp.

Ho một hồi, lại vọng ra tiếng nước chảy. Ông An mở cửa bước ra, vẫn đeo khẩu trang, dáng vẻ mệt mỏi: “Không sao, quen là được.” Chỉ năm tiếng đơn giản, nhưng lại quá đau lòng, ông An về phòng mình nằm

ngiêng trên giường, giọng yếu ớt: “Cháu về đi, cảm ơn cháu hôm nay đã nói chuyện với bác nhiều như thế, cuối cùng bác muốn nhờ cháu một việc.”

“Bác nói đi, cho dù có làm được hay không cháu cũng sẽ cố hết sức.”

“Cháu nhất định sẽ làm được, đó là... cháu giúp bác giấu An Dao bệnh tình của bác, vì bệnh này đã hơn hai mươi năm rồi, tái phát bao lần, bác không muốn nó lo lắng.”

“Nhưng cô ấy là con gái bác, lo lắng cho bác cũng là việc nên làm.”

“Khụ khụ, làm bố mẹ thì dù có bệnh cũng cố giấu con cái, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không nói ra. Bác tin bố cháu cũng thế thôi.” Ông An Ý Phàm thở dài, hạ giọng nói: “Bố mẹ trên thế giới này có ai là không muốn tốt cho con cái đâu?”

24. Chương 12 Phần 2

“Vâng, cháu hứa với bác.”

Lăng Bách nửa quỳ nửa ngồi bên đầu giường, nắm chặt tay ông An Ý Phàm. Lúc này ông An Ý Phàm đang mặc một chiếc áo sơ mi cũ sờn, gầy trơ xương. Lăng Bách chau mày, cố gắng kiềm chế không khóc, bình tĩnh nói với ông: “Cháu sẽ giữ bí mật này với An Dao nhưng bác hãy để cháu đưa bác tới bệnh viện trị bệnh, được không ạ?”

Ông gật đầu thỏa hiệp.

Lăng Bách gượng cười nhưng khóe mắt rơm rớm nước mắt: “Cũng mong bác hôm nay cho phép cháu ở đây với bác.”

Ánh mắt ông tối sầm lại, lo lắng hỏi: “An Dao thì sao?”

Lăng Bách lắc đầu: “Không sao đâu ạ, cô ấy sẽ hiểu thôi. Bao năm qua có một mình, cô ấy vẫn gắng gượng được, bây giờ cho dù có chuyện gì cô ấy cũng không dễ dàng bị đánh gục, bác hãy tin cô ấy.”

Lăng Bách nắm chặt bàn tay run rẩy của ông. Ông An buồn bã cười: “Đúng thế, từ nhỏ đến giờ nó luôn ngủ một mình, chưa bao giờ sợ hãi, một thân một mình vẫn tự lo liệu được. Sau này nó cũng không dễ dàng gục ngã. Những người hăm hại nó sớm muộn cũng bị ông trời trừng phạt, phải trả giá.”

“Vâng, hôm nay cháu sẽ ngủ ở phòng An Dao, nếu có chuyện gì bác cứ gọi cháu.”

“Ừ.”

Lăng Bách đi sang phòng bên cạnh, lấy điện thoại bấm một dãy số quen thuộc. Điện thoại đổ chuông một tiếng là có người nghe ngay, An Dao lo lắng hỏi: “Bố em sao rồi? Tại sao về nhà trước?”

Anh cố gắng bình tĩnh đáp: “Bác rất ổn, không sao. An Dao này, hôm nay anh ở đây với bác nên không về được.” An Dao nghe xong mới an tâm, vui vẻ hỏi: “Lăng Bách muốn lấy lòng bố vợ hả?”

Anh cố ý cười: “Sao, không được à?”

“Được chứ, anh cứ thử xem sao.”

“Thực ra anh không cần lấy lòng bố vợ đâu, bố em bây giờ đã coi anh là con rể rồi.” Anh cười gượng, phòng bên đột nhiên vang lên tiếng ho dữ dội. Anh lập tức dùng tay bị điện thoại, sợ An Dao nghe thấy.

“Lăng Bách, anh đừng đắc ý, em còn chưa đồng ý mà.”

“Ừ...” Lăng Bách sợ nói tiếp sẽ bị lộ nên vội nói: “VẬY anh cúp máy đây, anh buồn ngủ rồi.”

“Bye bye.”

“An Dao.” Anh chợt gọi tên cô, buột miệng nói: “Cho dù ngày mai mọi người trên thế giới này nhìn em thế nào, cho dù có bao nhiêu người công kích em, anh chỉ muốn nói với em là, không đau, cười một cái là qua thôi.”

An Dao sững người, mỉm cười đáp lại anh: “Vâng, chịu đựng một chút là qua thôi.”

Anh bước ra ban công, màn đêm đã phủ kín cảnh vật, chỉ còn ánh sao le lói. Anh nhìn về phía nhà của mình. Một căn biệt thự nhỏ ba tầng, bên trong tối om, im lìm. Người trong thị trấn hầu hết đã tắt đèn đi ngủ, ngoài đường lớn cũng không một bóng người.

Bốn bề tĩnh lặng, thỉnh thoảng vang lên tiếng côn trùng kêu rả rích.

Phòng bên bỗng nhiên “choang” một tiếng, anh vội chạy sang xem. Dưới ánh điện mờ mờ, ông An Ý Phàm đang nằm thở dốc trên giường, cạnh chiếc tủ gần đầu giường, những mảnh sứ vỡ la liệt dưới đất. Là cốc uống nước bị vỡ.

Lăng Bách vội lấy cốc khác rót nước cho ông uống. Ông uống xong, ngửa đầu lên, hít thở khó khăn, cơn đau lại dội lên trong lồng ngực, ông vuốt ngực bằng bàn tay khẳng khiu. Lăng Bách vội vã giúp ông, dưới bàn tay anh, cơ thể gầy gò của ông rung lên từng nhịp.

Lăng Bách xót xa hỏi: “Có phải đau ngực không ạ?”

Ông An Ý Phàm khẽ gật đầu: “Thế này từ lâu rồi. Đúng rồi, cháu đeo khẩu trang vào đi, bệnh này dễ lây lắm, lần nào An Dao về nhà bác cũng muốn đuổi nó đi.” Ông cười yếu ớt: “Nếu không nó sẽ bị lây.”

Lăng Bách ngoan ngoãn đeo khẩu trang vào, cổ họng đắng ngắt, không dám nói gì nữa.

Ông An liếc nhìn bầu trời đêm tối đen như lòng biển sâu, giọng đầy thương cảm: “Thực ra bác cũng hi vọng nó ở với bác thêm một ngày, nhưng con gái lớn rồi, nhiều việc không theo ý mình. Nó cũng có sự nghiệp của mình, sau này còn có gia đình, con cái riêng. Bác không muốn gây phiền phức cho nó, không muốn nó bị phân tâm vì phải chăm sóc bác.”

Người già nào trên đời cũng như vậy, cho dù một người cô độc trong căn nhà trống trải, cho dù bệnh tật không người chăm sóc, họ cũng không oán giận con cái. Những gì họ làm đều vì muốn tốt cho con cái.

Lăng Bách buồn bã gật đầu.

Ông An Ý Phàm bỗng bật cười: “Cháu có cảm thấy bác nói nhiều không?”

Lăng Bách vội lắc đầu: “Không đâu ạ, chỉ là bác cô đơn quá lâu mà thôi. Cháu không sao đâu, bác muốn nói gì cứ nói đi ạ.”

Ông mệt mỏi nheo mắt lại nhưng vẫn gắng gượng nói tiếp: “Lúc nhỏ An Dao rất xinh xắn, giống y như mẹ nó, đôi mắt to, sống mũi cao. Mọi người đều bảo bác sinh được một cô con gái ngoan, sau này có thể hưởng phúc...” Ông từ từ nhắm mắt lại, giọng càng lúc càng yếu, cuối cùng nhỏ dần, rồi ngủ thiếp đi.

Lăng Bách đắp chăn cho ông, đóng cửa rồi nhẹ nhàng đi sang ban công phòng bên cạnh gọi điện thoại cho bố mình. Làm ngôi sao lâu như thế nhưng đây là lần đầu tiên anh gọi điện thoại cho bố. Đầu máy bên kia bố anh trả lời với vẻ ngái ngủ.

“Tìm ai?”

“Là con.” Anh khó khăn mở lời.

Bố anh nghe thấy giọng anh, ngập ngừng giây lát, hỏi: “Có việc gì?”

Anh trầm ngâm nhìn bầu trời đêm, bố anh càng lúc càng mất kiên nhẫn: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Con xin lỗi.”

“...”

“Con chỉ muốn nói với bố một câu xin lỗi, hi vọng bố chấp nhận.”

“Con kiên trì làm theo lựa chọn của mình, còn muốn bố chấp nhận cái gì?” Giọng ông hơi khàn, ngập ngừng một lúc ông hỏi ngược lại anh: “Lăng Bách, con có bao giờ nghĩ cho bố? Con tuyên bố với cả thiên hạ con yêu đứa con gái như vậy, con có bao giờ nghĩ tới chuyện trước mặt bạn bè thân thiết, bố phải làm thế nào không? Con nhảy lầu vì cô ta, viết bài hát tặng cô ta, làm ngôi sao vì cô ta, mọi người xung quanh nói với bố những điều này, bố chỉ mong đó là một cơn ác mộng. Bố thực sự không thể chấp nhận đứa con ngoan ngoãn của mình biến thành một người như vậy.”

“Cô ấy vô tội bố ạ.”

“Nếu nói clip đen là giả thì bố có thể tạm chấp nhận, nhưng giờ Đường Khải lại tung một loạt ảnh riêng tư của cô ta lên. Lăng Bách, lẽ nào con không đọc tin tức? Con không biết bây giờ người ta nói gì sao? Con chỉ cần lên mạng, nào là đồ đàn bà tiện nhân, nào là kẻ nói dối, muốn có lời khó nghe thế nào thì có lời khó nghe thế ấy. Bố nói cho con biết, nếu con muốn bố chấp nhận con dâu như thế, thì bố thà không có đứa con trai như con.”

Bố anh nói ng một tràng liền cúp máy, anh nắm chặt điện thoại, trong lòng đau như dao cắt. Cơn bão táp ngày mai sẽ như thế nào? Chắc còn dữ dội hơn vụ clip đen, hẳn các báo lớn và truyền hình đều sẽ đưa tin. Anh nhắn tin cho cô: “An Dao, anh rất nhớ em.”

Anh giữ chặt tình yêu với An Dao, chỉ mong cô có thể gắng gượng được.

Kim đồng hồ chỉ mười hai giờ đêm, An Dao đọc tin nhắn của Lăng Bách, rất ngắn gọn nhưng khiến cô xúc động. Tin tức giải trí vẫn đang phát lại trên ti vi, cô lặng yên xem, cô biết hôm nay Đường Khải đã công bố ảnh riêng tư của cô.

Lần này người ta bình luận về cô còn cay độc hơn đợt clip đen.

Hôm nay bố đến thăm cô, cô vốn đã cảm thấy không bình thường bởi vì nhiều năm qua bố không chịu đi ra khỏi thị trấn, chỉ ngày ngày quanh quẩn ở trong nhà.

Điện thoại tiếp tục đổ chuông, dây số trên màn hình giống như gai đâm vào mắt cô. Cô đã từng xóa dây số này rồi lại lưu vào, cứ xóa đi rồi lưu lại như thế chỉ vì không nỡ. Cuối cùng, giây phút cô quyết định xóa số điện thoại cũng là lúc cô cảm thấy trái tim mình đã chết.

Suốt một tiếng đồng hồ số điện thoại của Donna trên màn hình cứ ngừng rồi lại hiện. Cô không tắt máy, muốn xem xem Donna kiên trì gọi đến bao giờ.

Lại hơn hai mươi phút nữa trôi qua, điện thoại cuối cùng không đổ chuông nữa, nhưng chuông cửa lại vang lên. Cô chạy ra mở, bên ngoài là Donna.

Donna thiếu ngủ nên hai mắt thâm quầng. Trái tim An Dao thắt lại nhưng vẫn lạnh lùng hỏi: “Chị đến làm gì? Đến xem tôi tự sát chưa à? Xin lỗi, cho dù người khác chết hết rồi thì tôi phải nghĩ cách để tiếp tục sống.”

Donna im lặng nhìn cô, không nói gì.

An Dao bấu mạnh vào khung cửa, những ngón tay vì bấu chặt vào cửa sắt lạnh nên móng tay bị gãy hết. Ai cũng nói mười đầu ngón tay liền với tim, nhưng cô không hề cảm thấy đau.

Donna im lặng một hồi rồi hạ giọng nói: “Xin lỗi.”

Lại là hai tiếng đó, cô thực sự rất ghét hai tiếng đó. Cô định đóng cửa nhưng Donna tiến lên mấy bước giữ chặt cánh cửa lại, khóe miệng run run: “An Dao.”

Cô gườm gườm nhìn Donna, sáng giọng quát: “Làm gì thế? Rốt cuộc chị muốn làm gì? Chị ép tôi đến thế này rồi vẫn chưa đủ sao? Có phải chị muốn tôi chết thì mới dừng tay?”

“Không phải tôi để lộ ảnh ra ngoài, những tấm ảnh đó đều do Trần Tuyết San đưa cho Đường Khải, không liên quan đến tôi.”

“Trần Tuyết San?” An Dao cười nhạt: “Donna, tôi xin chị nên tìm một cái cớ hay hơn, cái cớ này tôi quá. Chị dựa vào cái gì mà cứ xảy ra chuyện là đổ cho người khác? Chị dựa vào cái gì mà nói Trần Tuyết San đưa ảnh cho Đường Khải? Cô ấy có lí do gì mà đưa cho Đường Khải ảnh riêng tư của tôi?”

Donna không trả lời được, chị không biết làm cách nào để giải thích rõ ràng với An Dao.

An Dao chau mày lạnh lẽo, dùng những từ ngữ nặng nề: “Không trả lời được hả? Hay là không biết phải bịa thế nào? Donna, có cần tôi cho chị một lí do không? Chị và Đường Khải là tình nhân, phải không? Là trâu già gặm cỏ non, học đòi quản lí khác chơi đùa với ngôi sao nam? Chị bắn thỉu tới mức khiến tôi buồn nôn.”

Nghe những lời độc địa này, Donna không hề tức giận mà bình tĩnh đón nhận tất cả. Bởi vì chị thực sự đã sai, cho dù An Dao mắng thế nào cũng được, Donna chỉ muốn cố gắng bù đắp cho cô.

Người trước mặt không có phản ứng gì, An Dao tưởng rằng chỉ ít Donna cũng phải tức giận, sẽ bưng bưng lửa giận mà nói với cô mình và Đường Khải chẳng có quan hệ gì. Thực tế chứng minh cô một lần nữa lại đánh giá cao Donna.

An Dao thất vọng tới cực điểm: “Ngay cả giải thích cũng không dám sao?”

Donna xót xa lắc đầu: “Quả thực tôi rất bắn thỉu. Có điều An Dao à, cho dù cô có tin hay không, nhưng quan hệ giữa tôi và Đường Khải không như cô nghĩ đâu.”

“Vậy là quan hệ gì?”

“An Dao, việc đã đến nước này thì cho dù tôi có nói gì cũng không thể bù đắp được những tổn thương tôi đã gây ra cho cô. Sự việc phát triển ngoài tầm kiểm soát của tôi. Tôi tưởng cùng lắm cô chỉ chịu đau khổ một thời gian ngắn thôi, nhưng không ngờ Đường Khải hết lần này đến lần khác làm tổn thương cô. Nhưng xin cô hãy tin tôi, cơn bão clip đen sẽ mau chóng qua đi, tôi nhất định sẽ nghĩ cách kết thúc mọi chuyện.”

Kết thúc mọi chuyện? Nói sao mà dễ thế.

Clip là giả, cô luôn tưởng rằng thứ gì giả dối thì sẽ có lỗ hổng. Nhưng thông báo giải thưởng đã đăng mà không có bất cứ ai liên hệ với cô, chẳng có ai có thể tìm được chân tướng. Bây giờ ngày ngày báo chí đăng tin tức bôi đen cô, tất cả mọi người đều đàm tiếu về cô. Thậm chí cô không biết ngày mai mình còn sức mà chống đỡ không?

Có thể kết cục của cô là học theo Nguyễn Linh Ngọc[*] người người đàm tiếu, nhảy lầu là ng. Nhưng cho dù cô chết, thì cả đời này cũng không rửa sạch được vết nhơ, huống hồ tự sát chỉ khiến người thân đau buồn, kẻ thù sung sướng. Cho dù cô bị tất cả mọi người đạp xuống dưới chân, cô cũng phải tìm ra chân tướng sự việc, trả lại sự trong sạch cho bản thân.

[*] Nguyễn Linh Ngọc tên thật là Nguyễn Phương Căn (1910-19) minh tinh của điện ảnh Trung Quốc thời kì đầu. Vì những phiền muộn trong đời sống cá nhân, lại thêm búa rìu dư luận nên năm hai mươi lăm tuổi, cô tự sát kết thúc cuộc đời của một huyền thoại điện ảnh.

Ánh mắt Donna rất phức tạp, chị nhìn cô hồi lâu, rồi buông tay khỏi cửa, quay người bước đi.

An Dao nhìn theo bóng hình ấy, trái tim nghẹn lại như bị nghẹt thở. Rõ ràng là Donna hãm hại cô, là Donna đẩy cô tới bước này. Cô nên hận, nên oán trách, nhưng tại sao trong lòng chỉ hiện hữu nỗi buồn.

Cô vừa đóng cửa, chuông cửa lại vang lên, cô tưởng Donna quay lại giải thích rõ đầu đuôi câu chuyện cho cô, thẳng thắn với cô. Nhưng khi cô mở cửa lại thấy gương mặt của Lăng Bách.

Cô thất vọng nhìn ra ngoài hành lang, ngoài Lăng Bách thì chẳng thấy bóng ai nữa.

Lăng Bách sờ lên gáy, buồn bã nhìn theo ánh mắt cô về phía hành lang: “Sao nhìn thấy anh em lại không vui lắm?”

Cô cười gượng gạo: “Sao anh lại về? Không phải anh nói hôm nay ở lại với bố em sao?”

Lăng Bách nói: “Anh không yên tâm về em.” Suy đi nghĩ lại, anh quyết định đi về trong đêm. Anh lo cô không cách nào chống đỡ được, còn sợ cô nghĩ ngợi lung tung nữa.

Anh thẳng thắn nói với cô: “Anh đợi bố em ngủ say rồi mới về.”

Cô đứng ở cửa, nhìn anh rồi mỉm cười: “Em có trách anh đâu, anh vội giải thích làm gì.” Đèn âm thanh ở cửa bật sáng, ánh sáng dịu dàng chiếu rọi vào mắt anh, nụ cười của anh rạng rỡ, gương mặt toát lên vẻ quyến rũ chết người: “Anh xin lỗi mà.”

Cô nói: “Ưu điểm lớn nhất của anh đó là dũng cảm nhận lỗi, không đúng, phải là vội vàng nhận lỗi mới đúng.”

Anh mỉm môi bỗng dừng kéo tay cô chạy ra ngoài. An Dao chạy theo anh, hỏi: “Anh muốn đưa em đi đâu?” Thực ra không cần hỏi, lần nào anh cũng khiến cô vui, cũng mang cho cô niềm vui bất ngờ. Anh không lái xe, mà bắt taxi ngay lối ra vườn hoa dưới lầu.

Trên xe, An Dao cúi đầu, tỏ rõ sự bất an.

Lăng Bách ghé sát tai cô, nói: “Dưới đất có vàng à?”

Cô ngẩng lên nhìn vào mắt anh, chau mày lại.

Giọng anh trầm thấp đầy mờ ám: “Cùng anh ra ngoài em rất sợ sao? Tại sao lại sợ? Chúng ta là người yêu của nhau đường hoàng. Anh không cho phép em cúi đầu, phải ngẩng đầu ưỡn ngực làm người.”

An Dao từ từ ngẩng đầu lên, ngồi thẳng người.

Hơi thở ấm nóng của Lăng Bách phả vào tóc mai cô: “Như thế mới đúng chứ.”

Đi một lúc rồi dừng lại trước chợ đêm. Anh dìu cô xuống xe, con phố về đêm rực rỡ ánh đèn, sáng bừng mà ấm áp. Trên vỉa hè, các quầy hàng san sát, vô cùng náo nhiệt. Anh cầm tay cô đi từ đầu phố và bắt đầu ăn vặt, đồ nướng, mì chua cay, canh cay nóng... An Dao chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể ăn nhiều đến vậy, ăn từ đầu phố tới cuối phố, mà trên con đường này không có ai nhận ra họ.

An Dao cảm thấy không thể tin được: “Lăng Bách, sao mọi người không nhận ra chúng ta?”

Lăng Bách quay đầu nhìn các sạp hàng hai bên phố, nói đùa: “Người ta bận làm ăn nuôi gia đình, em tưởng ai cũng rồi rã như đám paparazzi sao. Không phải ai trên thế giới này cũng thích quan tâm tới thị phi của ngôi sao đâu.”

Thực ra anh đang vòng vo để an ủi cô. Cô đâu phải con nít, làm gì có chuyện không hiểu chứ?

Cuối phố không ồn ào như chợ đêm, các cửa hàng nhỏ bên đường đều đã đóng cửa. Lăng Bách nắm chặt tay cô hai người đi dọc con phố không người.

Bốn bề yên lặng như tờ, thỉnh thoảng vang lên tiếng động của vài chiếc xe qua lại trên đường lớn gần đó. An Dao nghe tiếng bước chân của hai người chậm bước, cô rất thích cảm giác được anh dắt tay đi dạo thế này.

“An Dao, em nói xem lúc chúng ta bạc đầu còn có thể đi dạo thế này không?” Giọng Lăng Bách đột ngột vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng.

An Dao mỉm cười: “Anh muốn nói câu ‘Việc lãng mạn nhất trên đời đó là cùng em già đi’ à?”

Cô càng ngày càng có thể hiểu thấu tâm tư của anh rồi.

“Thực ra ban này anh lừa em đấy, bố em ngủ một lúc rồi tỉnh dậy, bảo anh về thăm em.”

“Vì thế anh nghe lời bố vợ, đi suốt đêm về đây?”

“Đúng thế, lời của bố vợ sao anh lại không nghe?” Lăng Bách cố tình nói một cách thoải mái chứ không dám cho cô biết, bố cô tỉnh dậy vì cơn ho dữ dội, rồi giục anh trở về. Bỗng nhiên anh dừng lại, nhìn lên trời cao, hôm nay sao thưa thớt, chỉ có trăng chênh chếch trên bầu trời. Nhưng ở chân trời phía bắc, sao Bắc Cực vẫn tỏa ra ánh sáng le lói.

“An Dao, em thấy sao Bắc Cực chưa?”

“Rồi.” An Dao gật đầu nhìn lên trời, mỉm cười và chỉ về phía bắc. “Đó là Lăng Bách, Lăng Bách là sao Bắc Cực.”

“Đúng thế, Lăng Bách chính là sao Bắc Cực, sẽ mãi mãi bảo vệ An Dao.”

Những lời anh nói khiến cô cảm động, cô mỉm cười ngọt ngào và dừng chân, đẩy Lăng Bách lên phía trước rồi nũng nịu ra lệnh: “Anh đi lên trước, không được quay đầu lại.”

Lăng Bách không hiểu gì nhưng vẫn làm theo lời cô. Cô chậm chậm đi về phía anh rồi ôm từ phía sau, dịu dàng gọi: “Lăng Bách.”

Cả người anh khẽ run lên, không dám quay đầu lại.

Cô áp má vào lưng anh, hạnh phúc nói: “Em muốn cảm ơn ông trời đã cho em được gặp anh.” Cảm ơn ông trời đã cho em được gặp anh.

Khóe miệng Lăng Bách cong lên, câu nói này là sự khẳng định lớn nhất đối với anh. Dù cô chưa từng nói yêu anh, nhưng thứ cô làm đều thể hiện rõ tình cảm của cô.

Trên phố lặng im không một tiếng động, ngay cả những ngọn đèn neon lác đác cuối phố cũng đã tắt, chỉ còn ánh đèn đường màu vàng ấm. Anh quay lại, ánh mắt lấp lánh đầy tình cảm nhìn vào mắt cô, đột ngột ôm cô vào lòng. Anh ôm rất mạnh, cánh tay giữ chặt cô, dường như muốn cô tan vào xương máu anh, hợp thành một thể.

Anh nói: “Anh đã từng nói với em rằng có người nói trên thế giới này hai người yêu nhau đã là kì tích, anh tưởng mình không bao giờ có được kì tích đó. Bây giờ anh muốn rút lại câu nói ấy. An Dao, anh cũng cảm ơn ông trời, cảm ơn ông trời đã cho anh gặp em, yêu em, cảm ơn ông trời đã cho anh có thể bảo vệ em.”

Cô gục đầu vào ngực anh, trong lòng không ngừng nói với bản thân, An Dao à, cho dù ngày mai mưa gió bão táp thế nào, mình nhất định phải gắng gượng. Bởi vì Lăng Bách luôn bên cạnh mình, bảo vệ mình, cả đời không rời không bỏ.

25. Chương 13 Phần 1

Chương 13

Tôi không tin trên đời này không có quả báo. Tôi càng không tin một lời nói dối có thể lừa gạt được tất cả mọi người trên thế giới này.

Sáng sớm hôm sau, sắp gọi cô đến. Tầng dưới của công ti đầy phóng viên, còn náo nhiệt hơn cả mở họp báo. Lăng Bách lái xe đưa An Dao tới trước cửa, vừa xuống xe phóng viên đã bu đến.

“An Dao, có thể tiết lộ cho chúng tôi biết quan hệ của cô và Đường Khải không? Tại sao anh ấy lại có lượng lớn ảnh riêng tư của cô? Thậm chí còn có ảnh vừa tắm xong?”

“Trước đây cô phủ nhận quan hệ thân mật với Đường Khải, bây giờ Đường Khải tự sát hai lần, phải công bố ảnh riêng tư của cô với báo chí, cô có thể nói cụ thể tình hình không? Trước đây hai người thực sự là người yêu sao?”

“Chuyên gia đã nghiên cứu rồi, ảnh của cô đều là thật, điều này phải chăng chứng minh clip đen cũng là thật?”

Lăng Bách nắm chặt tay cô, mở đường cho cô giữa biển người. Phóng viên vây kín bốn phía, cô bối rối chen lên giữa đám đông.

Phóng viên thấy cô không trả lời liền quay sang hỏi Lăng Bách: “Ảnh riêng tư của An Dao tung ra rồi. Lăng Bách, anh vẫn tin cô ấy sao?”

Lăng Bách dừng bước, nhìn đám phóng viên một lượt, mặt không đổi sắc: “Tôi tin cô ấy.” Anh nắm chặt bàn tay cô, tuyên bố với tất cả phóng viên: “An Dao là bạn gái của tôi, hi vọng mọi người giờ cao đánh khẽ, đừng bới móc chuyện quá khứ của cô ấy nữa.”

Phóng viên tranh nhau đưa micro về phía anh: “Lăng Bách, điều này chứng tỏ phải chăng anh tin trước đây An Dao và Đường Khải yêu nhau? Cô ấy liên tục nói dối, tại sao anh vẫn tin?”

Lăng Bách nói: “Cô ấy không nói dối, có thể bây giờ chưa có chứng cứ nhưng thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

Câu hỏi của phóng viên càng lúc càng sắc bén, thậm chí họ còn cười nhạo Lăng Bách, anh không trả lời, chỉ ôm An Dao vào lòng, bảo vệ cô suốt dọc đường vào công ti. Bảo vệ thấy vậy liền ngăn cản phóng viên, dẹp đường cho hai người. Khó khăn lắm họ mới vào được bên trong, ánh mắt của tất cả nhân viên công ti mờ ám lạ thường.

Ở cửa thang máy, An Dao bất ngờ gặp một đàn chị - Trương Tâm Ái. Năm ngoái Trương Tâm Ái nổi lên sau một đêm dựa vào bộ phim “Linh tiên”, khi đó nhờ thân hình bốc lửa, gương mặt thiên thần, nên được mệnh danh là nữ thần gợi cảm của giới giải trí. Nhưng đáng tiếc không lâu sau có tin cô bị người môi giới mại dâm tố cáo đã từng được mấy đại gia bao nuôi, ngay lập tức bị giới săn tin tìm ra chứng cứ. Trương Tâm Ái đang nổi như cồn bỗng dưng bị rơi xuống vực sâu vạn trượng, bị tất cả mắng chửi. Hai năm gần đây không nghe thấy tin tức gì về cô, thỉnh thoảng khi phóng viên đưa tin xấu về ngôi sao nữ trong giới thì mới nhắc đến tên cô như tấm gương tày liếp.

Đây chính là ngôi sao, một khi đã bị người đời đàm tiếu thì sẽ chuốc nhục cả đời.

Bọn họ không thể đi sai một bước, dây thần kinh lúc nào cũng căng như dây đàn, bởi vì đi sai một bước có khả năng sẽ không còn cơ hội đứng dậy. Ngôi sao càng nổi tiếng thì áp lực càng lớn. Không biết khi nào mình sẽ hết thời, không biết khi nào sẽ bị lớp ngôi sao mới thay thế, bị công chúng lãng quên. Thứ áp lực nặng như núi ấy luôn đè nặng trong tim họ.

Trương Tâm Ái liếc nhìn An Dao, khoe miệng nhếch lên, châm biếm: “Đại minh tinh An Dao đây mà, sau khi bị tung clip đen còn già mồm, ham hố đóng phim cấp ba nên bị công ti đóng băng, may mà được Lý Thừa Trạch chuộc về, sau khi về Kinh Vũ Bách Xuyên vốn tưởng có cơ đứng dậy ai ngờ tình cũ hai lần tự sát, liên tục xuất hiện trên trang nhất. Lần này, sau khi cặp với thần tượng mới là Lăng Bách lại bị tình cũ tung ảnh riêng tư, thậm chí còn có ảnh vừa tắm xong, ảnh trên giường, một lần nữa thu hút sự chú ý của dư luận.”

Những tin này được tóm tắt từ báo chí, rất toàn diện đầy đủ.

An Dao không còn gì để nói.

Trương Tâm Ái châm chọc tiếp: “Đều là người bị đẩy vào đường cùng, cô không cần ghét tôi, càng không cần đề phòng tôi, nếu tôi đoán không sai thì nhất định Lý Thừa Trạch gọi cô tới đây. Giống như năm xưa khi tôi xảy ra chuyện, anh ấy là người đầu tiên tìm đến tôi.” Cô ta hỏi An Dao với vẻ thâm sâu: “Cô đoán xem anh ấy tìm tôi để làm gì?”

An Dao lịch sự lắc đầu.

Cửa thang máy mở, ba người cùng bước vào.

Ánh mắt Trương Tâm Ái lạnh lẽo: “Cô biết không, anh ấy giành tôi từ tay công ti khác với giá cao, kí hợp đồng năm năm, năm năm tươi trẻ nhất, đẹp đẽ nhất, kiếm nhiều tiền nhất của một ngôi sao tôi đã kí với anh ấy, kết quả sau khi xảy ra chuyện anh ấy lập tức từ bỏ tôi, vứt tôi sang một bên giống như rác rưởi, đóng băng sự nghiệp. Không có việc để làm, không được lên tin tức, thậm chí bị đưa tin xấu tôi cũng chấp nhận. Thỉnh thoảng có tin của tôi, anh ấy lập tức dẹp xuống.” Cô ta ngáp ngừng rồi cười càn thê lương hơn: “Nhất định anh ấy cũng đối xử với cô như vậy, bởi vì tất cả mọi người ở đây đều là quân cờ kiếm tiền. Anh ấy sẽ không giải vây cho cô đâu, càng không giúp cô thoát tội. Anh ấy sẽ từ bỏ cô, ném cô đi như rác rưởi.”

Thực ra An Dao cũng đã đoán được vài phần, nhưng cô đâu có sự lựa chọn, đành miễn cưỡng lên tầng cao nhất.

Bên ngoài văn phòng trên tầng cao nhất, An Dao và Lăng Bách bất ngờ gặp Đường Khải ở đại sảnh. Đường Khải uể oải ngồi trên ghế dài, nghịch điện thoại với dáng vẻ thờ ơ. Đường như cảm nhận được ánh mắt khác lạ nên Đường Khải ngẩng đầu, thấy An Dao liền mỉm cười, tiếp tục nghịch điện thoại trong tay.

Lăng Bách không nhận được, siết nắm đấm lao về phía Đường Khải.

An Dao vội ngăn lại: “Đừng đánh anh ta.”

Nắm đấm đã sát trán Đường Khải, anh bực bội rút tay lại.

Đường Khải không ngẩng đầu lên, giọng uể oải: “Nếu dám đánh tôi thì tôi đảm bảo ngày mai sẽ có tin giết gân hơn đó, tin thế nào nhỉ? Trước đây An Dao dựa vào quy tắc ngầm để thăng tiến? Hay là bán thân thăng tiến? Hay là được bao nuôi? Tôi tin các báo lá cải rất thích mấy tin này.”

Tuyệt đối có thể, bởi vì con át chủ bài trong tay anh ta là Donna.

An Dao tới trước mặt Đường Khải, cười nhạt: “Đúng, anh có thể khiến tôi chết. Nhưng tôi thực sự không tin trên đời này không có quả báo, tôi càng không tin một lời nói dối lại có thể lừa gạt tất cả mọi người trên thế giới này. Cho dù bây giờ sự thật bị che khuất, nhưng sớm muộn cũng có một ngày nó được hé mở.”

Cửa phòng làm việc đột ngột mở ra.

Amy từ trong bước ra, nói: “An Dao, sắp mời cô vào một mình.”

An Dao bước vào phòng làm việc, Lăng Bách định vào theo nhưng bị Amy chặn ở ngoài cửa.

Không khí trong phòng rất căng thẳng, trên bàn xếp đầy báo, Lý Thừa Trạch nhìn màn hình máy tính, tay rê chuột, sắc mặt khó khăn.

An Dao ngồi xuống, lặng lẽ nhìn anh. Cô không nói gì, im lặng có lúc là vũ khí tốt nhất.

Lý Thừa Trạch nhìn cô vài giây rồi bật cười: “An Dao, điệu bộ của cô bây giờ khiến tôi nhớ lại hôm chúng ta đàm phán, lấy bất biến ứng vạn biến, địch bất động ta bất động.” Anh nhíu mày khẽ cười: “Nhớ không? Hôm đó cô hất đầy rượu vang vào mặt tôi, còn...”

“Sếp.” Cô ngắt lời, sắc mặt khó coi: “Đi thẳng vào đề đi, tôi biết anh sẽ không giúp tôi nữa. Đến nước này chỉ trách tôi quá tin tưởng người xung quanh mình, tôi không trách anh.”

Bây giờ cô như tảng đá lớn dưới biển, có lớn đến mấy cũng bị nước biển bào mòn hết góc cạnh, thậm chí cô không biết rốt cuộc mình gắng gượng sống là vì cái gì, những cú sốc liên hoàn khiến cô chẳng còn dũng khí đối diện với người khác.

Mắt Lý Thừa Trạch lấp lánh ánh cười, anh châm chọc: “Đây là An Dao của ngày trước sao? Tôi nghĩ mình nhìn nhầm người rồi, An Dao mà tôi quen là một người dù rơi vào đường cùng cũng không bao giờ buông tay, cho dù dao kề cổ cũng vẫn muốn tìm ra chân tướng, cho dù tất cả đều không tin cô ấy nhưng cô ấy có đủ tự tin để rửa tội ỉn. Nhưng bây giờ, cô rất hèn nhát.” Anh đặt hai tay lên bàn, mười đầu ngón tay đan xen chống dưới cằm, nhìn sâu vào mắt cô, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không từ bỏ cô.”

Đã từng muốn từ bỏ, nhưng hề gặp cô anh lại nói với bản thân: “Tuyệt đối không từ bỏ.”

“Nhưng...”

“Nhưng tôi cần cô cho tôi một lí do để không từ bỏ cô.” Anh ngắt lời: “Cho tôi một lí do để tôi nhất định phải giúp cô, nếu không tôi rất khó thuyết phục bản thân giúp cô với bất cứ giá nào, vì Lăng Bách đã có độ hot nhất định, bây giờ tiếp tục dính scandal với cô chỉ bất lợi cho cậu ấy, vì thế tôi cần một lí do để thuyết phục bản thân.”

“Sau này tôi sẽ kiếm tiền cho anh.”

“Có rất nhiều ngôi sao có thể kiếm tiền cho tôi.”

Đúng thế, có rất nhiều ngôi sao có thể kiếm tiền cho Lý Thừa Trạch, thêm cô cũng chẳng thừa, thiếu cô cũng chẳng sao. Huống hồ với tình hình hiện nay của cô, muốn đứng dậy bắt đầu lại từ đầu thực sự là nằm mơ giữa ban ngày.

“Sếp, tôi chẳng có lí do nào cả.”

“Hay là bây giờ cô đến phòng làm việc đợi tôi, vì tôi đã sắp xếp một ê kíp làm việc cho Lăng Bách, hôm nay chính thức giúp cậu ấy xử lý các hợp đồng quảng cáo, rất phiền phức. Tám giờ tối nay, ăn cơm ở chỗ tôi hẹn cô lần trước, chúng ta sẽ nói chuyện nghiêm túc.”

Đề nghị này An Dao không có cách nào từ chối.

Buổi chiều, công ti bố trí cho Lăng Bách quản lý và trợ lý tốt nhất, anh bận không thoát thân được, ngay cả thời gian tranh thủ gặp An Dao cũng không có. An Dao ngồi ủ rũ trong văn phòng, không hiểu sao cả ngày tâm thần bất ổn. Cô đoán Lý Thừa Trạch cố ý không để Lăng Bách tiếp cận cô, vì bây giờ cô thực sự không còn chút hi vọng nào, tiếp tục dính tin đồn với cô chỉ khiến Lăng Bách mất lòng người mà thôi.

Đợi đến tám giờ, sếp dẫn Amy và cô tới nhà hàng Pháp. Trong nhà hàng sang trọng, nhân viên phục vụ mặc áo vest đuôi tôm nâng đĩa sứ men trắng đi qua đi lại, có người đẹp đứng bên cạnh kéo violin mua vui cho khách, nhà hàng này tràn ngập không khí ngoại quốc khác biệt.

Lý Thừa Trạch nhìn cô, nở nụ cười nhàn nhạt: “Còn nhớ không, lần trước cũng ở đây, cô đã hất rượu vào người tôi.”

An Dao khẽ gật đầu, anh mỉm cười: “Cô luôn không có thiện cảm với tôi.”

An Dao nhìn Amy, không nói gì.

Hai tay anh đan vào nhau, đặt trên bàn, nụ cười trên mặt đã tắt ngấm, ngập ngừng một hồi, anh nháy mắt ra hiệu cho Amy.

Amy lập tức đưa một tờ giấy cho An Dao. An Dao cúi xuống nhìn, đó là một tờ séc không.

Lý Thừa Trạch nói: “Số tiền trên đó cô có thể tự điền.”

Đầu óc An Dao trống rỗng, trong chốc lát không hiểu nổi ý đồ của anh. Cho dù anh không muốn giúp cô thì cũng không cần thiết cho cô tờ séc làm gì? Cô nhìn Lý Thừa Trạch đầy nghi hoặc.

Lý Thừa Trạch nhìn thẳng vào mắt cô, nói đơn giản: “Cô nên biết tình thế phát triển đến nước này đều nằm ngoài dự đoán của mọi người, chẳng phải cô đã từng nói mình là gái trinh sao? Nếu cô ngủ với tôi, tôi đương nhiên có thể chứng minh cô là gái trinh.”

Suy nghĩ của cô không theo kịp nữa, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Anh muốn ngủ với cô? Để chứng minh sự trong sạch của cô? Nếu muốn chứng minh cô là gái trinh thì có thể tới bệnh viện mà! Làm gì phải tổn công tổn sức để cô ngủ với anh?

Lẽ nào đây chính là lí do và điều kiện anh cần? Dùng thân thể cô để giao dịch, để anh tiếp tục giúp cô?

Phục vụ mang champagne và trứng cá muối lên.

Amy ngại ngần nói: “Là thế này, ý của sếp là... anh ấy, nói thế nào được nhỉ...” Amy ngập ngừng không biết nói từ đâu, ngắc ngứ một lúc mới nói một mạch với cô: “Thực ra anh ấy thích cô, muốn ngủ với cô, hiểu chưa? Anh ấy muốn lên giường với cô.” Đúng là quá thẳng thắn.

Anh đoán chắc bây giờ cô đã hết cách, vì thế mới lấy việc này để ép cô!

Cơn giận bốc lên đỉnh đầu, cô cố bình tĩnh mỉm cười, nhìn tấm séc không trong tay, nhú mày hỏi: “Điền sao cũng được? Tiền bán thân?”

“Đương nhiên.” Lý Thừa Trạch tưởng cô đồng ý rồi nên cười tươi rói, đưa bút cho cô. An Dao cầm bút vui vẻ điền số vào đó, điền xong liền đưa cho Lý Thừa Trạch. Lý Thừa Trạch nhìn nét bút mực xanh đen trên tấm séc mà lác cả mắt.

Chữ thì viết là mười tỉ nhân dân tệ, nhưng con số cơ bản là điền bừa, cô điền vô số số không vào đó.

“Mười tỉ?” Lý Thừa Trạch bực bội: “An Dao, liệu có nhiều quá không? Hơn nữa, cô đáng giá mười tỉ sao?”

An Dao cười thoải mái, đáp: “Sếp, anh chưa từng nghe nói tới bảo vật vô giá sao? Tôi luôn cho rằng thân thể người phụ nữ là bảo vật vô giá, vì chỉ có thể dành cho người đàn ông mình yêu nhất vào đêm tân hôn. Mặc dù sống trong giới giải trí, nhưng tôi giữ thân như ngọc, tôi luôn muốn tìm kiếm người đàn ông xứng

đáng để tôi toàn tâm toàn ý.” Cô ngừng lại một lát rồi thông thả nói: “Sếp, mười tỉ không nhiều, anh có thể suy nghĩ kĩ rồi báo lại cho tôi.”

“Mười tỉ tệ tôi tìm con gái dạng nào chả có?” Hơn nữa, anh cũng chẳng có nhiều tiền thế.

“Vậy anh cứ thoải mái mà tìm, tôi không can thiệp.”

“An Dao, cô quá đáng quá.” Lý Thừa Trạch hơi tức giận: “Tại sao cô cứ đối xử với tôi như vậy? Rốt cuộc tôi có điểm nào không tốt? Tôi chỉ không biết mình thích cô từ lúc nào mà thôi.”

“Lời nói dối của cậu thú sẽ khiến anh tin thế giới này thực sự có kì tích tình yêu sao? Thế nào là thích từ lúc nào không biết, thực sự chẳng qua là anh muốn tìm lí do để ngủ với tôi mà thôi.”

“Cô mắng tôi là cậu thú?” Anh không tin nổi.

An Dao không đáp, chỉ cầm cốc rượu, đứng lên, đi nhanh tới bên Lý Thừa Trạch và dội champagne lên đầu anh.

Champagne theo tóc tí tách chảy xuống.

Lý Thừa Trạch chết lặng, cô dám đổ rượu lên người anh giữa bao nhiêu người thế này? Đứa con gái đáng ghét, anh nhất định bị điên nên mới muốn giúp cô! Đúng, tám phần là bị điên! Lại còn có khuynh hướng thích bị ngược đãi.

Anh nghĩ mình bị điên rồi, mới để cô làm nhục thế này.

An Dao đổ xong champagne liền ném cốc lên bàn rồi đường hoàng đi ra ngoài.

Ánh điện trong nhà hàng sáng choang, khách khứa đều nhìn về phía anh. Lý Thừa Trạch hít thật sâu, cố tỏ vẻ điềm tĩnh, ngồi đó không nhúc nhích. Trứng cá muối trên bàn rất đầy đặn, màu vàng bóng, mùi thơm của champagne xộc vào mũi rượu men theo gò má chảy xuống dưới.

Anh dùng tay lau mặt, bên tai vang lên tiếng người phục vụ quen thuộc: “Oh! My God!” Lý Thừa Trạch lườm anh ta, thật trùng hợp, vẫn là phục vụ người nước ngoài lần trước.

Người phục vụ lấy khăn tay lau mặt cho anh, giọng cuống quýt: “Anh không sao chứ?”

Lý Thừa Trạch nhắm nhắng bực dọc: “Hóa ra anh biết tiếng Trung à?”

Nhân viên phục vụ người nước ngoài ngại ngùng cười: “Đương nhiên, tôi yêu đất nước này, càng thích học tiếng Trung.”

Nịnh cũng giỏi gớm! Lý Thừa Trạch đón lấy khăn tay rồi lau sạch champagne trên mặt.

Amy cố nín cười, cuối cùng không nín được liền cười phá lên, mặc kệ thể diện của Lý Thừa Trạch. Ánh mắt Lý Thừa Trạch như mũi tên bắn về phía cô, Amy đưa tay ôm bụng, cười ra nước mắt: “Sếp à, anh làm em buồn cười chết đi được, anh lại dùng cách này để thay An Dao tìm lại lòng dũng cảm và sự tự tin. Anh đoán An Dao chỉ hất nước, nhưng sao cô ấy lại nhằm đúng đầu anh mà đổ champagne? Cách này của anh buồn cười quá.”

“Tôi giống cậu thú lắm sao?”

“Cái này...”

“Đối xử tốt với cô ấy tức là cậu thú?”

Lý Thừa Trạch nhìn ra cửa, đôi mày chau lại. Nếu không phải anh sợ cô không gắng gượng được thì đã chẳng nghĩ ra cách quái quỷ này để cô xả giận.

Amy nói thẳng: “Sếp, mặc dù anh luôn miệng nói An Dao chẳng khác gì mấy cô người mẫu kia, nhưng sao em thấy anh có chút thật lòng nhỉ? Còn nữa, anh vội vã sắp xếp ê kíp cho Lăng Bách, thậm chí sắp xếp chị Phân là quản lí giỏi nhất cho cậu ấy, có phải anh muốn cậu ấy bận tới mức không có thời gian yêu đương? Như thế anh có thể nhân cơ hội mà nhảy vào? Nếu không thì em không nghĩ ra lí do anh sắp xếp ê kíp cho Lăng Bách.”

“Đừng nói sếp của cô hiểm độc như thế chứ!” Ánh mắt Lý Thừa Trạch nhìn ra cửa, bóng hình quen thuộc ấy đã không hiểu tại sao trái tim anh vẫn lơ lửng trên cao.

Amy nói: “Vâng, không hiểm độc, chỉ là thích một người con gái, muốn giúp người ta tìm lại sự tự tin, nhưng chỉ có thể xài chiêu vớ vẩn là dùng tiền mua cô ấy. Sếp à, lần này chắc anh hiểu câu ác giả ác báo rồi chứ.”

Anh lắc đầu thở dài: “Bước ra ngoài xã hội, làm gì có chuyện không gặp khó khăn?”

Amy cười tiếp lời: “Đúng thế còn gì, lừa gái nhiều quá thì sớm muộn cũng có ngày vì gái mà ngã không dậy được.”

Anh trừng mắt nhìn Amy, lập tức đáp trả: “Chắc chắn chồng sắp cưới của cô cũng là tên lừa đảo.”

Amy cầm chiếc li trước mặt mình lên, nhấp một ngụm nhỏ, gương mặt tỏ vẻ bình thản: “Em bị lừa thì sẽ quyến rũ anh lên giường, dù sao bây giờ anh đang thiếu thốn về mặt tinh thần, em đến đúng lúc để bù đắp.”

Lý Thừa Trạch liếc nhìn ngược Amy, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn: “Thân hình của cô...” Anh kéo dài âm cuối, cuối cùng nhìn Amy với vẻ khó đoán, sau đó đứng dậy chạy ra ngoài.

26. Chương 13 Phần 2

Nhân viên phục vụ vội gọi: “Anh ơi chưa thanh toán.”

Amy thong dong nhìn theo bóng anh đã đi xa: “Tôi còn ở đây, đừng gọi nữa, anh ấy đuổi theo người ta rồi.” Amy nhìn thức ăn trên bàn, cảm thấy lãng phí quá nên rút điện thoại gọi chồng chưa cưới tới cùng ăn, để bảo thủ ánh mắt ác độc của sếp.

Trên phố xe qua lại không ngừng, trên làn đường đi bộ chật hẹp người qua lại như nêm. An Dao bước đi giữa dòng người, nghiêng răng giận dữ. Cái tên khốn kiếp ấy lại dám dùng tiền để sỉ nhục cô.

Đằng sau bỗng nhiên có tiếng gọi, giọng nói rất quen thuộc.

Cô quay lại, ánh mắt sắc lẹm lườm chủ nhân giọng nói.

Lý Thừa Trạch cao giọng hỏi: “Cô đi đâu?”

Đi đâu thì liên quan gì đến anh ta? An Dao quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước, đằng sau vang lên tiếng bước chân đuổi theo, Lý Thừa Trạch túm lấy tay cô, kéo cô đi về phía bãi gửi xe. Anh đẩy mạnh cô vào xe, rồi lái xe ra đường lớn.

Anh nắm chặt vô lăng, hỏi dò cô: “Cô đang giận à?”

Ánh đèn led ngoài đường vụt qua cửa xe, cô lặng yên nhìn ra bên ngoài, không đáp lại.

Anh chau mày, mặt cau lại, gọi: “An Dao.”

Cô thờ ơ quay lại lườm anh một cái, nhất quyết không lên tiếng.

Anh trừng mắt đáp trả, tăng tốc. Vì đang giờ cao điểm nên xe cộ nối đuôi nhau thành hàng dài. Anh mở nhạc, liên tục đổi kênh, nhưng đài nào cũng đưa tin Lăng Bách và An Dao, ngay cả ca khúc được phát cũng là “Tình yêu độc quyền” hoặc “My girl.” Anh bực bội tắt đi, rồi hỏi: “Tại sao cô chỉ dè dặt với Lăng Bách còn đối với tôi lại hung dữ thế? Tôi nhiều tiền hơn cậu ấy, đàn ông hơn cậu ấy, tôi thực sự không hiểu con mắt của cánh phụ nữ các cô, một người đàn ông đẹp trai, nhiều tiền, chẳng chặc ngay trước mắt không thích mà lại đi thích một tên gốc suốt ngày nhắc tới tình yêu.”

Cô nhắm mắt lại, mắt không thấy tim không phiền.

Lý Thừa Trạch bị cô ép tới mức phát điên: “Hôm qua tôi cứ nghĩ có nên từ bỏ cô hay không, giống như Lão Hoàng đột trước, đóng băng cô hoặc ép cô quay phim cấp ba, tôi cũng có thể làm như thế. Nhưng An

Dao à, tôi chưa bao giờ có suy nghĩ đó, tôi cứ hỏi bản thân, từ bỏ hay không từ bỏ? Hồi đến vài trăm lần.” Anh ngập ngừng, giọng trầm xuống: “Tôi muốn thuyết phục bản thân đừng từ bỏ cô, nhưng tôi không tìm được bất cứ lí do nào. Cô bây giờ giống như chuột chạy ngoài đường, ai cũng muốn đập.” Giọng anh trở nên dịu dàng hơn: “Cho dù như thế tôi vẫn không muốn từ bỏ. Mặc dù không có lí do giúp cô tìm ra chân tướng, cũng không hiểu tại sao tôi lại tin những lời cô nói, nhưng tôi vẫn sẽ tiếp tục giúp cô, tiếp tục sai người điều tra Donna và Đường Khải. Thực ra hôm nay tôi gọi cô tới chỉ muốn nói với cô, tôi không từ bỏ, cô cũng đừng từ bỏ. Trước đây tôi rất lằng nhằng, gặp ai yêu người đấy, vì thế ban nãy nói nào là thích, nào là lên giường, đều là nhất thời hồ đồ, nhất thời bột phát, hiểu chứ? Tôi tin vài tháng nữa tôi sẽ không còn suy nghĩ này nữa.

Nguyên nhân thực sự anh đã cố ép ngược vào trong.

Giọng anh nén xuống, gần như không nghe thấy: “Lên tiếng đi, cô đừng bỏ mặc tôi, tôi đâu có ép cô, sao phải như thế chứ?” Anh rất hiếm khi quan tâm một người con gái có để ý tới mình hay không, những cô gái trước đây nếu có chút không vừa ý là anh chia tay luôn. Nhưng bây giờ, anh hạ giọng xuống nước, chỉ cần cô mở miệng nói chuyện với anh.

Anh nghi ngờ trong mình tiềm ẩn xu hướng thích bị ngược đãi.

Cô lạnh lùng nhìn anh, không dám lên tiếng, bởi vì cảnh tượng ban nãy đã nhắc nhở cô, cô phải cẩn thận với người đàn ông trước mặt, anh ta lúc nào cũng nghĩ làm thế nào để lên giường với cô.

Đường càng lúc càng đông, tiếng còi xe đinh tai nhức óc vang lên từ bốn phía. Mười mấy phút sau hàng xe dài mới bắt đầu nhúc nhích, chậm chậm tiến về phía trước. Bình thường chỉ cần nửa tiếng là về tới nhà, nhưng lần này gần một tiếng rồi mà chẳng đi được bao xa. Lý Thừa Trạch buồn bã lái xe, không ngừng nhìn An Dao qua gương chiếu hậu, anh hoảng loạn, đành kiếm chuyện để nói: “Hôm nay tôi đã sắp xếp ê kíp cho Lăng Bách, từ ngày mai e rằng hai người khó gặp nhau đấy. Cậu ấy bận rộn quảng bá cho album, bây giờ có không ít nơi tìm cậu ấy làm gương mặt đại diện, có mấy show quảng cáo khá ổn. Chắc cô biết trong giới giải trí có không ít cặp đôi một năm chỉ gặp nhau vài lần, vì thế sau này cô có chuyện gì thì tìm tôi nói.”

Cô nhắm mắt, giả vờ ngủ suốt dọc đường.

Tắc đường vốn khiến người ta bực bội, lại thêm sự lạnh nhạt của cô khiến Lý Thừa Trạch có cả bụng tức muốn xả. Anh đang định chờ vậy thì chuông điện thoại reo. Anh đeo tai nghe, nghe điện thoại với tâm trạng chẳng vui vẻ gì, không ngờ là thám tử tư gọi đến: “Việc lần trước anh nhờ tôi đã điều tra ra manh mối, quan hệ của Donna và Đường Khải không hề tầm thường, tôi bắt đầu điều tra từ Đường Khải, tìm một mạch theo họ khẩu của anh ta, phát hiện ra anh ta mua họ khẩu ở thị trấn, sau đó tôi tốn nhiều sức người sức của đến thị trấn đó điều tra ngọn ngành...”

“Trọng điểm!” Lý Thừa Trạch không đủ kiên nhẫn.

“Tôi điều tra ra Đường Khải không phải họ Đường, anh ta vốn họ Lý, sau đó đổi sang họ Đường.”

“Tôi trả anh nhiều tiền không phải để nghe anh nói nhảm.” Hôm nay tâm trạng Lý Thừa Trạch vô cùng tệ: “Nói thẳng, là quan hệ gì?”

“Có thể là mẹ con.”

“Cái gì? Có chắc không?”

“Tôi cũng không dám chắc 100%, nhưng Đường Khải nên gọi là Lý Khải. Bố anh ta tên Lý Văn, hai mươi năm trước ngoại tình, sau khi li hôn thì lấy vợ mới, mười năm trước chết vì bệnh. Sau khi bố chết, Lý Khải đổi tên thành Đường Khải. Còn vợ cũ của Lý Văn lại trùng hợp tên là Đường Na. Tôi nhìn ảnh trong họ khẩu thì người đó rất giống Donna. Vì thế tôi lần tìm theo họ khẩu của Donna sau khi li hôn, mặc dù cuối cùng manh mối bị đứt rất bất ngờ nhưng khả năng hai người họ là mẹ con khá lớn.”

“Thật không?”

“Không sai.”

“Cảm ơn, nếu là thật thì thù lao sẽ tăng. Còn nữa, giao tất cả tài liệu cho tôi.”

“Bây giờ tôi đang ở văn phòng, anh có thể tới đây, tôi đợi anh ở dưới tầng.”

“Ok, tôi qua ngay.”

Anh cúp máy, vui vẻ liếc nhìn An Dao qua gương chiếu hậu, hớn hỏ nói với cô: “Lần này tôi đã tóm được cái đuôi con cáo rồi.” Anh rẽ ngoặt, lái xe về hướng công ti của thám tử tư.

An Dao giật mình vì tốc độ lái xe như bay của anh: “Anh làm gì thế? Đi chậm thôi.”

Anh trêu cô: “Không chậm được.”

Cô trợn mắt nhìn anh.

Anh muốn đem tới cho cô niềm vui bất ngờ, vì thế không nói với cô sự thật. Xe lao vút đi giữa dòng xe đông đúc, suốt dọc đường không hề va quệt, Lý Thừa Trạch cảm thấy vận may của mình sắp đến.

Anh lái xe đến nơi đã thấy vị thám tử đó đợi anh khá lâu ở bên vệ đường. Thấy xe của anh tới, người đó liền đưa tập tài liệu cho anh. Anh ngồi trong xe mở tài liệu xem ngay, mặc dù chỉ có vài tờ giấy nhưng nội dung rất cụ thể và chính xác, thậm chí có hộ khẩu cũ của Đường Khải, còn có hộ khẩu đã hủy của chủ hộ Lý Văn, vị thám tử này quả là lợi hại, ngay cả đơn li hôn của Lý Văn và Đường Na cũng tìm được. Xem ra quả thực đã tốn không ít công sức.

Anh vừa xem tờ đơn li hôn đó vừa ngẫm nghĩ, người viết đơn là Lý Văn, ghi chép trên giấy đều được viết bằng bút sắt, trình bày rõ tình hình nuôi dưỡng con cái, tình hình tài chính. Anh rút điện thoại ra bấm số của Donna, khi đầu kia có người nghe máy anh chỉ nói đơn giản mấy câu: “Chị đi thăm mộ của Lý Văn chưa? Đơn li hôn của ông ấy trong tay tôi, của chị thì sao? Đúng rồi, con trai chị sống thế nào? Cho tôi hỏi thăm nó nhé, tôi là Lý Thừa Trạch.” Anh nói xong liền cúp máy, không cần biết Donna có phản ứng thế nào.

Đời người chẳng qua chỉ là một canh bạc, thua hay thắng đều nên thử một phen.

An Dao tò mò hỏi: “Lý Văn là ai? Đơn li hôn gì?”

Lý Thừa Trạch không trả lời, anh chăm chú đợi kịch hay lên sàn, nếu anh đoán không nhầm, Donna thực sự là mẹ ruột của Đường Khải, để bảo vệ Đường Khải, Donna nhất định sẽ tung tin về chân tướng của clip đen; nếu trong ba ngày Donna không hành động, vậy thì đừng trách anh vô tình, anh sẽ nghĩ cách lấy mẫu của hai người họ để đi xét nghiệm ADN. Anh rất muốn biết khi biết quản lý cũ của An Dao và người hại cô có quan hệ mẹ con, thì báo giới và công chúng nói thế nào, rốt cuộc còn có bao nhiêu người tin vào đoạn clip đó?

Anh tiếp tục lái xe đưa cô về, tâm trạng không nói cũng hiểu. Nửa tiếng sau anh đột nhiên nhận được điện thoại của chị Phân - quản lý hàng đầu của công ti: “Sếp, có tình hình mới.”

Chị Phân là quản lý anh sắp xếp cho Lăng Bách, đã lăn lộn trong giới này mấy chục năm, anh rất hiếm khi nghe thấy giọng chị Phân kích động đến thế.

Lý Thừa Trạch bình tĩnh hỏi: “Tình hình gì? Có phải Lăng Bách xảy ra chuyện không?”

Giọng chị Phân có phần run rẩy: “Không phải, xuất hiện clip mới, là clip giường chiếu của Đường Khải và Trần Mộng Kỳ.”

Lý Thừa Trạch mơ hồ hỏi: “Clip Đường Khải và Trần Mộng Kỳ lên giường thì nói lên điều gì? Chỉ có thể nói Đường Khải đã có bạn gái mới mà thôi.”

Chị Phân nói không rõ, dường như vui quá mức: “Không, sếp ạ, nói thế nào được nhỉ, clip đó lạ ở chỗ giống y hệt clip của An Dao.” Chị Phân sung sướng nhắc lại: “Đúng, giống y hệt, bố trí trong phòng hoàn toàn trùng khớp, ngoài cảnh cuối cùng là Trần Mộng Kỳ ra thì mọi thứ đều giống nhau. Khó tin hơn nữa, người trong cảnh cuối là Trần Mộng Kỳ nhưng Đường Khải lại gọi ‘An Dao baby.’”

Lý Thừa Trạch lập tức hiểu ra vấn đề, anh kêu lên thất thanh: “Đó là clip gốc. Đúng, đó là clip chưa được xử lý.” Xem ra Donna đích thực là mẹ ruột của Đường Khải, biết thế nào là bảo vệ cái quan trọng nhất.

“Tôi đang định lập weibo[*] cho Lăng Bách thì bỗng dưng nhận được đoạn clip này từ Cao Phong Lỗi ở ‘Trào lưu L’, anh ấy nói cách đây mười phút có người gửi tới. Sếp, anh có thể bố trí người chuẩn bị hành động ngay trong đêm, nếu clip này là thật thì chúng ta có thể lật đổ Đường Khải, vực An Dao lên, như thế cũng có lợi cho Lăng Bách.”

[*] Weibo: Một mạng xã hội rất lớn của Trung Quốc.

Không những lật đổ Đường Khải mà thậm chí còn đẩy hắn xuống địa ngục.

Lý Thừa Trạch nói: “Được, chị nhớ chú ý Lăng Bách, nhớ là ngày mai cậu ấy còn có show diễn, đừng để cậu ấy mong gặp An Dao quá, tôi sẽ mở cuộc họp đêm.” Giây phút cấp bách thế này mà anh vẫn không quên chia uyên rã thúy, ngay sau đó anh gọi điện cho Amy: “Người đẹp, lập tức triệu tập các trưởng phòng, chuẩn bị họp, thời cơ thay đổi tình thế đến rồi, trên mạng xuất hiện clip gốc của An Dao, cũng chính là clip chưa qua chỉnh sửa.”

Amy mặc dù ngạc nhiên nhưng càng khẩn trương hơn: “Sếp à, Đường Khải chẳng phải do anh bỏ số tiền lớn ra mời về sao? Sao anh lại vui vẻ đối phó với cậu ta như thế, phải nói là phần khích mới đúng. Trước đây với anh không phải tiền là trên hết sao?”

Lý Thừa Trạch sững lại, nhìn gương chiếu hậu, hạ giọng cười: “Đồ ngốc, An Dao so với Đường Khải, ai có thể kiếm nhiều tiền hơn? Nếu An Dao có thể bật dậy, cùng Lăng Bách bay lên trời cao thì đến lúc đó ai kiếm tiền nhiều hơn?”

“Tự an ủi mình.”

“Tôi không tranh cãi với cô nữa, lập tức gọi điện thoại, một tiếng sau tôi phải gặp được tất cả trưởng phòng.”

“Có tiền tăng ca không? Việc này được xếp vào hoạt động tăng ca.”

“Tháng sau sẽ tăng lương, yêu tinh, mau lên.”

An Dao chờ đến sáng sớm, những lời ban nãy cô nghe rất rõ ràng, thời cơ đến rồi sao? Clip gốc xuất hiện rồi? Cô hít một hơi dài, nước mắt bất chợt rơi xuống. Những ngày qua cô luôn sống trong vực sâu của sự tuyệt vọng, luôn tưởng rằng đời này sẽ không thể nào ngoi dậy nữa. Nhưng khi cô tuyệt vọng nhất, sắp gục ngã đến nơi thì cơ hội thay đổi tình thế lại đến?

Cô nắm chặt tay, vui tới mức sắp phát điên! Cô không kiềm chế được mà khóc thành tiếng, clip đen đã tiêu hao sức lực cả đời của cô, bây giờ cô có cơ hội rửa sạch bản thân, có cơ hội đường hoàng nói với bố là cô bị oan. Từ nay về sau, cô không cần phải né tránh ánh mắt của người khác, bố cô cũng có thể đường hoàng làm người được rồi.

Lý Thừa Trạch đỗ xe vào nơi an toàn rồi xuống xe bước tới ghé sau, dịu dàng ôm An Dao vào lòng. Lần này cô không giãy giụa, đôi tay run rẩy túm lấy áo anh, khóc nức nở. Anh ôm cơ thể đang run rẩy của cô, trong lòng đầy cảm khái, một cô gái có thể gắng gượng đến mức này quả thực không dễ dàng gì, nếu là người khác chắc đã tuyệt vọng mà tự sát.

Anh dịu dàng an ủi cô: “Không sao, thời cơ xuất hiện rồi, mọi thứ sẽ mau chóng qua thôi.”

Cô ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nói: “Cảm ơn.”

Anh mỉm cười ôm cô chặt hơn: “Không có gì, hôm nay về nhà, cô nhớ ngủ một giấc thật ngon, sáng mai tôi nhất định sẽ công bố sự thật khắp thiên hạ.”

Cô không nói thêm gì nữa, nép trong lòng anh mà òa khóc, oan ức bao lâu nay, vất vả gắng gượng bao lâu nay cuối cùng mọi thứ sắp kết thúc rồi.

Sau khi đưa cô về nhà, Lý Thừa Trạch liền quay lại công ti họp. Từ trước tới giờ tác phong làm việc của anh rất nghiêm túc, tốc độ, thích giải quyết gọn lẹ mọi việc, tập họp tất cả trưởng phòng họp ngay trong đêm. Nhân viên chế tác hậu kỳ của công ti đã tiến hành phân tích clip gốc suốt đêm, kết quả thu được quả nhiên là clip chưa từng sửa chữa, nhưng tám ảnh cuối cùng của An Dao trong clip đen có dấu vết sửa chữa. Cao Phong Lỗi của ‘Trào lưu L’ đưa clip gốc và kết quả xử lý cho tất cả các trưởng phòng xem, mọi người lập tức hiểu ngay vấn đề. Bởi vì độ giống nhau giữa hai clip lên tới 99%.

Nhưng có một câu hỏi khó là: Rốt cuộc ai lợi hại như thế, có thể làm ra clip này lừa gạt mọi người?

Lý Thừa Trạch giao cho Cao Phong Lỗi làm một phóng sự chuyên đề về vụ của An Dao và Đường Khải, phải nhanh chóng đưa in phát hành. Phòng quan hệ công chúng liên lạc với báo chí truyền thông, để sự kiện clip truyền đi khắp nơi, nhất định phải là tin hot trên tất cả các báo mạng ngày mai, ngày kia phải trở thành tiêu điểm của báo giấy.

Bởi vì buổi lễ trao giải Kim Hoa sắp tới gần, anh phải lợi dụng giải Kim Hoa để dàn dựng cơn bão trong làng giải trí hoàn hảo hơn.

Họp xong, các bộ phận nhanh chóng bắt tay làm việc.

Lý Thừa Trạch tinh thần thoải mái nhìn tốc độ lan truyền trên máy tính, không hề cảm thấy mệt mỏi.

Amy thì rã rời, cô gục trên bàn không muốn dậy, ngược mắt nhìn đồng hồ đeo tay chỉ gần năm giờ sáng.

Amy buồn ngủ phản đối: “Sếp ơi, em muốn về nhà ngủ.”

Lý Thừa Trạch nhìn sắc trời bên ngoài, nghiêm túc lắc đầu: “Cô không cảm thấy xảy ra chuyện này trước giải Kim Hoa mấy ngày chính là món quà đẹp nhất mà ông trời dành cho chúng ta sao? Điều này còn đáng giá hơn việc ai giành giải nữ chính xuất sắc nhất, vì thế chúng ta phải cố gắng hơn nữa.”

“Đồ điên.”

“Dù sao trời cũng sắp sáng rồi, cô ngủ một lúc ở văn phòng đi.”

Amy ngáp: “Vài tháng trước lúc anh có được clip của An Dao từ tay Đường Khải, cũng mở cuộc họp gấp, dùng đủ mọi thủ đoạn khiến An Dao thân bại danh liệt; bây giờ anh lại ra sức giúp cô ấy rửa tội.” Cô dở khóc dở cười: “Sếp, anh đừng quên cơn mưa champagne tối qua, có cần thiết phải tích cực thế này không? Huống hồ, anh cũng không phải vội, clip gốc đã tung ra rồi, anh còn sợ có gì thay đổi sao?”

Từ phòng làm việc của anh có thể nhìn thấy phong cảnh rất đẹp bên ngoài. Đứng trước cửa kính nhìn những tòa nhà cao tầng nhấp nhô trong thành phố, nhìn ra xa có thể thấy cảnh biển ẩn hiện, màu xanh của biển lớn kéo dài tới vô tận, gió lộng sóng êm. Dù là sáng sớm, làn sương mờ bao phủ, sắc trời cũng chưa sáng nhưng cả thành phố vẫn lọt vào tầm mắt một cách rõ ràng. Giống như tối qua, cô run rẩy nép vào lòng anh lớn tiếng khóc, anh cúi đầu nhìn gương mặt đang nép trong lòng mình, gần đến thế, rõ ràng đến thế, thậm chí hàng lông mi đang run rẩy của cô cũng rõ ràng tới mức có thể đếm từng sợi. Bỗng dưng anh muốn bảo vệ cô.

Anh nói với cô: Sáng sớm ngày mai, nhất định tôi sẽ khiến thế giới này trở nên khác biệt.

Đây là lần đầu tiên anh thật lòng hứa hẹn với một cô gái mà không đòi hỏi điều gì. Anh nói anh cần lí do và cái cơ mới có thể giúp cô, thực ra cho dù có hay không, anh cũng vẫn tiếp tục ở bên cô.

Anh khoanh tay trước ngực nhìn ra phía xa, một vầng sáng rực hồng bắt đầu nhô lên từ chân trời phía đông, dần dần nhuộm đỏ cả tầng mây. Anh vui mừng hét lên: “Amy, mặt trời mọc rồi.”

Amy bò trên bàn, nước miếng chảy cả ra, khi ngủ hoàn toàn mất hình tượng. Cô khê tròng mắt, miệng làu bàu: “Đồ thần kinh”, rồi lại ngủ thiếp đi.

Chấm đỏ phía chân trời càng lúc càng lớn, dần dần bao phủ một nửa chân trời, ánh mặt trời tỏa ra.

Anh chăm chú ngắm mặt trời lên, trong lòng thầm nghĩ: “Cô ấy có ngủ thật không? Hay cũng cả đêm không ngủ như anh, cùng chờ đợi mặt trời lên?”

Nhân viên các bộ phận vất vả làm việc cả đêm, đến tám giờ sáng đều giao nộp bảng thành tích đẹp mắt. Clip đã đăng lên trang nhất các diễn đàn và các trang web lớn, đợi mọi người tỉnh dậy là sự việc này sẽ bùng nổ. Trên trang nhất của các báo giải trí đều là tin Đường Khải lộ clip mới, nghi ngờ đây là clip gốc của clip đen với An Dao.

Cơn bão dư luận mới lại sắp ập đến.

27. Chương 14 Phần 1

Chương 14

Trên thế giới này có một nỗi nhớ nhưng là khi bạn nhớ tới người đó, nghe thấy tiếng người đó, nước mắt sẽ tuôn rơi.

An Dao nhìn màn hình máy tính, cả đêm không ngủ, cô không ngừng F5 trang web, diễn đàn. Quả nhiên, cái tit Đường Khải lộ clip mới, nghi ngờ đây là clip gốc của clip đen với An Dao nhanh chóng chiếm giữ phần hot nhất các trang giải trí, giới giải trí một lần nữa bị chấn động. Cô không thấy buồn ngủ chút nào, bấm số gọi cho bố, nhưng di động tắt máy, cô gọi mấy lần vào máy bàn cũng không có ai nghe. Cô lo lắng ngồi xuống, trong lòng dấy lên linh cảm bất an.

Sớm thế này bố cô đã đi đâu?

Kim phút đồng hồ chậm chạp nhích từng chút, tiếng kim tích tắc bỗng chói tai hơn bình thường.

Bắt đầu từ tám giờ ba mươi, điện thoại của cô không ngừng đổ chuông, trong những người gọi đến một số là chị em trong giới, một số là phóng viên thân quen, thậm chí cả một thương hiệu mà cô đại diện trước đây nữa. Cô lạnh lùng nhìn những số điện thoại ấy, không nhận bất cứ cuộc gọi nào, bởi vì những người này không hề hỏi han khi cô thất thế. Nhưng cô không dám tắt máy, vì cả ngày hôm qua không gặp Lăng Bách, cô không biết khi nào anh sẽ gọi tới.

Anh là người đầu tiên cô muốn chia sẻ mọi thứ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô cảm thấy phiền phức, cô đành phải tắt máy, sau đó lấy điện thoại bàn gọi cho bố cô và Lăng Bách, nhưng điện thoại của hai người đều tắt máy.

Tại sao lại có dự cảm bất an thế? Hơn nữa, cảm giác ấy càng lúc càng mãnh liệt, khiến cô bắt đầu bồn chồn không yên. Chín giờ ba mươi, điện thoại bàn đổ chuông, cô bật dậy chạy ra nghe, tiếng Lăng Bách vui vẻ gọi tên cô: “An Dao.”

Lòng cô nóng như lửa đốt: “Điện thoại anh sao không gọi được?”

Lăng Bách nói: “Ban nãy anh mới sạc pin xong, em không biết đâu, hôm qua sắp xếp cho anh ế kíp làm việc, những người này coi anh chặt lắm, đặc biệt là chị Phân, ngay cả gọi điện thoại cũng phải được chị ấy đồng ý.”

Bỗng dưng cô cảm thấy hụt hẫng, có nhiều cặp đôi ngôi sao vì thường xuyên bay khắp nơi, đóng phim quay quảng cáo ở khắp nơi, kết quả người chia tay, người li hôn. Sau này thời gian của anh và cô đều bị công việc chiếm hết, không thể nào đi dạo phố như xưa, thậm chí ngay cả ăn cơm cùng nhau cũng trở thành một việc xa xỉ.

Đến lúc đó, tình cảm của hai người có nhạt đi không? Có chia tay như những đôi tình nhân khác không?

Tương lai quá xa xôi, cô không muốn nghĩ tiếp nữa, chỉ hỏi anh: “Anh xem tin tức chưa?”

Lăng Bách mỉm cười: “Đương nhiên, là chị Phân bảo cho anh biết, chị ấy dạy anh tiếp theo khi đối mặt với phóng viên cần chuẩn bị nói gì, khi tham gia show cần nói gì. An Dao, anh thực sự rất vui. Nhưng clip đó được phát hiện như thế nào?”

An Dao lắc đầu, đột nhiên cô nhớ ra Donna đã từng nói sẽ khiến cơn bão clip đen mau chóng qua đi, nhất định sẽ khiến mọi thứ kết thúc.

Khi đó cô không hiểu Donna có ý gì, bây giờ mới thấy rất trùng hợp, mới có mấy ngày mà chân tướng đã sáng tỏ... Là Donna sao?

Lăng Bách không thấy cô trả lời, liền gọi hai tiếng.

Cô bình tĩnh, vội nói: “Em cũng không biết chuyện clip là thế nào, nghe nói có người gửi clip cho Cao Phong Lỗi ở ‘Trào lưu L’, cụ thể thì em cũng không rõ.”

“Cho dù là ai đi nữa, chỉ cần người đó trả lại sự công bằng cho em thì chúng ta sẽ cảm ơn người đó.”

“Nếu người đó là Donna thì sao? Donna đã từng nói với em sẽ kết thúc mọi thứ, sẽ công bố sự thật.” An Dao e dè hỏi dò anh: “Em cũng nên tha thứ cho chị ta chứ?” Rồi cô lập tức phủ nhận: “Nhưng em nghĩ không thể là Donna, bởi vì chị ta không ngốc như thế, hại em rồi lại giúp em, huống hồ dựa vào cái gì mà chị ta giúp em?”

Lăng Bách nói: “Cũng không hẳn, có thể Donna thực sự coi em là con gái.”

Con gái? Người ấy thực sự coi cô là con gái sao?

Hãm hại cô, ép cô đóng phim cấp ba, nghĩ đủ mọi cách đẩy cô vào chỗ chết.

Trên đời này lại có người mẹ như thế sao?

Cô càng nghĩ càng mơ hồ, chỉ còn cách không nghĩ nữa. Dù sao tới đây chính là ngày tận thế của Đường Khải, cô muốn Đường Khải ném trái cảm giác bị cả thế giới chửi rủa, cô sẽ báo cảnh sát, nhất định không dễ dàng bỏ qua cho Đường Khải và Donna.

Trên màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn, hiển thị rõ ràng hình ảnh dưới tầng lầu của công ti truyền thông Nguyên Dã và Kinh Vũ Bách Xuyên, hai công ti đã bị phóng viên vây kín không còn chỗ hở, còn đương sự Trần Mộng Kỳ và Đường Khải không xuất hiện, không trả lời bất cứ điều gì, thậm chí công ti cũng dùng chính sách im lặng. Cảnh này quá quen thuộc, An Dao bất chợt bật cười thành tiếng, thế sự xoay vần, Đường Khải cũng phải ném trái cảm giác làm chuột đầu đường, người người hô đánh, người người mắng mỏ.

Cảm giác ấy đúng là sống không bằng chết.

Hôm nay Donna không đi làm, chị ở nhà không đi đâu hết. Giữa phòng khách treo một tấm ảnh lớn, đó là khi An Dao đi Pháp quay ngoại cảnh. Hai người đi dạo phố Paris, cùng ứng một mẫu váy hở vai màu đỏ, cả hai cùng mua về rồi quyết định chụp ảnh nghệ thuật.

Trong tấm ảnh lớn hai người cười rất tươi, thậm chí có không ít bạn bè trong giới sau khi xem xong đều hỏi chị An Dao có phải con riêng của chị không.

Có lẽ họ thực sự rất giống mẹ con.

Chị không quên được cảm giác lần đầu tiên khi gặp An Dao mấy năm trước, lúc đó chị đã bị thu hút một cách bất ngờ. Cô gái ấy vẻ ngoài lạnh lùng, khiến người khác có cảm giác lạnh lẽo xa cách, nhưng sự bất an lộ qua ánh mắt lại rất dễ nắm bắt. Sau này điều tra mới biết, An Dao không có mẹ, có lẽ vì lớn lên trong gia đình đơn thân nên mới có thói quen ngủ trang bản thân.

Giống như hồi chị mới li hôn, bề ngoài tưởng như rất kiên cường, ban ngày có thể mỉm cười với tất cả mọi người, nhưng thực chất trong lòng rất yếu đuối, ban đêm thường nâng niu những bộ quần áo nhỏ xinh của con trai, vui mặt vào đó khóc nức nở.

Thậm chí chị còn mất mặt đến mức cho dù trước mặt người khác đi nữa, chỉ cần gọi điện thoại nghe thấy tiếng con là nước mắt ứa ra không kiềm chế được.

Lúc đó chị mới hiểu, trên thế giới này có một nỗi nhớ nhưng là khi bạn nhớ tới người đó, nghe thấy tiếng người đó, nước mắt sẽ tuôn rơi. Cảm giác nhớ nhưng ấy giống như côn trùng bò vào trong tim, cắn từng chút một, không đau đớn mãnh liệt nhưng ngày này qua ngày khác gặm nhấm, sớm muộn cũng đứt gan đứt ruột, đau không sống nổi.

Với An Dao, chị mới gặp mà ngỡ thân quen đã lâu, thậm chí có lúc còn lén lút coi An Dao là cốt nhục mà mình đã bỏ rơi. Chị đem nỗi nhớ con trai dồn hết lên An Dao, dùng hết sức mình để bảo vệ cô. Vốn định bồi dưỡng An Dao thành công, sự nghiệp của chị cũng lên một nấc thang mới, sẽ chẳng còn chuyện gì phiền não nữa. Nhưng mấy tháng trước đây, Đường Khải tìm đến chị. Trước đây cậu ta chỉ xuất hiện với tư cách là bạn học của An Dao, chỉ là một ngôi sao hạng ba mãi không nổi, chị chỉ gặp vài lần, thậm chí còn dặn

An Dao không nên qua lại với loại người này. Nhưng hôm đó khi Đường Khải gặp chị, lại là bằng một thân phận khác.

Cậu ta đưa cho chị một tấm ảnh.

Chị nhìn tấm ảnh đã ố vàng, nước mắt lại lần nữa không kìm được xối xả như mưa lũ.

Sau đó Đường Khải ép chị phải lắng xê cậu ta, thậm chí liên thủ với Trần Mộng Kỳ quay clip đen, bắt chị tìm người chỉnh sửa. Mối quan hệ của chị rất rộng, trong đó có người là nhân viên chế tác đăng cấp ở Hollywood. Nhưng làm giả clip rất mạo hiểm, nhờ may bị người ta phát hiện thì chỉ còn nước chết.

Điều chị đắn đo trăn trở nhất thực ra là người bị hại là An Dao. Chị đã yêu thương An Dao như con gái ruột, làm sao nhẫn tâm xuống tay? Nên chị đã từ chối, nhưng Đường Khải lại lấy mạng sống ra ép chị phải làm. Bất đắc dĩ chị đành phải tìm nhà chế tác hàng đầu, tốn vô số tiền để sửa chữa clip, lấy giả làm thật, lừa gạt cả thế giới này.

Nhưng cho dù lừa được cả thế giới, chị cũng không thể lừa dối được lòng mình.

Hôm đưa clip đen cho Đường Khải, chị ngây người nhìn bức ảnh nghệ thuật treo ở phòng khách rồi khóc cho tới sáng, thậm chí đã gọi điện thoại cho Đường Khải, mong muốn lấy lại clip, nhưng Đường Khải chỉ lạnh lùng đáp lại: Không có thuốc hối hận.

Sau đó clip được tung ra, chị chỉ còn cách dùng hết lời nói dối này để che đậy lời nói dối khác.

Chị từ bỏ An Dao, nói có đạo diễn phim cấp ba Hồng Kông Đinh Kiều Kiệt mời An Dao đóng phim. Thực ra kịch bản đó chị đã xem qua, không phải là phim cấp ba, mà là kịch bản được viết dành cho bài hát của An Dao, tên kịch bản là “Bỏ lỡ rồi, địa lão thiên hoang.”

Đó là một câu chuyện cảm động, một chàng trai vì vợ bị mù đã hiến giác mạc của mình cho vợ, sau đó li hôn, liên tục trốn tránh, chỉ vì muốn tác thành hạnh phúc cho vợ.

Nhưng chị không có cách nào khác, chị chỉ có thể lừa An Dao và giám đốc, nói đó là kịch bản phim cấp ba, với tính cách của An Dao chắc chắn cô sẽ không đồng ý, nhất định sẽ nghĩ cách từ chối. Kết quả chị đã thành công, An Dao bị đóng băng sự nghiệp, thậm chí phải rời khỏi công ti.

Chị đã đuổi An Dao thành công, thực ra để An Dao đi cũng là vì không muốn cô chịu quá nhiều tổn thương, không biết Đường Khải còn muốn hãm hại An Dao bao nhiêu lần nữa mới vừa lòng. Chị không thể nào làm trái lương tâm hết lần này đến lần khác, đẩy cô vào đường cùng.

Vốn tưởng rằng như thế là kết thúc.

Nhưng chẳng thể ngờ, Lý Thừa Trạch lại cho người ngầm điều tra chị, thậm chí còn lần ra đầu mối.

Đêm đó An Dao gục trong lòng chị khóc: “Mẹ ơi con đau”, lúc này chị mới biết mình đã sai lầm đến nhường nào.

Là chị tự tay chôn vùi người coi mình như mẹ, cũng có nghĩa là chị tàn nhẫn vứt bỏ con mình một lần nữa.

Chị đã định nộp clip gốc từ lâu, nhưng nghĩ tới Đường Khải chị lại cố nhẫn nhịn. Cho đến tối hôm qua khi Lý Thừa Trạch gọi điện cho chị: Chị đi thăm mộ của Lý Văn chưa? Chuyện li hôn và con trai đều đã bị điều tra ra. Lý Thừa Trạch có thể gọi điện thoại cho chị thì đương nhiên có cách điều tra ra mối quan hệ của chị và Đường Khải. Trên thế giới này muốn biết hai người có quan hệ huyết thống hay không quá dễ dàng, hai sợi tóc là có thể chứng minh. Một khi xét nghiệm ADN thì mọi thứ đều không thể che giấu được nữa.

Chị đã từng muốn giấu nhem tất cả, nhưng không hề nghĩ rằng mối quan hệ huyết thống gắn liền từ khi sinh ra ấy chẳng thể dùng cách nào giấu nổi.

Ngoài việc tự tung clip gốc ra, chị không còn cách nào khác để cứu con trai.

Mặc dù là ban ngày nhưng chị kéo kín rèm cửa sổ, chị sợ đối mặt với ánh sáng. Một người bản thủ như chị làm sao có thể nhìn thấy ánh sáng chứ? Chị co mình trên ghế, ôm gối ôm, toàn thân rã rời. Điện thoại reo điên cuồng, chị nhìn số hiển thị trên màn hình, ánh mắt lạnh băng.

Giám đốc, truyền thông, báo chí, thậm chí có cả quản lí Toni của Đường Khải.

Tối qua khi chị gửi clip gốc cho tổng biên tập tòa soạn ‘Trào lưu L’ là Cao Phong Lỗi, chị biết chắc thiên hạ sẽ đại loạn. Tại sao không gửi cho đơn vị truyền thông khác, mà nhất định là ‘Trào lưu L’? Là vì Lý Thừa Trạch chính là giám đốc đứng sau tòa soạn này, kết quả này nhất định sẽ khiến anh ta hài lòng.

Số điện thoại của Đường Khải nhấp nháy trên màn hình, những ngón tay chị run rẩy bấm nút nghe. Đầu máy bên kia Đường Khải đang gào thét: “Tại sao lại làm như thế? Bà có biết bây giờ báo chí truyền thông đang vây kín dưới công ti không, trên mạng thì người ta không ngừng mắng chửi tôi. Bà biết rõ sẽ có kết quả như thế này, tại sao vẫn làm thế với tôi?”

Chị xót xa bật cười, nước mắt lăn dọc gò má nhưng đành nói dối: “Tôi muốn giao clip gốc từ lâu rồi, chỉ có như thế lương tâm của tôi mới thanh thản hơn một chút.”

Từ khi clip đen tung ra, những cơn ác mộng ngày ngày đeo bám chị, thậm chí chị còn bị trầm cảm, mỗi tối đều phải uống thuốc mới ngủ được.

Bây giờ chị đã được giải thoát hoàn toàn.

“Lương tâm của bà? Đừng nói với tôi con người như Donna có lương tâm! Một người đàn bà ngay cả con trai mình cũng bỏ mặc hai mươi mấy năm không hỏi han gì lại bị lương tâm dằn vặt sao? Đúng là nực cười!”

“Đường Khải...”

“Câm miệng!” Anh ta nghiến răng, đau đớn tột cùng nói với chị: “Cái tên này không phải để cho bà gọi, Donna... Đường Na, bà không xứng đáng để gọi tên Đường Khải, bà không xứng!”

Chị từ từ nhắm mắt lại, nước mắt hóa thành sông, đầu máy bên kia vẫn vang lên những lời cay độc: “Hồ dữ không ăn thịt con, bà còn độc ác hơn hổ gấp mấy trăm lần! Bà biết rõ clip ấy tung ra thì tôi nhất định chết không dậy nổi, nhưng bà lòng lang dạ sói, cứ thế mà bán đứng tôi. Bởi vì tôi đã tung ảnh riêng tư của An Dao ra nên bà bóc mẽ tôi. Vì không muốn nhìn thấy nước mắt của An Dao mà bà đã đẩy tôi vào địa ngục.”

Không phải như thế, chị đang gào thét trong lòng, cổ họng nghẹt lại, chẳng thốt lên nổi một từ.

Đường Khải phần nộ tới cực điểm, bật cười ha hả, tiếng cười khùng khiếp như tiếng quỷ: “Donna, bà hãy nhớ lấy, nếu tôi không chịu được áp lực của dư luận mà nhảy lầu tự tử, thì tất cả đều do bà ép, bà tự tay cầm dao chém chết tôi, bà nhớ chưa? Tôi hi vọng đến lúc đó lương tâm của bà sẽ dễ chịu hơn, tôi hi vọng khi bà đi thăm mộ bố tôi tâm trạng sẽ vui vẻ. Tôi càng hi vọng khi nhìn thấy xác tôi, bà sẽ bật cười thành tiếng.”

“Tôi sẽ báo cảnh sát, nói clip do tôi làm giả, sẽ đi đầu thú, sẽ tìm đủ mọi cách để cứu thoát tôi.”

“Cho dù bà làm giả clip, nhưng tôi và Trần Mộng Kỳ lên giường với nhau lại gọi tên An Dao, cho dù cuối cùng tôi có thoát tội đi nữa thì người ta sẽ nhìn tôi thế nào? Ti tiện vô sỉ? Tiểu nhân nham hiểm? Tôi nói cho bà biết, việc này bà không xong với tôi đâu.”

Nước mắt chị lăn dài trên má, ngay cả mí mắt cũng run run.

Người ở đầu máy bên kia tức giận cúp máy, tiếng tút tút gấp gáp giống như từng nhát dao đâm sâu vào lục phủ ngũ tạng chị, ra sức chọc ngoáy, nỗi đau trong tim dần dần lan tỏa tới toàn thân. Chị đột nhiên ném mạnh điện thoại xuống ghế sofa rồi chạy vào phòng, lục tung tủ quần áo, cuối cùng tìm thấy một mớ quần áo trẻ con được bọc kĩ trong túi.

Những bộ quần áo chị mang theo từ hai mươi mấy năm trước, bao nhiêu đêm mỗi khi nhớ tới con chị đều vùi mặt vào đó, ngửi mùi thơm còn vương lại trên đó, nhớ nhung rồi rơi lệ.

Khi đó chị không cố tình bỏ lại con, là chồng cũ đã hối lộ quan tòa, không chịu xử cho đưa con theo chị. Vì con thậm chí chị phải quỳ xuống trước mặt người chồng đã đi ngoại tình, đập đầu trước người thứ ba

xen vào hạnh phúc gia đình chị, nhưng chẳng có ai để ý tới cảm xúc của chị, chị bị đuổi đi như một con chó. Lúc ra đi, chị tuyệt vọng ôm con, nói với bản thân rất nhiều lần nhất định phải gắng gượng, chỉ có gắng gượng được thì sau này mới có thể tìm lại được con.

Vì thế chị bước vào giới giải trí, cố gắng từ một trợ lý bình thường phấn đấu để có vị trí như hôm nay, mục đích duy nhất là tìm lại con. Nhưng không hề nghĩ rằng, thời gian là biển sâu chôn vùi con người, cùng với thời gian, con người rơi xuống biển sâu bị bùn cát vùi lấp, mãi mãi không thể tìm được con người mình trước đây, không thể tìm được đứa con ngày xưa.

Chị run rẩy mở túi ra, lật từng bộ quần áo nhỏ bé, vùi mặt hít hà mùi hương trên đó với đôi vai run rẩy, dường như đã trở lại ngày xưa, thằng bé sà vào lòng chị ngong ló ngong ló gọi “Mẹ ơi.”

Những hồi ức ấy đã từng là kỉ niệm đáng quý nhất, nhưng bây giờ gương mặt con đã trở thành ma quỷ dưới địa ngục.

Trên mạng đã rối như canh hẹ. Tất cả mọi người đều đang bàn luận về chuyện của An Dao, thậm chí chủ đề hot nhất trên weibo đều thảo luận về clip gốc của An Dao. Cư dân mạng phản ứng rất ác liệt, tư liệu so sánh hai clip lan truyền rất nhanh, thậm chí còn có người tự xưng là chuyên gia tiến hành phân tích hai clip.

Kết luận của mọi người rất đồng nhất, clip của An Dao có dấu hiệu là giả, còn clip của Đường Khải và Trần Mộng Kỳ không tìm thấy bất cứ dấu vết sửa chữa nào. Trên mạng bắt đầu chế ra những cụm từ hot:

Hôm nay ngủ với bạn gái, bạn đã nói “An Dao baby” chưa?

Đáng kinh ngạc nhất là trên mạng có người buộc tội Đường Khải và Trần Mộng Kỳ, yêu cầu hai người phải ra mặt, muốn họ giải thích rõ ràng về nguồn gốc clip.

An Dao ở trong nhà cả ngày, không đi đâu cả, càng không có thời gian đứng trước mặt phóng viên mà chỉ trích Đường Khải. Cô quyết định cho cả thế giới một thời kì xoa dịu, cô ngồi trên ghế sofa liên tục gọi vào di động và máy bàn của bố cô, nhưng đến chiều vẫn không có ai nghe máy.

Cả đêm thức trắng nhưng cô không buồn ngủ, trong lòng lo lắng không biết bố có làm sao không. Cuối cùng cô đành cải trang, định bắt xe về nhà thăm bố, không ngờ vừa đi khỏi vườn hoa dưới nhà cô đã thấy một chiếc xe quen thuộc đỗ trước mặt mình. Cô ngập ngừng mấy giây rồi mở cửa lên xe.

Trong lòng có quá nhiều mối nghi ngờ cần phải làm rõ.

Donna mặt mày lạnh tanh, lái xe đi thẳng.

An Dao thăm dò hỏi: “Clip đó là ai tung ra? Chị phải không?”

28. Chương 14 Phần 2

Xe lao đi rất nhanh, Donna không nói gì, hai tay chị nắm chặt vô lăng, cố chấp lái xe đến nơi cần đến.

Cảnh vật bên ngoài rất thân thuộc, con đường này An Dao biết, là đường đi ra biển.

Cô lạnh lùng hỏi: “Chị đưa tôi ra đó làm gì? Tôi không muốn ra biển.”

Ánh mắt Donna nhìn chằm chằm về phía trước, dường như không nghe thấy, xe lao đi với tốc độ nhanh hơn.

“Donna, cho dù bây giờ chị đưa tôi ra biển, hoài niệm về ngày xưa, thậm chí chị đưa tôi về nhà cũ, vậy thì sao chứ? Mọi việc không thể bù đắp được. Chuyện của Đường Khải nhất định tôi sẽ không buông tha, tôi nhất định sẽ bắt anh ta ném trái cảm giác tôi đã phải trải qua!”

Donna đăm đăm nhìn cô không nói gì. Chiếc xe lao vút đi trong thành phố, cuối cùng đỗ lại bên đường ven biển. Donna xuống xe rồi mở cửa xe cho An Dao, An Dao liếc nhìn chị một cái rồi miễn cưỡng xuống xe.

Sóng biển rất lớn, trên bãi cát cách đó không xa chỉ lác đác vài bóng người, trên biển sóng đánh rất cao.

Donna nhìn chằm chằm ra mặt biển, ánh mắt sâu không thấy đáy: “Nhiều năm trước đây tôi đã từng xem một bộ phim, không bao giờ quên được kết thúc. Một người phụ nữ muốn về nhà, cuối cùng cô ấy đã đi ra biển, người trên bờ ra sức kêu có cá mập, nhưng cô ấy vẫn gạt nước mắt đi về phía biển, chỉ lặp đi lặp lại câu: “Tôi muốn về nhà.” Kết thúc người phụ nữ ấy càng lúc càng chìm sâu xuống biển, một chú cá mập bơi tới...” Chị mơ hồ nhìn An Dao, giọng nói mỏng manh, dường như không còn sức: “Cô nói xem cuối cùng cô ấy có về nhà không?”

Tiếng sóng xô bờ vọng lại rất rõ ràng.

Trong lòng An Dao khẽ run rẩy: “Chị nhắc tới bộ phim này làm gì? Sao lại có bộ phim như thế?”

Donna nhìn cô rồi cười chua chát: “Đúng thế, làm gì có bộ phim như thế, làm gì có người phụ nữ ngốc nghếch như thế? Rõ ràng biết dưới biển sâu chẳng có gì ngoài cái chết, nhưng cô ấy vẫn khóc mà đi về phía biển, cố chấp tưởng rằng như thế là về được tới nhà. Cho dù cá mập có tới thật thì sao chứ, có thể sau khi chết cô ấy thực sự về đến nhà, có thể gặp và đoàn tụ với gia đình mình.”

“Donna...”

“Đường Na.” Donna nói: “Donna chính là Đường Na, Đường Na chính là Donna.”

“Tôi không cần biết chị là Đường Na hay Donna, tôi chỉ xin chị đừng nghĩ vậy, cái gì mà biển lớn, cá mập, rồi cuộc chị muốn làm gì? Học người phụ nữ đó nhảy xuống biển? Học người phụ nữ đó khóc lóc đòi về nhà? Donna, nếu chị thực sự làm thế tôi sẽ coi thường chị, đã có gan làm phải có gan chịu. Ai không thể chết chứ? Nhưng sóng mới là sự chuộc tội lớn nhất.”

Từ trước tới giờ An Dao luôn khẩu xà tâm phật, đặc biệt là đối với người phụ nữ này, không hiểu sao có cứng rắn đến mấy cũng mềm lòng.

“Cô không hận tôi sao? Hận một người không phải là muốn người đó chết sao?” Donna nhìn An Dao, bình thản nói với cô: “An Dao, nếu tôi nói clip của cô là do tôi mời nhân viên chế tác đăng cấp làm ra, cô còn khuyên tôi không? Hay chỉ muốn tôi chết?” Sau cùng Donna bật cười thành tiếng: “Nói cho tôi biết, như thế cô cũng không giận sao? Là tôi đích thân làm clip đó, là tôi đích thân đưa nó cho Đường Khải để hãm hại cô, thậm chí tôi còn ép cô đi đóng phim cấp ba, ép cô rời khỏi công ti, tôi như thế cô cũng không hận sao?”

Gió biển quất thẳng vào mắt, đau nhói.

Trái tim An Dao thất lại, từ đầu tới giờ cô không muốn chân tướng sự việc sẽ như thế này. Cô hi vọng sự thực mà Donna sẽ nói với cô đó là chị bị bắt ép, bởi vì Đường Khải nắm được điểm yếu của Donna. An Dao nén khóc, giọng cô run rẩy theo tiếng gió mạnh: “Vậy... clip gốc làm sao bị lọt ra ngoài?”

“Nhà tôi bị trộm ghé thăm, clip gốc bị lấy cắp... sau đó thì mọi thứ cô cũng đoán được. An Dao, cô không ngốc tới mức nghĩ tôi tung clip ra đấy chứ? Tung ra rồi thì tôi được lợi lộc gì? Đường Khải được lợi lộc gì?”

“Tôi muốn sự thật, không phải lời nói dối.”

“Đây chính là sự thật, là sự thật cô luôn theo đuổi.”

“Không phải.”

“Đừng tự lừa mình dối người nữa, là tôi đã bán đứng cô, ngay từ đầu đã vạch kế hoạch, sửa chữa clip, đưa ảnh vừa tấm xong của cô cho Đường Khải, để cậu ta tung ra, từ đầu tới cuối một mình tôi làm hết.”

Gió biển thổi ầm ầm bên cạnh, tiếng gió rít mang theo tiếng gào thét chói tai của Donna đâm thẳng vào tim cô, cô ra sức kiềm chế cơn đau truyền trong lồng ngực, buồn bã nhìn người bên cạnh, nói: “Tại sao phải tự tay hãm hại tôi? Lê nào chị trước đây không hề có chút tình cảm dành cho tôi? Chị có biết khi clip gốc tung ra tôi đã hạnh phúc thế nào không, tôi khóc vì có người đã trả lại sự trong sạch cho tôi, tôi khóc vì bố tôi có thể堂堂 hoàng làm người, tôi khóc vì người tung clip ấy ra là chị, tôi tưởng là chị...” Cô gần như súp đỏ: “Tôi tưởng rằng chị luôn có tình cảm với tôi, vì thế mới tiết lộ sự thật. Nhưng tại sao lại tàn nhẫn

như thế? Tại sao lại nói với tôi những điều này? Lẽ nào chị chưa từng thật lòng đối tốt với tôi sao? Donna, chị làm sao có thể khiến tôi tin mọi thứ trước đây là giả chứ?”

“Đúng thế.” Donna nhấn tâm nói, nhận hết mọi tội danh về mình: “Ngay cả clip của Đường Khải cũng là do tôi bảo cậu ta quay, thậm chí tôi bảo cậu ta đi gặp Trần Mộng Kỳ, bởi vì dáng vóc Trần Mộng Kỳ giống cô. Sau khi thành công tôi lẳng xê Mộng Kỳ, vốn dĩ Mộng Kỳ đã bắt đầu nổi rồi, nếu clip gốc không bị lộ thì Mộng Kỳ nhất định sẽ nổi hơn cả cô.”

Từng lời từng lời như dịch độc tàn nhẫn thâm nhập vào mạch máu của cô, ngấm vào xương cốt, khiến cô sống không bằng chết. Cô không muốn nghe tiếp nữa, liền quay người bước đi.

Donna không đuổi theo cô mà lấy bút ghi âm từ trong túi ra, ấn nút lưu lại.

Mọi thứ nên kết thúc sớm, từ khi clip gốc gửi tới ‘Trào lưu L’ chị sớm đã dự đoán kết cục như thế này. Đêm đó An Dao gào thét hỏi chị: “Trên đời này chẳng có người mẹ nào hại con mình, tất cả những người mẹ trên thế giới này đều bảo vệ con mình.” Đúng thế, những người mẹ thực sự trên đời này sẽ không màng tất cả mà bảo vệ con mình.

Chị rút điện thoại ra gọi cho Đường Khải, chuông đổ một lúc lâu Đường Khải mới nghe, thái độ của anh ta rất khó chịu. Chuyện đến nước này rồi chị chẳng quan tâm gì nữa: “Cậu sẽ mau chóng được giải thoát thôi.”

“Còn muốn chơi tôi sao? Bà có biết bây giờ dưới nhà tôi toàn phóng viên, mẹ kiếp, số điện thoại khác của tôi bị phóng viên gọi muốn nổ tung đến nơi. Bây giờ chỉ còn số cá nhân có thể liên lạc được với Trần Mộng Kỳ để bàn cách cứu vớt. Ngay cả cửa tôi cũng không ra được, bà còn nói cái chết tiệt gì nữa.”

“Giải Kim Hoa sắp công bố rồi, đến lúc đó phóng viên chắc chắn sẽ đưa tin, tin tức về cậu sẽ lẳng xuống thôi.”

“Ai biết được chứ? Donna, tôi thực sự muốn bóp chết bà, nếu bà đứng trước mặt tôi tôi nhất định sẽ bóp cổ bà, cùng chết với bà.”

“Tùy cậu.” Chị cúp máy, nước mắt lại ứa ra, trên đời này còn gì đau hơn khi người thân nhất của mình muốn mình chết. Chị cất bút ghi âm đi rồi nhìn ra biển sâu, hít mạnh một hơi.

Không khí hít vào phổi lạnh như dao đâm, lạnh tới mức chị cảm thấy mình như bị cắt ra.

Chị quên không nói với An Dao rằng, người phụ nữ trong bộ phim ấy thực ra bị điên, sau khi điên thì luôn muốn về nhà. Giống như chị năm xưa, khi con trai mới ba tuổi chị không thể cưỡng lại nỗi nhớ giày vò, đi cả đêm để về nhà như một người điên. Nhưng chồng cũ và mẹ chồng đóng chặt cửa, từ chối không cho chị nhìn con lấy một chút, thậm chí còn nói cả đời này sẽ không cho chị gặp con lần nào nữa.

Chị không bao giờ quên được ngày đó, mùa đông lạnh, ngoài trời tuyết bay, chị đứng trước cửa nhà chồng cũ, tay chân lạnh cóng, hạ mình van xin chán chường cuối cùng đành phải để lại một túi to quần áo và đồ chơi mua cho con ở đó rồi lẳng lẽ quay người bước đi. Từ đó về sau, chị từ bỏ ý định gặp con, chỉ thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm tình hình mà thôi.

Bao năm qua, chị luôn nghĩ rằng, nếu thực sự có thể về nhà, có thể nhìn con một cái, có thể ôm con vào lòng, thì đừng nói là biển lớn, cho dù chết không toàn thân chị cũng cam lòng.

An Dao men theo đường lớn đi không mục đích, từng câu từng chữ Donna nói cứ văng vẳng bên tai, những lời nói ấy đã phá vỡ những suy nghĩ hoang tưởng trong cô. Cái gì mà mẹ con, cái gì mà quan tâm chăm sóc, kết quả chỉ là giả dối. Một vài người đi bộ lướt qua cô.

Một chiếc xe đột ngột đỗ bên cạnh cô, cửa xe từ từ hạ xuống, người bên trong cất giọng gọi cô: “An Dao.”

Cô quay sang, thấy đôi mắt Lý Thừa Trạch lấp lánh ánh cười: “Trùng hợp thế.” Anh nháy mắt với cô: “Lên xe đi, tôi tiện đường đưa cô về.”

Cô do dự rồi ngồi vào ghế phụ.

Lý Thừa Trạch thẳng thắn nói: “Thực ra không phải trùng hợp đâu, ban nãy tôi định đi đón cô kết quả thấy Donna đến trước. Tôi lo lắng sẽ làm gì cô nên đi theo tới đây.”

Còn có thể làm gì? Người ấy chỉ cần dùng vài lời nói là đã đánh bại cô, khiến cô thua toi bời.

Anh chậm chậm xoay vô lăng, không hề thích nhìn dáng vẻ im lặng của cô chút nào, anh nói nửa đùa nửa thật: “An Dao này, bình thường tôi hay nghĩ rất cuộc mình có điểm nào không tốt mà bao nhiêu phụ nữ thích tôi như vậy chỉ có cô là ghét. Nhiều phụ nữ vì tiền của tôi, hoặc vì muốn nổi tiếng, đều tình nguyện lên giường với tôi, nhưng chỉ có cô là không.”

Cô liếc xéo anh.

Thấy cô không có phản ứng quá khích nào, anh đành phải nói tiếp: “Thực ra, sẽ có một ngày tôi đưa cô lên giường, mục đích này đã trở thành mục tiêu theo đuổi cả đời của tôi.”

Quả nhiên sắc mặt cô thay đổi, anh lập tức vui vẻ ngay: “Vì thế, con khi Tôn không thể thoát khỏi năm ngón tay của Phật Tổ Như Lai, cô chỉ còn cách chia tay với Lăng Bách, ngoan ngoãn đợi làm người tình của tôi thôi.”

“Dừng xe!” Cơn giận của cô đã bốc lên.

Anh lại lái xe nhanh hơn, cô tức giận kéo cửa xe, đập cửa kính. Cuối cùng không có cách nào khác anh đành đỗ xe ở bên đường. Cô tức tối xuống xe, liếc thấy cửa hàng tạp hóa ở bên đường liền quay lại dặn dò anh: “Đừng đi vội!” Anh nhìn theo bóng cô đi về phía cửa hàng với ánh mắt khó hiểu, cô chọn mười mấy quả trứng gà rồi lại lên xe.

Anh biết mình đã chọc tức cô, nhưng không hiểu tức giận thì có liên quan gì đến trứng gà. Xe lăn bánh vững chãi hướng về khu phố phồn hoa nhất thành phố, suốt dọc đường Lý Thừa Trạch không dám trêu cô nữa, cho đến khi đưa cô về tận nhà. An Dao mở cửa xe, trước khi xuống xe bèn lấy trứng gà trong túi ra ném từng quả một vào người anh.

Mùi tanh của trứng xộc vào mũi, lòng trắng lòng đỏ nhớp nháp dính trên người anh.

Lý Thừa Trạch vừa phản ứng lại thì An Dao đã xuống xe tháo chạy. Anh nhú mày, lấy điện thoại gọi Amy: “Người phụ nữ đó thật đáng ghét...”

Trong lòng Amy hiểu rõ: “An Dao lại làm sao à?”

Anh lại buồn bực hỏi: “Sao cô biết là An Dao?”

“Ngoài An Dao ra còn ai dám chọc giận anh? Nói đi nào, cô ấy lại làm sao?”

“Cô ấy bị Donna đón đi, nhìn điệu bộ thì không vui, vì muốn dỗ cô ấy nên tôi nói tôi coi việc ngủ với cô ấy là mục tiêu theo đuổi cả đời, còn bảo cô ấy ngoan ngoãn chia tay với Lăng Bách, làm người tình của tôi.”

“Sau đó thì sao?”

“Cô ấy nổi giận.”

“Sau sau đó thì sao?”

“Cô ấy lại đi mua mười mấy quả trứng gà, lúc xuống xe lấy từng quả mà ném lên người tôi.”

“...”

“Tôi biết cô ấy sẽ tức giận, tức giận chẳng phải muốn xả giận sao? Tôi chỉ muốn chọc giận cô ấy để cô ấy mắng tôi vài câu, nhưng ai ngờ cô ấy lại ném trứng gà chứ? Amy, tôi nghĩ chắc tôi bị điên rồi.”

“Anh không điên, mà chỉ kiểm chứng câu nói: Khi anh yêu một người thì trí tuệ của anh bằng không. Sếp ơi, anh nên đi khám bác sĩ tâm lý đi, em nghi ngờ anh thích cảm giác bị ngược đãi. Có cần lát nữa em hẹn bác sĩ cho anh không?”

“Linh tinh.”

“Được rồi, vậy em sẽ âm thầm thương xót anh.”

“Vớ vẩn! Tôi chuẩn bị đi mua một thùng trứng, ném vào nhà cô ấy.”

“Sếp, anh đừng ấu trĩ như vậy chứ, chẳng có ai nói khi yêu một người nhất định phải biến thành kẻ ngốc đâu. Trước đây anh cho dù bị người ta kẻ dao vào cổ cũng không thêm nhíu mày, cho dù bị đàn bà chỉ vào mũi mà mắng anh cũng cười rất thoải mái, bây giờ anh có chắc chắn mình muốn tới nhà An Dao ném trứng với cô ấy? Sếp ạ, mục tiêu từ trước tới giờ của anh là làm người thông minh, làm trai đẹp đen tối vô địch, bây giờ anh thực sự khiến người khác có cảm giác rất củ chuối.”

Xoạch một cái, anh cúp máy, không muốn nghe Amy nói năng linh tinh nữa. Anh nhìn tòa nhà cao tầng trước mặt, không hiểu sao bản thân không tức giận nữa, ngược lại bỗng dưng cảm thấy đáng về cô khi giận thật đáng yêu. Anh liền đi mua một thùng trứng rồi thuê người mang lên cửa nhà cô, điên cuồng bấm chuông.

An Dao mở cửa, lạnh lùng nhìn anh.

Anh chuyển trứng vào trong nhà, nụ cười có phần đen tối: “Công bằng một chút đi, mỗi người một nửa số trứng, xem ai ném thắng ai.”

An Dao mặc kệ anh, không ngờ anh lại cầm trứng ném cô. Trứng gà đập vào ngực cô, lòng trắng lòng đỏ dính đầy người cô.

Cô bước mấy bước đến chỗ thùng trứng rồi cầm trứng ném anh không hề khách khí.

Trứng gà bay khắp nhà, vỏ trứng vụn lẫn với lòng trắng lòng đỏ tung tóe, nền nhà vốn trắng sạch giờ nhầy nhụa, trơn trượt. Cô cẩn thận đi trên nền nhà, tay cầm trứng ném anh. Anh ném còn ác liệt hơn, cả người cô đều nhoe nhoét, tanh tưởi. Đáng về hai người thê thảm vô cùng.

Bỗng dưng cô giẫm phải lòng trắng trứng, xoạch một cái ngã chổng vó lên trời, anh nhìn cô rồi cười ha ha, cười chảy cả nước mắt, ai ngờ anh cũng bị trượt chân ngã.

An Dao bật cười: “Ai bảo anh cười tôi, báo ứng.”

Lý Thừa Trạch chật vật bò dậy, miệng vẫn tươi cười: “Tôi cười cô đấy, thì sao chứ? Ai bảo cô to gan lúc ở trong xe dám ném trứng vào tôi, vì thế tôi...”

“Báo thù.” An Dao thay anh nói tiếp, nụ cười rất rạng rỡ.

Nụ cười nơi khóe miệng Lý Thừa Trạch dần trở nên khác lạ, anh chậm chậm bò lại chỗ cô.

An Dao nhìn anh càng lúc càng gần mình, bỗng dưng cảm thấy hồi hộp, cô thử đứng dậy nhưng dưới chân quá trơn, còn chưa di chuyển được mấy bước thì người anh đã đè lên người cô.

Hai tay anh chống bên má cô, nhíu mày hỏi: “Người đẹp, tôi đẹp trai không?”

Cô gật đầu: “Đẹp, đẹp lắm, đẹp tới mức ma chê quỷ hờn, trời long đất lở.”

Anh nói: “Vậy cô nhìn thấy tôi có vui không?”

“Vui, vui lắm, vui tới mức muốn lên trời làm thần tiên rồi.” Cô nói rất khoa trương rồi cảnh giác hỏi lại: “Đủ chưa? Tôi cảm thấy việc đầu tiên chúng ta cần làm không phải thảo luận xem anh đẹp trai thế nào, mà là dọn dẹp phòng ốc, tắm rửa.”

Mùi trứng tanh xộc vào mũi rất khó chịu.

Anh ngẫm nghĩ rồi nghiêm túc gật đầu: “Vậy tôi sẽ tha cho cô.” Nhưng tay lại bị trượt, cả người anh đổ ập lên người cô.

An Dao dở khóc dở cười: “Thế này gọi là bỏ qua?”

“Nhờ tay mà.”

“Chắc chắn là anh cố ý.”

Cơ thể hai người áp sát nhau, cảnh tượng trong phòng cực kì mờ ám.

“Thật sự là nhờ tay mà.” Lần này thực sự là nhờ tay, anh không có ý lợi dụng, có điều nhìn cô chau mày là anh biết cô không tin. Anh nói: “Nếu tôi bỏ dậy thì cô đừng lấy gì ném tôi.”

Cô gạt đầu đề phòng.

Anh vừa chống người dậy thì tay lại trượt một lần nữa, đổ người xuống.

“Lý Thừa Trạch, anh...”

“Chắc chắn là nhỡ tay.”

Anh vội giải thích, nhưng trong lòng lại vô cùng thích thú tư thế mờ ám này. Anh chống tay một lần nữa, lần thứ ba đè xuống người cô.

Lần này thì cố ý thật!

Đen tối quá! Anh nén cơn thổ dài, lẽ nào mục đích mua trứng của anh là vì thế?

“Tôi không tin anh. Đồ tồi, còn không bò dậy thì tôi cho anh biết tay.”

“Được rồi.” Anh cảm thấy không biết làm thế nào, tay chống cả người dậy rồi tránh sang một bên. Cô bò dậy, cẩn thận đi vào phòng tắm, khóa trái cửa lại. Cô lấy vòi hoa sen rửa sạch trứng gà tanh tươi, cảm thấy quá mức thảm hại.

Lý Thừa Trạch nằm thẳng ra đất gọi điện thoại cho Amy.

“Mang một bộ quần áo tới nhà An Dao cho tôi.”

“Cái gì?” Amy sững sốt kêu lên: “Anh thành công rồi?”

“Đương nhiên.”

“Ngủ với cô ấy rồi?”

“Ngủ rồi?” Lý Thừa Trạch trợn tròn mắt: “Amy, suy nghĩ của cô thật là đen tối, sao cứ nghĩ đến chuyện đó vậy! Tôi bảo cô đưa quần áo tới là vì cả người tôi bây giờ toàn trứng gà, nếu không tắm rửa ở nhà cô ấy thì cô bảo tôi ra ngoài kiểu gì? Lẽ nào cô cho rằng An Dao tốt đến mức sẽ đi mua quần áo cho tôi.”

“Em đen tối... sếp à, là anh ngày ngày nói là muốn lên giường với cô ấy chứ.”

“Được rồi, tôi đen tối, cô mau mang quần áo tới đây.”

Lúc mang quần áo đến nhà An Dao, Amy cũng giật mình, khắp nhà đều là lòng trắng lòng đỏ trứng gà, mùi vô cùng khó ngửi, xem ra vừa trải qua một trận chiến ác liệt. Còn Lý Thừa Trạch trước mặt cả người nhoe nhoét trứng gà, mùi tanh không chịu được. Amy đưa quần áo cho anh, đôi mày chau lại.

Lý Thừa Trạch uể oải hỏi cô: “Lãng mạn không?”

“Lãng mạn?” Amy dùng tay bịt mũi rồi cười ồm lên, lắc đầu ra về không nói một lời. Cảnh tượng này giống như hai người hôn nhau trong nhà vệ sinh, lại còn dám hỏi cô có lãng mạn không? Thế này mà gọi là lãng mạn á, gọi là quái gở thì đúng hơn.

Amy đau hết cả đầu, cảm thấy hoàn toàn không còn gì để nói với sếp mình. Cô không hiểu rốt cuộc trái tim phải mạnh mẽ đến mức nào mới có thể nói lời yêu đương ở chỗ toàn mùi trứng tanh lờn như thế.

29. Chương 15 Phần 1

Chương 15

Cho dù là ngày tận thế, cho dù ở dưới đáy vực của sự tuyệt vọng, tôi cũng sẽ ở bên cô ấy, cùng cô ấy bước đi.

Lý Thừa Trạch cẩn thận di chuyển về phía nhà vệ sinh, trong nhà vệ sinh vẫn còn hơi nước mờ mờ, anh mở vòi hoa sen xả từ trên đầu xuống. Trong không khí thoang thoảng mùi thơm nhẹ, hình như là mùi cơ

thể cô, thơm mát quyến rũ. Anh cởi bộ quần áo đã ngấm đầy nước ra. Tiếng nước chảy xối xả, anh nhớ lại màn ném trứng vừa nãy, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Rõ ràng là một chuyện vô cùng trẻ con nhưng không ngờ lại vui vẻ đến thế.

Tắm xong anh mặc bộ quần áo Amy mang tới, một chiếc áo sơ mi màu ghi bình thường và một chiếc quần thể thao màu đen. Các đường nét trên gương mặt của anh vốn đã rất hoàn hảo, bây giờ tóc lại chải ngược lên càng toát lên một vẻ quyến rũ khó cưỡng. Anh đứng trước gương vài phút, chắc chắn mình đã đủ hấp dẫn mới đẩy cửa phòng tắm bước ra.

An Dao đang bưng chậu nước lau trứng gà trên sàn nhà, anh đi từng bước nhỏ tới cửa phòng ngủ, đứng dựa vào đó, uể oải như một chú mèo lười đứng nhìn cô. Anh cảm thấy mình rất tốt, đủ đẹp đủ hấp dẫn, nhưng An Dao lại chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh khẽ e hèm hai tiếng, người dưới đất vẫn không phản ứng, mà chỉ tập trung lau sàn nhà. Anh vừa mở miệng nói “Tôi” thì An Dao lập tức tiếp lời: “Anh muốn về thì cứ về, tôi đâu có giữ anh.”

Rõ ràng là đang đuổi khách, còn nói như là điều đương nhiên vậy.

Căn hộ này là của ai? Chẳng phải là anh bỏ một số tiền lớn mua hay sao.

Anh không chịu về mà ngồi xuống ghế sofa, cầm điều khiển trên bàn uống nước bật ti vi lên xem. Trên ti vi vẫn đang đưa tin về vụ clip gốc của An Dao, anh chuyển kênh, trong chuyên mục ca khúc mới của một đài nào đó vừa hay chiếu đến Lăng Bách, trên tay Lăng Bách đang cầm album mới và trao đổi với MC. An Dao nghe thấy tiếng Lăng Bách liền dừng tay lại rồi đứng cạnh Lý Thừa Trạch xem ti vi.

Lăng Bách lên hình rất đẹp, anh mặc Âu phục, không thất cà vạt, mở hai cúc cổ. Anh cao hơn MC một cái đầu, mái tóc dài vừa phải với kiểu tóc đơn giản, nhuộm màu hạt dẻ và hơi xoăn, Lăng Bách trên ti vi còn đẹp trai hơn bên ngoài vài phần.

Lý Thừa Trạch nói: “Gương mặt của cậu ấy rất ăn hình.”

An Dao mỉm cười gật đầu: “Đúng thế, còn đẹp trai hơn bên ngoài.”

“Ừ, rất đẹp trai khỏe khoắn, phù hợp với những cô gái trẻ ngây thơ.”

“Nhưng không chỉ giới hạn ở số người ấy.”

“Hoàn toàn chính xác, Lăng Bách được lòng tất cả, từ tám tuổi đến tám mươi tuổi, tôi nghi ngờ mỗi một người phụ nữ đều bị nụ cười rực rỡ của cậu ấy mê hoặc.”

Nụ cười rực rỡ? Bỗng dưng An Dao nhớ tới lần đầu tiên gặp anh, anh cười tươi và nói với cô: Tôi tên Lăng Bách, Bách có nhiều âm đọc, không phải ‘bó’, mà là ‘bãi’.

Lần đầu tiên cô cảm thấy nụ cười của chàng trai này rất hấp dẫn. Lăng Bách có một đặc điểm là, anh muốn làm gì là sẽ lời cô đi luôn, cho dù thời gian nào, địa điểm nào, cũng không cần biết cô đang làm gì. Cô bất chợt bật cười, ánh mắt lấp lánh khi nhìn màn hình ti vi.

Lý Thừa Trạch nhìn cô, không ngờ việc anh và cô cùng công nhận đều liên quan đến Lăng Bách, nếu không có Lăng Bách cô sẽ không cười với anh. Anh cảm thấy bị ai cho chính bản thân mình, quá mức bị ai mà!

Trên màn hình, anh chàng MC đẹp trai chuyển chủ đề từ album sang An Dao: “Lăng Bách, cậu nghĩ thế nào về chuyện của An Dao? Bây giờ đã lộ ra clip gốc, trên mạng phân tích nói An Dao bị oan, clip đen của cô ấy có dấu vết bị sửa chữa, cậu nhìn nhận thế nào về việc này?”

Lăng Bách bình tĩnh đáp: “Đương nhiên là tôi tin cô ấy, cho dù tình hình thế nào đi nữa tôi đều tin.”

MC vui vẻ hỏi tiếp: “Vì thế khi sự nghiệp của An Dao rơi xuống vực thẳm cậu mới công khai ủng hộ cô ấy? Cho dù là vụ clip đen hay vụ ảnh riêng tư, cậu đều tuyệt đối ủng hộ cô ấy?”

Lăng Bách mỉm cười gật đầu.

MC ngập ngừng rồi tò mò hỏi: “Tôi nghe nói trong buổi họp báo ra mắt album mới cậu nói cậu và An Dao là thanh mai trúc mã, đã yêu thầm cô ấy từ nhỏ. Tôi cảm thấy rất lạ, sao cậu có thể yêu thầm cô ấy lâu như vậy? Bao nhiêu năm qua cậu không có ý định nói với cô ấy sao?”

Lăng Bách suy nghĩ một chút rồi từ tốn đáp: “Có chứ, vì thế tôi bảo bố tôi mời cô ấy làm đại diện thương hiệu cho bất động sản Anh Bách, chỉ vì muốn gần cô ấy thêm một chút. Nhưng lúc đó vì Đường Khải có tin đồn với cô ấy nên tôi chỉ còn cách im lặng. Sau này tới lúc clip đen tung ra, lúc đó trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ điên cuồng là phải tiếp cận cô ấy, vì tôi đã chậm trễ bao năm qua, bỏ lỡ bao lâu rồi, tôi không muốn chúng tôi lại đi lướt qua nhau, không muốn cả đời này phải hối hận. Trong xã hội này của chúng ta, có rất nhiều người trẻ tuổi rung động đầu đời nhưng lại không có dũng cảm tỏ tình với đối phương, tôi muốn khuyên những người còn xấu hổ hoặc không giỏi ăn nói là, nếu bạn không tỏ tình thì sẽ chẳng bao giờ có cơ hội nữa, nhưng nếu bạn dũng cảm thì có thể kì tích tình yêu sẽ thuộc về bạn.”

MC liền vỗ tay khen ngợi: “Lăng Bách nói câu này hay quá, có rất nhiều người sợ tỏ tình, họ không biết là cho dù tỏ tình thất bại, cho dù người ấy không nhận lời chúng ta ngay lúc đó, nhưng chúng ta có thể theo đuổi, nếu cứ tiếp tục im lặng thì duyên phận không chừng vì thế mà bị bỏ lỡ. Giống như lời bài hát ‘Dũng khí’ của Lương Tịnh Như vậy, tình yêu thực sự cần dũng khí để đối mặt với những lời đồn đại, chỉ cần một ánh mắt khẳng định của anh thì tình yêu của em có ý nghĩa lắm rồi. Chúng ta đều cần dũng khí, tin tưởng rằng chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Lăng Bách mỉm cười: “Cảm ơn.”

MC chuyển chủ đề về album: “Tất cả các bài hát trong album đều viết tặng An Dao phải không?”

Lăng Bách ngại ngùng gật đầu. MC nhìn anh rồi nói: “‘My girl’ thì mọi người biết rồi, bài này rất hot, là bài viết tặng mối tình đầu của cậu. Vậy Lăng Bách có thể chia sẻ với mọi người ca khúc ‘Tình yêu độc quyền’ được viết như thế nào không? Sao lại đặt tên là ‘Tình yêu độc quyền’? Thực ra các thính giả đều biết bài hát này chắc chắn là dành tặng An Dao, nhưng cậu viết bài này trong tâm trạng thế nào? Đặc biệt là câu cuối cùng: Người yêu dấu, mong em xin em đừng khóc nữa, mong em xin em hãy tiếp tục gắng lên. Câu này hát bằng bề trầm thực sự rất cảm động.”

Ánh mắt Lăng Bách dịu dàng như nước: “Từ trước tới giờ tôi luôn tưởng rằng An Dao là một cô gái mạnh mẽ, hôm đó sau khi chịu cú sốc quá lớn như vậy cô ấy nói với tôi mình nhất định sẽ cố gắng. Nhưng khi nói câu ấy người cô ấy run rẩy, mặc dù bề ngoài rất cứng rắn nhưng ẩn sâu trong ánh mắt là nỗi cô đơn và tuyệt vọng. Khi đó tôi nghĩ, tại sao cô ấy lại phải gánh chịu những điều này? Tại sao cô ấy phải chịu đựng mọi thứ, cô ấy thực sự...” Nói tới những điều sâu thẳm trong đáy lòng, giọng anh nghẹn ngào, mắt lấp lánh ánh lệ: “Cô ấy thực sự chỉ là một cô gái, cho dù có kiên cường đến mấy cũng không thể chịu đựng được sự dè bủ của cả thế gian, càng không thể chịu đựng được cái lườm nguýt của mọi người. Vì thế lúc đó tôi mới có cảm xúc viết nên ca khúc này. Lúc ấy tôi chỉ có một suy nghĩ là cho dù là tận thế, cho dù rơi xuống đáy vực của sự tuyệt vọng, tôi sẽ ở bên cạnh cô ấy. Cho dù tất cả mọi người có mắng tôi đi nữa, dù sao tôi cũng yêu cô ấy rồi, yêu chẳng còn gì để mất.”

MC không kiềm chế được lại vỗ tay một lần nữa.

Lăng Bách nhìn màn hình, chậm rãi nói từng tiếng: “An Dao, anh nhớ em.” Anh nói rất chậm, nhưng từng tiếng đều xuất phát từ đáy lòng, chan chứa tình cảm.

Ánh sáng trong phòng dần dần tối đi, mặt trời ngoài cửa sổ dường như sắp xuống núi. Nước mắt An Dao trào ra không gì ngăn được, hóa ra bao năm qua anh đã từng muốn lại gần cô, nếu lúc đó cô không có tin đồn với Đường Khải thì phải chăng hai người sẽ đỡ được không ít đoạn đường vòng? Cô hít sâu, liếc mắt nhìn Lý Thừa Trạch bên cạnh, cổ nén cơn buồn thương.

Lý Thừa Trạch cũng rất cảm động, tình địch như Lăng Bách khiến anh không biết phải làm sao. Thậm chí lần đầu tiên anh cảm thấy mình thật vô liêm sỉ, đi cướp bạn gái của một tình địch như thế này, nhưng trong tình yêu làm gì có đúng sai? Chỉ cần chưa kết hôn thì ai cũng có cơ hội.

Anh bực bội đi xuống tầng gọi điện thoại cho Amy, Amy đã tranh hỏi trước: “Sếp xem show của Lăng Bách trên ti vi chưa? Cậu ấy nói hay quá đi mất, em cũng bật khóc đấy. An Dao không đi theo cậu ấy thì theo ai được chứ?”

Việc Amy thích làm nhất là xát muối lên vết thương của anh.

“Tôi chỉ muốn dẫn cô là...”

“Em biết, ý của sếp chắc chắn là đợi vài ngày nữa sẽ cho Lăng Bách gặp An Dao, người ta đã nói rồi mà, An Dao, anh nhớ em.” Amy bắt chước giọng Lăng Bách nói, rồi còn hiển kế: “Sếp, em đoán đúng không? Anh yên tâm, em đã truyền đạt ý của anh cho chị Phen rồi, chị Phen nói chủ nhật này có thể nghỉ ngơi, để Lăng Bách về gặp An Dao.”

Lý Thừa Trạch dở khóc dở cười, thư kí của người ta ngoan ngoãn dễ thương, sao thư kí của anh thì ngày ngày chọc tức anh, đối đầu với anh thế? Lẽ nào kiếp trước anh và Amy là kẻ thù?

“Amy...”

“Sếp, em biết anh định cảm ơn em, yên tâm đi, Amy luôn luôn là tri kỉ thân thiết của anh.”

“Tôi muốn dẫn cô...”

Anh chưa nói xong Amy đã cúp máy. Anh đau đầu nhìn điện thoại nói: “Tôi chỉ muốn dẫn cô sắp xếp lịch cho Lăng Bách thật kín vào, tốt nhất để bọn họ ba tháng mới gặp nhau một lần. Nhân lúc trống vắng mà nhảy vào, người ta không trống vắng thì tôi vào làm sao được.”

Đáp lại lời anh chỉ còn những tiếng kêu tút tút.

Lý Thừa Trạch tìm thấy xe trong bãi đỗ, vừa mở cửa xe thì thấy buồn nôn, trong xe toàn mùi trứng tanh, anh đóng sập cửa xe trong đầu nghĩ lại cảnh ban nãy, lòng càng phiền muộn hơn.

Lẽ nào số phận đã định anh không còn bất cứ cơ hội nào? Nhưng Lăng Bách cũng nói rồi, nếu gặp người mình thích mà không theo đuổi, không tỏ tình vậy thì sẽ nuối tiếc cả đời, rõ ràng là Lăng Bách cổ vũ anh theo đuổi An Dao còn gì.

Đúng thế, giống như Lăng Bách nói, nếu không tỏ tình thì mãi mãi không có cơ hội, còn nếu có dũng khí thì có lẽ kì tích tình yêu sẽ thuộc về mình.

Anh nhìn lên tầng lầu, một mỗi dựa vào thành xe, bấm số nhà An Dao.

An Dao “a lô” một tiếng, giọng nói lãnh lút nghe rất vui tai. Anh nói: “Có một chuyện ban nãy tôi quên chưa nói với cô, ngày kia là lễ công bố giải Kim Hoa. Trước ngày đó cô không được phép xuất hiện trước báo chí, đến lúc đó cô và tôi cùng bước đi trên thảm đỏ, đảm bảo báo chí sẽ tập trung vào cô, nhất định sẽ đề bẹp những người khác.”

Người đầu máy bên kia không lên tiếng.

Anh thăm dò hỏi lại: “Cô thấy sao?”

Lúc này An Dao mới chậm rãi đáp: “Chủ ý rất hay, nếu bây giờ tôi xuất hiện thì hai hôm nữa nhất định sẽ bị tin tức về giải Kim Hoa đè xuống. Nhưng đến lúc đó nếu tôi xuất hiện trong buổi lễ trao giải, thì chắc chắn sẽ đẩy lên khuấy động. Các ngôi sao bây giờ đều nghĩ đủ mọi cách để tạo scandal trong buổi lễ, tôi có lí do tạo scandal tốt như vậy thì chẳng việc gì mà phải từ chối cả.”

“Vậy tôi lập tức thông báo với ban tổ chức giải Kim Hoa, họ ép cô rút khỏi đề cử, để cô xuất hiện trên thảm đỏ trong buổi lễ trao giải chắc chắn không có vấn đề gì.”

“Sếp, nếu tôi nhớ không nhầm thì ép tôi rời khỏi giải Kim Hoa vốn là công lao của anh mà.”

“Ha ha”, Lý Thừa Trạch ngượng ngùng cười: “Bây giờ không phải tôi đang bù đắp cho cô đó sao? Cô yên tâm, mọi thứ tiếp sau đây tôi sẽ lo hết cho cô, cô gục ngã ở đâu thì sẽ đứng dậy ở đó.”

Tin tức về giải Kim Hoa chiếm hết các mặt báo, thậm chí vụ clip đen của An Dao cũng bị xẹp xuống. Khắp đầu đường ngõ phố đều thảo luận ai sẽ trở ảnh hậu, ảnh đế, bộ phim nào sẽ chiến thắng, fan ở khắp các diễn đàn cũng vì thế mà bận rộn mắng chửi nhau. Bởi vì hiện tượng hack vote trên mạng khá nghiêm trọng nên để công bằng giải Kim Hoa đã hủy hình thức bỏ phiếu trên mạng, tên An Dao đột nhiên được nhắc tới liên tục trước ngày công bố giải, mọi người đều đoán già đoán non xem cô có xuất hiện tại lễ trao giải lần này không. Vì làn sóng clip đen nên An Dao tự động rút lui, Trần Mộng Kỳ thay thế. Bây giờ đột nhiên

xuất hiện clip gốc, mọi người đều biết cô bị người ta hãm hại, vì thế ai cũng đoán cô sẽ xuất hiện tại lễ trao giải lần này.

Hôm trao giải vô cùng náo nhiệt, chuyên đề trên các báo mạng lớn đều thảo luận về giải Kim Hoa, đặc biệt là bảng đề cử nữ diễn viên chính xuất sắc nhất càng khiến mọi người mong đợi. Khách sạn năm sao chật kín người, các ngôi sao từ bốn phương tám hướng đổ về đây, chuẩn bị tham gia lễ trao giải.

Thợ make up trang điểm kĩ càng cho An Dao, cô mặc bộ lễ phục hở vai màu đỏ rực, vừa gọi cảm lại không kém phần đoan trang. Thợ làm tóc buộc tóc lên cho cô, rồi đeo cho cô đôi bông tai có viên trân châu to rủ xuống. Lý Thừa Trạch ngậy người khi thấy cô. Một người vốn đẹp trong sáng như cô bây giờ nhìn rất đoan trang, tao nhã, lại ẩn chứa vẻ đẹp hoang dã. Rất ít cô gái có thể đẹp trong sáng tới mức gợi cảm thế này.

Lý Thừa Trạch mặc Âu phục màu đen, cà vạt thắt nghiêm chỉnh, nhìn rất đẹp trai phong độ.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân vội vã, không ít ngôi sao vội ra để lên thảm đỏ. An Dao vừa mở cửa thì gặp Donna đang dẫn Trần Mộng Kỳ đi qua cửa phòng cô. Lúc thấy cô, chị dừng lại, dường như có nhiều điều muốn nói.

Trần Mộng Kỳ lạnh lùng nhìn An Dao rồi giục Donna: “Còn không đi?”

Xung quanh nhiều người qua lại, An Dao lạnh nhạt đi vòng qua Donna. Một hàng người đi ra xe đỗ ngoài khách sạn, Lý Thừa Trạch cảm thấy không khí giữa cô và Donna có phần khác lạ liền tò mò hỏi: “Hôm đó Donna đã nói gì với cô?”

Người phụ nữ đó chẳng nói gì, mà chỉ dùng dao đâm mạnh vào trái tim cô.

30. Chương 15 Phần 2

Thấy cô không trả lời anh cũng không tự khiến mình khó xử nữa, liền cầm tờ báo trong xe lên đọc. Tin tức về giải Kim Hoa tràn ngập mặt báo, có năm đề cử cho giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất. Uyển Nhi của công ti anh trở thành tiêu điểm, không ít người dự đoán Tiết Uyển Nhi sẽ trở thành nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Kim Hoa lần này. Thực ra điều này cũng không có gì phải nghi ngờ, trước đây An Dao là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Uyển Nhi, sau đó An Dao bị anh ép rời khỏi giải Kim Hoa, Tiết Uyển Nhi đương nhiên có thể giành giải. Hơn nữa bộ phim “Hồ tiên” của Uyển Nhi có rating rất cao, diễn viên chính của các phim khác hoàn toàn không bì được.

Nam diễn viên Trần Hạo còn được ủng hộ nhiệt liệt hơn. Trần Hạo kí hợp đồng với Kinh Vũ Bách Xuyên đã năm năm, khó khăn lắm mới lọt vào đề cử nam diễn viên xuất sắc nhất lần này. Công ti đã sắp xếp để Amy dẫn Tiết Uyển Nhi và Trần Hạo bước lên thảm đỏ, hai người hiện nay vẫn có tin đồn nên cùng nhau xuất hiện sẽ thu hút sự chú ý của truyền thông.

Anh chau mày nhìn hai người lọt vào đề cử của Lão Hoàng, một Trần Mộng Kỳ, một Tôn Vinh Hạo. Trần Mộng Kỳ diễn xuất cũng được nhưng gương mặt mờ nhạt khiến người ta nhìn bao nhiêu lần cũng không nhớ nổi; Tôn Vinh Hạo diễn xuất non kém, hệt như khúc gỗ trên ti vi. Xem ra, tiền đồ Lão Hoàng đáng lo đây, tình hình trước mắt cho dù anh có muốn nhường thì diễn viên nhà Lão Hoàng cũng không địch được các diễn viên của ba bộ phim khác trong danh sách đề cử, căn bản là không có duyên với giải nam chính xuất sắc nhất.

Anh thực sự lo lắng hành động tiếp theo đây của Lão Hoàng, lão liệu có cầm dao chém anh không?

Lễ trao giải Kim Hoa được tổ chức tại quảng trường trung tâm rộng nhất thành phố, hôm nay mặt trời chiếu rọi trên cao, ánh sáng rải đầy trên thảm đỏ, đài phun nước lớn bên cạnh nguy nga tráng lệ. Người hâm mộ vây kín hai bên rào chắn, hơn một trăm bảo vệ được phân công duy trì trật tự. Các ngôi sao lần lượt xuất hiện, MC đang giới thiệu từng khách mời ở trên sân khấu.

An Dao vừa xuống xe, xung quanh bắt đầu dậy sóng, tiếng fan gào thét: “An Dao, An Dao...”, máy ảnh của cánh phóng viên rào rào chĩa vào cô, chụp liên hồi.

An Dao cười ngọt ngào đưa tay vẫy chào người hâm mộ và báo chí rồi khoác tay Lý Thừa Trạch men theo thảm đỏ đi về phía MC. Những lần trước, Lý Thừa Trạch đều tới thẳng hội trường buổi lễ trao giải, đây là lần đầu tiên anh đi trên thảm đỏ, vì thế MC đã giới thiệu thêm vài câu về anh.

Lý Thừa Trạch nhìn An Dao, mỉm cười đầy hàm ý: “Cô cũng rất biết đóng kịch đấy.”

An Dao cũng không khách khí: “Như nhau cả thôi, giới giải trí chẳng phải chỉ có mỗi từ đóng kịch hay sao?”

Lý Thừa Trạch khẽ cười: “Bình thường thì chắc cô đã lấy giày giẫm vào chân tôi, hiếm khi mới ngoan thế này.”

An Dao cười rạng rỡ rồi hạ giọng cảnh cáo: “Sếp, nếu anh muốn thử cảm giác bị giày ười phân giẫm lên thì tôi nhất định sẽ cho anh toại nguyện.”

“Đây là nơi công cộng, cô sẽ không làm bừa đâu.”

“Cứ thử xem.”

“Thôi, thà đắc tội với tiểu nhân chứ không đắc tội với phụ nữ.”

Lý Thừa Trạch vừa dứt lời thì đằng sau vang lên lời giới thiệu. An Dao quay lại nhìn, là Trần Mộng Kỳ và Tôn Vĩnh Hạo của công ti truyền thông Nguyên Dã đang tiến vào hội trường. Dù trang điểm kĩ càng nhưng gương mặt Trần Mộng Kỳ vẫn rất tiêu tụy, đôi mắt toát lên sự sợ hãi quen thuộc lạ thường.

Khi vừa bị tung clip đen ra An Dao cũng sợ hãi như vậy, nhưng người phụ nữ kia không đáng được người khác cảm thông.

An Dao quay người bước tiếp, Lý Thừa Trạch ghé lại bên tai cô, nói: “Cũng hơi đáng thương.”

Cô nói: “Vậy sếp chuộc thân cho người ta đi, anh hùng cứu mỹ nhân, tôi nghĩ cô ấy sẽ cảm kích lắm.”

“Hứ, cô tưởng ai tôi cũng có hứng cứu chắc?”

“Tôi tưởng sếp thích làm thánh mẫu.”

“Tôi có phải đàn bà đâu. Tôi thấy nhiều đơn vị truyền thông đang chụp hình chúng ta, trang bìa ngày mai nhất định sẽ là An Dao và sếp đi trên thảm đỏ, hai người thì thâm, vợ chồng tình thâm.”

“Ai là vợ chồng với anh?” Dù tức giận nhưng An Dao nhất định phải giữ gương mặt tươi cười. Lý Thừa Trạch biết thừa nên mới dám công khai trêu đùa như thế.

Hai người bước lên bậc đi lên sân khấu, MC vui vẻ phỏng vấn An Dao: “yào An Dao, cô có thể nói suy nghĩ của mình về giải Kim Hoa được không? Tại sao ban đầu cô lại chủ động rút lui khỏi giải? Theo tôi được biết, đây là lần đầu tiên có ngôi sao chủ động rút lui.”

An Dao bình tĩnh trả lời: “Lúc đó có quá nhiều tin tức không hay về tôi, vì không muốn ảnh hưởng tới sự công bằng của giải Kim Hoa nên tôi mới chủ động rút lui.”

Nữ MC xinh đẹp mỉm cười: “Vậy hôm nay tôi đại diện cho ban tổ chức giải Kim Hoa và đại diện cho vô số người hâm mộ chào đón An Dao xuất hiện trong buổi lễ trao giải, hi vọng giải Kim Hoa năm sau An Dao có thể được đề cử một lần nữa, tiếp tục phát huy thế mạnh năm ngoái.”

An Dao cười nhạt: “Cảm ơn.”

Ngay sau đó, nhân viên lễ tân dẫn cô vào trong hội trường, hai người được sắp xếp ngồi ở vị trí bất mắt ngay hàng ghế thứ hai.

Vừa ngồi xuống, Lý Thừa Trạch liền nói: “Nói thì có vẻ rộng lượng nhưng chả biết cô có thực sự nghĩ thế không?”

An Dao không để ý đến anh, nhân lúc buổi lễ trao giải chưa bắt đầu, cô tiếp tục gọi điện cho bố, mấy hôm nay cô liên tục gọi về nhà nhưng không có ai nghe máy. Lòng cô nóng như lửa đốt nhưng không có cách nào

rời đi, cuối cùng cô đành gọi điện cho Lăng Bách. Lăng Bách đang quay quảng cáo, nhận được điện thoại của cô liền vui vẻ gọi: “An Dao.”

An Dao lo lắng nói: “Hai ngày gần đây em không liên lạc được với bố em, anh có thể nhờ bạn anh đi thăm bố giúp em được không?”

Lăng Bách còn lo lắng hơn cô: “Sao em không nói sớm. Được, anh sẽ giải quyết thay em.”

“VẬY...”, cô còn chưa nói xong Lăng Bách đã cúp máy. Lăng Bách chạy đến xin phép nhưng đạo diễn không cho vì đang chạy tiến độ, anh liền gọi điện cho chị Phân, chị Phân nói lịch trình đã xếp kín, không thể nghỉ được. Nhân viên ê kíp quay phim chạy tới giục Lăng Bách, không còn cách nào khác, anh đành chạy khỏi trường quay.

Đạo diễn gào lên phía sau: “Lăng Bách, cậu giờ thôi ngôi sao à.”

Anh chạy ra ngoài cửa rồi lái xe lao đi. Dòng xe qua lại vùn vụt trên đường, anh vừa đợi đèn đỏ vừa gọi điện về nhà An Dao, từng hồi chuông đổ dài nhưng vẫn không có ai nghe máy. Anh giữ chặt vô lăng, lòng nóng như lửa đốt, An Dao nói đã gọi mấy ngày mà không có người nghe máy, ông An liệu có phải đã... Anh không dám đoán tiếp nữa, chỉ biết lái xe như điên.

Xe vào đường cao tốc, anh lái nhanh hơn, vượt hết xe này đến xe khác. Lúc tới nhà An Dao thì trời sắp tối, thị trấn nhỏ chìm trong hoàng hôn, những đứa trẻ vừa tan trường đang túm năm tụm ba trò chuyện.

Anh dừng xe trước ngôi nhà thân quen, ra sức đập cửa nhưng không có tiếng trả lời. Trong lòng thất vọng, anh đập mạnh cánh cửa sắt, hàng xóm nghe thấy tiếng động đều đi ra ngoài, có người bảo anh: “Ông An Ý Phàm nằm viện rồi.”

Anh tạm yên tâm, cảm kích nói: “Cảm ơn.”

Có nữ sinh trung học đứng bên cạnh hét lên: “Em nhận ra anh, anh là Lăng Bách.” Tiếng cô nữ sinh vừa dứt thì xung quanh rần rần nổi lên tiếng bàn tán. Anh lịch sự mỉm cười rồi nhanh chóng lên xe lao thẳng tới bệnh viện thị trấn.

Bệnh viện ở gần, đi một lúc là tới. Đến nơi, anh hỏi phòng bệnh ở quầy tiếp tân rồi đến thẳng đó.

Vừa đến cửa phòng bệnh anh đã nghe thấy tiếng nói chuyện vọng ra.

“Ông Vương, lần này thực sự cảm ơn ông, nếu không có ông kịp thời đưa tôi vào bệnh viện thì cái mạng già của tôi cũng xong rồi.”

“Ông xem ông kia, lại nói thế với tôi. Chuyện lần trước của An Dao là do tôi làm lờ với phóng viên, còn vì thế mà đánh nhau với ông, trong lòng tôi vẫn áy náy lắm. Ông An à, bao nhiêu năm qua con cái chúng ta đều làm ăn ở bên ngoài, bạn đời cũng ra đi hết rồi, nỗi lòng người già cô đơn cũng chỉ có chúng ta mới cảm nhận được thôi.”

“Con cái lớn rồi, mọi thứ không theo chúng ta được nữa.”

“Đúng thế, ông nhìn con trai tôi đây, lấy vợ về vợ nó không đồng ý ở cùng với tôi, nó liền không quan tâm tới tôi nữa. Có lúc nghĩ sinh con ra rồi cuộc đời vì cái gì chứ? Có người nói vì duy trì nòi giống, nhưng duy trì nòi giống không phải để hiểu kính người già sao? Chúng nó quên hết quy tắc của tổ tiên rồi, lúc nào cũng bận kiếm tiền, nhưng có nghĩ được là khi kiếm được tiền thì chúng ta cũng xuống lỗ rồi còn đâu.”

“Chẳng phải chúng ta sống vì con cái sao? Đừng trách chúng nó, chúng ta không thể trách chúng nó, không thể tăng thêm gánh nặng cho chúng nó. Dù sao cũng già xọm rồi, có thể sống được bao lâu thì sống.”

“Ông An này, sau này hai chúng ta không được làm ngơ nhau nữa, chuyện của An Dao tôi chân thành xin lỗi ông.”

“Được, tôi chấp nhận lời xin lỗi của ông.”

Mặc dù hai người nói chuyện bình thường nhưng giọng điệu không giấu nổi nỗi thương cảm và sự cô đơn. Lăng Bách gõ cửa phòng bệnh rồi đẩy cửa bước vào: “Bác An.”

Ông An Ý Phàm nằm trên giường bệnh trắng toát, ông rất gầy. Lãng Bách tới bên giường bệnh, mắt cay xè nhưng vẫn cố mỉm cười: “An Dao nhờ cháu tới thăm bác.”

Ông Vương nhận ra anh nên biết ý ra ngoài.

Ông An Ý Phàm mệt mỏi cười: “Bác không sao, chỉ là mấy hôm trước bị ngã, cũng may ông Vương sang nhà thăm bác nên đưa bác vào viện. Bây giờ bác không sao rồi.”

Lãng Bách ngồi bên giường, nắm chặt tay ông, đôi tay ấy gầy gò hơn trước rất nhiều. Anh nhìn ông lão trước mặt mình, trong lòng cảm thấy vô cùng đau xót. Anh buồn bã hỏi: “Bác nhất định không nói cho cô ấy biết sao? Cứ giấu mãi việc này liệu có công bằng với cô ấy không?”

“Bây giờ nó đang trong giai đoạn khó khăn, bác không thể làm phiền nó.”

“Lẽ nào bác còn chưa biết? Chuyện của An Dao đã dần sáng tỏ rồi, clip gốc đã được tung ra, clip của cô ấy là clip bị sửa chữa.”

“Sao?” Ông An trợn mắt, không thể tin nổi những điều mình vừa nghe, giọng run rẩy vì quá vui mừng: “Có tin tức không? Báo chí có đưa tin không?”

Đây là phòng bệnh phổ thông, ngoài hai chiếc giường ra thì chẳng có gì cả.

Lãng Bách lấy điện thoại ra, anh vào mạng tìm tin tức có liên quan đến An Dao, tìm bài báo đưa tin về clip gốc cho ông xem. Ông An Ý Phàm cầm điện thoại, ngồi dậy chăm chú đọc. Chữ trên màn hình rất nhỏ, ông đọc rất vất vả, cứ chầm chậm đọc thành tiếng: “Đường Khải lộ clip mới, nghi ngờ là clip gốc của clip đen với An Dao; clip gốc của An Dao bị lộ, nghi ngờ bị người ta hãm hại, chân tướng sự việc đợi cảnh sát điều tra xử lý; clip gốc của An Dao bất ngờ bị tung ra, An Dao trở nên vô cùng được hâm mộ, cư dân mạng ném đá tập thể Đường Khải...”, đôi tay ông run rẩy cầm điện thoại, hớn hỏ nói với Lãng Bách: “Cháu thấy không?” Răng ông cũng lập cập: “Con gái bác bị oan đấy.”

“Vâng, cô ấy bị oan, cháu tin rằng sau giải Kim Hoa thì mọi việc sẽ được sáng tỏ.”

“Ừ, ừ.” Ông An Ý Phàm ra sức gật đầu: “Nó thực sự bị oan mà, bị đám người khốn kiếp hãm hại. Con gái bác thực sự bị oan.”

Gương mặt tràn đầy niềm vui, ông cứ lặp đi lặp lại câu nói đó.

Lãng Bách lấy lại điện thoại, điều chỉnh chế độ xem tường thuật trực tiếp trên ti vi rồi đưa cho ông xem tường thuật buổi lễ trao giải Kim Hoa.

Màn hình rất nhỏ nhưng ông nhận ngay ra bóng hình An Dao giữa biển người. Hôm nay con gái ông mặc rất đẹp, dưới ánh đèn rực rỡ, cô cực kì thu hút sự chú ý của mọi người.

Ông run rẩy đưa tay sờ màn hình, nước mắt bỗng dưng trào ra. Ông vội vàng lau nước mắt nhưng nước mắt càng rơi lã chã. Ông nhìn Lãng Bách mỉm cười, gương mặt trắng bệch: “Bụi bay vào mắt rồi.”

Lãng Bách biết thừa nhưng vẫn hỏi: “Có cần cháu thổi giúp không?”

Ông lắc đầu, nụ cười trong nước mắt vô cùng rực rỡ: “Không thổi, bác phải nhìn con gái bác, bác phải An Dao, nó thực sự bị người ta hãm hại, đám người đó nhất định không được chết tử tế.”

Lãng Bách cũng rơm rớm nước mắt: “Vâng, cô ấy bị người ta hãm hại, nhưng mọi khổ nạn đều qua rồi, sau này cô ấy sẽ kiếm được nhiều tiền, sẽ ở bên bác đến già. Vì thế mong bác phải gắng lên, gắng đợi cô ấy báo hiếu bác, không nên để cô ấy nuôi tiếc cả đời.”

“Dao Dao...”, ông vui vẻ gật đầu, nước mắt vẫn tuôn rơi: “Bác nhất định sẽ đợi được nó, nhất định sẽ tiếp tục gắng gượng. Năm xưa một mình nuôi nó còn gắng gượng được, bây giờ bác không có lí do gì không đợi nó. Sau này nó sẽ hiếu kính với bác, nó sẽ nói ‘bố ơi ăn cơm thôi’, nó còn phải làm cho bác vui vẻ, còn dẫn bác đi du lịch khắp nơi... còn ở bên bác đến già...”

“Vâng.” Lãng Bách nén nước mắt, nghẹn ngào đáp lại.

Các bậc cha mẹ trên đời này yêu con cái của mình vô điều kiện. Vì tình yêu họ luôn nói dối để che đậy nỗi sợ hãi trong lòng, như che giấu bệnh tình, giả vờ vui vẻ, nhưng thực ra trong lòng họ lúc nào cũng sợ hãi bước chân của cái chết đang lại gần.

Họ nhất định phải cố gắng khiến con cái tin rằng, cho dù không có con cái ở bên họ cũng sống rất vui vẻ. Họ lúc nào cũng nhắc nhở mình không được gây thêm phiền toái cho con cái, cố gắng nén chặt mọi nỗi đau thương và khó khăn ở trong lòng.

Đây chính là tình yêu của các bậc cha mẹ trên đời này. Có thể đã từng cãi nhau với con cái, nhưng họ luôn yêu con mình cho đến cuối cuộc đời.

31. Chương 16 Phần 1

Chương 16

Anh đã làm quá nhiều việc vì cô, nhiều đến nỗi chẳng thể nào đếm được, nhiều đến nỗi xếp đầy nỗi nhớ và kí ức của cô.

Sáu giờ tối, lễ trao giải chính thức bắt đầu, các vị khách mời từ các giới đã ngồi kín hội trường rộng lớn.

Lý Thừa Trạch uể oải dựa vào thành ghế xem các màn biểu diễn trên sân khấu. Anh đưa mắt nhìn đám đông, thấy Lão Hoàng – giám đốc cũ của An Dao đang ngồi ở chỗ cũ năm ngoái. Hoàng Thịnh Vỹ ngày càng ục ịch, bên cạnh là vô số người đẹp vây quanh, nụ cười trên mặt rất đắc ý. Đáng vẻ tràn đầy tự tin ấy dường như cho rằng giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất chắc chắn sẽ thuộc về công ti ông ta.

Anh ghé tai An Dao thì thầm: “Nhìn sắp cũ của cô kìa.”

An Dao không để ý lời anh nói, anh cúi đầu nhìn điện thoại có hai tin nhắn tới, người gửi là Lăng Bách.

Tin thứ nhất: “Bác đang ở nhà, điện thoại bị hỏng, vừa thay cái mới.”

Tin thứ hai: “Tối nay anh ở đây với bác, em cứ yên tâm... An Dao, anh nhớ em.”

Cô dùng ngón tay cái dịu dàng xoa nhẹ màn hình, nhìn tin nhắn đầy lưu luyến, đặc biệt là câu cuối cùng:

“Anh nhớ em.” Câu nói đơn giản nhưng ngấm vào tim như mật ngọt, khiến cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Lý Thừa Trạch liếc nhìn màn hình cô, trong lòng bất giác không vui, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Mở đầu cho buổi lễ trao giải là màn nhảy, sau đó là đến màn các sao hát. Trên sân khấu ánh sáng lấp lánh, MC bắt đầu giới thiệu khách mời, không khí vô cùng náo nhiệt.

Vị trí bên cạnh An Dao bỗng dựng đôi người, người vừa tới rất quen, để đầu đính, trông rất khỏe khoắn. An Dao bắt gặp ánh mắt của người này, cô giật mình, đây không phải là Lưu Tử Văn sao?

Lưu Tử Văn bình thản nhìn An Dao, hỏi: “Lăng Bách không đến à?”

Cô nói: “Đang ở chỗ bố tôi.”

“Ồ.” Lưu Tử Văn ngập ngừng một hồi rồi hỏi: “Clip đen thực sự không phải cô? Tôi nghe nói clip gốc đã tung ra rồi, khắp nơi đều đang bàn luận.”

“Thực sự không phải tôi.”

“Ừ.” Giọng Lưu Tử Văn hôm nay rất bình thản, không gay gắt như hôm trước, anh nói: “Nếu thực sự không phải cô thì tôi xin lỗi, hôm đó tôi mắng Lăng Bách, ăn nói hơi nặng nề. Lăng Bách cũng nói về cô với tôi rồi, tôi và cậu ấy là bạn bè thân thiết từ cấp hai tới giờ, tình cảm giữa chúng tôi rất tốt. Cậu ấy rất thích cô, vì thế tôi xin lỗi cô cũng không sai, chỉ ít không đánh mất người anh em tốt nhất của tôi. Mặc dù đối

với tôi mà nói đàn bà con gái chỉ là phù du, anh em tốt mới như chân tay, nhưng người anh em của tôi lại trọng sắc khinh bạn.” Người đàn ông này rất thẳng thắn, có gì nói vậy.

“Tôi không trách anh.”

“Thế à?” Khóe miệng Lưu Tử Văn nhếch lên, thoáng toát lên khí chất quý tộc: “Hi vọng những lời cô nói là thật lòng, con người Lăng Bách rất kín đáo, nhưng không có nghĩa tất cả mọi người không biết gia thế của cậu ấy.”

“Anh ấy là thiếu gia của Bất động sản Anh Bách.”

“Bất động sản Anh Bách là một công ti lớn đi đầu trong ngành bất động sản cả nước. Trước đây có không ít cô gái nhờ tôi giới thiệu để làm quen Lăng Bách, nhưng cái tên Lăng Bách này cũng buồn cười lắm.” Lưu Tử Văn nhìn vào mắt cô, bật cười: “Cậu ấy ra đường mua cái bánh bao cũng nói cảm ơn, từ chối con gái theo đuổi mình cũng lịch sự nói cảm ơn, con gái gần cậu ấy một phen thì cậu ấy nhích xa một phen, cuối cùng không còn chỗ nhích nữa thì đứng dậy đi luôn. Tôi cứ không hiểu sao cậu ấy lại như thế, thậm chí đã từng nghi ngờ cậu ấy là gay nữa.”

Lưu Tử Văn cười xong liền thở dài: “Kết quả là cậu ấy yêu thâm bao nhiêu năm nay. Đến lúc thực sự tán gái thì như phát điên. Cô không biết đâu, có đêm tôi đang ngủ thì cậu ấy gọi điện cho tôi, bảo tôi giới thiệu công ti quản lý cho cậu ấy. Đó là lần đầu tiên cậu ấy cầu xin tôi, lần thứ hai là lần nhất định đòi đi khu vui chơi thiếu nhi lúc nửa đêm, sau này tôi mới biết cậu ấy làm thế là vì cô, vì muốn khiến cô vui. Cậu ấy thực sự rất ngốc, khi đã yêu đúng là hết thuốc chữa.”

An Dao nhớ như in lời Lý Thừa Trạch đã từng nói, trước đây Lăng Bách chủ động nhờ bạn bè tìm anh, hát cho anh nghe một bài, sau đó Lý Thừa Trạch mới chịu kí hợp đồng.

Hóa ra người bạn đó là Lưu Tử Văn.

Hôm đi chơi khu vui chơi thiếu nhi là sinh nhật cô, anh dẫn cô đi tìm bấu vật. Cô không bao giờ quên được đêm đó, dưới ánh đèn lung linh. Hoa hồng đỏ thắm cắm ven mép hồ bơi tạo thành một hình chữ nhật lớn. Cô đi lên trước mấy bước, thấy dưới đáy hồ lấp lánh vảy cá, từng đàn cá đang nô đùa dưới nước, chúng đang hôn nhau.

520 con cá hôn nhau đại diện cho tình yêu sâu đậm của anh.

Cô càng không thể quên được hôm ở sân thượng bệnh viện, anh nhảy xuống thay cô, chấm dứt mọi lời đồn. Còn tối hôm dưới bầu trời sao nữa, anh nói: “An Dao à, anh chính là ngôi sao Bắc Cực ấy, cho dù người khác nói em thế nào, anh nhất định sẽ ở nơi đó đợi em, không rời không bỏ!...” Anh đã làm quá nhiều việc vì cô, nhiều đến nỗi chẳng thể nào đếm được, nhiều đến nỗi xếp đầy nỗi nhớ và kí ức cô. Trong đầu cô lại xuất hiện gương mặt tươi trẻ với nụ cười rạng rỡ của anh. Bỗng dưng cô cảm thấy dù làm ngôi sao lớn, dù kiếm được nhiều tiền đi nữa, cũng không thể bằng một nụ cười anh dành cho cô.

Không khí xung quanh rất sôi động, ánh sáng sân khấu rực rỡ, chói mắt. Một ngôi sao mặc bộ lễ phục xinh đẹp biểu diễn, bên cạnh là vô số nam thanh nữ tú múa phụ họa.

Lưu Tử Văn cố ý hạ thấp âm lượng nói với cô: “Cho dù thế nào đi nữa, thế giới giải trí là một bể phẩm nhuộm, tôi hi vọng cô không phụ lòng cậu ấy.”

Cô nhìn Lưu Tử Văn, khóe mắt cay cay: “Tôi sẽ không thế.”

Chỉ cần có ngày đứng dậy được, cô sẽ ở bên anh như hình với bóng.

Màn biểu diễn kết thúc, lễ trao giải chính thức bắt đầu. Đầu tiên là một vài giải nhỏ không quan trọng, giải nam, nữ chính xuất sắc sẽ trao vào giữa buổi lễ. Cô nhìn sân khấu nhưng trong đầu lại hiện lên vô số cảnh tượng lúc ở bên Lăng Bách. Lý Thừa Trạch liếc nhìn Lưu Tử Văn, huých nhẹ tay cô, hạ giọng nhắc nhở: “Tôi đã đề nghị với ban tổ chức giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất sẽ do tôi và cô trao, cô vào sau sân khấu chuẩn bị đi.”

Cô dường như không nghe thấy, ngón tay vẫn không ngừng mân mê màn hình điện thoại.

Lý Thừa Trạch nói: “Bây giờ là lúc nào rồi mà còn ngây ra? Cô quên tôi đã dặn cô thế nào rồi sao?”

Lúc này cô mới tập trung, đáp: “Tôi biết rồi.” Người con trai ấy thay cô gánh vác tất cả, thay cô chăm sóc bố cô, để cô yên tâm đón nhận cái nhìn của người trong thiên hạ. Nhưng cô không cần thứ ánh sáng chói lóa này, cô chẳng cần gì cả, cô chỉ cần được ở bên anh, được ở bên cạnh bố cô mà thôi.

Nhưng cô đã tới đây, cô không thể bỏ chạy mà không nghĩ tới hậu quả.

Nhân viên dẫn cô và Lý Thừa Trạch ra sau sân khấu, trong lòng cô thấy hồi hộp. Chuông tin nhắn điện thoại vang lên, cô lập tức xem, người gửi vẫn là Lăng Bách, anh nói: “An Dao, cố lên, anh đang xem chương trình đây.”

Bị oan ức bao lâu nay, cuối cùng hôm nay cô mới có thể đường hoàng lên sân khấu, tát thật kêu vào mặt những người đã từng mắng chửi cô, đặc biệt là Donna và Đường Khải. Vì thế cô nhất định phải cố gắng, phải thể hiện hình ảnh tốt nhất trước mặt mọi người.

Lý Thừa Trạch nói bên tai cô: “Nhớ kĩ, lát nữa phải nhắc tới clip đen, nói nhất định phải đưa những người đằng sau vụ này ra ngoài ánh sáng. Nếu muốn ác hơn nữa thì khẳng định cô còn trình, chưa từng có bạn trai. Báo chí ngày mai chắc chắn sẽ đưa tin An Dao lần đầu tiên nhắc tới vụ clip đen tại giải Kim Hoa. Cô phải nắm chắc điểm này, sau giải Kim Hoa, một lần nữa dư luận sẽ đẩy sự việc lên cao trào.”

Clip gốc vừa tung ra, Lý Thừa Trạch làm thế này là ép kẻ chủ mưu phải nói ra sự thật, phải lật bài ngửa với cả thế giới.

MC trên sân khấu nói: “Khách mời trao giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất lần này rất đặc biệt. Bây giờ chúng tôi xin mời cô lên sân khấu.” Một nhân viên dẫn khách mời đưa cô và Lý Thừa Trạch lên sân khấu.

Ánh đèn sân khấu chói mắt nhưng An Dao không hề căng thẳng, cô bình thản đứng trước bục trao giải.

MC nói: “Đây chính là khách mời trao giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của chúng ta hôm nay. Thực ra sau khi clip đen bị tung ra, An Dao đã chủ động rút khỏi giải, chúng tôi đã mời An Dao tới trao giải. Vì giải Kim Hoa từ trước đến giờ luôn hành xử rất công bằng, cuộc sống riêng tư của An Dao không ảnh hưởng tới sự nghiệp diễn xuất. Hôm nay đã nhận lời làm khách mời trao giải. Bên cạnh cô là đại gia độc thân đẹp trai, anh Lý Thừa Trạch, tổng giám đốc Kinh Vũ Bách Xuyên. Chúng ta hãy ột tràng pháo tay hoan nghênh hai vị khách mời.”

Dưới sân khấu khán giả vỗ tay giòn giã.

An Dao mỉm cười lịch sự: “Cám ơn.”

MC cố ý chuyển chủ đề sang clip đen: “An Dao, cô có ý kiến gì về việc clip gốc đang âm ỉ gần đây không?”

Khóe miệng An Dao khẽ nở nụ cười, giọng nói dịu dàng, tự tin: “Tôi luôn khẳng định mình trong sạch. Luôn muốn đưa người đứng sau vụ này ra ánh sáng. Bởi vì bao nhiêu năm qua, tôi chưa hề có bạn trai.”

“Trời ơi!”, MC sửng sốt thốt lên: “Lăng Bách là bạn trai đầu tiên sao?”

An Dao không ngờ MC lại hỏi thẳng đến thế, cô ngập ngừng một lát rồi mỉm cười nhìn về phía trước: “Anh ấy là duy nhất.”

“Duy nhất? Đúng là một từ nhưng bao hàm hai ý nghĩa, nếu Lăng Bách nghe được qua ti vi thì chắc anh phải nghiên cứu nghĩa của từ ‘duy nhất’ này rồi.” MC nói: “Chúng ta cùng quay lại chủ đề chính nhé, xin mời nhìn lên màn hình, xem tên năm nữ diễn viên lọt vào danh sách đề cử.”

Trên màn hình lần lượt hiện lên tên năm nữ diễn viên và tên bộ phim họ tham gia diễn xuất. Lúc hiện tên Trần Mộng Kỳ thì bên dưới vang lên vô số tiếng “Xùy.”

Lý Thừa Trạch mở phong bì màu đỏ, xướng tên nữ diễn viên xuất sắc nhất: “Tiểu Uyển Nhi.”

Mọi thứ không có gì phải thắc mắc. Tiểu Uyển Nhi lên sân khấu nhận giải, tiếng vỗ tay âm ỉ vang lên.

An Dao trao giải xong liền lui vào sau sân khấu, không cảm thấy vui vẻ gì mà ngược lại chỉ cảm thấy trống vắng dù trong cánh gà có không ít người nghĩ ngơi sau khi nhận giải, thậm chí có người còn bật champagne ăn mừng, cảnh tượng rất vui vẻ nhộn nhịp.

Lý Thừa Trạch khen cô: “Diễn tốt lắm.”

Cô không rồi rãi mà đầu võ miệng với anh, chỉ lẳng lặng đi về phía cửa, Lý Thừa Trạch túm cổ tay cô kéo lại: “Cô định đi đâu? Chúng ta nên tới khu báo chí để trả lời phỏng vấn.”

Cô quay lại lườm anh, dáng vẻ gấp gáp: “Tôi phải đi, tôi muốn gặp anh ấy.”

Anh biết rõ nhưng vẫn hỏi lại: “Gặp ai?”

“Lăng Bách.”

“Bây giờ cô không thể đi được, chúng ta còn phải trả lời phỏng vấn của báo chí.”

“Lúc Lưu Tử Văn nói với tôi mọi thứ, tôi đã muốn gặp anh ấy, nhớ anh ấy tới phát điên. Bởi vì tôi chưa bao giờ nói với anh ấy tôi nhớ anh ấy thế nào, tôi nhất định phải nói với anh ấy. Còn nữa, tôi muốn mượn xe của anh nên nói với anh trước.” Cô hất tay anh ra, lộc cộc chạy ra ngoài trên đôi giày cao gót.

Lý Thừa Trạch cảm thấy không thể tin được, cô bỏ lại tất cả, chỉ vì muốn đi gặp Lăng Bách, cô nhớ cậu ấy?

Thần kinh, điên rồ.

Amy lách từ trong đám đông tới cạnh anh, gọi: “Sếp.”

Anh buồn bực nói: “An Dao đi rồi.”

“Đi thì đi chứ sao.”

“Cô ấy chỉ muốn gặp Lăng Bách, muốn nói với cậu ấy, cô ấy nhớ cậu ấy...”

“Lãng mạn thế.”

“Lãng mạn cái đầu cô, cô ấy lấy xe của tôi đi rồi. Tôi đang nghĩ sáng mai liệu có phát hiện ra bao cao su trong xe của tôi không nữa?”

“Sếp à, tâm lí của anh do ức chế quá độ mà sinh ra các suy nghĩ biến thái rồi đấy.”

“Chết tiệt.” Trong lòng anh cảm thấy hơi buồn: “Tôi cũng không nhận phỏng vấn nữa đâu, tôi muốn về ngủ.”

“Người thất tình thường như thế này. Sếp, trước đây có cô nào anh không tán được đâu. Vì lần này thất bại nên mới đau buồn, em có thể hiểu được, đợi sau này khi liên tục thất bại anh sẽ hiểu ra, mọi thứ chỉ là phù du mà thôi.”

Amy tốt bụng giải thích cho anh hiểu, thân là thư kí được anh tín nhiệm nhất, cô chấp nhận hi sinh để an ủi sếp: “Huống hồ, sếp à, cup nam chính xuất sắc nhất chẳng phải anh định nhường cho Lão Hoàng sao? Anh không thể vì An Dao mà phá hỏng mọi kế hoạch.”

Đúng thế, vì kí hợp đồng với An Dao mà anh đã đồng ý nhường giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất và nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất cho Lão Hoàng, thậm chí còn kí hợp đồng. Cho nên dù chỉ là diễn nhưng cũng phải làm cho trọn vẹn.

Khách mời trao giải trên sân khấu vừa công bố người đoạt giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, không có gì phải bàn cãi khi giải thuộc về Trần Hạo.

Tiếp sau đó là giải nam, nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Amy nhún vai nói với anh: “Sếp à, ngay cả giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất cũng thuộc về công ti chúng ta, Lão Hoàng không trúng giải nào. Em đoán bây giờ dưới sân khấu, ông ấy đang tức bốc khói lên rồi, chắc chắn sẽ tìm anh để tính sổ.”

Lý Thừa Trạch gắng lấy lại tinh thần, dặn dò cô: “Gọi tất cả ngôi sao của công ti mình đã được giải qua đây.”

Amy hiểu anh định làm gì nên mau chóng đi gọi bọn họ tới, sắp xếp ổn thỏa xong, tất cả cùng đi sang khu phóng viên báo chí. Các phóng viên vốn đang phỏng vấn người khác, thấy khí thế âm ỉ như thế liền lần lượt chạy tới.

“Quý công ti một lần nữa tạo nên kì tích, là tổng giám đốc anh có cảm nghĩ gì?”

“Đạo diễn giỏi, kịch bản hay, vì thế đạt thành tích này là đương nhiên.” Lý Thừa Trạch khiêm tốn cười, nhìn thấy Lão Hoàng đang tức tối đi về phía mình, anh vội vàng bổ sung: “Tôi và Truyền thông Nguyên Dã mấy năm qua mâu thuẫn không ngừng, thậm chí vì ân oán cá nhân của hai chúng tôi mà ảnh hưởng tới sự hợp tác của các ngôi sao dưới trướng công ti. Để tạo sân chơi tốt hơn cho các ngôi sao của công ti tôi, cá nhân tôi quyết định tặng hai chiếc cup này cho anh ấy.”

Anh cầm hai chiếc cup nam diễn viên chính xuất sắc nhất và nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất trong tay, đi tới trước mặt Lão Hoàng, vui vẻ nói: “Lão Hoàng.”

Báo chí truyền thông liền vây quanh, quyết không thể bỏ qua cảnh tượng đầy kịch tính này.

Hoàng Thịnh Vỹ đưa mắt nhìn một loạt phóng viên, đành cố nén cơn tức.

Lý Thừa Trạch đem hai chiếc cup tới trước mặt ông ta, nụ cười trông cực kì tử tế: “Tặng anh.”

Đèn flash nháy liên tục, Hoàng Thịnh Vỹ nhớ tới phụ lục hợp đồng, trên hợp đồng ghi rõ Lý Thừa Trạch sẽ nhường hai cup nam diễn viên chính xuất sắc nhất và nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất cho Truyền thông Nguyên Dã.

Phụ lục hợp đồng này ngày nào ông ta cũng xem, thậm chí đã thuộc lòng. Giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, bây giờ cái tên khốn Lý Thừa Trạch sao có thể chơi khăm ông ta thế này được?

Thấy Lão Hoàng không nhận cup, Lý Thừa Trạch liền chủ động nhắc đến chuyện hợp đồng trước báo chí: “Thực ra khi tôi kí hợp đồng với An Dao, Lão Hoàng có đưa ra yêu cầu là tôi nhường giải cho anh ấy. Vì thế trước khi giải Kim Hoa bắt đầu, tôi có nói việc này với ban tổ chức không dưới ba lần, nhưng ban tổ chức nói họ xét giải công bằng, nên thẳng thắn từ chối đề nghị của tôi.” Lý Thừa Trạch nói xong liền nhìn Lão Hoàng với ánh mắt tiếc nuối: “Giải thưởng tôi không thể nào nhường cho anh, bây giờ chỉ có thể nhường cup cho anh, hi vọng anh có thể chấp nhận.”

Hoàng Thịnh Vỹ nghe xong biết ngay mình bị hố, đúng thế, trong hợp đồng chỉ ghi nhường giải cho Truyền thông Nguyên Dã chứ không nói nhất định phải nhường. Lão nghiến răng tức giận bỏ đi.

Lý Thừa Trạch đã sớm dự đoán được việc này, anh đưa cup cho ngôi sao của công ti rồi đi ra ngoài. Nhân viên phụ trách ở cổng ra vào qua qua lại lại, bốn bên đèn vẫn sáng lấp lánh, ngoài cửa lớn có không ít bảo vệ vẫn đứng làm việc, hai bên hàng rào vẫn có rất nhiều người hâm mộ đứng đợi ngôi sao ra về.

Tài xế thấy anh đi tới liền báo cáo: “Xe bị cô An Dao lái đi rồi.”

Anh gạt đầu, bên ngoài cửa ra vào cũng có không ít taxi đang đón khách, anh gọi bữa một chiếc rồi một mỗi lên xe. Anh nói địa chỉ để tài xế đưa anh về.

Anh rút một điều thuốc trong túi ra gắn lên môi, hạ cửa xe xuống một nửa. Bên ngoài gió rất lớn, khói thuốc phả vào mắt cay xè ứa cả nước mắt. Anh ném hơn nửa điều thuốc ra ngoài, mặt hơi ngửa lên, hạ cửa xe xuống hết.

Gió điên cuồng quất vào mặt anh, hơi đau rát, nhưng lại có thể khiến anh tỉnh táo.

Cô nói cô nhất định phải nói với Lăng Bách rằng cô nhớ cậu ấy.

Câu nói này giống như cái gai đâm thẳng vào tim anh.

32. Chương 16 Phần 2

Từ trước đến giờ cô nói gì và làm gì đều không bao giờ để ý tới cảm xúc của anh. Anh thực sự cảm thấy mình hơi ngốc nghếch khi theo đuổi cô. Anh lấy điện thoại nhìn vài cái tên trong danh bạ rồi ấn bữa một số.

Chủ nhân số điện thoại tên Mike.

Giọng đối phương ngọt ngào vang lên: “Thưa Trạch, lâu lắm rồi anh không liên lạc với em.”

Anh không hề có chút ấn tượng nào về Mike. Có lẽ đã từng thích chẳng, anh mỉm cười: “Không phải liên lạc với em rồi đây sao? Hôm nay có thời gian không, tôi cần một người bên cạnh.”

“Vậy theo quy tắc cũ, em đến nhà anh.”

“Ok, vậy tôi đợi em.” Anh cúp máy, nhìn chăm chăm tên những cô gái trong danh bạ, anh di chuyển tới người đứng đầu danh bạ, chủ nhân của số điện thoại được thay thế bằng số “1”. Đây là số điện thoại của An Dao.

Anh vốn định để tên An Dao, nhưng có một tối anh hứng khởi sửa thành “1”. Anh của lúc ấy thực sự ngốc nghếch tới mức nực cười.

Cô nói Lăng Bách là duy nhất, vậy cô có bao giờ nĩ rằng, trong mắt một người mình cũng là duy nhất không?

Anh nhìn số điện thoại ấy nhưng không có dũng khí gọi, bởi vì có gọi cũng không có kết cục tốt đẹp.

Nếu đã biết chắc chắn là bi kịch, vậy anh làm gì ngốc nghếch đến mức ấn nút gọi?

An Dao lái xe về đến nhà đã là nửa đêm. Trong thị trấn, đèn đóm đã tắt ngóm, chỉ có ánh đèn đường mờ mờ, giống như những ngôi sao vụn vỡ trên bầu trời đêm. Cô dừng xe trước cửa rồi gọi cho Lăng Bách.

Lúc nhận điện thoại của An Dao, hình như Lăng Bách đang ngủ, anh ngái ngủ trả lời: “An Dao.”

Cô nói thẳng với anh: “Em đang ở trước cửa nhà.”

“Choang” một tiếng, cô ne thấy đầu máy bên kia hình như có vật gì rơi xuống đất, tiếng Lăng Bách im bật. Cô vội hỏi: “Lăng Bách, anh làm sao thế?”

“Không sao, không sao.” Giọng anh có phần gấp gáp: “Anh và bố em đi sang nhà khác rồi, anh về ngay bây giờ, em đợi anh.”

Cô xuống xe, cả nhà đều tối đèn, cô đi tới trước cửa nhà mình, cái cửa này vẫn là cửa cuốn lắp từ mười mấy năm trước.

Lúc đó bố dắt tay cô, dẫn cô đi học. Bố làm ở xưởng gạch, còn cô lặng lẽ chơi với mấy hòn đá cạnh vũng bùn ở bên ngoài nhà xưởng lụp xụp. Bãi đất trống bên ngoài có rất nhiều xe hàng đỗ ở đó, xe qua xe lại, bụi bay mịt mù. Trước khi đi làm bố cô sẽ vẽ một vòng tròn trên mặt đất, dặn nếu cô dám chạy ra ngoài ông sẽ tét mông cô. Vì thế cô rất ngoan ngoãn ne lời, cứ ngồi trong vòng tròn chơi với mấy hòn đá. Nhưng có một lần, xe hàng lao thẳng về phía vòng tròn, cô sợ quá liền co cẳng chạy.

Trong xưởng có tin xe hàng đâm vào người, không ít công nhân chạy ra ngoài xem. Cô bị chen giữa đám người lớn không nhúc nhích được. Cô ne loáng thoáng tiếng khóc của bố. Hình như ông đang khóc gọi “Dao Dao.” Cô cất giọng trẻ con gọi tên bố nhưng tiếng cô bị át đi.

Chủ xưởng cãi nhau với tài xế, công nhân đang hò hét, tiếng bố cô lẫn giữa những tiếng ồn ào ấy, vọng vào tai cô. Ông khóc gọi tên Dao Dao, chắc là ông tưởng cô bị đâm hoặc bị bọn buôn người bắt đi rồi.

Cô òa khóc bởi những tiếng ồn ào đáng sợ, hoảng hốt đưa mắt nhìn xung quanh. Có chú công nhân tốt bụng nhìn thấy cô liền nói: “An Ý Phàm, con gái ông đang khóc, nó ở đây này.” Đám công nhân đứng trước mặt cô liền dạt ra hai bên, bố cô lách qua khoảng trống lật đật đi về phía cô, mặt đầy nước mắt ôm cô vào lòng.

Ông nện ngào: “Bố sợ con ngốc đến nỗi xe lao tới cũng không biết tránh.”

Cô thấy bố tới liền nín bật, cười hớn hở lau nước mắt cho ông, miệng không quên hỏi: “Vậy về nhà bố có đánh con không?”

Bố lắc đầu bật cười: “Không đánh, nếu con thấy xe mà không biết chạy thì bố mới đánh.”

Lúc đó cô giang tay ôm cổ bố, ôm thật chặt, nũng nịu nói: “Vậy bố mua kẹo cho con.” Bình thường ông chỉ cho cô ba hào, lần này rất hào phóng, cho cô hăm năm hào.

Xung quanh càng lúc càng tối. Trong những bụi cỏ ven đường, tiếng côn trùng kêu rí rả. Cô đi dạo quanh xe, nụ cười ngọt ngào nở trên khóe môi. Lúc còn bé thật thích, hóa ra còn bao nhiêu hồi ức đẹp như thế, mặc dù lần nào nhớ tới cũng buồn nhưng cô nguyện i nhớ cả đời.

Có tiếng xe từ xa vọng lại.

Cô nhìn ra phía đường lớn, chiếc xe quen thuộc lại gần, dừng lại cạnh xe của cô, người trên xe bước xuống. Dưới ánh đèn đường mờ tối, anh mặc bộ vest trắng đi tới trước mặt cô. Da anh còn trắng trẻo hơn da con gái, mặc thêm bộ vest trắng nhìn anh chẳng khác gì một công tử phong độ ngời ngời.

Anh hỏi: “Sao em đến đây?”

Cô không đáp mà hỏi lại anh: “Anh có xem ti vi không, em lên trao giải.”

“Có chứ, em còn nói anh là duy nhất, anh đang nghiên cứu xem câu này có ý gì đây.”

“Vậy anh niên cứu ra chưa?”

“Một chút.” Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, cười rạng rỡ. “Hôm nay em rất đẹp, kiểu tóc này, cả khuôn tai nữa, anh đều rất thích.” Anh tò mò hỏi: “Sao em về đây muộn vậy?”

“Em...” Cô không nói lí do ra được mặc dù chỉ là một câu rất đơn giản “Em nhớ anh”, nhưng câu nói ấy cứ ngắc ngứ nơi cổ họng, không bật ra được, cô ấp úng một hồi rồi nói: “Em... em về thăm bố, bố em đâu? Sao nửa đêm nửa hôm bố em lại đến nhà người ta chơi?”

Thực ra ông vẫn đang nằm viện, anh nói dối cô, mí mắt giật liên tục: “À, bác... bác Vương lần trước tiết lộ bí mật của em tìm bác trai uống rượu, đúng rồi, còn một bác gì đó nữa, sống ở gần bệnh viện, nói ba người họ đều là bạn thân. Bác trai nói hôm nay uống không say không về, anh sợ bác có chuyện gì nên ở đó cùng.”

“Kết quả anh ngủ say, còn bố em vẫn uống?”

“Ừ, anh bảo bác rồi về đây gặp em.”

Anh đã từng nói sẽ không bao giờ lừa cô, nhưng lần này có được coi là lời nói dối vô hại không? Anh lấy chìa khóa mở cửa nhà cô, cô bước tới vị trí quen thuộc rồi bật đèn. Trong nhà rất yên tĩnh, cô nhẹ bước nhìn xung quanh, sau đó men theo cầu thang lên gác. Phòng cô và phòng bố ở cạnh nhau. Cô mở cửa phòng mình, căn phòng vẫn gọn gàng sạch sẽ như trước, những cuốn sách giáo khoa cô đã từng dùng đều được xếp gọn gàng trên giá sách bằng gỗ. Cô rút một cuốn, là sách Ngữ văn lớp ba, trên bìa sách vẫn còn i hai chữ “An Dao” xiêu vẹo.

Cuốn sách rất phẳng phiu, thậm chí mép sách còn không bị quăn.

Cô đặt cuốn sách về chỗ cũ.

Lăng Bách nằm lăn ra giường: “Lần trước lúc anh đưa bố em về đây, anh đã xem hết một lượt mọi thứ trong phòng em.” Anh bật cười: “Anh còn nằm trên chiếc giường này ngủ một lúc nữa.”

Cô đi đến bên giường đẩy anh: “Anh dậy đi, để em ngủ.”

Anh cầm cổ tay cô, kéo mạnh một cái.

Cô đổ người về phía anh.

Anh lật người đè cô xuống, mỉm cười nói: “An Dao, em nói ‘duy nhất’ là có ý gì? Bạn trai duy nhất, hay là duy nhất trong đời này. Còn nữa, em nói xem mấy người đang yêu có phải giống như chúng ta bây giờ không?”

Hơi thở anh gấp gáp, phả vào mặt cô giống như hơi nóng tỏa ra từ lò sưởi. Tim cô cũng đập nhanh hơn, cô giả vờ hỏi: “Cái gì mà giống? Bây giờ là như thế nào? Chúng ta yêu nhau sao?”

Anh nhúu mày cười hì hì, rồi bóc mẽ cô: “Em giả ngốc à, dám nói với cả thế giới anh là duy nhất, vậy mà còn không thừa nhận em thích anh?” Anh không đợi cô giải thích, đôi môi dịu dàng đặt lên môi cô, tay luồn vào trong váy, men theo đùi tiến lên trên.

Cô hoảng hốt giữ chặt tay anh.

Hơi thở anh nóng bừng, hôn cô nồng nhiệt, dường như mất kiểm soát. Bàn tay bắt đầu sờ soạng lung tung. Cô dần dần bị anh hôn tới mê muội, mất ý thức, cô dùng chút lí trí còn lại nói: “Lăng Bách.”

“Ừ”, anh trầm khàn đáp rồi dụ dỗ hỏi: “Rốt cuộc là tại sao em lại về?”

Lần này cô không xấu hổ nữa mà thẳng thắn đáp: “Mấy hôm nay không gặp rồi, em nhớ anh.”

Anh hơi sững sờ rồi cười đáp “Anh cũng thế.” Nụ hôn của anh không còn mạnh bạo nữa mà dịu dàng đặt lên cổ cô, lúc hai người đang quấn quýt bên nhau thì chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Lăng Bách lấy lại lí trí, vội ne điện thoại, đầu máy bên kia mắng xối xả: “Bên đại diện tố cáo cậu giở thói ngôi sao kênh kiệu, bảo cậu quay quảng cáo, cậu chạy đi đâu hả?”

Là giọng của chị Phân.

Anh nhìn An Dao, không dám lên tiếng.

Chị Phân tức giận nói: “Sếp bảo có thể cậu đang ở cùng An Dao, đúng không? Lăng Bách, bây giờ công việc với cậu là số một, đợi đến khi cậu thành ngôi sao lớn rồi thì mặc cậu yêu đương. Tồi nay cậu phải về đây ngay cho tôi”

Anh nói: “Em xin lỗi.”

“Tôi không muốn nghe xin lỗi, tôi phải thấy hành động, mau về ngay.”

“Hôm nay em không về được.” Anh từ chối: “Tụi em khó khăn lắm mới gặp nhau, em phải ở bên cô ấy.” Anh cúp máy tắt điện thoại, giọng hơi cáu kỉnh: “Yêu thì liên gì đến công việc? Yêu rồi thì không làm việc được sao? Trước đây sếp bảo không ngăn cấm chúng ta yêu nhau.”

An Dao nhìn anh, không nói gì.

Là ngôi sao phải như thế, liên tục bận rộn, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Lăng Bách đứng dậy ra ngoài ban công, cô mệt mỏi nằm xuống nhắm mắt ngủ.

Bên ngoài ban công sáng yếu ớt, trên phố lạnh lẽo không một tiếng động, ngay cả xe cộ cũng không có, chỉ có đầu dây tiếng côn trùng rí rả phá tan màn đêm tĩnh mịch. Anh khẽ thở dài, cố gắng điều hòa ngọn lửa đang râm ran cháy trong cơ thể. Lúc anh về phòng, cô đã nằm ngủ ngon lành. Dáng cô rất đẹp, tư thế ngủ cũng đẹp, anh cẩn thận tháo giày cao gót cho cô, cả hoa tai nữa, cuối cùng anh giúp cô gỡ tóc ra.

Anh nằm xuống, nghiêng người nhìn cô. Hơi thở cô đều đều, đôi lông mày giãn ra, bên khóe miệng vẫn còn vương nụ cười. Anh đưa tay vuốt nhẹ nhẹ dọc gò má cô, giống như bao năm trước ngồi bên ban công, anh nhìn gương mặt cô rồi bắt đầu vẽ. Thực ra anh vẽ không đẹp, thậm chí ngay cả căn nhà vẽ cũng xiêu vẹo méo mó, nhưng đường nét trên mặt cô anh lại vẽ rất đẹp.

Anh nâng đầu cô gối lên cánh tay mình, ôm cả người cô vào lòng.

Chỉ đơn giản là ôm nhưng lại hạnh phúc tràn trề.

Lúc An Dao ngủ thấy mùi thơm và tỉnh dậy thì trời đã sáng từ bao giờ. Cô bật dậy, thấy Lăng Bách đang ngủ say liền gọi: “Mau dậy đi.”

Lăng Bách mơ màng tỉnh dậy, thấy cô chau mày lại anh vẫn không hiểu chuyện gì. An Dao xồng hồ trên tay anh, đã gần trưa đến nơi. Mùi thơm bay khắp phòng, cô nhón chân mở cửa, ne thấy tiếng dầu sôi lách tách dưới tầng một.

Lăng Bách đi đến bên cô, hỏi: “Sao thế?”

“Không sao.”

“Nhưng...” Cô cảm thấy đau đầu: “Chúng ta ở cùng một phòng, anh bảo bố em phải nĩ sao? Mặc dù chúng ta thực sự không làm gì nhưng có thể bố sẽ hiểu nhầm.”

“Ừ.” Lăng Bách cũng cảm thấy xấu hổ: “Vậy làm thế nào? Hay là anh đi giải thích với ông?”

“Vâng, anh đi giải thích đi, em đi đánh răng rửa mặt.”

“Nhưng...” Lăng Bách dịu dàng ôm cô từ phía sau, chỉ muốn hai mươi tư giờ đều được ở bên cô: “Anh không muốn nhanh thế này, anh muốn ôm em thêm một lúc nữa.” Hai tay anh đặt ngay dưới ngực cô, gương mặt cô đỏ bừng, giẫm lên chân anh, anh đau quá khê kêu lên: “Á”, cô quay lại trừng mắt: “Tay của anh.”

Gương mặt anh tỏ ra vô tội, giọng cố ý trầm xuống: “Tối qua đã sờ rồi...”

Cô đỏ mặt tía tai huých mạnh vào ngực anh.

Giọng anh hạ xuống thấp nữa: “Vì thế, bây giờ có chạm một chút cũng không là gì, cho dù bây giờ tay anh dịch chuyển lên trên cũng không có vấn đề gì to tát. Một hồi lạ hai hồi quen mà... ba hồi bốn hồi...” anh đỏ mặt không dám nói tiếp nữa.

Thấy bộ dạng anh như vậy cô đoán ngay có vấn đề, hỏi: “Ba hồi bốn hồi làm sao?”

Anh thật thà trả lời: “Trực tiếp lên giường luôn.”

Mặt cô đỏ bừng chỉ muốn tìm lỗ chui xuống đất, anh chàng này chắc chắn là cố ý! Anh đang trêu ẹo cô! Hiểm họa chết người! Sao cô lại không biết anh cũng có máu dê thế? “Lăng Bách!”

“Anh đây.” Anh ôm cô chặt hơn, má áp chặt vào mái tóc cô, không muốn buông tay. Ai biết được mấy hôm nữa mới được gặp nhau.

“Hóa ra anh xấu xa thế sao? Anh học ai thế? Cái tên khốn kiếp nào dạy anh thế?”

“Bí kíp tán gái.”

“Cuốn sách đó?” An Dao nhớ là trước đây anh có nhắc đến, mọi thứ anh làm đều là học theo “Bí kíp tán gái”, lúc đó cô còn tò mò đây là sách gì? Cô hằm hằm quay người lại, anh lập tức buông cô ra, lùi lại vài bước. Cô từng bước từng bước tiến lại gần anh, giọng tức tối hỏi: “Ai viết thế? Cuốn sách này ai viết? Sao lại dạy anh những thứ bậy bạ này? Em nhớ trước đây anh rất ngoan...”

Gặp nhau có mấy lần đã cưỡng hôn cô, thế cũng là ngoan?

Lăng Bách lùi về cạnh giường, không còn đường lùi nữa, anh đành phải thành thật khai báo: “Tác giả là Lăng Bách.”

“Cái gì?” Cô ngạc nhiên, anh là... tác giả.

Lăng Bách tránh sang một bên, cười hì hì: “Anh mất mấy ngày viết riêng cho em đấy, sửa đi sửa lại không biết bao nhiêu bản thảo. An Dao, ai cũng biết các bước yêu là một là hai người quen nhau, hai là cầm tay, ba là hôn, bốn là lên giường. Anh là tuân thủ từng bước để làm đó, giữa chừng không hề phạm quy, càng không một bước lên trời... hôm qua sờ mó rồi, mấy hôm nữa là chúng ta có thể lên giường. Đây chính là một hồi lạ, hai hồi quen, ba hồi bốn hồi lên giường luôn.”

An Dao liếc thấy chiếc dép dưới đất liền vớ lấy ném anh. Anh nghiêng người né, chuồn xuống dưới nhà bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Lòng ngực An Dao phập phồng, sao cô chưa bao giờ biết anh chàng này lại... hạ lưu đến vậy.

Có đều... cô đưa tay đặt lên lồng ngực, tim đập tình thích, cảm giác ngọt ngào lan tỏa khắp cơ thể. Nếu cô thích hành động này của anh thì có biến thái quá không nhỉ? Cô trốn trong nhà vệ sinh rửa mặt, trong đầu hiện lên toàn những thứ lung tung. Bỏ về từ khi nào? Đã thấy những gì? Còn cái tên Lăng Bách nữa, từ sáng đến tối cứ gì không biết?

Lúc cô sửa soạn xong và xuống dưới nhà thì thấy hai người đã ngồi trước bàn ăn nói chuyện vui vẻ. Cô đi tới bên bàn ăn ngồi xuống. Bố cô không nói gì, ông chỉ gấp thức ăn cho cô, miệng dặn dò: “Ăn nhiều vào.” Bố và Lăng Bách chẳng để ý đến cô, cả hai người cứ nói chuyện linh tinh, từ chuyện Mỹ cho tới chuyện Trung Quốc, từ chính trị cho tới tin tức xã hội gần đây.

Cô cúi đầu ăn cơm, không biết hai người này thân nhau từ khi nào, giống như bố vợ và con rể vậy. Lạ hơn bố cô không hỏi han một câu nào, còn làm một mâm cơm đầy nữa. Cô cảm thấy có chút xấu hổ, ăn bữa mấy thứ rồi buông đũa: “Con phải về công ti đây.”

Lăng Bách cũng đứng dậy theo: “VẬY cháu cũng xin phép. An Dao, chúng ta cùng về nhé.”

An Dao gạt đầu, hai người lên xe riêng, người trước người sau tiến ra đường lớn.

33. Chương 17 Phần 1

Chương 17

Những hồi ức tươi đẹp ấy đều là những tháng ngày sắp bị lãng quên.

Lăng Bách mở điện thoại gọi cho cô: “An Dao, bác nói nhìn thấy hai chiếc xe đỗ ở cửa là biết chúng ta đã về nhà, cũng không nói nhìn thấy gì cả, em cứ yên tâm nhé. Hơn nữa, từ lúc em xuống dưới nhà, anh cố tình chuyển chủ đề nói chuyện linh tinh với bác.”

Cô lái xe theo sau xe anh, không nói gì.

Lăng Bách an ủi: “Thực ra em là người trưởng thành rồi, cho dù là thật thì cũng không sao đâu.”

Cô cũng biết nhưng vẫn cảm thấy ngại ngùng, có thể mỗi cô gái đều có lúc ngại ngùng như thế này, cô nói: “Anh mau gọi điện thoại cho chị Phân đi, chỉ sợ thiên hạ đã đại loạn rồi. Anh quên hôm qua chị ấy mắng anh à, bây giờ giữa trưa mới về, lát nữa kiểu gì anh cũng xong đời.”

Lăng Bách thất thanh kêu lên: “Chết thật rồi, anh đang quay quảng cáo, quay được một nửa thì bỏ đạo diễn ở đó rồi chạy đi.”

“Ha ha ha, em đoán hôm nay trên báo sẽ có tin thế này, đạo diễn nào đó hoặc bên đại diện nào đó tố cáo Lăng Bách giở thói ngôi sao.”

“Kệ họ viết, anh gọi điện cho chị Phân trước đã, em lái xe chậm thôi, chú ý an toàn.”

Anh vội vàng gọi cho chị Phân. Quả nhiên, đầu máy bên kia chị Phân đang điên tiết, mắng anh xối xả: “Hôm qua cậu không chịu về thì tôi còn hiểu được, bây giờ mấy giờ rồi? Đạo diễn người ta hỏi mấy lần, yêu cầu tôi giải thích rõ ràng, tôi phải giải thích thế nào? Bên đại diện cũng đang tức giận đòi đổi người, tôi nhìn chán chê cuối cùng nói bỏ cậu bị ốm thì người ta mới đồng ý không đổi người.”

“Em xin lỗi.”

“Cậu đừng lúc nào cũng nói ba tiếng đó với tôi, tôi thực sự muốn xích cậu lại đây.”

“Em thực sự xin lỗi.”

“Cậu còn nói.”

“Nhưng...” quả thực là anh sai.

“Đừng nhưng nữa, hôm nay cậu nhất định phải hoàn thành nốt tiến độ, còn nữa, lại có việc lớn rồi, tối qua trên báo tung ra đoạn ghi âm giữa Donna và An Dao, cũng may có đoạn ghi âm này nên chẳng ai quan tâm đến cậu nữa.”

“Ghi âm?”

“Donna nói với An Dao tất cả đều do chị ta hại cô ấy, thậm chí chị ta còn bảo Đường Khải quay video đó để hại An Dao, còn ghê gớm hơn là chị ta tìm người làm clip giả, lợi dụng việc đóng phim cấp ba để ép An Dao rời khỏi công ti. File ghi âm chắc là An Dao ghi, nói chung Donna chết chắc rồi. File ghi âm này hôm nay tràn lan trên mạng, Donna chỉ có nước ngồi tù thôi. Thật sự không ngờ hôm qua mới là giải Kim Hoa, hôm nay đã có tin động trời thế này.”

“An Dao không làm thế đâu, cô ấy có tình cảm với Donna.”

“Vậy lẽ nào file ghi âm đó là Donna tự thu? Chị ta tự bóc mẽ mình sau đó tự đưa mình vào nhà tù?” Chị Phân cười nhạt: “Lăng Bách, dù sao An Dao cũng lặn lội trong giới giải trí bao năm nay, không ngây thơ như thế đâu.”

Anh nói: “Chị Phân, An Dao tuyệt đối không phải là loại người đó.”

Chị Phân nói không hề khách khí: “Lăng Bách, cậu không thấy bây giờ sếp đang lăng xê An Dao sao, hôm qua còn cùng cô ấy trao giải Kim Hoa. Nhân tiện nói luôn cho cậu biết, đây là lần đầu tiên sếp lên sân khấu trao giải, nghe Amy nói thì hình như sếp cũng thích An Dao, một cô gái nhiều người thích thế, chắc chắn...”

Lăng Bách ngắt lời: “Chị Phân, nếu chị còn nói xấu An Dao nữa, em lập tức yêu cầu đổi quản lí.”

“Được rồi, được rồi, tôi sai rồi, tiểu tổ tông ạ. Cậu mau về cho tôi.”

Lăng Bách sầm mặt lại, anh cúp máy rồi đột ngột tấp xe vào lề đường. An Dao thấy vậy nên cũng dừng lại theo. Anh xuống gõ cửa xe An Dao. Cô vừa mở cửa, anh đã thò đầu vào hôn lên môi cô.

Anh đưa tay giữ chặt đầu cô, đôi môi mạnh bạo tìm kiếm, cô không biết làm thế nào, hơi thở gấp gấp hơn. Anh hôn cô chừng một phút rồi cười ngọt ngào buông cô ra: “Nói cho em một tin vui, cuộc đối thoại giữa em và Donna đã bị ghi âm lại và lan truyền trên mạng, đoạn ghi âm này có thể khiến người khác tin em thực sự trong sạch.”

Lần bên bờ biển?

Cô vội vàng hỏi: “Anh nghe ai nói thế? Làm sao có thể có file ghi âm? Lần đó chỉ có em và Donna ra bờ biển, bên cạnh không có ai cả. Nếu...” Đầu cô bỗng dưng trống rỗng, dường như nghĩ tới điều gì đó, nhưng ngón tay siết chặt vô lăng, miệng lẩm bẩm khó tin: “Donna có ý nói với em những lời đó? Mục đích của chị ấy là một mình lãnh tội, bảo vệ Đường Khải?”

Lăng Bách về xe của mình, An Dao nhún ga, xe lao đi rất nhanh. Bây giờ cô chỉ muốn gặp Donna một lần, bởi vì file ghi âm đó chính là Donna làm, mục đích là muốn nhận hết tội về mình. Đường cô về thành phố khác với đường Lăng Bách đi, cô lái xe về thẳng trụ sở của công ti Truyền thông Nguyên Dã, bên dưới rất hỗn loạn, có không ít phóng viên và người đến xem. An Dao bấm số Donna, đầu máy kia vang lên tiếng báo đã tắt máy. Cô chỉ còn cách gọi cho giám đốc cũ. Hoàng Thịnh Vỹ từ trước tới giờ luôn lạnh nhạt với cô nhưng lần này nhiệt tình nói cho cô biết, Donna vừa từ chức, sắp xuống dưới

Quả nhiên, Hoàng Thịnh Vỹ vừa dứt lời thì An Dao thấy Donna xuất hiện ở cửa lớn.

Phóng viên liền bu đến phỏng vấn.

“Đoạn ghi âm xuất hiện trên mạng là thế nào? Tại sao chị lại hãm hại An Dao?”

“Hôm qua mới là lễ trao giải Kim Hoa, hôm nay liền xuất hiện file ghi âm, trong chuyện này có phải có âm mưu gì mà người ngoài không biết? Có phải chị bị người ta hãm hại không?”

“Đoạn ghi âm đó chắc là An Dao làm? Cô ấy tuyệt tình với chị thế chị có hận cô ấy không? Đường Khải thực sự không liên quan đến vụ này sao?”

Donna rảo bước né tránh phóng viên, không trả lời bất cứ câu hỏi nào. An Dao nhún còi xe, mở sẵn cửa, Donna thấy cô liền lên xe.

Phóng viên tới đập cửa xe liên tục.

An Dao liếc nhìn đám phóng viên rồi lái xe rời đi.

Hai người đều im lặng, không ai lên tiếng trước. Cảnh vật hai bên đường lui lại phía sau. Xe rẽ vào một khu chung cư, các tòa nhà cao tầng, thậm chí cây cỏ ở đây An Dao đều rất quen thuộc. Cuối cùng cô đỗ xe trước cửa một quán ăn Hồ Nam.

An Dao nói: “Chúng ta ăn cơm trước.”

Donna im lặng đi theo An Dao vào quán ăn. Quán ăn này ở trước khu nhà của Donna, đồ ăn rất ngon, trước đây hai người đã ăn ở đây vô số lần. Bà chủ quán ăn ngoài năm mươi tuổi, rất nhiệt tình, thấy hai người tới liền dẫn vào trong, không hỏi han gì thêm.

Các món ăn được đưa lên mau chóng, cả một bàn đầy thức ăn mà không ai buồn đụng đũa. An Dao gấp thức ăn vào bát, đưa lên miệng, nước mắt suýt nữa trào ra. Cô cúi đầu, bắt đầu điên cuồng gấp thức ăn, bởi vì có người từng nói, ăn no mới vui vẻ được.

Donna nhìn cô, khóe mắt cay cay nhưng vẫn cố nén dòng

Cuối cùng An Dao vẫn nuốt không trôi, cô uống rất nhiều trà nóng. Quán ăn này cô đã quá quen thuộc, khi vừa kí hợp đồng với Donna, cô không có tiền, hàng tháng ngoài khoản tiền lương hưu của bố cô gửi tới, thì hầu như không có khoản thu nhập nào. Cô không dám tiêu tiền mồ hôi nước mắt của bố nên rất tiết kiệm. Donna biết chuyện, chị tìm cách hẹn An Dao ra ngoài, ngày ngày mời cô tới đây ăn cơm.

Lúc đó cô cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì quản lí đối với mình như con ruột.

Giải Kim Hoa năm ngoái, cô giành giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, Donna mời cả ê kíp tới đây uống rượu, khi đó không khí sôi động cực điểm, cô bị chuốc rượu say mềm. Donna cũng uống không ít, lúc đỡ cô về bước chân cũng liêu xiêu. Đêm đó cô rất khó chịu, cứ nằm trên giường rên rỉ, đầu óc rối loạn, trống rỗng. Nhưng cô lơ mơ nhớ có một người phụ nữ ngồi bên giường, cô mơ hồ nằm trong lòng người phụ nữ ấy, hạnh phúc gọi: “Mẹ.”

Người phụ nữ ấy ôm cô, mỉm cười gọi: “Dao Dao”, giọng rất dịu dàng.

Người phụ nữ ấy lau mặt cho cô, chăm sóc cô suốt một đêm.

Hôm sau tỉnh dậy cô sờ thấy khăn trên trán mình, thấy Donna nằm ngủ dưới sàn nhà.

Lúc đó cô mới biết thực sự có người đã chăm sóc cô cả đêm.

Những hồi ức tươi đẹp ấy đều chỉ là những ngày tháng sắp bị lãng quên.

Hiện thực rất tàn nhẫn.

Trong căn phòng im lặng như tờ, tay An Dao cầm cốc trà run run, cô dần cốc trà lên bàn, tiếng “cạch” vang lên khô khốc, chát chúa. Donna ngẩng đầu lên nhìn cô, lòng đau xót.

An Dao chau mày, khó khăn mở lời: “Tại sao lại ghi âm, tại sao lại bảo vệ tên khốn đó? Hôm trao giải Kim Hoa tôi muốn nói đưa kẻ đứng sau vụ này ra ánh sáng, tôi nói Đường Khải chứ không phải chị.”

Donna cố gắng bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn run rẩy: “Không tại sao cả, ngày mai tôi sẽ ra đầu thú, lại sự trong sạch cho cô.”

An Dao lắc đầu: “Thứ tôi cần không phải là sự thật này. Tôi đã nói với bản thân mình rất nhiều lần, nhất định là Đường Khải ép chị, mọi chuyện đều là chủ ý của anh ta, tôi muốn sự thật ấy. Chỉ có sự thật như thế mới khiến tôi hiểu rằng, mọi thứ trước đây không phải giấc mơ, Donna trước đây thực sự đã từng coi tôi như con của chị ấy.”

Donna không nói câu nào cả.

“Donna”, An Dao khẽ gọi tên chị, nói đầy thương cảm: “Xin chị hãy nói cho tôi biết, trước đây chị thực sự coi tôi là con gái đúng không? Là Đường Khải đang uy hiếp chị, là anh ta lợi dụng chị, phải không?”. Ánh mắt cô van lơn, giọng nói thê lương, Donna nghe vậy càng đau khổ hơn. Chị nhìn An Dao một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài, nếu không đi chị sợ mình sẽ sụp đổ, sẽ nói cho An Dao biết sự thật.

Căn phòng trống trải, chỉ có tiếng còi xe vọng lại từ bên ngoài.

Cô nhìn bàn thức ăn rồi đưa mắt nhìn giá đặt báo trong phòng, trên giá có báo hôm nay. Cô cầm lên xem, ở vị trí nổi bật trên báo là tít: Lần đầu tiên An Dao nhắc tới clip đen tại lễ trao giải Kim Hoa, người bí mật nửa đêm tung đoạn ghi âm quản lí cũ hãm hại An Dao. Cô nhìn hàng chữ, trong lòng buồn bã, cảm thấy nỗi đau vô hạn ập tới.

Cô xốc lại tinh thần rồi lái xe rời khỏi quán ăn.

Lúc về đến công ti có không ít người chào cô, dường như sau một đêm bận bịu của cô đột ngột tăng lên gấp bội. Cô lên tầng gặp sếp, Lý Thừa Trạch thấy cô bèn đưa cho cô mấy tờ báo, cô bình thần liếc nhìn nhưng không nhận.

Lý Thừa Trạch đặt báo xuống, nghiêm túc thương lượng với cô: “Tôi đã sắp xếp trợ lí, bảo mẫu và quản lí, công ti sẽ dành nguồn tài nguyên tốt nhất cho cô. Còn chuyện Donna, phòng pháp vụ của công ti đã thu

thập xong tài liệu, sẽ khởi kiện chị ta, Đường Khải và Trần Mộng Kỳ. Thêm tội truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy nữa, với hai tội danh đó, vào tù năm năm chắc không có vấn đề gì.”

“Donna và Đường Khải rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Quan trọng lắm sao?” Lý Thừa Trạch tỏ vẻ khinh bỉ: “Cho dù quan hệ họ cũng sẽ cùng nhau ngồi tù.”

“Tôi muốn biết.” Cô cứng rắn.

Lý Thừa Trạch do dự một hồi mới nói với cô: “Là mẹ con, mẹ con ruột. Nói cụ thể hơn là, Donna đã từng li hôn, còn Đường Khải bị chị ta bỏ lại cho chồng cũ chứ không dẫn theo. Tôi nghĩ chị ta muốn lãng xê Đường Khải vì muốn bù đắp cho cậu ta.”

An Dao trợn tròn mắt, sốc đến nỗi không thốt nên lời.

Mẹ con? Vì thế Donna mới bảo vệ Đường Khải, mới nhận hết tội danh về mình? Vì thế Donna mới nói bao nhiêu lời tàn nhẫn với cô?

An Dao hít một hơi, nói: “Tôi không muốn tố cáo họ tội vu khống người khác. Còn tội truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy, phía cảnh sát sẽ khởi tố.”

“An Dao, cô đừng làm việc theo cảm tính, nếu không phạt thêm vài năm nữa làm sao cô biết sau khi ra tù, Donna sẽ không báo thù? Hơn nữa, cô không tố cáo tội vu khống, phải chăng cô muốn buông tha cho Đường Khải?”

“Tôi không tố cáo.”

“An Dao, hồi trước cô thăm như thế nào, Donna có thương xót cô không? Quãng thời gian qua cô đã gắng gượng như thế nào? Tôi nói cho cô biết, cô đừng ngu ngơ tưởng rằng Donna tự tung clip gốc ra, là tôi gọi điện thoại hỏi chị ta, chị còn nhớ Lý Văn không? Còn nhớ đứa con trai đó không? Chị ta vì bảo vệ Đường Khải nên mới tự mình gánh chịu mọi thứ. Chị ta chưa từng có chút tình cảm nào với cô, đối với chị ta mà nói cô chỉ là một ngôi sao, một công cụ kiếm tiền mà thôi.”

“Dù sao tôi cũng không tố cáo chị ấy.” Thái độ An Dao rất kiên quyết, cô không hiểu tại sao mình lại không muốn đẩy người phụ nữ ấy vào tù, có thể chỉ vì còn chút niềm tin. Từ đầu đến cuối cô vẫn không tin Donna là người máu lạnh như thế, cô tin mọi thứ trong quá khứ không phải mơ.

Lý Thừa Trạch nói rất khó nghe: “Vây tùy cô, cô muốn làm thánh mẫu tôi cũng chẳng ngăn được.” Anh chuyển chủ đề: “Trước mắt có ít nhất mười nhân hàng tìm cô làm người đại diện, hợp đồng tôi đã nhắc quản lý đưa cho cô. Trong mười nhân hiệu đó bao gồm cả Bất động sản Anh Bách mà trước đây cô đã bồi thường và chấm dứt hợp đồng.”

Bất động sản Anh Bách?

Lý Thừa Trạch ngẫm nghĩ rồi hỏi cô: “Có muốn gặp người đại diện công ti này không? Chủ tịch hội đồng quản trị đích thân tới rồi đấy.”

Chủ tịch hội đồng quản trị? Bố của Lăng Bách?

Cô gật đầu, nhưng lòng bàn tay lại đổ mồ hôi. Lý Thừa Trạch dẫn cô tới phòng khách của công ti, hai vệ sĩ mặc đồ đen đang đứng bên cạnh một người đứng tuổi. Người này ngồi trên chiếc sofa lớn ở giữa phòng, tầm trên sáu mươi tuổi, hai bên mái tóc đã điểm hoa râm như bố cô.

Ông nheo mắt nhìn cô, sắc mặt rất uy nghiêm.

34. Chương 17 Phần 2

Lý Thừa Trạch thấy không khí căng thẳng liền đi lên trước nhiệt tình giới thiệu: “Chủ tịch Lăng, đây là An Dao đã từng làm đại diện cho công ti ông. Một thời gian trước cô ấy đã chấm dứt hợp đồng và bồi thường

cho quý công ti, chắc ông cũng biết chuyện này.”

“Ngồi xuống đi.” Giọng ông rất ôn hòa.

An Dao ngồi xuống bên cạnh, muốn lên tiếng chào nhưng không biết nên gọi thế nào.

Nhận thấy cô ngại ngùng, ông liền nói: “Cháu cứ gọi ta là bác.”

An Dao khẽ giật mình, cô mỉm cười gọi: “Cháu chào bác.”

Căn phòng yên tĩnh trở lại, trên bàn trà trước ghế sofa có bày một bộ trà, ông Lăng thành thực pha trà rồi đẩy một chiếc li nhỏ đến trước mặt cô.

Cô cầm lên nhấp một ngụm, nhưng trong lòng rất lo lắng, không dám lên tiếng trước.

“Lăng Bách là một đứa rất hiếu thảo.” Ông Lăng phá vỡ bầu không khí im lặng, gương mặt phẳng phất nụ cười. “Từ năm mười tuổi nó đã bắt đầu rửa chân cho bác, ngày nào cũng rửa, cho đến trước khi làm ngôi sao.” Ông ngừng lại, ánh mắt dao động như đang chìm trong quá khứ không dứt ra được. Nụ cười trên gương mặt ông càng dịu dàng hơn: “Từ nhỏ đến lớn nó rất chăm chỉ học hành, chưa bao giờ cãi lại người lớn, nó luôn nói phải hiếu kính với người già, cho dù là cô lao công hay nhân viên công ti, nó đều rất kính trọng, lễ phép. Nó không hút thuốc lá thường xuyên, rượu thì chỉ uống được rất ít, không đua xe, nói chung bạn bè bác đều nói ba đời trước bác làm việc tốt nên mới sinh ra đứa con hiếu thảo, hiếu biết thế này. Bác gần bốn mươi tuổi mới sinh được đứa con độc nhất, vì thế luôn dạy dỗ rất nghiêm, nếu không có cháu, có lẽ tình cảm của hai bố con bác đã không căng thẳng như thế này.”

Cô e dè đáp: “Cháu xin lỗi.”

Nụ cười của ông có vẻ bất lực: “Hôm đó nó tìm bác để vay ba mươi triệu, thằng nhóc ấy chưa bao giờ tiêu tiền lung tung, đột nhiên cần nhiều tiền như vậy, bác tưởng nó bị điên, liền nhốt nó ở trong phòng. Sau đó nó dám chạy đến công ti này làm ngôi sao, vì thế bác giận không quan tâm tới nó nữa. Xem ti vi mới biết nó làm vậy vì theo đuổi cháu, bác còn giận hơn, thà như không có đứa con bất hiếu này. Nhưng sau cơn mưa trời lại sáng, cháu bị người ta hãm hại...” Ông thở dài bùi ngùi, đưa bản hợp đồng trên bàn cho cô: “Đây là hợp đồng đại diện mới. Nếu có thể hãy bảo Lăng Bách về nhà, mẹ nó nhớ nó lắm. Đặc biệt là sau lần nó bị ngã vào viện, bà ấy ngày ngày lo lắng cho nó, rửa mặt bằng nước mắt.” Ông không nói thêm gì nữa mà đứng dậy đi ra ngoài.

An Dao cầm bản hợp đồng lên, chỉ có vài trang nhưng lại chứa đựng bao nhiêu tình cảm của người cha.

Ông Lăng đang thỏa hiệp, bản hợp đồng đại diện này cũng là sự khẳng định rằng ông không phản đối tình cảm của hai người nữa, ông không muốn mất Lăng Bách.

Trên đời này làm gì có bố mẹ nào không nhớ thương con cái mình, đặc biệt Lăng Bách lại là con độc nhất.

Lý Thừa Trạch rời khỏi phòng khách, Amy vội đi theo anh, khẽ hỏi: “Sếp sao thế?”

Anh liếc nhìn cô, bước chân không dừng lại, chỉ hỏi: “Tôi làm sao chứ?”

“Đột trước thì thi ném trứng gà, giờ này lại làm bộ nghiêm túc. Lẽ nào anh bị tổn thương quá nặng sau quãng thời gian yêu thầm ngắn ngủi? Sếp à, mặc dù điệu bộ của anh bây giờ đã trở lại như trước đây nhưng em luôn cảm thấy anh có chút đau lòng.”

“Tôi đau lòng?”, Lý Thừa Trạch dừng bước, cười tỏ vẻ không quan tâm: “Nếu tôi đau lòng vậy thì đúng là chuyện lạ trên đời, có thể trở thành kì quan thứ tám của thế giới.”

Mặc dù ngoài miệng nói như thế nhưng không hiểu sao trong lòng anh rất bí bách, dường như có chút ngột thở. Anh đi vào văn phòng, ngồi xuống ghế. Giấy tờ trên bàn chất cao như núi, anh chăm chú xem không rời mắt, nhưng những câu chữ này vô cùng lạ lẫm, anh không thể nào tập trung được, cũng không thể nào hiểu được văn bản viết gì.

Bây giờ cô đã giành được vị thế, vốn chẳng cần cầu xin anh nữa, còn anh, ngoài việc lợi dụng hợp đồng để khống chế cô ra thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Lúc Amy mang cà phê vào thì thấy sếp cô đang cầm ngược văn bản, cô cũng không dám lên tiếng, chỉ đặt cà phê xuống rồi nhẹ nhàng khép cửa ra ngoài làm việc.

Bộ dạng như mất hồn của sếp bây giờ thực sự rất hiếm gặp.

Hôm sau Donna đến sở cảnh sát đầu thú thật. Chuyện của An Dao được đưa ra ánh sáng, báo chí truyền thông cũng đồng tình với An Dao, đồng thời đả phá Donna xuống, họ cho rằng không thể tha thứ cho người phụ nữ này. Những người trong giới đồn đại ngày càng khó nghe, có người đoán sếp dĩ Donna đối xử như vậy với An Dao bởi vì thích Đường Khải. Trong mắt mọi người Donna đã trở thành dâm phụ. Thậm chí có người còn đoán mò rằng các ngôi sao nam trước đây được chị lăng xê cũng bị chị chơi “quy tắc ngầm.” Hai nhân vật khác của sự việc lần này là Đường Khải và Trần Mộng Kỳ thì chơi trò mất tích, cho dù dùng cách nào cũng không liên lạc được. Công việc của họ tạm thời bị dừng lại.

Đường Khải lặn chuột, tay run run. Những tin tức này sắc nhọn như mũi kim, đâm vào tim anh ta, đau đớn khiến anh ta phát điên.

Trần Mộng Kỳ cũng dõi theo những tin tức ấy, cô trốn trong nhà mấy ngày không ra ngoài, cả ngày chỉ ngủ không làm gì. Cô tưởng rằng khi tỉnh dậy sẽ là một ngày mới, tưởng rằng như thế có thể né tránh được mọi chuyện.

Nhưng điều này là không thể.

Các bình luận trên mạng muốn khó nghe mức nào là có ngay mức đó.

Đường Khải ném chuột, đau khổ gào lên: “Đều trách Donna hết, bà ấy nói tôi dám tung ảnh riêng tư của An Dao ra thì bà ấy sẽ tung clip gốc. Tôi tưởng bà ấy chỉ dọa, nhưng không ngờ bà ấy thực sự bán đứng tôi.”

Trần Mộng Kỳ lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng thầm tính mình không thể theo anh ta được nữa. Ban đầu anh ta dụ dỗ cô lên giường, thậm chí là đề nghị sống chung. Anh ta nói có thể giúp cô thành danh, kết quả cuối cùng thành một mớ thối hoắc thế này.

Đường Khải đội mũ lưỡi trai, sau khi cải trang mới dám ra khỏi nhà. Anh ta phải tìm người đàn bà đó để tính sổ, cho dù bây giờ bà ấy đang ở sở cảnh sát, cho dù bà ấy đã gánh chịu tất cả, nhưng anh ta vẫn căm hận. Anh ta lái xe tới sở cảnh sát mới biết Donna bị cảnh sát khởi tố vì tội truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy, bây giờ về nhà chờ thẩm vấn điều tra. Anh ta lập tức đến nhà chị, lúc bấm chuông tay còn run vì tức giận.

Donna mở cửa để anh ta vào nhà.

Đường Khải bước vào nhìn thấy ngay tấm ảnh treo giữa phòng khách, anh ta sải bước, cầm ghế kê gần rồi trèo lên ném mạnh bức ảnh xuống đất. “Choang” một tiếng, khung ảnh bằng kính vỡ làm mấy mảnh. Anh ta nhảy xuống nhặt tấm ảnh lên rồi ra sức xé nó.

Donna lạnh lùng đứng nhìn anh ta, không hề ngăn cản.

Sau đó anh ta còn giẫm lên vô số mảnh vụn, lao đến trước mặt chị gào lên: “Tại sao?”

Chị không đưa ra được lí do anh ta mong muốn nên đành im lặng.

Anh ta túm lấy cổ tay chị, đầu ngón tay bấm mạnh vào da chị: “Tôi mới là con ruột của bà, cô ta không phải. Vì bảo vệ cô ta bà đã tung clip gốc, bà có biết bây giờ tôi sống không bằng chết không?”

Chị ngồi bất động, gương mặt bình thản tới mức lạnh lùng.

Cõi lòng thất vọng đến tột độ, Đường Khải buông chị ra, mở tủ rượu ném hết rượu lên ghế sofa. Trước đây Donna là quản lí vàng nên các ngôi sao và các thương hiệu đều nể mặt chị, không ít người tặng chị rượu xịn. Chị uống rất ít, chủ yếu là trưng bày. Đường Khải mở nắp, dốc ngược chai rượu lên uống, anh ta muốn uống say để bản thân mình đủ nhẫn tâm bóp chết người phụ nữ trước mặt. Anh ta uống bốn, năm chai, bắt đầu thấy choáng váng, thậm chí chân đi cũng không vững nữa. Anh ta ném chai rượu xuống đất, nó vỡ tan tành.

Anh ta lao đến đẩy chị ngã xuống đất, tay bóp chặt cổ chị nghiêng rầm rầm rồi nói: “Tôi thực sự muốn bóp chết bà, những ngày qua ngày nào tôi cũng nghĩ xem làm sao để bóp chết bà.”

Chị ngã trên những mảnh kính vụn, những mảnh nhọn đâm vào cơ thể, nhưng chị không cảm thấy đau, bởi vì cơn đau trong tim đã đủ khiến chị ngạt thở và tê liệt rồi.

Anh ta nhìn người phụ nữ trước mặt mình nằm yên bất động, không buồn giãy giụa, không buồn giằng co. Tay anh ta bóp mạnh hơn, mạnh đến mức như sắp bóp gãy cổ chị đến nơi, nhưng chị thà mặt đỏ bừng, hơi thở hồng hộc chứ không mở miệng cầu xin. Anh ta nhìn mặt chị, gần như sụp đổ mà buông tay ra, đôi môi run rẩy, nước mắt rơi xuống: “Từ lúc hiểu chuyện đến giờ, người khác cứ mắng tôi, có mẹ đẻ ra mà không có mẹ nuôi, họ nói tôi là loài tạp chủng, nói ra đủ lời cay độc. Đặc biệt là bà mẹ kế, biết bao lần bà ta chỉ tay vào trán tôi mà chửi, mẹ mày là một con tiện nhân, là một con phò, bà ta bỏ mày cho bố mày để đi theo trai. Bà nội cũng nói mẹ đẻ không cần tôi, là bà ta bỏ rơi tôi, bao nhiêu năm qua không hỏi han gì tới tôi...”

Trước mắt chị như vừa có gì đó nổ tung, nước mắt tràn mi.

“Khi còn bé tôi đã chịu đựng như thế nào nhỉ?” Anh ta quỳ hai chân xuống nền thủy tinh vỡ, hai tay chống hai bên má chị, nước mắt rơi lã chã: “Bắt đầu từ năm năm tuổi tôi phải trông em ẹ kế, bảy tuổi phải làm việc nhà, chín tuổi phải đi chăn trâu chặt củi nấu cơm. Nói chung tất cả mọi việc trong nhà tôi phải làm hết, còn thằng bé kia thì được cả đồng người nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Cơm tôi ăn là cơm nguội, không làm xong việc nhà hoặc làm sai một tí là bị đánh bị mắng. Mùa đông, tôi chỉ có một chiếc chăn mỏng, nằm co ro. Lúc đó nằm trong chăn, tôi lạnh cứng người, vừa run vừa gọi mẹ, tôi gọi mẹ ruột tôi... nhưng bà ấy không cần tôi... Sau khi bố chết, cuộc sống của tôi càng khổ hơn, mẹ kế đánh tôi suốt ngày, ép tôi bỏ nhà ra đi, bà ta nói thằng là không nuôi tôi. Lúc đó chỗ dựa duy nhất của tôi là bà nội, nhưng lúc đó bà bệnh rất nặng, người gầy gò xương..., bà lấy hết tiền để ra thị trấn mua hộ khẩu cho tôi... nhưng cuối cùng...” Anh ta không kiềm chế được mà khóc thất thanh: “Tôi còn nhớ tối hôm bà mất tuyết rơi rất nhiều, ngoài trời lạnh buốt, bà lấy ra một tấm ảnh đưa cho tôi, nói người trong ảnh là mẹ ruột tôi, tên là Đường Na. Bà bảo tôi đi tìm mẹ... Lúc nói câu ấy bà thở rất mạnh, tôi cứ thế mà nhìn bà trút hơi thở cuối cùng, giống như khi bố mất cũng thế. Lúc đó tôi nghĩ, mẹ không phải là người phụ nữ yêu con nhất trên thế giới này sao? Tại sao mẹ tôi không cần tôi?”

Nước mắt Đường Khải rơi xuống mặt chị, anh ta gào lên: “Mẹ, tại sao mẹ không cần con? Tại sao sinh con ra rồi bỏ con, mẹ đã từng khóc vì con chưa? Khi con chết lạnh co ro trong chăn, bị người ta đánh mắng không được ngủ, khi con ra sức gọi mẹ, mẹ ở đâu? Nửa đêm khi con nằm trong chăn khê hát ‘Trên đời chỉ có mẹ tốt thôi’ mẹ đang ở đâu? Bắc Ảnh bao nhiêu người như thế, tại sao mẹ chỉ nhắm trúng An Dao? Mẹ có biết con trai mẹ vất vả thế nào mới vào được Bắc Ảnh không, mẹ có biết nó nghèo khổ trốn giữa đám bạn, ngay cả dùng khí ngửi đầu lên cũng không có không?” Giọng Đường Khải nghẹn ngào hỏi: “Biết con đã sống như thế mẹ có đau lòng không? Hay vẫn tiếp tục thương xót An Dao của mẹ, bởi vì cô ta là đứa trẻ không có mẹ. Nhưng mẹ có từng nghĩ rằng, con là đứa con không cha không mẹ, còn đáng thương hơn cô ta không?”

Nước mắt nhoe trên mặt, Đường Khải mết mỏi nói: “Mẹ có biết khi con nằm viện, mẹ tới thăm con đã vui thế nào không? Con gọi điện thoại ẹ, muốn mẹ đến thăm con nhiều một chút, quan tâm con một chút, nhưng kết quả mẹ lên tiếng hay im lặng cũng chỉ vì An Dao. Con thực sự hận cô ta. Tại sao cô ta có thể hưởng tình yêu của mẹ, còn con là con ruột nhưng mẹ lại thờ ơ không hỏi han, không thèm quan tâm? Nếu như hôm đó con nhảy lầu xuống chết đi thì tốt biết mấy, sẽ không hề nhìn thấy mẹ đau lòng, sẽ không vì nhận được quan tâm ấm áp của mẹ mà cảm động tới chết... Con thật ngốc, con tưởng rằng mọi người mẹ trên đời này đều yêu con mình, nhưng không ngờ mẹ của con cũng có ngày phản bội lại con, mẹ của con cầm dao đâm sau lưng con một nhát...”

Anh ta lại đưa tay bóp cổ chị, đau đớn gào lên: “Rất cuộc bà có đau lòng không? Rất cuộc bà có lương tâm không? Bây giờ con ruột của bà muốn bóp chết bà, bà cũng không buồn sao?”

Buồn chứ, nghe những lời này tim chị càng đau nhói.

Chị nằm im trên nền nhà, mặc cho những ngón tay lạnh lẽo của anh bóp cổ mình. Những ngón tay ấy như dao, những giọt nước mắt ấy như mũi tên, dao và mũi tên thì nhau đâm vào người chị. Chị đau không tả

nổi nên bật khóc thành tiếng, nhưng chẳng thể nói lời nào.

Mọi chuyện năm xưa không phải là lỗi của chị, nhưng chị vẫn cảm thấy có lỗi với con trai. Đặc biệt là bây giờ khi nghe được những điều này, chị cảm thấy trái tim mình vỡ vụn theo từng câu nói.

Rốt cuộc anh ta cũng không thể nhẫn tâm ra tay. Anh ta buông tay rồi bỏ dậy, chân bước loạng choạng đi ra ngoài cửa, bóng lưng tiêu tụy khiến người ta xót xa.

Donna lóp ngóp bò dậy, không màng tất cả mà lao tới ôm Đường Khải từ phía sau.

Anh ta gỡ những ngón tay chị ra, gỡ được một ngón chị lại tiếp tục bấu vào, giọng nghèn nghẹn: “Con trai, mẹ xin lỗi con, mẹ chưa bao giờ biết con sống như thế.”

Chị từ từ quay người Đường Khải lại, những ngón tay run rẩy vuốt ve gương mặt anh ta, đã không còn là gương mặt non mướt như khi thơ bé, vì thế cho dù rất nhiều lần anh ngồi trước mặt chị vẫn không thể nào nhận ra. Chị cầm tay Đường Khải lên, lòng bàn tay bị vô số mảnh thủy tinh đâm vào, máu tươi đang chảy. Chị cẩn thận rút những mảnh thủy tinh ra, lòng xót xa nói: “Mẹ luôn lạnh lùng với con bởi vì mẹ không hiểu nếu con đã nhận ra mẹ từ sớm tại sao lại không nhận ngay? Tại sao lại đợi An Dao nổi tiếng rồi mới đi tìm mẹ? Sau khi nhận rồi lại bắt mẹ hại An Dao. Mẹ luôn nghĩ, con trai mẹ thay đổi rồi, nó không còn là đứa trẻ ngây thơ ngoan ngoãn ngày xưa nữa, nó không còn là đứa trẻ ôm chặt cổ mẹ khóc lóc không buông tay nữa, có không còn nữa đêm khóc tìm mẹ nữa...”

Chị run rẩy mân mê những đường vân trên lòng bàn tay Đường Khải. Hồi bé chị đã nhìn những đường vân tay này vô số lần, lúc đó Đường Khải còn nhỏ, nhưng những đường vân tay giao nhau này chị có thể vẽ ra bất cứ lúc nào.

Nước mắt chị rơi lã chã trên lòng bàn tay Đường Khải, trái tim như bị cắt ra từng mảnh: “Hóa ra con đã lớn rồi, còn biết đi tìm mẹ, còn biết nằm trong chăn hát ‘Trên đời chỉ có mẹ tốt thôi’... Mẹ đã từng đi tìm con như điên dại, nhưng bố con không cho gặp con. Sau đó, nhà đổi số điện thoại, mẹ hoàn toàn bị cắt đứt liên lạc với con. Mẹ sai rồi, mẹ quá sai rồi, mẹ sai khi không tìm gặp con lần nữa, mẹ sai khi tưởng rằng cả đời sẽ không thể gặp lại, mẹ sai khi tưởng rằng con sẽ luôn hạnh phúc... mẹ sai rồi, con hãy tha thứ ẹ... tha thứ ột người mẹ không xứng đáng này.”

Gương mặt trắng bệch, Đường Khải gỡ những ngón tay chị ra, khóe miệng cười thê thảm nói với chị: “Muộn rồi.” Anh ta mở cửa phòng, mặc kệ người phụ nữ đứng sau, đi thẳng xuống dưới vẫy taxi. Lúc ngồi lên xe cả người rã rời không chút sức lực. Bao nhiêu năm qua, Đường Khải luôn chờ đợi mẹ mình xuất hiện trong vô số ngày tuyệt vọng. Anh ta tưởng rằng chỉ cần tỉnh dậy mở mắt ra là có thể nhìn thấy mẹ mình từ trên trời xuống, nhưng cuối cùng mới phát hiện ra đó là một giấc mơ không thể thực hiện được.

Bao năm qua, từ lần đầu tiên thấy chị, Đường Khải đã nhận ra, nhưng anh ta không dám nhận bởi lúc đó chị là quản lý vàng ngồi tít trên cao. Còn anh ta chỉ mới là một diễn viên tép riu hạng ba. Anh ta chỉ muốn nổi tiếng, muốn nhận chị, nhưng không ngờ vận mệnh lại tàn khốc đẩy anh ta vào cảnh ngộ bây giờ. Lúc về thấy Trần Mộng Kỳ kéo vali ra khỏi nhà, anh ta không hỏi gì bởi trong lòng hiểu rõ cô ta là loại người thế nào. Bạn có thể giúp cô ta nổi tiếng, cô ta sẽ theo bạn, một ngày nào đó bạn thất bại, cô ta sẽ giẫm bạn xuống vũng bùn rồi vẫy tay mà đi.

Đường Khải vào nhà mở ti vi, thấy An Dao lộng lẩy xuất hiện trong một hoạt động đại diện thương hiệu nào đó, nhất cử nhất động của cô rất dễ dàng trở thành tít báo, trở thành đối tượng được người người lăng xê.

Giới giải trí là như thế, chỉ trong một ngày đã khác nhau một trời một vực.

Đường Khải chủ động gọi cho Lý Thừa Trạch, Lý Thừa Trạch vẫn rất ôn hòa và lịch sự, không vứt bỏ anh ta. Nhưng câu cuối cùng của Lý Thừa Trạch khiến Đường Khải thực sự tuyệt vọng, Lý Thừa Trạch bảo anh nên suy nghĩ đến việc đi đóng phim cấp ba. Đường Khải cúp máy, nằm vật ra ghế sofa, cố gắng co người lại trăn trăn nhìn màn hình điện thoại. Là bức ảnh của mẹ mà bà nội đưa cho anh ta, bức ảnh từ xa xưa đã mờ, dùng làm màn hình điện thoại nên trông càng mờ hơn. Nhưng bao năm qua, đây là hình nền điện thoại duy nhất của Đường Khải. Anh ta từ từ nhắm mắt lại, người co ro giống như bao đêm mùa đông trước đây, như thế mới có thể cảm nhận được một chút hơi ấm.

Miệng khe khẽ hát giai điệu đã ngâm nga bao đêm mùa đông: “Trên đời chỉ có mẹ tốt thôi...”

Đường Khải khẽ hát, người nằm sấp trên ghế sofa, nền da thật của ghế sofa rất lạnh, cảm giác lạnh lẽo khiến anh ta sợ hãi, khiến anh ta không ngừng nhớ lại mọi chuyện. Anh ta lớn tiếng gào thét: “Mẹ ơi.” Nước mắt trào ra, anh ta cố vùi mặt vào ghế sofa, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Mẹ... Donna...”

35. Chương 18 Phần 1

Chương 18

Đêm nay rất dài, cô hi vọng có thể dài thêm chút nữa, tốt nhất đừng bao giờ tỉnh dậy.

An Dao quay về tình trạng bận rộn như trước đây, có quản lí và trợ lí mới, lịch trình bị xếp dày đặc, ngày này bay từ nơi này đến nơi khác. Trước đây cô không cảm thấy gì nhưng bây giờ cô thực sự căm ghét cuộc sống bận rộn tới mức ngay cả thời gian thở cũng không có, một ngày chỉ có năm sáu tiếng để ngủ. Quan trọng nhất là cô không thể gặp mặt Lăng Bách.

Cô từ trường quay trở về xe, mệt mỏi rồi không thở nổi. Từ sau khi kết thúc vụ clip đen, rất nhiều hãng mời cô làm đại diện thương hiệu, làm khách mời cắt băng khánh thành, thần kinh cô lúc nào cũng như dây đàn, cảm giác có thể phát điên bất cứ lúc nào.

Cô không chịu được liền nhắn tin cho Lăng Bách: “Tự dưng rất muốn bỏ trốn.”

Một lúc sau Lăng Bách mới trả li: “Vậy cùng nhau bỏ trốn.”

Cô cười đáp lại: “Trốn đi đâu?”

Anh đáp: “Mười giờ tối nay, anh trốn tới nhà tìm em.”

Cô hỏi lại: “Sao phải đến tìm em? Anh muốn một hồi hai hồi ba hồi bốn hồi à?”

Anh gửi cho cô một biểu tượng mặt cười, ra vẻ oan ức: “Anh đâu dám chứ, chỉ muốn gặp em thôi.”

Quản lí và trợ lí cô đều lên xe nên cô không nhắn tin nữa. Một lúc sau điện thoại đổ chuông, cô xem tin nhắn, không nhận được gì cười. Là: “^o^, em yêu, đang làm gì thế? Nếu còn làm ngơ với anh, anh đóng gói Lăng Bách chuyển phát nhanh cho em đấy.”

Cô nghiêm túc trả lời: “Em đang nghĩ liệu có người lái xe tới giữa đường cướp em, sau đó đưa em chạy trốn không.”

Anh lập tức đáp lại: “Đã nhận.”

Cô đọc tin này cũng không nghĩ ngợi gì, bây giờ Lăng Bách đi show cả ngày, lịch trình bận không kém gì cô, giá các bên nhãn hiệu đưa ra đều đặt cô và anh ngang hàng. Trong mắt mọi người, cả hai là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, vô cùng hoàn hảo. Anh bận như thế này làm gì có thời gian tới “cướp” cô.

Tài xế đánh xe về công ti, quản lí nói: “Hôm nay chúng ta còn phải họp, liên quan tới vai chính trong vài bộ phim công ti đầu tư. Cô có thể tự chọn. Còn nữa, kế hoạch quảng cáo của Bất động sản Anh Bách đã gửi tới công ti rồi, cô có thể xem trước. Tám giờ tối nay có một buổi gặp mặt nội bộ trong giới, trong buổi gặp mặt có không ít đạo diễn nổi tiếng, thậm chí còn có người có tiếng trong giới chính trị. Khoảng mười giờ kết thúc, cô có thể về nhà nghỉ ngơi. Hôm nay cơ bản là thế thôi. Cô phải giữ trạng thái tinh thần tốt nhất, đặc biệt là buổi gặp mặt tám giờ. Lịch trình ngày mai tôi sẽ đưa trước cho cô, sáu giờ sáng nhất định phải dậy trang điểm vì mười giờ là lễ cắt băng khánh thành khách sạn năm sao thành phố S, mười hai giờ trưa...”

“Chị đừng nói với em nữa, em đau đầu lắm rồi.” An Dao ngắt lời quản lí, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa ô tô. Hoàn hồn buông xuống, vầng mặt trời sắp lặn. Cô nhắm mắt, mệt mỏi nhìn những con phố lướt qua. Thực sự không thể thích nổi cuộc sống bây giờ. Bên ngoài cửa xe bỗng có một chiếc xe máy lướt qua, chiếc xe lao

qua rất nhanh rồi dừng ngay trước mũi ô tô, có ý muốn chặn xe của họ lại. Tài xế vội vàng dừng lại, chạy xuống lớn tiếng chửi, ai ngờ chàng trai trên xe máy vẫn đội mũ bảo hiểm không thèm để ý tới tài xế mà liền đi tới gõ cửa kính chỗ cô ngồi.

An Dao cảm thấy màn này rất quen thuộc, cô hạ cửa kính ô tô, chàng trai thò tay vào trong mở cửa, kéo cô xuống rồi bế thẳng lên xe máy.

Tài xế và quản lý đều kêu toáng lên, chàng trai bỏ mũ bảo hiểm ra, là Lăng Bách.

Quản lý đuổi theo hai người, kinh ngạc kêu lên: “Lăng Bách.”

Lăng Bách nhìn quản lý, mỉm cười nói: “Em mượn cô ấy một tối, sáng mai trả cho chị, hôm nay em và cô ấy cùng bỏ trốn.”

An Dao cảm thấy bây giờ anh thật đẹp trai, thật phong độ. Anh đội mũ bảo hiểm cho cô, mặc cho quản lý và trợ lý trách mắng, cứ thế lái xe đi. Khung cảnh xung quanh lướt qua rất nhanh, tiếng gió gầm rít, áo bay phấp phật.

Cô sung sướng kêu lên: “Lăng Bách.” Hai tay ôm chặt eo anh, hạnh phúc nói: “May mà hôm nay em không mặc váy đấy, anh kiếm đâu ra chiếc xe này vậy? Chiếc xe này phong cách quá, sao anh lại chặn đường cướp người thật? Anh không sợ bị sếp xử à?”

“Người đẹp, em nhiều lời quá đấy.”

“Cái gì? Nhiều lời?”

“Anh đang lái xe...” Anh cười lớn. Gió to quất lên người rất lạnh, nhưng anh đang chở cô, trong lòng cảm thấy rất vui. Cảm giác vui vẻ ấy không có bất cứ thứ gì trên đời này đánh đổi được. Anh tăng tốc, lao về phía mặt trời lặn, vụt qua từng chiếc ô tô.

Cô ôm chặt lấy anh, yên tâm đi cùng anh.

Xe đi về phía biển, Lăng Bách lái thẳng xe ra bãi cát. Sóng biển khẽ xao động. Ánh hoàng hôn xa xa, vàng mặt trời lấp ló, ráng chiều đang trải khắp bầu trời, mặt biển như được dệt bởi ánh vàng óng ả, đàn hải âu sải cánh bay về phía mặt trời.

An Dao bỏ mũ bảo hiểm xuống, nhìn đàn hải âu, nụ cười của cô rạng rỡ hơn, trong mắt lấp lánh vô số những vụn vàng rực rỡ.

Anh xuống xe, chăm chú nhìn gương mặt cô, gương mặt ấy được ánh hoàng hôn bao bọc, càng xinh đẹp rạng ngời. Anh gọi tên cô: “An Dao.”

Cô nhìn anh, nụ cười tươi rói. Anh như bị thôi miên bởi nụ cười ấy, bỗng dưng anh đưa tay lên giữ đầu cô rồi đặt môi mình lên môi cô.

Ánh nắng hoàng hôn hừng hực như ngọn lửa, thiêu đốt cả mặt biển.

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, mỉm cười hỏi: “Thế này có được coi là bỏ trốn không?” Gương mặt được phủ một lớp ánh sáng càng khiến anh đẹp trai, hấp dẫn hơn. Nhất là nụ cười nơi khóe miệng, khiến trái tim cô vô cùng ấm áp. Cô xuống xe, chậm chậm dạo bước trên bờ biển, anh đi theo sau những bước chân cô.

Trên bờ biển gió rất lớn, hầu như không có bóng người lai vãng.

Cô không quay người lại, hỏi: “Anh lấy xe máy ở đâu thế?”

Anh đi theo sau cô, từng bước giẫm lên dấu chân cô: “Lúc em nhắn tin anh đang quay quảng cáo, địa điểm cách nhà Lưu Tử Văn không xa nên anh bảo cậu ấy mang xe tới cho anh. Em đừng coi thường chiếc xe này, đắt lắm đấy, cậu ấy còn không nỡ cho anh mượn.”

“Tối nay anh không có lịch làm việc à?”

“Có chứ, bị xếp kín mít.”

“Xếp kín?” Cô bỗng nhiên quay lại, anh vội vã dừng chân, cơ thể hai người gần trong gang tấc, cô chau mày: “Vậy sao anh còn đưa em đi trốn? Anh không sợ sếp gây khó dễ à?”

Anh nửa cười nửa không, hỏi: “Không phải em bảo anh đến đưa em đi trốn sao?”

Cô giận dỗi chu môi, mặt không cười nhưng ánh cười trong mắt rất rõ ràng: “Em có bảo anh tới đâu, là anh dụ em trước, nói cái gì nhỉ...” Cô vội rút điện thoại mở tin nhắn ra đưa cho anh đọc: “^o^, em yêu, đang làm gì thế? Nếu còn làm ngơ với anh, anh đóng gói Lăng Bách chuyển phát nhanh cho em đấy.” Cô đọc câu này lên, vẫn không nhin được cười: “Em không nói sai chữ.”

Anh mỉm cười không đáp.

Cô hùng hồn nói: “Nếu sắp mắng thì em sẽ nói là bị anh dẫn đi.”

Anh khẽ gạt đầu, nụ cười rạng rỡ hơn: “Chỉ cần em vui thì sao cũng được.”

Nụ cười lấp lánh trên gương mặt cô, cô ấn nút chụp ảnh. Không chọn góc chụp, cô chỉ chụp tùy ý như vậy nhưng lại chụp được bức ảnh đẹp trai nhất của anh. Trong tấm ảnh, trông anh rất rạng rỡ, đôi mắt tràn đầy tình ý.

Cô nói: “Em sẽ đăng tấm ảnh này lên trang chủ của anh, fan chắc sẽ gào rú lên mất.”

“Em không ghen sao? Lần trước lúc mua quần áo cho bố, chẳng biết ai đã ghen bóng ghen gió.”

“Bố?” Cô tóm ngay sơ hở của anh, đắc ý cười: “Từ bao giờ đã trở thành bố của anh thế? Rõ ràng là bố của em mà.”

“Sớm muộn gì cũng là bố anh.” Anh tiến lên vài bước ôm cô vào lòng, thơm lên má cô, cô xấu hổ, tim đập loạn xạ. Đột nhiên nhớ ra điều gì, cô chuyển chủ đề: “Lăng Bách, em muốn xem cuốn bí kíp đó.”

“Cuốn bí kíp nào?”

“Anh đừng giả vờ ngu ngơ với em, chính là cuốn ‘Bí kíp tán gái’ ấy. Em muốn xem bản sơ thảo của anh, để xem vì theo đuổi em anh đã nghĩ ra những trò xấu xa gì.”

Cô vừa dứt lời anh liền buông cô ra rồi quay người bỏ chạy. Cô cười lớn đuổi theo anh, nói: “Vừa may hôm nay chúng ta đều rỗi, tiện thể đến nhà anh xem ‘Bí kíp tán gái’ đi. Anh đừng trốn, anh có trốn đến chân trời em cũng muốn xem. Xem một hồi, hai hồi, ba hồi, bốn hồi của anh là thế nào.”

“Baby, anh không chơi trò mấy hồi nữa, em đừng xem, được không? Đừng xem, anh xin em đấy.” Lăng Bách đỏ khốc đỏ cười nhìn cô, mấy bản sơ thảo ấy làm sao cho cô xem được, cô xem xong chắc chắn sẽ cười nhạo anh à xem. An Dao xông tới túm tay áo anh: “Không, em muốn xem cơ, không xem không được.”

“Đừng xem mà...”

“Em mặc kệ, dù sao hôm nay em cũng nhất định phải xem.”

Anh thực sự bó tay với cô, đành chiều theo ý cô vậy. Anh cẩn thận lái xe qua bãi cát. Trên đường, cô ôm chặt eo anh, hạnh phúc áp mặt vào lưng anh. Tầm lưng anh không rộng lắm nhưng có thể mang lại cảm giác an toàn cho cô, cảm giác an toàn ấy chỉ có hồi nhỏ được bố công cô mới có mà thôi. Điều đó khiến cô cảm thấy cho dù trời sập xuống cũng không sợ, bởi sẽ có người chống đỡ cho cô.

Lúc An Dao tìm cuốn “Bí kíp tán gái” trong phòng Lăng Bách, cô cười lẩn lộn, đó thực sự là một cuốn sách nhỏ. Trong sách có bảng tiến độ, ví dụ hôm nào nói chuyện với An Dao, hôm nào nắm tay cô, thậm chí hôm nào cưỡng hôn cô anh cũng ghi lại, trong đó còn có một phần nghiêm túc viết những thứ cô thích.

Đây không phải là bí kíp tán gái, mà là bảng tiến độ của hai người từ lúc quen nhau cho đến giờ.

An Dao lật xem từng trang một, lật tới trang cuối cùng thì ngừng lại, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Bởi vì trên đó có hai câu nói: “An Dao, không đau, mỉm cười một cái rồi sẽ qua... An Dao, anh cũng cảm ơn ông trời có thể cho anh gặp em, cảm ơn ông trời cho anh yêu em, có thể bảo vệ em...”

Cô gấp cuốn “Bí kíp tán gái” của Lăng Bách lại, thấy anh đang đứng dựa cửa. Anh đang xấu hổ giống một cậu trai mới yêu, chốc chốc lại liếc nhìn cô mấy cái không biết làm sao, đáng vẻ lo lắng bất an. Anh e dè hỏi cô: “Em không giận đấy chứ? Cái tiến độ ấy chính là công thức tình yêu... không phải anh viết đâu, là anh thấy trong một cuốn tán gái nào đó nhắc tới... Sau đó anh tổng kết lại thành một hồi lạ, hai hồi quen, ba hồi bốn hồi...”

Anh không dám nói tiếp nữa.

Cô bật cười không nói gì, chỉ đặt cuốn sách vào ngăn kéo. Đột nhiên cô chạy về phía anh, kéo tay anh chạy ra ngoài, anh chạy theo cô, không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cô vui vẻ kéo anh chạy xuống dưới nhà, ngồi lên xe máy.

Bóng đêm bên ngoài sắp ập xuống, đèn điện của tòa nhà bật sáng.

Cô nói: “Em muốn dạo phố ăn đồ ăn vặt.”

Anh lập tức lên xe đưa cô đi khắp thành phố. Màn đêm được điểm xuyết bởi vô số ngọn đèn neon, những ngọn đèn hai bên đường cứ kéo dài mãi, thành phố về đêm hiện lên giữa những ngọn đèn đủ màu sắc giao nhau. Cô không đội mũ bảo hiểm, chỉ áp đầu vào lưng anh, mặc cho gió đang gào thét bên tai, thậm chí gió tạt vào người hơi đau nhưng trong lòng rất ấm áp. Tim cô xao động, bỗng cô thì thào nói: “Lăng Bách, em yêu anh...”

Tiếng xe cộ ầm ầm bên tai, hai bên đường cũng bật nhạc rất to, âm thanh hỗn tạp nhấn chìm câu nói của cô. Nhưng những ngón tay Lăng Bách hơi run run, anh nghe thấy, anh nghe rất rõ.

Cô nói cô yêu anh.

Anh cố ý lớn tiếng hỏi lại: “An Dao, ban nãy em nói gì thế? Anh nghe không rõ, em nói lại một lần nữa được không?”

Gió mang theo tiếng anh đến bên tai cô, cô xấu hổ lắc đầu: “Em chẳng nói gì cả.”

Anh lái xe, tiếng cười sảng khoái: “Nói đi, hình như anh nghe thấy rồi.”

Tim cô bắt đầu đập dồn dập, lớn tiếng phủ nhận: “Anh nghe nhầm rồi.”

Anh trêu cô: “Là câu thế nào nhỉ... hình như ngoài tên anh ra thì còn ba chữ, nếu dùng tiếng Anh thì có tám chữ cái...”

Cô đắm nhẹ trên lồng ngực anh, xấu hổ cười: “Lái xe chăm chú vào.”

Anh tăng tốc, sung sướng hét to lên: “An Dao, anh cũng rất yêu em...”

Trên phố vẫn rất huyền ảo, những âm thanh ồn ào ấy không thể nhấn chìm lời tỏ tình của anh. Cô ôm chặt anh, nhắm mắt lại, ngất ngây như bay lên tận trời cao.

Anh đỗ xe bên vệ đường rồi dẫn cô đi ăn vặt. Trên phố, người đông như nêm, còn náo nhiệt hơn ban ngày. Anh dẫn cô xuyên qua dòng người, xuyên qua các hàng quán bày biện la liệt. Cô vui vẻ theo sau anh đi khắp phố. Cô cố ý dẫn anh vào một cửa hàng đồ lót nữ bên đường, anh nhìn thấy một đám nữ sinh đang mua đồ lót, gương mặt chột đỏ bừng, cúi đầu nói với cô: “Anh ra ngoài trước.”

Cô đảo mắt nhìn đám đồ lót, hỏi: “Vây ai thanh toán? Em không mang tiền đâu.”

Anh cúi người ghé sát vào tai cô: “Thẻ ngân hàng và số tiết kiệm của anh không phải đưa hết cho em rồi sao? Sao lại không có tiền?”

Cô liếc nhìn gương mặt đỏ bừng của anh, cười nói: “Em không mang theo.”

Anh móc hết tiền trong túi ra nhét vào tay cô rồi chạy ra ngoài. Anh ngượng ngùng nhìn cửa hàng rồi dịch bên cạnh mấy bước, cố gắng tránh xa cửa hàng.

“Dưới đất có vàng à?” Cô không mua gì cả, chỉ muốn trêu anh mà thôi. Anh nhìn hai tay trống không của cô mới hiểu mình đã bị lừa, liền kéo cô đi về.

“Anh đang giận à?” An Dao hỏi.

Anh nói: “Anh không nhỏ nhen thế đâu.”

“Vây anh định kéo em về bây giờ à?”

“Đương nhiên, về nhà rồi em sẽ biết...”

Giọng điệu của anh đầy mờ ám, An Dao nghĩ tới hàm ý của câu này liền đỏ bừng mặt. Cô im lặng suốt dọc đường, đến khi sắp tới nhà thì đạp vừa nhanh vừa gấp, cô theo anh lên gác, nhìn cánh cửa phòng ngủ, mặt cô đỏ bừng. Không ngờ anh vừa vào phòng là bắt đầu cởi quần áo, thân hình anh rất đẹp, phía trên rất săn chắc, cô vừa nhìn vừa cảm giác như có thể nghe thấy tim mình đập thình thịch, vang đến chói tai.

Anh mỉm cười: “Sao thế?”

Cô vội vã loạng choạng lùi về phía sau. Anh tiến theo từng bước. Cô lùi vào phòng tắm, người dựa vào bức tường lạnh lẽo, cơ thể anh áp sát, hai tay chống hai bên đầu cô, nụ cười nhàn nhạt, cổ ý trầm giọng xuống: “Sao thế?” Giọng anh vốn rất gợi cảm, nhất là trong không khí mờ ám thế này lại càng trở nên quyến rũ hơn.

Cô đáp ứng: “Em... em...”, cô hoảng loạn nói: “Em... em vẫn chưa chuẩn bị.”

Gương mặt anh cúi xuống thấp hơn, mũi chạm vào trán cô, mỉm cười hỏi: “Chuẩn bị cái gì?”

Gương mặt cô nóng bừng: “Chuẩn bị cái đó... ba hồi bốn hồi gì đó... chẳng phải anh nói...” Có thể lên giường rồi sao?

Mấy tiếng sau cô không dám nói, ngại đến mức chỉ muốn tìm lỗ chui vào.

“Ha ha.” Anh bật cười thành tiếng: “Baby, anh cũng đùa với em thôi. Nhìn em kìa, xấu hổ đến mức này rồi, anh phải tắm đây, vì thế phiền em ra ngoài nào.”

“Cái gì?” Hóa ra là do cô tưởng tượng à?

“Anh trêu em thôi.”

“Lăng Bách.” Cô tức giận gào lên.

Anh mỉm cười gật đầu: “Anh đây.”

36. Chương 18 Phần 2

Cô dùng hết sức đâm vào ngực anh, giận dữ nói: “Em cũng phải tắm, anh ra ngoài.” Cô đẩy anh ra ngoài phòng tắm rồi đóng sầm cửa lại. Cái tên này lại dám trêu cô.

Lăng Bách gõ cửa, cô vừa xấu hổ vừa tức giận: “Không được gõ, không được nói, không được phát ra tiếng động, anh dám phát ra tiếng động là em không tha cho anh.”

Cô vịn vòi nước, nước chảy từ trên xuống, cô ướt nhẹp từ đầu tới chân, nghĩ lại cảnh ban nãy vẫn còn rất bức mình. Cái tên ấy gian xảo quá, lại dám trêu chọc cô! Cô tắm nửa tiếng rồi mới nhớ ra mình không mang quần áo theo!

Thật là củ chuối!

Cô gọi: “Lăng Bách.” Bên ngoài không có tiếng động, cô he hé mở cửa nhà tắm ra, bên ngoài đưa vào một chiếc khăn tắm, lúc cô quần khăn bước ra ngoài anh vẫn đang cười tủm.

Cô trợn mắt nhìn anh, anh cười càng to hơn: “Ban nãy anh định nhắc nhở em, đây là nhà anh, em không có quần áo. Nhưng em không cho phép anh lên tiếng nên anh không dám nói nữa.”

Cô hậm hực quần khăn tắm vào phòng ngủ, lấy một chiếc áo sơ mi của anh mặc vào, rồi chui vào trong chăn quấn kín người. Lúc tắm xong bước vào phòng, anh thấy người trên giường quấn kín như cái bánh chưng, lấy gối phân chia ranh giới trên giường. Anh đi tới bên giường ngồi xuống, khẽ vỗ người trong chăn, cô trùm chăn kín đầu, lỡ không thở được thì làm sao?

Người trong chăn khẽ động dậy nhưng không chịu ra ngoài.

Anh đành nằm xuống phía giường bên này, không dám vượt sang nửa phân.

Một lúc lâu cô không nghe thấy tiếng động gì liền từ từ chui đầu ra ngoài, cảnh tượng trước mắt khiến cô không thể nào chấp nhận được! Lãng Bách ngủ rồi! Mặc dù cô lấy gối chia ranh giới nhưng cô đã lên giường của anh, anh lại nằm ngủ say như chết.

“Lãng Bách.”

Cô thử gọi tên anh, anh mệt mỏi chau mày, mơ màng máy mắt rồi tiếp tục ngủ say. Cô nhấc gối ra rồi chui vào lòng anh, lấy chăn đắp cho cả hai người. Căn phòng rất yên tĩnh, cô có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của anh. Cô ngẩng lên ngắm gương mặt anh. Gương mặt hai người gần trong gang tấc, đôi môi cô từ từ tiến lại gần môi anh, mặt đỏ bừng khẽ đặt nụ hôn lên đó. Anh không có phản ứng gì, có lẽ mấy hôm vừa rồi đã quá mệt.

Cô ôm eo anh, ngoan ngoãn nép vào ngực anh, từ từ nhắm mắt lại.

Đêm nay rất dài, cô hi vọng có thể dài thêm chút nữa, tốt nhất đừng bao giờ tỉnh dậy.

Lúc An Dao tỉnh dậy trời đã sáng bạch, Lãng Bách vẫn đang ngủ, cô nhìn đồng hồ, đã tám giờ sáng rồi. Cô bò dậy, bật máy điện thoại cho quản lí.

Quản lí quát cô: “Đại tiểu thư, bây giờ là mấy giờ rồi? Tôi không tìm thấy cô ở nhà, cô quên hôm nay có buổi cắt băng khánh thành rồi sao? Còn nữa, tối qua sao cứ tắt máy? Cô có biết sếp đến nhà tìm cô mấy lần không? Còn Lãng Bách nữa, chị Phân đã báo cáo rồi, chuyện hai người yêu đương chúng tôi không cấm, nhưng đừng để ảnh hưởng tới công việc. Những người như chúng tôi còn phải ăn cơm! Các người tưởng rằng nổi tiếng rồi là lên trời sao? Tôi nói cho cô biết, hôm nay nổi nhưng không chừng mai sẽ hết thời, việc cô nên làm là nhân lúc còn nổi tiếng thì tranh thủ mà kiếm tiền đi.”

Cô vâng vâng dạ dạ, trả lời sẽ xuống ngay.

Ga giường nhả nhúm, gối nằm im dưới đất, mở chăn ra mới phát hiện mình mặt áo sơ mi, cô vội vàng huých Lãng Bách dậy. Lãng Bách mở mắt nhìn đồng hồ rồi hét lên: “Chết rồi.” Anh tung chăn dậy, thay áo quần, thấy An Dao cứ nhìn mình chăm chăm. Anh nhìn cô một hồi rồi vội đáp: “Anh về nhà lấy quần áo cho em ngay.”

“Chìa khóa trong túi quần em.”

“Ok, quần em anh ném vào máy giặt rồi, anh đi tìm ngay.”

Anh vội vàng ra khỏi cửa, mười lăm phút sau vội vàng quay lại, ôm một đống quần áo cho cô. Anh đưa quần áo cho cô xong liền tranh thủ đánh răng rửa mặt. Lúc hai người xuống dưới nhà đã thấy quản lí và trợ lí của mình đang đợi, về mặt hầm hằm.

Lãng Bách đang định đi về phía chị Phân thì đột nhiên An Dao gọi lớn: “Lãng Bách.”

Anh tò mò nhìn cô, chỉ nghe thấy cô hạ giọng nói: “Em quên không nói với anh, trước đây cũng có một đôi nam nữ ngủ trên một chiếc giường, cô gái cũng chia ranh giới, nói chàng trai mà vượt qua ranh giới thì sẽ là cầm thú. Chàng trai thật thà tới mức khiến người ta đau lòng, sống chết cũng không vượt qua ranh giới nửa phân. Kết quả sáng hôm sau tỉnh dậy cô gái liền cho chàng trai một cái tát, mắng anh ta không bằng loài cầm thú.”

Lãng Bách mới vỡ lẽ mọi chuyện.

Cô gườm gườm cầu anh một cái, nhanh chân chạy về xe.

Anh âm ức đứng im tại chỗ, hèn chi tối qua cô trốn trong chăn sống chết cũng không cho anh đi lấy quần áo! Hóa ra là muốn anh làm cầm thú. Anh cũng muốn lắm chứ, nếu không thì trêu đùa cô cả ngày làm gì? Nhưng tối qua cô vạch ranh giới sẵn, vì thế... anh đành phải an phận. Anh lên xe, chị Phân đang rất giận nên chỉ dặn dò tài xế mà không thèm nói với anh câu nào.

Anh chủ động làm hòa: “Hôm qua là em sai, em không nên bỏ chị lại mà đi như thế, nhưng lúc đó đã quay quảng cáo xong rồi. Thực ra em... em chỉ nghĩ, tại sao không chỉ đơn thuần sáng tác và ca hát thôi nhỉ?”

“Bây giờ ngành sản xuất băng đĩa rất ảm đạm, cậu chỉ ra album thì kiếm được bao nhiêu tiền? Cho dù tổ chức live show đi nữa thì sao chứ? Kiếm nhiều tiền nhất chính là đại diện thương hiệu và đóng phim, vì

thể cậu không có sự lựa chọn. Hợp đồng cậu kí với chúng tôi không chỉ là ra đĩa hát, mà là phát triển toàn diện, vì thế công ti có quyền quyết định cậu phù hợp với ca hát hay đóng phim, ok? Hơn nữa, bây giờ cậu chỉ nhận quảng cáo và quảng bá album thôi, chuyện phim ảnh công ti vẫn đang giúp cậu đàm phán, nếu như bây giờ đã kêu mệt, đến lúc đó không cần làm nữa sao?” Giọng điệu của chị Phân rất khó chịu, bởi vì đây là ngôi sao đầu tiên dám không nghe lời chị. Lăng Bách gật đầu không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lẳng lấy điện thoại ra bấm số gọi ông An Ý Phàm.

Từ lần trước ở bệnh viện về anh luôn lo lắng cho sức khỏe của ông An.

Đầu dây bên kia đổ chuông mãi nhưng không có ai nghe, anh lo lắng chau mày lại. Chị Phân thấy anh cầm điện thoại liền đưa tay giật lấy, nói: “Không được phép liên lạc với An Dao nữa.”

“Nhưng...”

“Đợi việc hôm nay của cậu làm xong tôi sẽ trả lại cho cậu. Tôi không muốn chuyện hôm qua tiếp tục xảy ra nữa, chỉ nhận mấy cái tin nhắn là người chạy mất hút.” Chị Phân tắt máy một cách không khách sáo.

“Chị Phân, việc này em không thể nghe chị được, chị phải trả điện thoại cho em.” Anh luôn lịch sự với chị Phân nhưng lần này lại giật lấy điện thoại. Anh mở máy gọi số nhà An Dao, đầu máy bên kia vẫn là những tiếng tút dài nhưng không có ai nghe máy. Anh vẫn gọi đi gọi lại, trái tim thất lại. Gọi chừng hai mươi phút, đột nhiên có người nghe máy. Đầu máy bên kia vang lên tiếng nói yếu ớt: “Cứu với...” sau đó im bặt.

Lăng Bách kêu thất thanh: “Lập tức tới nhà An Dao, mau lên.”

Chị Phân từ chối thẳng thừng: “Không được, hôm nay chúng ta phải ra sân bay, sau đó còn tham gia chương trình truyền hình.”

Anh gào lên: “Em phải đến nhà An Dao ngay lập tức.”

Chị Phân đành thỏa hiệp: “Cậu gọi điện bảo An Dao đi.”

“Không được.”

“Lăng Bách, cậu làm nghệ sĩ kiểu gì thế hả?”

“Nghệ sĩ thì phải máu lạnh sao? Chị biết ban nãy bác ấy đang kêu cứu không, bố An Dao đang kêu cứu. Chị Phân, em xin chị đấy.” Giọng anh hạ thấp xuống, dường như sắp khóc đến nơi: “Bác ấy bệnh nhưng giấu con gái mình, có thể bây giờ...” Anh không dám nghĩ tiếp nữa, giọng run run: “Nếu em gây thiệt hại cho công ti, em có thể bồi thường, thậm chí có thể kéo dài hợp đồng, nhưng chị Phân à... nếu bác ấy không còn thì An Dao sẽ rất đau lòng. Bác ấy một mình nuôi An Dao khôn lớn, cả đời này chưa từng hưởng hạnh phúc. Lần trước bác ấy đã suýt chết trong nhà không ai biết, lần này bất kể thế nào đi nữa em cũng phải đi... Em xin chị bảo tài xế chuyển hướng đi, từ đây tới nhà cô ấy rất gần, hai tiếng rưỡi là đến rồi.”

“Lăng Bách, đó là bố của An Dao, không phải bố cậu, cậu có thể gọi 120 bảo người ta tới cứu ông ấy.”

“Đúng rồi, có thể gọi cấp cứu khu vực.” Anh nhớ lần trước ở bệnh viện đã lưu số cấp cứu này rồi. Anh tìm loạn lên, quả nhiên số điện thoại đã được lưu trong điện thoại, anh run tay bấm số, nhưng số cấp cứu cứ bện liên tục.

“Dừng xe lại.” Anh ra lệnh cho tài xế, tài xế nhìn chị Phân qua gương chiếu hậu, không dám dừng.

Chị Phân biết Lăng Bách vô cùng ngang ngạnh, bây giờ không để anh đi thì cho dù có tới sân bay kiểu gì anh cũng tìm cách trốn. Chị bất lực nói:

“Đi theo tuyến đường Lăng Bách nói.”

Lăng Bách đáp: “Cảm ơn chị.”

Sắc mặt chị Phân rất khó coi, chị liếc nhìn anh một cái rồi nói: “Cậu tự giải quyết việc này với sếp, tôi sẽ gọi điện tới xin lỗi đài truyền hình.”

“Vâng.”

Anh lo lắng, trong lòng thấy bất an, bấm số cấp cứu liên tục, thậm chí còn bấm số nhà An Dao, cả hai số đều không gọi được. Anh nắm chặt điện thoại, liên tục giục tài xế: “Phiền anh lái nhanh lên một chút.”

Xe lao đi rất nhanh trên đường.

Đoạn đường thường phải đi hai tiếng rưỡi nhưng hôm nay xe chỉ đi hai tiếng là đến. Xe dừng trước cửa nhà, Lăng Bách lao xuống như tên bắn, cửa nhà đóng kín, anh đập cửa, bên trong không có bất cứ tiếng động nào. Một người hàng xóm tốt bụng đứng bên nói với sang: “Mấy hôm nay không thấy ông ấy ra ngoài.”

Lăng Bách ngược nhìn ban công nhà hàng xóm, anh nhanh chân chạy sang nhà người ta rồi trèo lên ban công tầng hai. Chân giẫm vào ống nước, anh nhảy sang ban công nhà An Dao. Tất cả mọi người đứng bên đều nín thở. Anh tiếp đất an toàn, chạy ngang vào trong phòng, anh nhớ ra điện thoại ở tầng một nên lao ngay xuống. Vì cửa tầng một đóng kín nên bên trong tối om.

Anh lần mò bấm công tắc điện, cảnh tượng trước mắt khiến anh thót tim, dây điện thoại ở dưới đất, người nằm dưới đất đang nắm chặt ống nghe, mặt đầy máu, có chỗ máu đã đông lại, nhưng đáng sợ hơn là máu tươi đang không ngừng chảy ra. Anh mặc kệ tất cả, bế ông lên rồi lao ra ngoài cửa.

Anh vừa lên xe, tài xế lập tức đưa hai người tới bệnh viện thị trấn.

Đến bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng tiến hành cấp cứu, bên ngoài bệnh viện lụp xụp, trợ lí đang giúp anh xử lí vết máu trên người.

Chị Phân hỏi: “Rốt cuộc là bệnh gì vậy?”

Anh trả lời: “Lao phổi.”

Chị Phân tròn mắt, nghiêng răng gào lên với vẻ không thể tin nổi: “Cậu điên à, đó là bệnh truyền nhiễm đấy.”

Anh mệt mỏi nhìn chị, lưng tựa vào tường, cả người rã rời tới cực điểm. Ban nãy khi ôm ông An vào lòng, người ông mềm nhũn, oạt ra như đã chết, anh không dám đặt tay lên mũi ông kiểm tra hơi thở, bởi vì mũi chảy toàn máu tươi, thậm chí khóe miệng cũng chảy máu. Anh chỉ biết ra sức lau máu cho ông, giây phút ấy anh cảm thấy mình thật sự bất lực.

Một tiếng sau bác sĩ bước ra, sắc mặt khó đăm đăm.

Anh không dám hỏi, lo lắng dựa vào bức tường lạnh lẽo, đợi bác sĩ tuyên bố.

Bác sĩ nói: “Cần phải chuyển viện gấp. Tình hình của ông ấy thực sự quá nghiêm trọng, không chỉ vỡ huyết quản, huyết áp quá cao dẫn tới chảy máu não, mà phổi cũng chảy máu không cầm được, chỉ cần di chuyển nhẹ là máu chảy ra ngay, có thể gây tắc khí quản bất cứ lúc nào. Hơn nữa người bệnh còn xuất hiện triệu chứng tim phổi suy kiệt, phù nề, nếu không chuyển viện thì e rằng không kịp nữa. Đương nhiên, bệnh viện chúng tôi sẽ cho xe cấp cứu đưa hai người đi.”

Y tá đẩy xe cáng ra đưa lên xe cấp cứu. Anh lên xe cấp cứu cùng ông, tài xế lái xe đi sau. Không khí trong xe rất căng thẳng, Lăng Bách ngồi lặng im, không dám nói câu nào.

Ông An nằm trên giường bệnh thở từng hơi nặng nề. Bỗng nhiên khó nhọc mở mắt ra, vất vả đưa tay lên, lắc tay Lăng Bách: “Bác muốn về nhà, bác không đi chỗ khác...”

Lăng Bách nuốt nước mắt an ủi ông: “Chúng ta phải chuyển viện, xin bác đừng cố chấp nữa, chúng ta chuyển viện thì sẽ chữa được bệnh.”

Ông khê lắc đầu: “Vô ích thôi...” Giọng ông trầm xuống, yếu ớt thì thào: “Cầu xin cháu... lá rụng về cội...”

Y tá đi cùng ngăn cản: “Không thể về được, bây giờ ông không chỉ bị cao huyết áp, còn bị lao phổi đến xuất huyết, nếu không đưa tới bệnh viện thì không kịp nữa.”

Ông cố chấp nói: “Lăng Bách... bác biết, không, không kịp nữa.” Ánh mắt ông như đang cầu cứu.

Đúng thế, tới bệnh viện thành phố phải mất mấy tiếng, ông không thể gượng được.

Lăng Bách nắm chặt tay ông, những ngón tay gầy guộc đáng thương. Tay ông run rẩy trong tay anh, hơi thở đứt quãng, máu từ miệng trào ra, ông run rẩy: “Cầu xin cháu đây...”

Khóe mắt Lăng Bách cay cay, nước mắt rơi xuống: “Không được, chúng ta phải chuyển viện, không thử thì sao biết là không cứu được?”

Ánh mắt tối sầm, ông run run giơ tay kia lên, lấy trong túi áo ngực ra một tấm ảnh, người trong ảnh thần thái tươi vui, gương mặt giống hệt An Dao. Nước mắt ông trào ra áp tấm ảnh vào ngực, tay ấn mạnh tấm ảnh, dường như đây là lần cuối cùng được gần gũi với người này.

Lăng Bách lặng lẽ khóc, đầu ngoảnh đi không dám nhìn ông.

Xe cấp cứu lao ra đường cao tốc.

Ông An mệt mỏi ngủ thiếp đi. Xe cấp cứu tới bệnh viện, hộ lí liền lập tức đưa ông vào phòng cấp cứu, lúc điền hồ sơ bệnh án tay Lăng Bách run run, chữ anh vốn viết rất đẹp nhưng bây giờ lại xiêu xiêu vẹo vẹo. Anh điền xong hồ sơ rồi đứng ở cấp cứu, ngẩng đầu nhìn đèn phòng cấp cứu, màu đỏ như máu ấy khiến người ta hoảng sợ.

Điện thoại reo, là chị Phân gọi tới.

Anh buồn bã nghe máy: “Mấy hôm tới e rằng em không thể làm việc được, phiền chị từ chối giúp em. Em biết làm như thế không đúng, nhưng bác ấy...” Anh ngập ngừng rồi nói tiếp: “Bác ấy bệnh nặng, em phải ở bên bác ấy, chị có thể cho em thời gian vài ngày không?”

Chị Phân sững lại, lần này không mắng anh nữa mà tỏ vẻ thông cảm: “Tôi hiểu, cậu cứ chăm sóc ông ấy đi, tôi sẽ giải thích với mọi người. Dù sao album của cậu cũng bán chạy, có hủy bỏ một số hoạt động quảng bá cũng không sao.”

“Cám ơn chị.”

Đột nhiên chị Phân nói: “Lăng Bách, cậu là người đàn ông tốt nhất mà tôi từng gặp, có thể gánh vác cả thế giới thay bạn gái... cậu xứng đáng để An Dao yêu, càng xứng đáng để bất cứ người nào trên thế giới này yêu cậu. Thực ra tôi cứ nghĩ mãi, tại sao cậu lại đối xử tốt với bố cô ấy như thế, thậm chí ngay cả bệnh viện truyền nhiễm cũng không sợ. Nhưng tôi đã hiểu, đây chắc là yêu ai yêu cả đường đi lối về. Tôi sẽ giải thích với sếp, cậu tự bảo trọng.”

Lăng Bách lịch sự nói cảm ơn một lần nữa.

Đèn đỏ tắt, bác sĩ trong phòng đi ra, Lăng Bách đứng thẳng dậy, lòng bàn tay không ngừng toát mồ hôi. Bác sĩ chỉ nói đơn giản vài câu: “Tình hình của bệnh nhân không ổn định, cần phải nằm viện theo dõi.”

“Não xuất huyết...”

“Não xuất huyết không nhiều vì thế không nghiêm trọng, nhưng tình hình sức khỏe của ông ấy quá kém, chúng tôi phải tìm thời gian dẫn lưu cho ông ấy.”

“Còn phổi xuất huyết thì sao?”

“Tạm thời cầm máu, nhưng các biến chứng quá nghiêm trọng, tim phổi đều suy nhược.”

Y tá phòng cấp cứu đẩy ông ra, anh không dám hỏi bác sĩ nữa, sợ nhận được kết quả xấu. Anh theo y tá đẩy vào phòng bệnh VIP, máy thở và điện tâm đồ trong phòng bệnh đều đang kêu, cửa sổ đóng kín, ngăn ánh sáng từ bên ngoài vào, cả căn phòng kín bưng, chỉ thấy mờ mờ. Anh kéo ghế đến ngồi bên giường, khẽ cầm bàn tay gầy guộc của ông lên áp vào lòng bàn tay mình, mắt rưng rưng lệ.

Anh nói: “Bác ơi, bác biết An Dao đã từng nói với cháu, cô ấy muốn đón bác về ở cùng để chăm sóc, cô ấy muốn làm một đứa con gái bình thường, ngày ngày được chơi cờ, dạo phố với bác, cùng bác đi tản bộ, đi đây đi đó. Cùng bác...” anh ngập ngừng, nghẹn ngào nói: “Ở bên bác đến già.”

Bàn tay gầy guộc như củi khô khê run run.

Lăng Bách nắm tay ông, mắt rơm rớm nói tiếp: “Hôm đó cô ấy đón sinh nhật, lúc nhận được điện thoại của bác cô ấy cứ khóc, nhưng không dám khóc thành tiếng, bởi vì sợ bác lo lắng, sợ bác biết thực ra cô

ấy không vui, luôn trách mình đã hại chết mẹ. Con gái bác thực sự rất hiểu chuyện, ngày bé sợ bóng tối nhưng vẫn tỏ ra cứng rắn... Rõ là rất nhớ bác nhưng vì nghĩ mình đã hại chết mẹ nên không dám về nhà thăm bác. Rõ là muốn đón sinh nhật, muốn nghe bác chúc mừng sinh nhật, nhưng lại chọn cách quên sinh nhật mình... Theo bác, bác có một cô con gái rất hiểu thảo, mặc dù cô ấy đã cãi lại bác vì muốn làm ngôi sao, nhưng thực sự cô ấy chỉ mong muốn kiếm được nhiều tiền để bác sống tốt hơn. Cô ấy cố gắng như vậy chỉ vì muốn bác được đầy đủ về mặt vật chất.”

Khóe mắt người trên giường ngấn nước, nhưng vẫn nằm im bất động.

“Trước đây cô ấy không biết rằng tất cả bố mẹ trên đời này đều không cần vật chất, họ chỉ muốn con cái mình mạnh khỏe, vui vẻ, nhưng bây giờ cô ấy hiểu rồi, cô ấy biết hạnh phúc của mình chính là hạnh phúc của bố mẹ. Bác ơi, nếu cô ấy đã biết sai rồi thì mong bác hãy gắng gượng, cho cô ấy một cơ hội chuộc lỗi, cho cô ấy một cơ hội được bên bác đến già...” Nước mắt Lăng Bách tuôn như mưa, không tiếp tục nói được nữa, anh đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Ông An Ý Phàm nằm trên giường khê mở mắt, nước mắt chảy thành hàng, mỗi lời của Lăng Bách ông đều nghe rõ. Ông luôn nghĩ con gái mình cứng rắn dũng cảm, hóa ra con bé ngốc ấy chỉ không muốn ông lo lắng. Thực ra, ông đâu trách An Dao vì cái chết của mẹ cô, mà chỉ trách mình thôi. Năm đó mẹ An Dao lấy ông khi còn trẻ, đó là quãng thời gian đẹp nhất của đời người, nhưng vì tiết kiệm tiền nên hai người không tới bệnh viện sinh đẻ, khiến bà chết thảm ở nhà. Bao năm qua, ông luôn tự trách mình, trách mình hại người vợ đáng thương.

Tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới An Dao.

Đều do ông không tốt.

37. Chương 19 Phần 1

Chương 19

An Dao, khi cả thế giới này bỏ rơi em anh dùng cách ngu ngốc nhất để giúp em, đó chính là ở bên bảo vệ em.

Cửa phòng có tiếng động, là Lăng Bách, anh thấy người trên giường đã tỉnh giấc liền gọi: “Bác.”

Ông An khó nhọc giơ tay lên sờ ngực. Lăng Bách sững lại, anh vội lấy tấm ảnh trong túi áo mình ra, trên đường tới đây anh đã giữ tấm ảnh trùm ông, sợ lúc cấp cứu sẽ bị mất. Ông An run rẩy cầm tấm ảnh trong tay, miệng mấp máy nhưng không nói nên lời.

Lăng Bách lơ mờ hiểu: “Bác muốn cháu giấu An Dao?”

Ông An Ý Phàm gật đầu, nước mắt trào ra dữ dội. Đột nhiên ông giơ tay lên, ánh mắt khẩn cầu. Trong chốc lát Lăng Bách không hiểu ý ông, tấm ảnh? Ông An ra sức vẫy tấm ảnh, miệng run run nói được một chữ: “Mộ...”

“Mộ?” Lăng Bách ngẫm nghĩ rồi hỏi lại: “Bác muốn ra thăm mộ bác gái?”

Ông An gật đầu, cánh tay bất lực buông thõng xuống giường.

Lăng Bách dịu dàng an ủi ông: “Nếu bác phối hợp với các bác sĩ, chịu khó dưỡng bệnh thì cháu nhất định sẽ đưa bác đi, được không ạ?”

Ông An rơi nước mắt gật đầu, khó nhọc nói: “Ừ.”

Lăng Bách đóng cửa đi ra ngoài, anh lấy điện thoại định gọi cho An Dao, nhưng lại chẳng biết nên nói gì. Chuông chọt vang lên.

Anh mở ra xem, An Dao hỏi: “Không phải nói tham gia chương trình truyền hình quảng bá album mới sao? Sao em không thấy anh đâu? Bây giờ anh đang làm gì? Hôm nay em vẫn muốn bỏ trốn thì làm sao bây giờ?”

Anh bắt lực dựa vào tường, do dự nhấn tin: “Xin lỗi em, xảy ra chút chuyện.” Anh viết xong tin nhắn rồi lại xóa đi, không biết phải viết thế nào để cô khỏi lo lắng.

An Dao thấy anh lâu không nhắn lại liền gọi điện tới.

Chuông reo, Lăng Bách ấn nút nghe, giọng anh khàn đặc: “Dao Dao.”

Anh rất ít khi gọi cô như vậy, trong trí nhớ của cô, anh luôn gọi tên An Dao hoặc baby. Cô nghe thấy hai chữ Dao Dao, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, giọng cũng dịu dàng hiếm thấy: “Anh đang làm gì đấy?”

“Đang nhớ em.” Anh cố gắng giữ giọng bình tĩnh để cô không nhận ra điều gì bất thường.

“Dẻo miệng.”

“Thật mà, có cần anh móc tim ra cho em xem không?”

“Cần chứ, chuyển phát nhanh tim anh tới cho em, để em xem có thật anh đang nhớ em không?”

“Được, chuyển phát ngay lập tức.” Anh đặt điện thoại về phía trái tim, một lúc sau cầm lên hỏi cô: “Em nghe thấy chưa?”

“Chưa, chẳng nghe thấy gì, anh cho em nghe gì thế?”

“Tiếng tim đập, hoặc là câu tiếng Anh có ba từ, tám chữ cái, dùng tiếng Trung nói thì có ba chữ đó.” Mắt anh lấp lánh nụ cười: “Em có nghe thấy không? Có cần nghe một lần nữa không?”

“Lăng Bách.” Cô vừa xấu hổ vừa giận dỗi: “Trong ‘Bí kíp tán gái’ không có câu này? Anh nghe ai mà mồm mép dẻo quẹo thế hả? Tên khốn nào dạy anh? Anh nói chuyện với em không nghiêm túc một chút được sao? Anh đừng có mà đánh trống lảng, bây giờ anh đang

“Anh đang nhớ em, vậy em trả lời anh trước, em đang làm gì, có nhớ anh không?”

“...”

“Baby... bây giờ anh đang nhớ tới câu chuyện về cầm thú...” Anh còn chưa nói xong thì đầu máy bên kia vang lên tiếng tút tút, An Dao đã cúp máy, anh lại thở phào nhẹ nhõm, bởi anh không muốn cô tiếp tục hỏi nữa.

Chuông tin nhắn vang lên, người gửi là An Dao, hình như cô hơi hờn dỗi: “Em không thèm nhớ anh.”

Anh bật cười, soạn một hàng chữ nhắn lại: “Dù sao anh cũng đang nhớ em.”

Trong phòng bệnh vọng ra tiếng ho dữ dội, anh vội chạy vào, ông An Ý Phàm đang thở từng hơi khó nhọc, lồng ngực phập phồng liên tục, dường như hơi không thoát ra được mà ứ trong cổ họng, gương mặt tím tái. Anh lập tức ấn nút gọi cấp cứu, các bác sĩ y tá tới ngay, tiến hành cấp cứu cho ông. Chừng mười phút sau, ông hồi phục nhịp thở, bác sĩ đeo bình thở oxy cho ông rồi gọi Lăng Bách ra ngoài.

Bác sĩ vẫn nói những lời mà anh không dám nghe: “Huyết áp của bệnh nhân bây giờ không giảm xuống được, hô hấp vô cùng khó khăn. Ngoài ra chúng tôi còn phát hiện ông ấy bị nhờn thuốc lao phổi, rất nhiều loại thuốc trị lao phổi đều không ăn thua. Hơn nữa, ông ấy đã bắt đầu bị sốt. Nếu phổi chảy nhiều máu một lần nữa, chỉ e rằng... gia đình phải chuẩn bị tâm lý, bệnh nhân không gắng gượng được bao ngày nữa đâu.”

Tiếng ho lại vang lên trong phòng bệnh, từng tràng, từng tràng dữ dội đến mức mạch máu như sắp vỡ tung.

Lăng Bách vội hỏi: “Không thể phẫu thuật sao? Hoặc xem chỗ nào chảy máu thì khâu lại, hoặc có thể cắt bỏ một phần phổi, như thế không được sao?”

“Ông ấy không phải bị một bên phổi, mà là hai bên phổi, vốn không thể nào phẫu thuật được.”

“Có nghĩa là không còn một chút hi vọng nào sao?”

“Tôi đoán bệnh này kéo dài mấy chục năm rồi. Lạ thật, nếu mấy chục năm trước đây thì bệnh này không đi chữa còn nghe được, nhưng bây giờ là thời đại nào rồi, tại sao còn để kéo dài vậy? Nhiều bệnh nhân không chú ý khi bệnh còn nhẹ, đến lúc bệnh nặng sức tàn, có nhiều tiền cũng vô ích. Vì thế tôi chỉ có thể nói, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

Cố gắng hết sức? Lăng Bách quay lại phòng bệnh với tâm trạng nặng nề. Ánh sáng trong phòng mờ tối, người đang nằm dưới tấm chăn mỏng màu trắng gây tới mức giật mình, từng tiếng ho xé ruột khiến tim anh đau đớn. Anh ngồi bên giường bệnh, cảm giác bất lực khiến anh buồn bã tới khó thở.

Tiếng ho cứ dồn dập bên tai không ngớt.

Anh nói: “Chúng ta phải thông báo cho An Dao, nếu không sẽ không công bằng với cô ấy.”

Ông An Ý Phàm nằm trên giường vẫn cố chấp lắc đầu, anh nói như van xin: “Bác.”

Ông An bỏ chụp ô xy ra, kiên quyết nói: “Không được.”

Trước đây tưởng rằng chỉ là ho một hai tiếng, chẳng có gì đáng ngại, vì thế ông cứ chịu đựng không đi khám bác sĩ, cho đến khi ho ra máu. Nhưng vì An Dao cần tiền đi học, nên ông cứ chần chừ lần lữa, đến khi có tiền chữa bệnh thì phát hiện ra bệnh đã chuyển sang giai đoạn ác tính. Tất cả bậc làm cha làm mẹ trong thiên hạ đều như thế, con cái có tí bệnh thì lập tức đưa đi bệnh viện ngay nhưng bệnh của mình thì cứ kéo dài, cứ chần chừ.

Ông An dùng sức hít thở, khó nhọc gọi: “Lăng Bách.” Tay ông run run kéo áo anh, ánh mắt lộ rõ vẻ đau đớn khôn cùng: “Xin cháu đừng.” Mắt ông ngấn lệ, hơi thở khò khè nói với anh: “Bác chỉ muốn, đợi đến ngày nó lấy chồng... Bác sẽ gắng gượng được... Đừng nói với nó...”

Lăng Bách bất lực gạt đầu, trong lòng lại có cảm giác như sắp mất đi thứ gì đó.

Cho dù bệnh nặng thế nào ông cũng gắng gượng, bởi vì không yên tâm về An Dao ư?

Trong đầu anh bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, anh gọi điện cho Lý Thừa Trạch ngay lập tức, từ trước tới giờ nói chuyện với Lý Thừa Trạch anh luôn thẳng thắn: “Em muốn tổ chức một live show cá nhân.”

Lý Thừa Trạch hết mực tán thành: “Đương nhiên là ok, với độ hot của cậu bây giờ thì tỉ lệ phủ chỗ ngồi không được 100% thì cũng phải được 90%. Hơn nữa album trước của cậu bán được gần ba trăm nghìn bản, album mới sẽ lấy ca khúc “Tình yêu độc quyền” làm ca khúc chủ đề, tiếp tục phát hành là có tiền làm live show rồi. Tôi sẽ liên hệ nhà tài trợ giúp cậu, không chừng rất nhiều người đồng ý thay cậu làm live show ấy chứ.”

“Cảm ơn sếp.”

“Cậu khách khí với tôi làm gì? Yên tâm đi, sếp đây bao hết.”

“Vậy trong một tuần có kịp không?”

“Sao gấp thế? Lăng Bách, có cần thiết gấp thế không?”

“Nhất định phải trong vòng một tuần, vì em... có việc rất quan trọng.”

“Ok, giao hết cho tôi.”

Ông An Ý Phàm chợt rơi lệ, nhìn cậu với vẻ khó tin.

Giây phút này anh nghiêm túc hơn bao giờ hết: “Vâng, chính là đính hôn, đợi bác khỏe rồi cháu sẽ tổ chức hôn lễ với cô ấy. Hơn nữa, ở quê chẳng phải có tập tục là đính hôn trong vòng một năm nhất định phải đi đăng ký kết hôn sao? Cháu sống ở thị trấn nhỏ ấy nhiều năm nên cháu hiểu. Đợi chúng cháu đính hôn rồi cháu sẽ cho người chuẩn bị sinh lễ, tổ chức đám cưới theo cách bác mong muốn nhất. Bác thích đám cưới kiểu truyền thống ă? Cháu có thể dùng kiệu hoa rước cô ấy vào nhà.”

“Kiệu hoa? Cưới nó?” Đôi môi khô rát của ông An run run, giọng nghẹn ngào: “Được...”

Trong lòng anh đau thắt như bị kim đâm, nhưng vẫn cố mỉm cười nói tiếp: “Con muốn mời bố làm khách mời, con muốn tặng cô ấy một chiếc nhẫn hình tim gắn đá quý, mãi mãi giữ cô ấy ở bên mình. Con không

cầu mong đời đời được ở bên cô ấy, chỉ hi vọng đời này lấy được cô ấy... Con càng mong muốn cả đời này có thể được ở bên bố... Bố có chấp nhận con không? Có thể cho con cơ hội để hiểu thảo với bố không?”

Đôi mắt mờ tối của ông An Ý Phàm như bừng sáng, ông nói “Được” liên tục.

Lăng Bách mỉm cười gượng ngón út lên ngoắc tay ông: “Vậy bố không được hối hận đấy nhé, chúng ta đã nói rồi đó.”

Ông An vừa khóc vừa gật đầu: “Không hối hận.”

Lăng Bách rút tay lại, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài. Anh sợ nếu không chạy đi sẽ rớt nước mắt, bởi vì người cha kia khiến anh đau đớn bội phần. Anh vừa đi trên hành lang vừa gọi điện thoại cho cô.

“A lô.”

“Dao Dao.” Anh khẽ gọi tên cô, mắt nhìn về phòng bệnh, nước mắt tuôn rơi. Anh dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo, ngửa mặt nhìn hàng đèn sáng trên đỉnh đầu, hỏi cô: “Nếu bây giờ anh cầu hôn em, em có nhận lời không?”

Cô khựng lại, mỉm cười đáp: “Em sẽ đáp anh một phát.”

“Anh đang nói nghiêm túc...”

“Chắc chắn anh lừa em, lần trước anh cởi quần áo quyến rũ em, em không mắc lừa anh đâu.”

“Được rồi, thực ra anh sắp tổ chức live show, muốn mời em làm khách mời.”

“Ok.” Cô đáp rất dứt khoát.

“Đến lúc đó...”, đến lúc đó anh sẽ cầu hôn em trước trăm ngàn người hâm mộ và bố em.

“Đến lúc đó làm sao? Anh định nói gì?”

“Dao Dao.” Nghĩ tới cảnh ấy anh chợt mỉm cười hạnh phúc, nói với cô đầy tình cảm: “Anh yêu em.” Đầu máy bên kia không có tiếng động, một lúc sau thì cúp máy. Anh biết cô đang xấu hổ, bình thường thì cô là một cô gái phóng khoáng nhưng gặp một số chuyện thì lại rất hay ngại ngùng.

Trị bệnh mấy ngày, không rõ có phải vì chuyện anh tổ chức liveshow cầu hôn cô đã mang lại hi vọng cho ông hay không mà mấy hôm nay bệnh tình của ông An dần dần ổn định. Bác sĩ không muốn cho ông An ra viện nhưng ông vẫn kiên quyết đến thăm mộ vợ. Lăng Bách cũng không hỏi nhiều mà lấy xe đưa ông đi.

Bốn bề thị trấn được núi bao quanh, những dãy núi nhấp nhô nối tiếp nhau dường như kéo dài tới vô tận, con đường nhỏ trên núi gập ghềnh, cây cối rậm rạp che khuất ánh mặt trời.

Lăng Bách đỡ ông An men theo con đường gồ ghề tiến lên trước. Người đi bên anh toàn thân gầy gò xương, nhưng đôi mắt nhìn về phía trước lấp lánh hi vọng. Lăng Bách đưa ông lên sườn núi, một ngôi mộ lọt vào tầm mắt, cỏ dại xung quanh mộ được dọn sạch gọn gàng, tấm bia mộ cũ kĩ. Xem chừng ngôi mộ đã nằm ở đây mấy chục năm rồi.

Ông An Ý Phàm nhìn phần mộ, trong mắt ngập tràn ánh sáng. Ông vùng vẫy đòi bước tới, loạng choạng đến trước mộ quỳ xuống. Những ngón tay ông run rẩy chạm vào chữ trên bia mộ, bao nhiêu năm qua không có lúc nào ông không nhớ tới người nằm dưới mộ... Ông áp mặt vào đồng bùn đất lạnh lẽo ấy, nước mắt nóng hổi lăn xuống.

Năm ấy sau khi bà chết, ông ôm đứa con mới sinh được vài ngày, quỳ ở đây bốc từng nắm đất đắp mộ. Lúc đó trong lòng vô cùng tuyệt vọng, dường như ông đã khóc khản cả tiếng. Bây giờ, ông vẫn tuyệt vọng, bởi vì không thể tận mắt nhìn thấy An Dao lấy chồng sinh con, không thể tận mắt nhìn thấy đứa con gái ông thương yêu nhất từ từ già đi. Nước mắt tuôn rơi như muốn rửa trôi bùn đất. “Bà nó à, xin lỗi bà... có thể tôi không thể ở bên An Dao được nữa rồi, trước khi chết bà đã dặn tôi nhất định phải ở bên nó, nhưng... tôi sợ rằng không được nữa...”

Lăng Bách vội gạt nước mắt quay đi, anh không dám nhìn nữa, cảnh này giống như dao đâm vào tim anh, đau đớn vô cùng.

Ông An đỡ đỡ ngồi trước mộ, đột nhiên ông ho dữ dội, máu tươi từ miệng trào ra thấm vào đất, như từng đóa hoa đỏ thấm nở trước mộ. Ông run rẩy lấy tấm ảnh ra ngắm kĩ, nụ cười dần nở trên gương mặt. Trước mắt chợt hiện lên khung cảnh mấy chục năm về trước, bà ngại ngần đi qua ông, ông quay lại đúng lúc bắt gặp đôi mắt ấy.

Thời ấy rất ít người tự do yêu đương, hầu như đều do mai mối hoặc người nhà chỉ hôn, hai người là đôi duy nhất trong thôn tự do đến với nhau. Lúc đó ông nghèo rớt mùng tơi, chỉ có vài bộ quần áo chứ không có tiền, nhưng bà nói: “Ý Phàm, em lấy anh chứ không lấy tiền của anh.

Đôi mắt ông mệt mỏi nhắm lại, nước mắt vẫn không ngừng rơi: “Đúng thế, bởi vì tôi sắp đi tìm bà rồi... mấy chục năm qua tôi nhớ bà từng giây từng phút...” Nước mắt ông lăn rơi xuống, mệt mỏi nói: “Bà nó ơi, tôi rất nhớ bà...”

Lăng Bách đứng bên sườn núi, nhìn vùng đồng ruộng rộng lớn dưới chân núi trước mắt. Anh không bao giờ quên được ngày đó, khung cảnh bên ngoài cửa xe không ngừng vụt qua, đèn trong thành phố lấp lánh sáng, còn ông An nhòe nước mắt nói với anh: “Nuôi con một trăm tuổi lo lắng chín mươi chín năm. Cho đến bây giờ bác vẫn không thôi lo lắng cho nó, bác luôn cảm thấy mình vô dụng, không thể giúp đỡ nó vào lúc nó đau khổ nhất. Bác luôn nghĩ rằng, nếu nó đầu thai vào nhà giàu thì có phải tốt hơn không. Đầu thai vào nhà bác là bác nợ nó.”

Thực ra bố mẹ trong thiên hạ này đều cảm thấy nợ con cái mình.

Chỉ là họ chưa từng nghĩ rằng, bố mẹ cho con sinh mạng, nuôi lớn con cái vô điều kiện, đó chính là ơn nghĩa lớn nhất trên đời này.

Sở dĩ hôm nay anh kiên quyết đưa ông tới đây chỉ là vì trên đời này thực sự có nỗi nhớ mang tên tình yêu, vĩ đại hơn mạng sống. Hôm đấy nghe được những lời nói của ông An với tấm ảnh, anh biết ông An đã cô đơn nhiều năm, để con sâu nhớ nhưng gặm nhấm tất cả. Lí do cổ vũ ông tiếp tục sống chỉ là nỗi nhớ với người vợ đã khuất và tình yêu với con gái.

Gió bên sườn núi rất mạnh, từng luồng hơi lạnh tấp vào người lạnh thấu xương.

Lăng Bách đứng một lúc rồi bước đến ngồi xuống bên cạnh ông, dịu dàng an ủi: “Bác đừng quá đau lòng, chúng ta nên về thôi.”

Ông An mở mắt, mắt mờ nước gập đầu nhưng ngón tay vẫn lưu luyến sờ bia mộ, ngậy người không chịu buông tay. Bởi vì ông sợ lần này ra về sẽ không thể nào tới thăm mộ bà được nữa. Mấy chục năm qua phần mộ này là sự nhung nhớ cuối cùng của ông. Ông quay đầu lại liên tục, nhưng cuối cùng vẫn về bệnh viện cùng Lăng Bách.

Công ti giải trí đã thuê một sân vận động có sức chứa hơn một vạn người để tổ chức live show cho Lăng Bách. Buổi biểu diễn áp dụng hình thức thương mại, do bên biểu diễn bao thầu hết. Sau khi tin tức chính thức được công bố, một vạn tấm vé được bán sạch chỉ trong vòng ba ngày, dẫn đến tình trạng cháy vé, có thể thấy sức hút của Lăng Bách kinh khủng thế nào. Khách mời của live show cũng rất hoành tráng, tất cả ca sĩ nổi tiếng trong công ti Kinh Vũ Bách Xuyên đều tham gia.

Ban tổ chức còn tung tin, ca khúc mới của Lăng Bách sẽ được biểu diễn lần đầu tiên trong live show này, càng khiến người hâm mộ háo hức chờ đợi.

Hôm biểu diễn, người hâm mộ lục tục vào sân vận động. Đám đông kéo đến, gây nên thanh thế lớn khiến báo chí phải chú ý, quan tâm. Cả sân vận động chật cứng. Có không ít bạn còn tự chuẩn bị những tấm bảng cứng tập hợp tất cả ảnh của Lăng Bách từ khi bắt đầu ca hát tới giờ. Những tấm ảnh lớn được các fan ngồi ở trung tâm giơ lên, tạo nên một khung cảnh rất đẹp.

Lăng Bách ở sau sân khấu nghe chị Phân tả lại cũng cảm thấy vô cùng hồi hộp. Cầu hôn trước một vạn người thật ư? Nghĩ tới chuyện này trái tim anh đập thình thịch như gõ trống, anh thực sự có gan cầu hôn trước bao nhiêu người như thế sao? Nhớ cô từ chối thì làm thế nào? Anh cảm thấy đầu mình căng ra như muốn nổ tung vì không biết An Dao sẽ trả lời ra sao.

Anh lấy trong túi ra một chiếc hộp màu đỏ, trong hộp là một chiếc nhẫn hình trái tim có mặt đá quý màu đỏ, xung quanh viên đá còn gắn những hạt kim cương nho nhỏ. Tiền mua nhẫn anh phải đi vay Lưu Tử

Văn. Anh cẩn thận cắt chiếc nhẫn đi.

Nhân viên sau sân khấu vẫn đang chuẩn bị, tiếng người nói chuyện ồn ào.

Có người hét lên: “Sắp đến giờ rồi, bảy giờ chuẩn bị bắt đầu.”

Lăng Bách nhìn đồng hồ, sắp tới giờ bắt đầu rồi. Quản lí của anh - chị Phân đứng bên cạnh nói: “Bố của An Dao đã sắp xếp ổn thỏa, có người ở sau sân khấu đặc biệt chăm sóc ông ấy. Live show lần này của chúng ta kéo dài trong ba tiếng, mười giờ kết thúc. Cậu nói tầm chín giờ cần phải cho cậu một tiếng để làm việc khác, về cơ bản chúng tôi cũng đã chuẩn bị xong. Còn về An Dao, sắp đang gặp riêng cô ấy để nói chuyện hợp tác trong phim mới của đạo diễn Lâm, vì thế chỉ có thể ngồi ở vị trí khách mời, không thể lên sân khấu cổ vũ cho cậu được.”

38. Chương 19 Phần 2

Đồng hồ chỉ sáu giờ mười phút, anh lo lắng bất an: “Bể cá nhà em đâu?”

“Đã làm theo dặn dò của cậu rồi, chín giờ sẽ được đưa ra sân khấu.” Mặc dù cảm thấy đưa bể cá lên sân khấu biểu diễn rất buồn cười nhưng chị vẫn làm theo lời anh. Chị không biết mục đích của anh là gì mặc dù đã hỏi rất nhiều lần.

Nghi thức khai mạc đã bắt đầu, Lăng Bách nắm chặt điện thoại trong tay, nhìn nó chăm chăm mà lòng lo lắng bất an, lúc đồng hồ chỉ sáu giờ năm mươi tám phút thì điện thoại đổ chuông, anh lập tức mở ra xem, là tin nhắn của An Dao: “^o^ Cố lên nhé!”

Chỉ mấy chữ đơn giản nhưng lại tiếp thêm cho anh nguồn sức mạnh vô bờ, thậm chí anh không còn bồn chồn lo lắng nữa, bởi người anh yêu nhất đang ngồi dưới khán đài nhìn anh. Đây là live show có liên quan tới cô, cho dù thế nào đi nữa anh nhất định phải làm hết khả năng của mình, dành một món quà đặc biệt cho cô. Anh đứng dậy, trợ lí đã đứng sẵn bên cạnh chỉnh sửa y phục lần cuối cùng cho anh.

Anh sải bước ra sân khấu.

Đèn sân khấu chiếu sáng bốn phía, fan nhìn thấy anh bước ra liền hô to: “Lăng Bách!”, lightstick[*] khắp khán đài chuyển động, tiếng hô kích động vang dậy rung chuyển cả sân vận động.

[*] Lightstick: Que phát sáng.

Anh đứng trên sân khấu, đeo tai nghe không dây, gương mặt tươi cười: “Cảm ơn các bạn đã tới đây, đây là live show cá nhân đầu tiên của tôi, không ngờ có nhiều bạn cổ vũ tới vậy...”

“Lăng Bách! Lăng Bách.” Các fan hưng phấn kêu lên, ngắt cả lời anh. Anh đưa mắt nhìn khắp một lượt fan dưới khán đài, trên gương mặt anh vẫn còn chút căng thẳng và ngại ngùng. Đôi mắt anh bắt gặp nhìn về hàng ghế khách mời, ánh đèn chiếu vào nơi đó, cô ngồi bên cạnh sếp, ánh mắt đang hướng về phía sân khấu nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau, thậm chí anh còn nhìn thấy tóc mai bên trán cô, nhìn rõ từng sợi lông mi của cô. Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu đỏ quét đất rất lộng lẫy, mái tóc đen bóng mượt được buông xõa, toát ra vẻ quyến rũ gợi cảm. Anh nhìn cô cười rạng rỡ, thoải mái bước vào phần biểu diễn của mình

An Dao nhìn chăm chăm người trên sân khấu, mắt không hề chớp. Anh sinh ra để làm con cưng của giới giải trí, chỉ cần đứng trên sân khấu là tự nhiên sẽ thu hút sự chú ý của mọi người. Sếp quả nhiên không nhìn nhầm, anh có trở thành ngôi sao lớn hay không chỉ còn là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Hình tượng và khí chất của anh, thậm chí nhất cử nhất động của anh đều có sức hấp dẫn lớn, hướng hồ giọng hát của anh lại tuyệt vời đến vậy.

Lý Thừa Trạch không hề có hứng thú với người trên sân khấu, chốc chốc anh lại đưa mắt liếc nhìn người ngồi bên cạnh.

Bên tai tiếng hát của Lăng Bách làm say đắm lòng người, tiếng vỗ tay của người hâm mộ càng vang dội, chấn động hơn.

Lý Thừa Trạch hơi ngả người về phía cô, hỏi: “Cảm giác thế nào? Tình hình của Lăng Bách vẫn tốt chứ?” Đôi môi anh cách gương mặt cô rất gần, hơi nóng phả vào làn da. Cô khẽ nhích người sang bên cạnh, muốn tránh né anh.

Lý Thừa Trạch không từ bỏ, anh tiếp tục ghé sát: “Nghe nói Donna vào tù rồi, bị xử hai năm.”

“Tôi biết rồi.” An Dao lạnh lùng đáp lại, lúc Donna vào tù, báo chí đưa tin ầm ầm, nhưng không phải tin trọng điểm. Người trong giới không hứng thú với việc này. Họ cho rằng chị có tội thì phải chịu, chủ đề họ quan tâm là rốt cuộc có phải Donna thích ngủ với các ngôi sao nam không, hoặc là ngủ với bao nhiêu người. Thậm chí có tạp chí lá cải còn rảnh rỗi tới mức bóc hết các ngôi sao nam Donna đã từng làm quản lý, loại trừ từng người một. Các ngôi sao nam Donna đã từng dẫn dắt đều lần lượt xuất hiện giải thích, sợ bị người ta suy đoán lung tung.

Đường Khải ngày nào cũng bị truyền thông truy hỏi, nhưng anh ta không hề tiết lộ quan hệ thực sự giữa mình và Donna, bởi vì một khi bị phát hiện ra thì e rằng sóng gió lớn hơn sẽ nổi lên.

Lý Thừa Trạch hậm hực nói: “Nghe nói Trần Mộng Kỳ đã cưới đồ... Chạy sang tận Hồng Kông cưới đồ! Cô nói xem tại sao Đường Khải không đóng phim cấp ba? Bây giờ đạo diễn ngày nào cũng tìm anh ta thử vai, không phải vai nam phụ của phụ thì cũng là vai chạy qua màn ảnh, nói chung chẳng có vai nào tử tế cả. Tôi nghĩ hai mươi triệu của tôi bị lỗ rồi.”

“Không sao, chẳng phải anh sẽ kiếm được nhiều hơn từ tôi và Lăng Bách sao?”

“VẬY hai người dừng suốt ngày yêu đương nữa. Bảo cậu ta đóng quảng cáo thì chạy trốn hai lần, lần này còn nghiêm trọng hơn, xin nghỉ phép vô số ngày. Nếu không phải album bán tốt, đại diện nhiều thương hiệu thì tôi thực sự muốn mắng cho cậu ta một trận.”

“Nghỉ phép?” An Dao chau mày: “Anh ấy nghỉ phép làm gì?”

“Làm sao tôi biết được, nói chung bất ngờ bảo tôi trong vòng một tuần giúp cậu ta chuẩn bị tổ chức live show hôm nay. Nếu không phải album trước bán tốt, Lưu Tử Văn lại là bạn cậu ta thì còn lâu tôi mới để ý.”

“Sếp sợ Lưu Tử Văn lắm à?” An Dao luôn nghi ngờ về thân phận của Lưu Tử Văn, hôm đó ở bệnh viện có thể gọi được nhiều cảnh sát đến như vậy chắc chắn không phải người đơn giản.

“Cô lên mạng cũng không tìm được tên bố Lưu Tử Văn, hiểu không? Trên đời này người có tiền sợ loại người nào nhất?” Lý Thừa Trạch đưa mắt nhìn lên sân khấu, khoe miệng nhếch lên, nụ cười có phần khinh miệt: “Nếu không thì tôi đâu cần phải đối xử tốt với Lăng Bách như vậy?”

Hóa ra là như thế.

An Dao không ngờ Lưu Tử Văn lại có một thân phận ghê ghớm như vậy. Cô tưởng rằng Lưu Tử Văn giống như Lăng Bách, đều là công tử nhà giàu nhàn rỗi chẳng có việc gì làm.

Ánh đèn trên sân khấu chiếu sáng rực rỡ, khi nữ ngôi sao đang nổi của Kinh Vũ Bách Xuyên - Tiết Uyển Nhi ra sân khấu thì fan nhiệt tình hô vang: “Uyển Nhi, Lăng Bách, Uyển Nhi, Lăng Bách.”

Hôm nay Tiết Uyển Nhi ăn mặc rất gợi cảm, váy ngắn trễ ngực, thân hình bốc lửa. Cô và Lăng Bách hát chung một bài, hai người phối hợp rất ăn ý.

Lý Thừa Trạch lại hạ giọng, cười: “Hai người đó đẹp đôi không?”

An Dao lừ mắt nhìn anh, không đáp.

Lý Thừa Trạch tự nói một mình: “Tôi cảm thấy là nam thanh nữ tú, trời sinh một đôi.”

An Dao cười nhạt: “Sếp đợi tôi lên sân khấu rồi khen câu này thì hay hơn đó.”

Câu trả lời này muốn ai đó tức hộc máu! Cô gái bên cạnh anh quả thực không biết nhận ý tốt của người khác! Anh nói lổng cả vạt, trong lòng bí bách khó chịu.

Không khí trong buổi live show rất náo nhiệt, đặc biệt đến ca khúc “My girl”, người hâm mộ cùng hát vang với Lăng Bách. Khi hát tới câu cuối cùng, tất cả fan im lặng, chỉ thấy Lăng Bách nhìn về phía An Dao, ánh mắt chăm chú và dịu dàng: “I love you! My girl.”

Câu cuối cùng khiến các fan vỗ tay ầm ầm, mọi ánh mắt đều đổ dồn về An Dao. Gương mặt An Dao nóng bừng, cô bắt đầu căng thẳng, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Sau khi hát xong “My girl”, Lăng Bách đứng giữa trung tâm sân khấu, giữa muôn vàn ánh đèn chiếu rọi, anh nhìn cô, thần thái tươi tỉnh: “An Dao, khi cả thế giới này bỏ rơi em, anh dùng cách ngu ngốc nhất để giúp em, đó chính là ở bên bảo vệ em. Anh đã từng nói, anh sẽ như ngôi sao Bắc Cực không rời bỏ em. Hôm đó em hỏi anh, tặng em 520 chú cá hôn nhau là có ý gì... Thực ra...” Anh dừng lại, giọng nhẹ hơn nhưng ánh mắt lại chan chứa tình cảm: “Khi đó anh nói vì cá ở trong nước, giống như em trong lòng anh, thực ra không chỉ có vậy, còn một câu nữa nhưng khi đó anh không dám nói, bởi vì anh sợ lời hứa chẳng thể nào thực hiện được. Nhưng bây giờ anh muốn nói ra, cá với nước cả đời không chia li, bởi vì cá tồn tại nhờ nước, vì vậy anh cũng hi vọng sẽ mãi mãi ở bên em, không bao giờ chia lìa.”

Toàn sân vận động lặng im, đợi anh tiếp tục tỏ tình.

Lăng Bách nhìn An Dao, từng câu, từng lời nói ra đều khiến người ta cảm động: “Có nhiều người nói, cả đời này bên nhau là được rồi, đừng cầu mong có kiếp sau, nhưng An Dao à, anh rất tham lam, muốn đời này ở bên em, càng mong kiếp sau có thể tiếp tục trả em một kiếp nữa... Vì thế ca khúc tiếp theo đây dành tặng em, my girl, ‘Kiếp sau, trả em một đời’.”

Người hâm mộ nín thở nhìn người trên sân khấu, đột nhiên tiếng vỗ tay vỡ òa khắp các khán đài.

Lăng Bách đợi tiếng vỗ tay kết thúc mới bắt đầu hát đầy tình cảm.

“Khi ấy ánh mắt em hơi tự ti

Thần thái bất an trên mặt xuyên qua ánh sáng

Anh nhìn em, chẳng hiểu rõ vận mệnh đã tích lại bao nhiêu nỗi đau

Hôm ấy ánh mắt anh cứ do dự

Gương mặt thương cảm in bóng trên cửa sổ

Em nhìn anh, chẳng thể phân biệt nỗi đau của sự đồng cảm và tình yêu thật giả

Hôm đó em quay lưng bước đi, bóng dáng cô đơn khiến người ta hoảng hốt

Anh đang nghĩ là ai đã quyết định thiên la địa võng của kết cục tình yêu

Là ai đã nói tình yêu chỉ như một giấc mộng, lẽ nào em không biết

Khi em nói không yêu anh, ánh mắt lại như đang nói dối

Ai nói vận mệnh chỉ như một canh bạc, lẽ nào em đoán không ra

Anh nói đã yêu sự dịu dàng của em, dường như lúc nào anh cũng ở trên thiên đường...”

Người hâm mộ im lặng lắng nghe, giai điệu ngọt ngào và cảm động, từng câu từng chữ sâu sắc khiến người ta ngạt thở. An Dao mở to mắt nhìn người trên sân khấu, đằng sau lưng anh là ánh sáng lấp lánh như pháo hoa đang bùng nổ. Trong đôi mắt anh có ánh sáng đang chiếu rọi, đôi mắt dịu dàng khiến người ta muốn chết chìm trong đó.

Ca khúc kết thúc, người hâm mộ điên cuồng la hét, khán giả toàn sân vận động đứng dậy vỗ tay, ngay cả khách mời cũng đứng dậy.

Bất kể ca từ hay giai điệu của ca khúc này đều tuyệt vời.

“Lăng Bách! Lăng Bách.”

Tiếng fan hò hét vang đi, không khí của buổi diễn náo nhiệt tới cực điểm.

Lý Thừa Trạch cũng cười theo, cảm thấy không thể tin được: “Tôi dám cá cược, trang nhất ngày mai chắc chắn sẽ là ca khúc này! Hay quá đi mất, chắc rằng sẽ tạo nên trào lưu mới, danh hiệu “Hoàng tử tình ca” chỉ có thể dành cho cậu ấy.”

Cơn chấn động trong lòng An Dao càng khó diễn tả, ca khúc này thực sự khiến người ta bất ngờ, hèn chi được để dành tới giữa buổi biểu diễn.

Giữa sân khấu chói sáng, đột nhiên nhiều bể cá được đẩy ra, bể cá sáng như gương, bên trong có vô số cỏ xanh non, núi đá xếp đầy. Từng đàn cá đang đôi một hôn nhau, dường như muốn hôn tới thiên hoang địa lão, mãi không tách rời. Lăng Bách đứng giữa những bể cá, gương mặt lấp lánh nụ cười, anh gọi: “An Dao.”

Lý Thừa Trạch khẽ nhắc: “Đừng đơ người ra thế, cô là khách mời.”

Lúc này An Dao mới quay về thực tại, đúng rồi, chín giờ là lúc cô lên sân khấu. Nhưng không hiểu sao bước chân cô không di chuyển được, cứ đứng sững ở đấy như bị người ta đổ chì vào chân, không thể nhúc nhích. Lăng Bách thấy cô không phản ứng gì liền đi xuống sân khấu, chạy tới bên cô, bế cô lên sân khấu.

Cả hội trường lại vang lên tiếng vỗ tay, tiếng hò hét đình tai nhức óc.

Lăng Bách đặt cô xuống giữa sân khấu, có nhân viên đẩy ông An Ý Phàm ngồi xe lăn từ sau sân khấu ra.

Anh ra sức hò hét: “Lăng Bách, An Dao, Lăng Bách, An Dao.”

Không khí náo nhiệt càng khiến tim cô đập nhanh hơn.

Ông An mỉm cười nhìn hai người, nụ cười trên mặt rất ấm áp, đôi mắt vốn chìm trong bóng tối giờ đây tràn ngập nét cười. An Dao không biết làm thế nào, chân tay lóng ngóng, cô không biết vì sao bỗng xuất hiện ở đây, mọi thứ như trong cơn mơ khiến cô vô cùng bối rối.

Lăng Bách chậm rãi nói: “Mong các bạn yên lặng một chút, tôi muốn nhân cơ hội hôm nay làm một việc trước mặt tất cả mọi người, trước mặt người hâm mộ của tôi, trước mặt bố của An Dao.” Anh móc chiếc hộp nhung trong túi quần ra, lấy chiếc nhẫn gắn đá đỏ đưa ra trước mặt An Dao, quỳ một chân xuống cầu hôn cô: “Dao Dao, em đồng ý lấy anh chứ?”

Toàn sân vận động im phăng phắc không một tiếng động, tất cả mọi người đều ngạc nhiên theo dõi trung tâm sân khấu.

Lý Thừa Trạch ngồi bên dưới tức giận đùng đùng. Cầu hôn tại chỗ? Tại sao không ai nói cho anh biết? Ai cho phép Lăng Bách cầu hôn? Amy vội chạy tới bên Lý Thừa Trạch, e dè nói: “Sếp.”

Bây giờ Lý Thừa Trạch đang tức điên, không biết phải nói gì.

Amy nói: “Quả thực chuyện này quá đột ngột, ngay cả chị Phân và mọi người cũng không biết Lăng Bách chơi trò này.”

Lý Thừa Trạch hít một hơi thật sâu, tức tối: “Không phải vấn đề chuyện xảy ra đột ngột! Tôi giúp cậu ta làm live show, tôi tự tay chuẩn bị cho cậu ta cầu hôn, thậm chí còn tự tay đẩy An Dao vào lòng cậu ta!” Anh không biết mình nên làm gì nữa. Tức giận? Phát điên? Trời ơi, anh chỉ muốn giết người.

Amy tỏ ra đồng cảm với sếp: “Sếp, anh phải tin câu này, mọi tình yêu trên thế giới này đều chỉ như mây hồng hờ trôi qua...”

“Tôi cảm giác như có đàn quạ bay qua.”

“Đàn quạ thì hơi đau buồn một chút.” Amy thở dài, khẽ vỗ vai anh: “Sếp à, anh nhất định phải vững tin, mọi thứ chỉ như mây trôi thôi.”

“Chết tiệt.” Lý Thừa Trạch giật mạnh cà vạt, sắp phát điên đến nơi. Con người ăn cây này rào cây kia như Amy thậm chí còn đang cười thâm! Đồ thư kí đáng ghét!

An Dao nhìn chiếc nhẫn gắn đá đỏ, không dám tin mọi thứ là thật. Hôm đó Lăng Bách nói muốn cầu hôn, cô tưởng anh chỉ nói đùa, nhưng không ngờ anh nói thật. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn, giữa chiếc nhẫn là viên đá đỏ hình trái tim, xung quanh viên đá gắn nhiều viên kim cương nhỏ đang tỏa sáng chói mắt.

Ông An Ý Phàm mỉm cười giục cô: “Còn không mau nhận lời đi, đúng là con bé

Lăng Bách đang quỳ gối dưới đất hồi hộp nhìn cô, những ngón tay của cô run run đưa về phía chiếc nhẫn, khóe mắt cảm động rơi lệ. Cô nhận chiếc nhẫn, Lăng Bách đứng dậy đeo vào tay cô, rất vừa vặn.

Anh nhớ rất kĩ kích thước ngón tay cô. Những ngón tay của cô thon dài, mềm mại, rất đẹp, đặc biệt là khi cầm có cảm giác vô cùng đặc biệt,

Mặc dù đã kiềm chế nhưng nước mắt An Dao vẫn không ngừng rơi xuống.

Lăng Bách đặt môi lên môi cô, một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng rất say đắm.

Tiếng vỗ tay vang lên một lần nữa, không ít fan cảm động phát khóc, kêu gào như điên: “Lăng Bách, An Dao.”

Lăng Bách dắt tay An Dao, nụ cười mãn nguyện hạnh phúc: “Cảm ơn mọi người hôm nay đã đến tham dự buổi biểu diễn có một không hai này, trước khi buổi biểu diễn kết thúc, tôi còn một món quà nữa muốn tặng cho An Dao. Đây là đĩa ghi hình của một người cha tự quay trong đó là những lời ông dành riêng cho con gái, có quá nhiều điều bình thường không thể nói với cô ấy được. Vì thế xin mọi người một chút thời gian.”

Ông An ngồi trên xe lăn mắt chăm chú nhìn màn hình, nụ cười vui vẻ và hạnh phúc. Khóe miệng khô khốc của ông đột nhiên rỉ máu, từng giọt máu giống như tròng hạt bị đứt đang chảy xuống người ông. Ông cố gắng kìm nén cơn ho, không dám gây tiếng động.

Máu rơi càng lúc càng nhiều, ông nhìn chăm chăm vào màn hình, cả người mệt mỏi dần trên ghế. Gắng gượng đến lúc này là cuộc đời ông đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện, vì có thể tận mắt nhìn thấy Dao Dao đính hôn, có thể nhìn thấy con gái hạnh phúc đeo nhẫn.

Ông nhìn màn hình, mắt nhòe đi, trong lúc mông lung dường như ông nhìn thấy mẹ An Dao bước ra từ màn hình, dịu dàng lau vệt máu trên miệng giúp ông, mỉm cười nói với ông: “Ý Phàm à, không đau, mỉm cười một cái rồi sẽ qua.”

Đúng thế, mỉm cười một cái rồi sẽ qua thôi.

Bởi vì những hồi ức ấy vẫn rất tươi đẹp và vui vẻ.

Ông mỉm cười, mắt từ từ nhắm lại, cánh tay buông thõng xuống.

Tất cả mọi người trong hội trường đều nhìn lên màn hình, trên đó là hình ảnh ông An Ý Phàm nằm trên giường bệnh, ông nhìn vào ống kính, giống như tất cả các bậc cha mẹ đang ân cần nhìn con gái mình. Ông nói: “Dao Dao à, từ khi con lớn khôn hai bố con ta chẳng có gì để nói, mỗi lần tiễn con đi học ở xa, hay khi tiễn con đi làm kiếm tiền, bố đều im lặng, sau đó đứng lặng lẽ nhìn theo bóng con. Bố chẳng nói gì cả, nhưng khi vào nhà lại khóc một mình như một đứa trẻ, bởi không nỡ để con đi xa. Mỗi ngày bố đều ra đầu thôn ngóng nhìn, xem những chiếc xe phía xa có hình bóng con bước xuống hay không. Bố chỉ mong con về nhà, bố không cần tiền của con, bởi vì bố đã như ngọn nến trước gió. Bố chỉ muốn được nhìn con lâu hơn một chút, chỉ muốn được ở bên con...”

“Mỗi lần con về nhà, con đều không muốn nói chuyện với bố, thậm chí còn nổi cáu vì bố hay lằng bằng, con không biết đâu... khi còn nhỏ con liên tục hỏi bố tại sao, tại sao. Thậm chí một bông hoa tại sao lại nở cũng hỏi cả trăm lần, nhưng bố vẫn rất kiên nhẫn dạy con, cho đến khi con hoàn toàn hiểu được mới thôi. Bố không bao giờ mắng mỗ vì điều đó, bởi con là con gái bố. Mỗi lần con không muốn nghe bố lằng bằng, bố cũng chỉ có thể im lặng cúi đầu, lẩm bẩm với bài vị của mẹ con.”

“Từ khi con bắt đầu lớn khôn, bố con mình càng ngày càng khó nói chuyện. Vì thế mỗi lần bố đều rất chú ý để nắm bắt tâm tư của con. Tha thứ cho bố vì bố không hoàn toàn hiểu hết con gái bố muốn gì, bởi vì bố già rồi, tư duy của bố bắt đầu chậm chạp, trí nhớ cũng kém đi. Bố chỉ có thể nhớ được mọi thứ con thích khi còn nhỏ, chỉ có những hồi ức ấy mới mãi mãi không bị lãng quên, bởi nó đã thành dấu ấn... Dao Dao của bố, bố cần thận ghi nhớ những điều ấy chỉ vì bố sợ mỗi khi về nhà con không chịu ở lại lấy một phút, bố mong con vui vẻ, bởi vì bố sợ phải xa con...”

“Dao Dao, trong chuyện này bố cũng sai nhiều, bố sai khi chưa bao giờ nói với con một câu: ‘Sinh nhật vui vẻ’. Bố biết con rất muốn nghe câu nói ấy, nhưng bố là người lớn, cảm giác như thế quá ỷ mị, vì thế không

nói ra thành lời. Bố còn sai rất nhiều, ví dụ như bố từng đánh con, mắng con.
Đừng trách bố được không con? Chỉ vì quá quan tâm tới con, sợ con đi sai đường, nên mới làm như vậy.
Những gì bố làm cả lí do tiếp tục sống, cũng đều vì con.
“Con ngoan, bố yêu con...”

39. Ngoại Truyện 1 - 2 - 3 (hết)

Ngoại truyện 1: Cuộc sống tân hôn của Lăng Bách và An Dao

Ánh đèn sáng rực, trên chiếc giường màu đỏ, An Dao ngồi nghiêm chỉnh. Lăng Bách đứng dựa cửa, bóng người cao lớn. Anh nhìn cô, khóe mắt lấp lánh nụ cười.

Một hồi lạ hai hồi quen, ba hồi bốn hồi lên thẳng giường.

Nghĩ tới câu này là hai má An Dao lại nóng bừng. Thực sự sắp lên giường rồi, hơn nữa, còn đường hoàng lên giường.

Cô ngồi im không nhúc nhích.

Lăng Bách đứng ngoài cửa hỏi: “Anh có thể chứ?” Giọng điệu là câu hỏi nhưng ánh mắt lại chứa nét cười xấu xa.

Có thể chứ?

Cô vờ ngủ ngơ: “Có thể làm gì?”

Anh không nói gì nữa, chỉ nhẹ bước tới bên cô. Hôm nay anh mặc bộ plet màu trắng, toàn thân toát lên vẻ lịch lãm. Cô nhìn anh rồi lại cúi đầu, tim đập loạn xạ.

Trong ánh điện sáng rõ, Lăng Bách ngẩng người nhìn người con gái trước mặt, anh cúi người hôn lên má cô, làn da cô vừa mềm vừa mịn, thơm như sữa, có sức hấp dẫn lạ kì. Anh nhẹ nhàng đẩy cô nằm ra giường rồi đè lên.

Hơi thở dần dần trở nên nóng hổi.

Nhiệt độ trong căn phòng dường như đột ngột tăng cao. Tiếng thở gấp gấp quẩn quýt trong không khí, từng chiếc quần, chiếc áo được ném xuống đất.

Đột nhiên An Dao hỏi: “Có phải đau lắm không anh?”

Anh ngớ người dừng hôn, nhúu mày nói: “Chắc là có.”

Đôi mày cô cũng nhúu lại: “Anh chưa thử bao giờ?”

“Anh cũng là lần đầu tiên...”

“Vậy anh nên luyện tập đi, nhờ tìm sai chỗ thì làm sao?”

“À, Dao Dao này.” Giọng anh trầm khàn rất gợi cảm: “Trước khi ‘làm việc’ chúng ta nên xem Asakawa... Chắc không sai được đâu.”

“Asakawa là ai?” Cô nghe cái tên này quen quen nhưng không thể nhớ nổi.

Anh vội chuyển chủ đề: “Không liên quan đến cô ta, chúng ta cứ...”

“Tại sao lại không liên quan đến cô ta? Anh xem cô ta là biết, rốt cuộc cô ta đã làm gì?”

“Cái đó...” Anh phải giải thích thế nào đây?

“Á...” Cô chợt hét lớn: “Em nhớ rồi, là nữ hoàng phim AV Nhật Bản! Lăng Bách, anh là đồ tồi, anh lại xem cái thể loại ấy, dậy mau.”

“Dậy á...” Cung đã lắp tên không thể không bắn, làm sao mà dậy được? Người con gái nằm bên dưới vẫn lâu bầu không ngớt: “Đồ lừa đảo đáng ghét, lừa đảo, khốn kiếp, anh lại đi xem Asakawa.”

Anh bật cười, đặt cánh tay dưới đầu cô, đè mạnh cô xuống, giọng bắt đầu trầm đục.

“Ừ, lừa đảo, khốn kiếp, thậm chí anh còn có thể xấu hơn đó, chỉ là em không biết thôi.”

“...”

“Ví dụ, giờ này, khắc này, chỗ này.”

“....”

“Dao Dao, em có muốn thử không?”

“...”

Anh dùng miệng nút chặt môi cô, nụ hôn cuồng bạo như gió cuốn phăng tất cả. Mặc dù hôm sau có thể bị cô mắng nhưng anh mặc kệ, bởi vì anh muốn cô, chưa bao giờ lại muốn một người con gái như vậy.

Hôm sau tỉnh dậy, việc đầu tiên An Dao làm là mở máy tính, lên baidu[*] gõ chữ Asakawa.

[*] Baidu: Một trang web tìm kiếm phổ biến ở Trung Quốc.

Nữ hoàng AV Nhật Bản.

Đồ đàn ông đáng ghét!

Cô tắt cửa sổ baidu rồi xem tin tức giải trí mới nhất, khắp trang nhất các báo đều là tin cô và anh kết hôn, thậm chí còn có trang chuyên đề. Mỗi chi tiết nhỏ trong hôn lễ đều được phóng to. Có cư dân mạng còn thảo luận khi nào hai người sinh con, có người cá trong năm nay, có người cá trong vòng ba năm. Cô nhìn những bình luận mà mặt nóng bừng, cảnh tượng tối qua lại hiện lên trong đầu.

Người con trai ấy tối qua như biến thành một người khác.

Bỗng nhiên có người khẽ ôm cô từ phía sau.

Cô vẫn chăm chú đọc tin trên màn hình, không thèm để ý đến anh.

Anh ghé sát tai cô hỏi: “Em giận à?”

Cô lại mở cửa sổ về Asakawa ra, nhìn vào màn hình không nhúc nhích.

Lăng Bách nhìn màn hình, cố ý chuyển chủ đề: “Em muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật?”

“Nhật Bản.”

“Sao lại đi Nhật Bản? Em muốn tới đâu ở Nhật Bản?”

“Tới chỗ có Asakawa.”

“...”

“Không phải anh thích Asakawa lắm sao?”

“Đâu có.”

“Vậy tại sao anh lại xem cô ta?” Cô điên tiết đứng dậy, quay lại hỏi dồn: “Tại sao lại xem cô ta? Em thấy lạ là cô ta có gì đẹp đâu mà xem?”

“Dao Dao, em ghen với cô ta làm gì, hơn nữa, anh chỉ tò mò nhìn hai cái thôi.” Lăng Bách thực sự bị oan mà, đúng là chỉ liếc có hai cái, cùng lắm là mấy giây.

“Một cái cũng không được, anh còn nhìn hai cái.”

“Anh sai rồi...” Phụ nữ khi ghen thật đáng sợ.

“Đương nhiên là anh sai rồi, anh nói xem, rốt cuộc đã xem bao nhiêu? Có xem hết bộ phim không? Lăng Bách...”

Cô chưa nói xong thì đã bị anh ném lên giường. Cơ thể anh đè lên người cô, hơi thở đầy ám muội: “Tân hôn không nên bàn về chuyện Asakawa, chúng ta nên nghĩ xem con chúng ta sẽ tên gì?”

“Con gái sẽ tên là Asakawa.”

“...”

“Con trai thì sao?”

“Asakawa.”

Anh hậm hực nhìn cô, tay bắt đầu cởi quần áo của cô, nụ hôn nóng bỏng rót xuống người cô: “Nếu em dám báo thù anh, anh sẽ khiến cho em không ra nổi khỏi giường.”

“Anh dám.”

“Em có muốn thử không? Anh rất vui được bắt đầu ngay giờ khắc này.”

“...”

Tất cả mọi lời nói đều ngừng lại giữa những hơi thở hổn hển, cuối cùng cô đã biết người đàn ông này rất xấu xa.

Ngoại truyện 2: Nhật kí trưởng thành của tiểu ác ma

Khắp nơi đều là poster khổ lớn của Lăng Bách. Chương trình giải trí trên ti vi và đài truyền thanh đều phát ca khúc “Kiếp sau, trả em một đời”. Sau khi live show kết thúc, ca khúc này đã hot mấy năm liền, đứng đầu tất các bảng xếp hạng, Lăng Bách nhân cơ hội đó tung album mới, số lượng album bán ra đạt hơn một triệu bản, sức ảnh hưởng lan rộng trong khu vực châu Á.

Màn hình tinh thể lỏng lớn đang phát buổi phỏng vấn của Lăng Bách.

Trong phòng, ba người đang ngồi xếp bằng trên nền nhà, mắt nhìn màn hình không chớp.

An Dao nói: “Lên ti vi đẹp trai gớm, đẹp hơn bên ngoài nhiều.”

Lăng Bách bật cười phản đối, đứa con trai mười tháng tuổi đang ngồi trong lòng Lăng Bách đột nhiên tụt khỏi vòng tay anh, bò tới trước màn hình ti vi.

Kì tích xuất hiện kìa!

Tên nhóc mười tháng tuổi tự mình đứng dậy, nhìn màn hình ti vi, ngoáy miệng theo điệu nhạc.

An Dao lác mắt: “Con trai anh... ngoáy miệng kìa...”

Lăng Bách còn ngạc nhiên hơn: “Chứ sao nữa, hơn nữa, còn tự mình đứng dậy...”

“Thiên tài.”

“Chắc chắn là thiên tài, xem ra gen di truyền là có thật.”

“Tiểu Vũ, lại chỗ mẹ nào.”

“Tên con không phải Tiểu Vũ, tên con là Lăng Tiểu An, vợ đừng có đặt biệt danh cho nó.” Ai đó phản đối yếu ớt.

“Không gọi là Tiểu Vũ cũng được, tên Tiểu Đằng cũng hay lắm.”

“...” Anh dở khóc dở cười, chỉ vì một câu nói mà cô ghi hận tới bây giờ. Anh tức đến nỗi chỉ muốn đâm đầu vào tường. Ai đó thấy đã chọc tức được anh nên cười hớn hở: “Tiểu Đằng, mammy sẽ sinh cho con một em gái tên Tiểu Lan[*], được không?”

[*] Tên chữ Hán của ngôi sao phim AV Nhật Bản Asakawa là Vũ Đằng Lan.

Gương mặt đẹp trai của Lăng Bách thực sự biến dạng!

Lăng Bách đóng phim xong về nhà được chứng kiến một cảnh tượng hãi hùng. Con trai anh mặc quần bím, cởi trần đang ngoáy mông trước màn hình ti vi, còn vợ anh ngồi đằng sau đang cười lăn cười bò ra đất, vừa cười vừa hô: “Tiểu Vũ, cố lên!”

Anh muốn khóc mà không có nước mắt, báo thù, rõ ràng là báo thù! Cách báo thù biến thái này chỉ có vợ anh mới nghĩ ra được. Lăng Bách nghĩ ngợi một hồi và quyết định phải để con trai anh tránh xa ác quỷ. Thế là anh bắt đầu đem con đi theo show diễn, kết quả đang quay phim thì đạo diễn hô dừng.

Bởi vì anh bạn nhỏ Lăng Tiểu An quá nghịch ngợm.

Mặc dù mới hai tuổi nhưng cậu bé đã biết chạy tới ống kính, ngoáy mông nhảy hip hop. Lăng Tiểu An được di truyền gen trội của bố mẹ, ngoại hình xinh xắn dễ thương như con lai, mới hai tuổi mà nhảy hip hop rất có bài bản.

Đạo diễn bỗng tìm Lăng Bách thương lượng: “Để con trai cậu tham gia vai khách mời, được chứ?”

Lăng Bách không muốn con bước vào ngành này chút nào nên từ chối ngay.

Đạo diễn thở dài: “Mầm non tốt thế này cơ mà, không làm sao nhí thì đáng tiếc quá.”

Lăng Bách nhìn con trai đang ngoáy mông giữa sân khấu, gương mặt méo xệch: “An Dao sợ Tiểu An sau này sẽ thành gay, nên muốn gửi nó vào Thiếu Lâm Tự học tập, chắc chắn không cho nó làm sao nhí rồi.”

“Làm hòa thượng?”

“Không phải, chỉ là học võ thuật thôi, Dao Dao nói như thế mới nam tính, tiền đồ mới sáng láng.”

“Nó mới có mấy tuổi mà... làm sao biết được sau này nhất định sẽ bị gay chứ?”

“Đều do bây giờ có nhiều trào lưu không tốt.”

“Nhưng trong chùa đều là đàn ông con trai, càng có khả năng phát triển thành gay mà.”

“Đúng thế, sao em không nghĩ ra nhí.” Lăng Bách như tỉnh ngộ, anh vội gọi điện thoại về bàn bạc với vợ, ba tuổi là giai đoạn quyết định cả đời, điều này vợ chồng anh rất lo lắng. Đặc biệt là An Dao, cô luôn cảm thấy con trai mình xinh đẹp quá, rõ là đẹp tới mức không có khí chất nam nhi, sau này nếu như làm công thì còn được, chỉ sợ làm thụ thì...

Lúc Lăng Tiểu An được ba tuổi, cậu bé rất hãnh diện khi đi nhà trẻ, trở thành nhân vật tiếng tăm trong lớp. Tiểu An tan học về nhà, đắc ý nói với bố mẹ: “Rất nhiều bạn chơi với con.”

Hai vợ chồng lập tức căng thẳng hỏi: “Vậy con thích chơi với ai?”

Tiểu An nghiêm túc nghĩ: “Có Tiểu Minh, Hoa Hoa. Viên Viên, còn có Tư Tư, Lam Lam...” (Ở đây đã lược bớt hơn hai mươi cái tên.)

Hai vợ chồng thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu An tìm trong nhà được mẩu giấy, cậu bé lấy ghế ra ngồi trước bàn uống nước, chăm chú viết gì đó.

Lăng Bách đau đầu hỏi con: “Con viết gì thế?”

Tiểu An liếc nhìn bố, chăm chú viết tiếp.

Lăng Bách tò mò ghé nhìn, trên giấy trắng viết vô số số 1.

Tiểu An viết kín tờ giấy toàn số 1 xong mới trả lời anh: “Đây là bài hát con viết tặng Hoa Hoa.”

Lăng Bách đau đầu.

An Dao nhìn đồng số 1 ấy, rất tán thưởng con trai: “Không ngờ con mẹ mới có ba tuổi mà đã biết tán gái, sau này nhớ viết ‘Bí kíp tán gái của Lăng Tiểu An’ nhé, một hồi lạ hai hồi quen, ba hồi bốn hồi...”

Lăng Bách vội bịt miệng cô lại, lo lắng nhắc nhở cô: “Ở đây có con nhỏ, những chủ đề nhạy cảm thì không nên nói, sau này nó học thói xấu thì làm sao?”

Anh bạn nhỏ ngồi trên bàn uống nước bĩu môi, thông thả đọc: “Ba hồi bốn hồi lên giường luôn.”

Câu Tiểu An vừa nói xong giống như sấm đánh bên tai làm chấn động hai vợ chồng.

Thằng nhóc này mới ba tuổi phải không? Chắc chắn là ba tuổi chứ? Vậy câu này nó học ở đâu?

Hai vợ chồng vội thay nhau truy hỏi.

“Con trai, con biết lên giường có nghĩa gì không?”

“Con trai? Tên khốn nào dạy con thế? Con còn bé như vậy làm sao biết nói câu này?”

Anh bạn nhỏ Lăng Tiểu An giương đôi mắt to tròn nhìn bố mẹ với vẻ mặt ngây thơ: “Bây giờ người lớn lạc hậu quá. Hôm qua con vừa lên giường với Lam Lam xong, hôm nay là Hoa Hoa, mai chuẩn bị với Viên Viên, ngày kia là Tư Tư. Nói chung mỗi ngày con lên giường với một bạn.

Người lớn suy sụp hoàn toàn, cả hai cùng thốt lên: “Con không định lên giường với Tiểu Minh đấy chứ?”

Lăng Tiểu An lắc đầu, vẻ mặt bất mãn: “Hôm nay Tiểu Minh cướp đồ chơi của con, con không có hứng thú với nó, sau này càng không có hứng thú.” Hai người cùng thở phào, Lăng Tiểu An lại nói ra một bí mật động trời: “Con có hứng thú với tất cả các bạn nữ.”

Lăng Bách và An Dao nhìn nhau mấy giây, đầu óc rối bời. Hai người lén lút về phòng thương lượng, quyết định bàn bạc về tương lai của con trai.

Lăng Tiểu An chạy tới bên điện thoại, bấm số nhà Hoa Hoa, giọng trẻ con rất dễ thương: “Hoa Hoa, ngày mai bạn có lên giường với tớ không? Nếu bạn không lên giường với tớ thì tớ tìm Viên Viên. Có điều tớ bảo cái này, tớ vẫn thích bạn hơn đó. Nếu bạn không biết trân trọng cơ hội này thì sau này tớ không chơi với bạn nữa, tớ lên giường với Viên Viên, làm bạn tốt với Viên Viên.”

“Nhưng mà...” Cô bé ở đầu máy bên kia có vẻ rất ấm ức: “Bỏ ga giường xuống đất lăn lộn lạnh lắm. Hơn nữa, cô giáo nói rồi, không được phép bỏ ga giường xuống đất lăn lộn.”

“Vớ vẩn.” Lăng Tiểu An nghiêm túc nói: “Không cho ga giường xuống đất thì lên giường làm sao được? Cô giáo lạc hậu quá.”

“Được rồi, bạn không được chơi với Viên Viên nhé, tớ lên giường với bạn.”

“Vậy hứa nhé, mai giờ nghỉ trưa tớ với bạn tiếp tục lên giường, vui lắm. À, bạn lên giường với tớ thì không được lên giường với Tiểu Minh đâu. Hôm nay lúc chúng ta chơi lên giường nó cũng muốn chơi, tớ không thích nó.”

“Ừ.”

“Ừ, phải ngoan, bạn ngoan thì tớ mới chơi với bạn. Hơn nữa, hôm nay tớ có viết một bài hát tặng bạn đấy. Để tớ hát cho bạn nghe. 1 a, 1 a 1 a 11 a 111 a a.” Ai đó vừa ngoáy móng vừa cao giọng hát: “1 a 1 a...”

Cậu bé hát xong liền đắc ý nói: “Hoa Hoa, có thích không? Tớ hát có hay không? Tớ đối xử tốt với bạn chưa? Đây là bài hát tớ viết lâu lắm lâu lắm lâu lắm rồi ý, tốn bao nhiêu là noron thần kinh đấy.”

“Hay quá, bạn hát hay hơn bố bạn nhiều.”

Ngoại truyện 3: Con đường tán gái gian khổ của Lý Thừa Trạch

Việc đau đớn nhất trên thế giới này chính là tự tay đẩy người mình yêu thương vào vòng tay kẻ khác.

Suốt một thời gian dài Lý Thừa Trạch không thể nào hồi phục bản thân từ sau cú sốc ấy được, cả ngày đều có cảm giác như có đàn quạ đen bay trên đỉnh đầu. Anh ngồi trong phòng làm việc nghịch điện thoại, trong danh bạ có vô số tên các cô gái nhưng anh chẳng có ấn tượng với ai cả.

Tại sao trong đầu chỉ có hình ảnh của cô ấy?

Đau quá đi mất.

Anh không thể nào tập trung tinh thần được.

Lúc vào phòng đưa tài liệu cho anh, Amy cũng không dám ở lại lâu, đặt ở đó rồi vội vã ra luôn. Ai ngờ, cô vừa đặt mông xuống ghế thì điện thoại trên bàn làm việc đổ chuông. Cô hít sâu rồi nghe máy, chỉ thấy đầu máy bên kia giọng nữ đang gào thét: “Lý Thừa Trạch ở đâu? Tên khốn đó có ý gì?”

Amy lạnh lùng đáp: “Thưa cô Mike, sếp tôi thực sự không có ở đây.”

“Làm sao có chuyện không ở đây được? Chắc chắn anh ta đang trốn tôi phải không? Tưởng đưa tiền là đẩy được tôi đi sao? Tôi thực sự muốn dùng giày cao gót đập nát óc anh ta ra.”

“Nhưng thưa cô Mike, anh ấy thực sự không có ở đây.”

“Sao lúc lên giường với tôi thì ngày nào cũng có mặt?”

“Ồ...” Amy đau đầu chuyển hướng: “Tôi sẽ bảo anh ấy tới gọi lại cho cô.”

“Tốt nhất là như thế, nếu không tôi sẽ đích thân tới công ti tóm cổ anh ta.”

“Vâng vâng.” Amy gác máy, đầu như muốn nổ tung, công việc này thật là kinh khủng.

Cửa văn phòng đột nhiên mở toang, Lý Thừa Trạch vừa nghe điện thoại vừa bước ra.

“Vâng, hôm nay nhất định sẽ về mà... còn sao nữa, gần đây bận quá. Ngoan, người ta đâu dám quên chứ, lần này không bận nữa rồi. Vâng, vâng, thơm một cái nào.”

Amy tức tối nghiêng răng kèn kẹt, nắm chặt nắm đấm gào lên: “Sếp.”

Lý Thừa Trạch nhú mày nhìn cô, cúp máy, rồi uể oải hỏi: “Sao thế?”

Sao thế? Cô sắp bị đám đàn bà kia làm cho tức điên lên! Chỉ là không theo đuổi được An Dao thôi chứ có gì đâu, anh có cần thiết phải lăng nhăng thế này không? Không phải đã nói tình yêu chỉ như áng mây hồ hững trôi qua rồi sao? Chẳng có lí gì trôi bao nhiêu năm mà đám mây vẫn hồ hững đứng ở đó cả!

Amy lao tới trước mặt anh, gào lên: “Anh đừng ném cái đồng búng nhùng này cho em nữa, em là thư kí, không phải là nhân viên quét rác.”

Lý Thừa Trạch gật đầu tỏ vẻ hiểu ý.

Amy điên lên: “Anh có biết hôm qua là cô người mẫu nào đó, hôm nay là cô Mike nào kia, ngày ngày đều có gái gọi tới nổi điên với em. Sếp, em cảnh cáo anh, đừng chơi nữa, stop!”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết! Sếp, trước đây cho dù bị người khác kẻ dao vào cổ anh cũng không thèm chau mày, cho dù bị gái chỉ tay vào mũi anh mà mắng, anh cũng cười rất thoải mái. Anh luôn đặt ra mục tiêu bản thân mình là người thông minh, là trai đẹp đến tối vô địch. Vì thế, phải nhớ kĩ, người thông minh không được tiếp tục lăng nhăng như thế này nữa.”

“Nhưng...”

“Bất cứ chuyện gì cũng chỉ như mây trôi trôi, anh nhất định phải gắng gượng lên. Nhớ rõ, tất cả mọi áng mây của tình yêu cuối cùng cũng sẽ tan đi hết, mùa xuân của anh nhất định sẽ tới, ok?”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì mà nhưng, em dốc hết ruột gan ra nói nhiều như thế, anh vẫn không hiểu sao? Sếp, mọi thứ chỉ như mây trôi mà thôi.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nữa. Anh còn nhưng nữa là em đánh!”

“...”

Ai đó muốn khóc mà không khóc được, nhưng cuộc điện thoại ban nãy là mẹ anh gọi bảo anh về ăn cơm mà!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/scandal-gia-tren-troi>